

Robert A. Monroe

DALEKÉ CESTY
VÝPRAVY ZA HRANICE REALITY

<http://forum.astralni-cestovani.org>

PŘEDMLUVA

Zdá se, že existují dva způsoby přístupu k věcem: snadnější - a pak ten těžší. Pokud máme možnost výběru, všichni si volíme tu snadnou cestu, prostě proto, že je účinnější, šetří energii a také čas. Pokud to všechno začne být až moc jednoduché, u některých lidí to může vyvolat pocit viny. Když nejdou cestou usilovné práce a snažení, mají pak neurčitý pocit, že něco není v pořádku. Jestliže je cesta příliš snadná, nemusí být dobrá a možná je i hříšná...

Avšak po chvíli se snadná cesta stává cestou obyčejnou a my zapomínáme, jakou byla předtím. Když žijete v nějaké oblasti dost dlouho a musíte cestovat tam a zpátky mezi dvěma městy, přičemž ještě nejsou postaveny mezinárodní dálnice a rychlostní komunikace, zkuste použít starou dobrou okresku. Zjistíte, že jednou stačilo. Dopravní zácpy, chaos, rostoucí frustrace daleko předčí jakoukoli přetrvávající nostalgii, ke které se snad upínáte. Přesto po každé cestě rychlostní mezinárodní dálnicí máte jejího frmolu dost.

Vraťme se ale k věci. Předpokládejme, že potkáte někoho, kdo nikdy nejel po dálnici. Celý svůj život jezdil pouze po okresních cestách. Avšak slyšel o takových superdálnicích. Možná, že nějakou z dálky i viděl, anebo také slyšel hluk vozidel a cítil zápach výfukových plynů. Pořád si mnoha způsoby zdůvodňuje, proč nemusí a nechce použít dálnici. Proč to nepotřebuje, že je spokojen i s místní okreskou. Že na dálnici je příliš nebezpečno, auta jezdí moc rychle, můžete vyjet z dráhy, je tam mnoho cizinců, a tak nevíte, koho potkáte, a také nemůžete každému důvěřovat, vaše auto není v moc dobrém stavu a může se zrovna pokazit a nechá vás na holičkách na zcela neznámém místě, nikdo vám nepomůže a konec konců možná to někdy zkusíte, jenom ne právě teď.

Připusťme, že se vám poštěstí dostat se k územnímu plánu státního dálničního oddělení. Zjistíte, že stará cesta se bude bourat, takže všechny okresky se posléze

proměny v mezinárodní komunikaci, ať se vám to líbí, či ne. Co uděláte? Co *byste* udělali? Nic?

Připusťme, že váš starý dobrý přítel je takovým rebellem. Co pak? Váš přítel zná předpisy, ale odmítá jim věřit. Vidí, že na začátku staré

¹ Předmluva autora (pozn. překl.).

cesty se rekrutují skupiny dělníků, ale odmítá jejich existenci vzít na vědomí. Takže víte, že váš přítel kvůli bourání místní komunikace upadne do intenzivního traumatu a že bude na mezinárodní dálnici doslova přenesen, řvoucí a kopající kolem sebe.

Rozhodnete se, že něco uděláte, ať je to cokoliv. Od vašeho rozhodnutí však kvůli vaší setrvačnosti uplynou týdny, měsíce, dokonce i léta. Pro všechno máte své logické zdůvodnění. Ale nevíte, jak to udělat. Nevíte, jak popsat mezinárodní dálnici v pojmech místní dopravy, přičemž váš přítel rozumí pouze jazyku místní dopravy. Zavoláte si na pomoc někoho dalšího, který to *pro* vás udělá, pro vás a pro vašeho přítele.

Konečně, konečně - objevíte tu hloupou, jednoduchou odpověď. Vy a váš přítel trpíte stejnou nemocí, ale z rozdílných příčin. Ta nemoc se nazývá setrvačnost. V dobách existence staré železnice, byla lokomotiva schopna najednou utáhnout pouze čtyři nebo pět vagónů. Když se za ni zapojilo více vozů, kola se protáčela. Setrvačnost. Pak se objevil chytrý mladý vynálezce, který objevil kluzné samočinné spřáhlo, které umožnilo lokomotivě využít průvahu spřáhla mezi jednotlivými naloženými vagóny k vyvinutí větší tažné síly.

Zeptejte se kteréhokoli průvodčího nákladních vlaků, jaké to je ve služebním voze na konci stovagónové vlakové soupravy, když strojník rozjíždí vlak. Služební vůz v okamžiku poskočí z nuly na třicet mil v hodině. Je to podobné jako u automobilů. Je zde převodovka, která umožní překonat setrvačnost pomocí vysokého točivého momentu při nízké rychlosti. Když se souprava rozjede, síla je zapotřebí pouze k překonání odporu vzduchu a tření. A k tomu postačuje síla i relativně malá.

Podobným případem je katapult letadla, který vykonává práci ve velice krátkém

čase a nepříliš jemně. Zbraně jsou zařízení pro překonávání setrvačnosti projektilů.

Použití výbušniny či katapultu je však velice pochybnou metodou k zvyšování rychlosti na dálnicích. Jinak řečeno, tyto prostředky mohou být velice matoucí a deprimující, i když se přizpůsobí standardům místního provozu. Uvedu příklad: ...nemohu tu věc zastavit, musí existovat nějaký jiný způsob, jak to udělat!

(Vaše nekontrolované emoce hněvu spotřebovávají mnoho vaší energie. Velmi lidská reakce.)

Nějaký jiný způsob, jak to provést... věc vám nemůže pomoci, jelikož je taková, jaká je. Hodíte kamenem na cestu, po které jdete, a ten vám zraní prst na noze. Proč byste se měli zlobit na kámen? Nemůžete se na něj zlobit proto, že je na cestě, anebo proto, že je tvrdší než váš prst... ano, takže se podívejme, jestli to funguje.

(Je to soustředění pozornosti, vědomí, jež je bez odklonu a bez výchyly. Žádná jiná energie, kterou můžete disponovat jako člověk, není tolik mocná. Vědomí můžete použít stejným způsobem jako čočku soustřeďující světlo, které jí prochází, do jednoho bodu.)

Pokaždé, když něco takového slyším, uvědomím si, jak daleko musím zajít.

(Děláte to velmi dobře, pane Monroe. Důkazem je, že sám rozpoznáváte takový vjem.)

Ach, mám to! Je to pod čarou... á, kromě tohoto pilového zubu, nezdá se, že by to vedlo k tomu a tady, na tom pilovém zubu je malý vroubek, nemohu to odstranit.

(Je to další zvyk, nebo si to nazvěte, jak chcete. Vezměte si to, jestli chcete. Může vás to zaujmout.)

Jistě, proč ne!

(BLIK!)

Přechod z místního provozu na dálnici vskutku potřebuje zařazení do správného pruhu nebo nájezdovou komunikaci, aby došlo k přizpůsobení rychlosti vozidla. Jestliže máte k dispozici nástroje, které vám byly poskytnuty místním provozem, a

chcete je použít při návrhu a stavbě nájezdního pruhu, pak tedy ještě lépe. Musíte pamatovat hlavně na setrvačnost, dále pak na to, že potřebujete u každého naloženého vozu zvýšit průvės spřáhla, rozjet se na nízký rychlostní stupeň, aby vám nezhasl motor, a pak plynule řadit. Automatické převodovky totiž nevědí, kdy potřebujete přeřadit. Jestliže je vše v pořádku, váš přítel se naučí jezdit po dálnici mnohem dříve, než bude stará okreska zrušena.

Děláte to, jak nejlépe dovedete.

Robert Monroe Faber, Virginia 1985

ČÁST PRVNÍ

PRŮZKUM NEJBLIŽŠÍHO OKOLÍ

1. - STARÝ DOBRÝ „MÍSTNÍ PROVOZ“

Hned na začátku bych chtěl uvést, že po dvaceti pěti letech osobního zkoumání mimotělesných zážitků stále žiji. Mírně opotřebovaný, ale víceméně použitelný. Často jsem byl na rozpacích. Nicméně, nejlepší lékařské autority mě ujistily, že příčina mých tehdejších i současných zdravotních problémů je důsledkem života ve Spojených státech uprostřed dvacátého století. Někdo se na to dívá tím způsobem, že jsem dosud naživu díky mimotělesným zážitkům a práci s nimi. Takže si vyberte.

Bud' jak bud', všechno nasvědčuje tomu, že je možné opakovaně „opouštět tělo“ a přežít. I když mě často měli na starosti lékaři a podstoupil jsem prohlídky různého druhu, považuji se za celkem normálního člověka, který žije v nepřiliš normálním světě. Lidé často dělají věci, že se nestačíte divit. A přechází se to bez povšimnutí. Před stoletím to mohlo být třeba překonání Niagarských vodopádů v sudu.

Co je to mimotělesný zážitek²? Pro ty, kdo se ještě s tímto pojmem neseťkali, jde o plně vědomý stav, kdy se nacházíte mimo své fyzické tělo, vnímáte a chováte se jako obvykle, pouze s několika rozdíly. S mimotělesným stavem souvisejí některé zvláštnosti: pohybujete se prostorem (také časem?) pomalu, ale třeba i rychlostí

vyšší, než je rychlost světla. Pozorujete různé události, zapojujete se do nich a podle toho, co vnímáte a jak se chováte, se svobodně podle své vůle rozhodujete. Nedělá vám potíže projít zdí, předmětem z kovu a betonu, půdou, mořskou vodou, vzduchem a dokonce nejste dotčeni ani radioaktivním zářením.

Vejdete třeba do sousední místnosti a nezatěžujete se otevíráním dveří. Navštívíte svého přítele, který je pět tisíc kilometrů daleko. Prozkoumáte Měsíc, jestli vás toto právě zajímá, Sluneční soustavu nebo celou galaxii. A pak se třeba přenesete do realit, které naše časoprostorové vědomí vnímá jenom v náznacích.

Není to nic objevného. V nedávném průzkumu se zjistilo, že asi 25 procent Američanů si vybavuje nejméně jednu podobnou osobní zkušenost.

A historické záznamy se o nich zmiňují na každém kroku.

2 Angl.: „Out-of-body experience“ - „OOBE“ nebo „OBE“ (pozn. překl.)

Dříve se tyto stavy označovaly termínem „astrální projekce“, ale já jsem hned od začátku zamítl tento pojem kvůli jeho okultnímu podtextu. Rovněž i proto, že neodpovídal přijatým vědeckým měřítkům. Charles Tart, psycholog a můj přítel, zpopularizoval v době naší spolupráce v průběhu šedesátých let název mimotělesná zkušenost³. Tento termín se v posledních dvaceti letech na Západě přijímá jako základní označení pro tento zvláštní stav bytí.

Od podzimu roku 1958 jsem bez zjevné příčiny začal „opouštět“ své tělo.

Ve světle posledních historických událostí je nutno říct, že alkohol a drogy v tom nehrály žádnou roli. S drogami jsem beztak žádnou osobní zkušenost nikdy neměl, a co se týče alkoholu, nestojí to ani za zmínku.

Zúčastnil jsem se před několika lety konference, která se konala v okrsku Westchester ve státě New York, tedy poblíž míst, kde jsme dříve já i zbytek rodiny bydleli a kde jsem také zažil první mimotělesné stavy. A tak se stalo, že jsme s přítelem psychologem jednou projížděli kolem domu, který byl kdysi naším domovem. Při té příležitosti jsem se zmínil, že dodnes nechápu, co ty stavy u mne vlastně začalo vyvolávat.

Přítel psycholog letmo pohlédl na dům, otočil ke mně a usmál se: „Je to prosté, je to tím domem. Podívej se na něj pozorně.“

Šlápl jsem na brzdu. Dům vypadal jako obvykle, kamenná stavba se zelenou střechou. Noví majitelé se o dům starali. Obrátil jsem se k příteli: „Nic zvláštního nevidím.“

„Ta střecha přece," řekl a rukou ukazoval nahoru. „Pyramida jak se patří. Navíc ta měděná vrstva na povrchu. Stejnou měly všechny větší pyramidy v Egyptě - než je začali vykrádat.“

Užasle jsem zíral někam do dálky a nevěděl, co k tomu říct.

„Síla pyramidy, Roberte," pokračoval přítel psycholog. „Četl jsi o tom přece. Bydlel jsi zkrátka v pyramidě, kvůli tomu se ti to stávalo.“

Síla pyramidy? Něco pravdy na tom možná bude, pomyslel jsem si tenkrát. Máme svědectví a dokonce celé knihy o tom, že se v pyramidách objevují zvláštní energie.

Že ve mně tenkrát mimotělesné stavy probouzely děs a hrůzu, nebudu dlouze rozvádět. Po první zkušenosti se ve mně strhla doslova bouře.

3 OOBÉ (pozn. překl)

Když se tyto stavy opakovaly, naplnilo mě to hrůzostrašnými vizemi o mozkových nádorech a postupujícím šílenství. Tyto stavy vyústily v mnohá lékařská vyšetření, která jsem podstoupil. Všechna skončila s negativním výsledkem. Následně jsem dostal doporučení na psychoterapii z důvodu „lehké halucinační dysfunkce“. Ani na okamžik jsem diagnózu nebral vážně. Stýkal jsem se tenkrát s několika psychiatry i psychology a měl jsem představu o tom, jaké vlastní problémy oni sami řeší.

Postupem času strach ustoupil a já, z narůstající zvědavosti a také z pudu sebezáchovy, jsem se rozhodl, že budu tyto stavy neúnavně zkoumat. Po čase mě tato cesta dovedla až za hranice konvenční vědy. Odezvou mi bylo naprosté zavržení vědeckých kruhů. Církev se vyslovila způsobem: „Je to dílo Dáblovo!“ Parapsychologie se dala slyšet: „Zajímavé. Bohužel, nemáme podklady.“

Představitelé východních nauk se vyslovili v tomto duchu: „Přijďte na deset let k nám do ášramu v severní Indii.“ O tom jsem psal v předešlé knize *Cesty mimo tělo*⁴.

O jednom nepochybuji - předešlá kniha mnohonásobně splnila svůj účel. Dostal jsem tisíce dopisů ze všech koutů světa a v nich několik stovek osobních poděkování. Mnoho lidí se díky ní ubezpečilo o svém psychickém zdraví. Děkovali také za to, že mohli svěřit svoje nevysvětlitelné a dlouho utajované zážitky někomu jinému. Dále za ujištění, že nepatří mezi kandidáty na lůžko v psychiatrické léčebně nebo blázinci. A to byl cíl, který jsem si při psaní knihy předsevzal - zabránit třeba jen jednomu zbytečnému umístění v zařízení tohoto druhu.

Osobně jsem překvapen změnami, které nastaly v posledních dvaceti pěti letech. V mnohých akademických a intelektuálních společenstvích je nyní téma o OOBÉ⁵ docela přijatelné. Nicméně jsem si jist, že velká většina lidí naší kultury si stále není vědoma tohoto aspektu svého života. V roce 1959 nebo 1960 bych určitě nevěřil, že jednou budu na toto téma přednášet ve Smithsonianském institutu nebo v Americké asociaci psychiatrů. A přece na to došlo.

4 Ai.... "Journeys out-of-the Body" (pozn. překl.).

⁵ Zkratka anglického „Out-of-body Experience“, tj. mimotělesný zážitek (pozn. překl.).

Přiblížím teď situaci, do které mě často staví život a která mi osobně připadá jako ze světa filmového velkopřemyslu. Když producent zpovídá uchazeče o roli ve filmu, dává mu všechny ty otřepané otázky, dozvídá se, co už dávno ví, že herec se objevil ve filmech *Velký* z roku 1922 a *Někdo přichází* z roku 1938, dále že získal ocenění za roli v *Tváří v tvář* a ve filmu *Proč Willie pláče* ztvárnil Willieho. Producent uchazeče o roli nakonec přeruší a položí jednoduchou otázku: „To je všechno hezké, ale na čem jste pracoval včera?“

Řekl bych, že tak to chodí. Co jsem dělal (mimotělesně) od doby, kdy vyšla *Mimotělesná cestování*? Většinou odpovídám takto: na začátku sedmdesátých let jsem si uvědomil, že žiji ve vnitřním napětí a že mé cesty mimo tělo mají mnoho

omezení. Nikdo by nevěřil, že mimotělesné cestování může začít nudit. Moje počáteční nadšení dávno opadlo. Testy a pokusy se změnilly v činnost, která vyžaduje úsilí, a právě proto jsem si uvědomil, že přístup „hledání důkazů“ není mým stylem. Když jsem se osvobodil od zkoušek, různá omezení odpadla, ale najednou jako bych neměl nic vzrušujícího na práci.

Navození jiného stavu bytí pomocí vůle mi také začalo připadat nudné a zdlouhavé, protože jsem objevil nový, snadnější způsob, který mě přivedl ke stejnému cíli. Stávalo se mi, že jsem se po dvou nebo třech spánkových cyklech, případně po třech až čtyřech hodinách spánku probouzel. Cítil jsem se fyzicky odpočatý, plný síly a úplně bdělý. V tomto stavu bylo „vyklouznutí“ z těla až překvapivě snadné a mohl jsem se hladce vzdálit. Tak se přirozeně objevila otázka, co si počít dál. Ve tři hodiny v noci nebo o půl páté ráno všichni spí a opouštět tělo, abych někoho navštívil, když dotyčný spí, mě dvakrát nepřitahovalo. Vzhledem k časně ranní hodině chyběla smysluplná náplň. Tak jsem se, bez jasného cíle nebo motivace k nějaké zajímavé činnosti, jen tak potuloval po okolí, potom jsem vklouzl zpátky do těla, rozsvítil jsem a četl si, dokud mě znovu nezmohla únava. A to bylo vše.

Moje nespokojenost rostla, ale vnitřní nutkání pokračovat mě neopouštělo.

Všechno to úsilí pro práci v mimotělesném stavu muselo přece mít nějaký význam či důležitost i mimo to, co považovala za důležité moje (či jiných) vědomá mysl.

Na jaře 1972 jsem dospěl k určitému rozhodnutí a spolu s ním se objevilo i řešení. Zjistil jsem, že to, co mě omezuje, je vědomá mysl. Tudíž když jsem rozhodnutí ve stavu mimo tělo přenechal vědomé mysli, tak jako obvykle, nepohnul bych se dále. Byl jsem příliš pod nadvládou levé mozkové hemisféry, „já“. Co by se stalo, kdybych tento proces rozhodování přesunul na mé komplexní „Já“ (duši?), o které se ví, že má v této činnosti větší praxi?

Tento nápad jsem hned uvedl do praxe. Příští noc jsem se uložil ke spánku, prospal jsem dva cykly (dohromady asi tři hodiny) a probudil jsem se. Znovu jsem si připomněl své rozhodnutí. Odloučil jsem se od těla a vstoupil do volného prostoru. Ve vědomé mysli jsem si pro sebe řekl, že rozhodnutí něco udělat musí vycházet z mého komplexního „Já“. Čekal jsem. Připadalo mi, že uběhlo možná

několik sekund, když jsem vzadu za sebou najednou cítil silné vzednutí. V důvěrně známém temném prostoru se projevil pohyb nebo nějaká energie. Tím začala nová éra mého mimotělesného působení a všechno, co jsem teprve měl prožít, se bez výjimky odvíjelo od událostí té noci.

Důsledky tohoto rozhodnutí se natolik lišily od běžného vnímání, které se děje prostřednictvím myslí, že jsem opět stál před dalším problémem. Nikdy jsem neztrácel vědomí fyzické přítomnosti (bod „tady a teď“). Přesto jsem své zkušenosti dokázal převádět do časoprostorových souvislostí jenom z jedné desetiny. Představte si, že máte za úkol popsat hudbu symfonického orchestru nebo sboru a nesmíte použít technické výrazy jako hudební zápis, název nástroje, druh intervalů, tóniny a další. Vyjádříte se třeba slovy „hezké“, „působivé“, „nahání mi strach“, „vzbuzuje ve mně úctu“, „je od srdce“, „romantické“, „nádherné“ - ale vůbec tím nevystihujete skutečnost.

Děláte to, co je ve vašich silách. Předpokládám, že to znamená: vyzkoušet a čekat, co se stane. Z tohoto hlediska mám pocit, že reportáž ze sudu, který se řítí dolů Niagarským vodopádem, by byl snadnější úkol.

Ve stavu vědomí „tady a teď“ jsem se setkal s následujícím problémem. Nic z toho, cvičení a různé techniky, které jsem vymýšlel pro druhé, jsem tady nemohl použít. Moji přátelé psychologové to zdůvodňovali různě, ale nejjednodušší vysvětlení bylo asi toto - neuměl jsem vysadit levou mozkovou hemisféru. Byl jsem tak pohroužen do práce, že mě kritické a analytické uvažování drželo doslova v zajetí. Nepřetržitě jsem se musel zabývat myšlenkami, které měly vztah k „tady a teď“. Svou roli hrálo ovšem ještě něco jiného. Abychom mohli mentální cvičení převést na audio pásky, museli jsme pořídit nahrávky. V průběhu nahrávání jsem ve stavu hluboké koncentrace poslouchal speciální sledy tónů, které jsme potom mixovali s dalšími zvuky. Naprosto jsem se uzavřel jejich účinkům. I při poslechu jednoho tónu s neměnnou frekvencí moje mysl analyzovala a zjišťovala, jestli nevznikají nějaké odchylky.

Snad je tu pouze nějaký vliv, kterého si nejsem vědom. Ale připadal jsem si, že tak trochu nahlížím přes plot do zahrady, kterou jsem vysázel a pečoval o ni, a nakonec se jenom dívám, jak se všichni, s výjimkou mne, úžasně baví.

V poslední době byly události z úrovně vědomí „tady a teď“ relativně zřetelné. Například jsem si (doslova) bolestně uvědomil, že moje tělo odmítá všechny látky na chemické bázi. Patří sem alkohol, léky, kofein, a jak to tak vypadá, i všechno ostatní, co se přesně neshoduje s mým přirozeným vnitřním uspořádáním. Odmítání a alergické reakce se projevují silným pocením, zvracením a svíravou bolestí v oblasti břicha. Tento jev může být někdy pozitivní, ale má to i své nevýhody. Tak třeba, nikdy jsem nebyl velký konzument alkoholu, nyní mi ale pouhá sklenice vína způsobí vlnu bytostného odmítnutí.

Zejména v průběhu operací to bývá náročné. Tělo začalo odmítat anestetika. A tak se probouzím na operačním stole, jenom abych pocítil (k velkému překvapení operujícího), jaké to je, když se zašívá břišní dutina. Když jsem měl jednou v rekonvalescenci velké bolesti, vyvolala injekce Demerolu jenom dávivé zvracení. Asi si dokážete představit moje roztrpčení, když jiní v pooperačním období užívají šetrné, nechemické preparáty k tišení bolesti, které jsme vynalezli. Na mne měly účinek za celý součet mých pobytů v nemocnici pouze jedinkrát. Nepřestal jsem si ale připomínat, že za takových situací nikdy nesmím opustit své tělo; nikdy bych už totiž nenašel dost odvahy k tomu, abych se vrátil do tohoto oceánu mučivé bolesti. Ještě kdysi v začátcích byl jeden můj přítel (psycholog) skeptický, pokud jde o otázku mého vztahu k lékům. Zajímalo ho však, jak by asi můj osobnostní a konstituční typ reagoval na tzv. „zábavné“ drogy. A tak jsme jednou vyzkoušeli mescalín a LSD, které měly sloužit pro laboratorní účely. Reakce? Žádná.

Pojďme však dál. Jednomu netělesnému příteli jsem položil otázku, jestli jsem v relativně nedávné existenci žil v tělesné formě. Odpověď -jedna ze vzácných verbálních odpovědí, zněla:

„V lidské formě jsi žil naposledy jako mnich v klášteře Coshocton ve státě Pensylvánie.“

Prostudoval jsem mapu Pensylvánie a žádný Coshocton jsem nenašel. Znal jsem Coshocton v Ohio, protože jsem v tomto státě nějaký čas žil. Chtěl jsem si ještě jednou ověřit, o který stát šlo, a tak jsem otázku zopakoval. Znovu Pensylvánie.

Dál jsem se tím zvlášť nezabýval, protože pro mě není zas tak důležité, kdy jsem kým byl. Jenom jsem se o této záležitosti zmínil jednomu svému příteli, který je katolickým knězem. Nabídl se, že to ověří ve svém archivu. O několik týdnů později mi telefonoval a řekl, že Coshocton v Pensylvánii existuje a že tam dřív stával klášter. Myslel si, že by bylo zajímavé tam o některém víkendu zajet a prověřit, jestli si vybavím nějaké vzpomínky. Možná to někdy udělám.

Pojďme k další události, kterou jsem nazval „Zadní kapsa u kalhot“. Celá léta jsem nikde na veřejnosti o této události nevyprávěl, protože by mi to nikdo neuvěřil.

Kalhoty, o kterých bude řeč, prohlédla i moje žena Nancy, ale ani ta se nemohla zbavit skepse. O co šlo? Vždycky, když jsem si do šatníku v ložnici pověsil kalhoty, objevily se v zadní kapse bankovky. Skutečné bankovky, většinou již řádně opotřebované. Nikdy to nebyla velká částka - nejvíce jsem v kapse objevil jedenáct dolarů, ale obvykle to nebylo víc než dva, tři nebo čtyři dolary. Čas v tom zřejmě nehrál žádnou roli. Kalhoty jsem mohl nechat bez povšimnutí třeba týden a našel jsem třeba tři dolary. Potom jsem se k nim nepřiblížil tři měsíce a bylo tam třeba jen šest dolarů. Neexistovala žádná zákonitost, podle které by se výše částky řídila.

Zkusil jsem kalhoty odnést do čistírny a nazpět jsem je dostal v plastovém přebalu. Všechno pokračovalo jako dřív. Uvažoval jsem nad tím, jestli třeba ve spánku nechodím do šatníku a nestrkám si do kapsy několik bankovek. Tuto hypotézu

vyvrátil neporušený plastový přebal z čistírny. Možná se vysvětlení skrývalo v jádru jedné mojí potřeby z období puberty, kdy jsem pár dolarů vždy postrádal. (Tenkrát také došlo k jedné podivné události, která by s fenoménem kalhot mohla souviset.)

Tato naléhavá potřeba spojená s úsilím o její uspokojení se na mě možná podepsala. Škoda, že v dalších obdobích života už pět, šest nebo jedenáct dolarů tolik neznamena!

Tento příběh se zdá mnoha lidem neuvěřitelný a já se jim vůbec nedivím. Také bych nevěřil, kdybych to nezažil na vlastní kůži.

Přejdeme k případu „Pavlač“. Součástí našeho domu ve Whistlefield Farm byla pavlač, která přiléhala k obývací místnosti. Když jsme na ni chtěli vyjít, museli jsme projít dvěma páry dveří a sejít dolů po mramorovém schodišti. Tak jsme se ocitli na nižším patře pavlače. Schody byly dost příkré a rozdíl v převýšení mohl být víc než metr.

Tento příběh se zdá mnoha lidem neuvěřitelný a já se jim vůbec nedivím. Také bych nevěřil, kdybych to nezažil na vlastní kůži.

Přejdeme k případu „Pavlač“. Součástí našeho domu ve Whistlefield Farm byla pavlač, která přiléhala k obývací místnosti. Když jsme na ni chtěli vyjít, museli jsme projít dvěma páry dveří a sejít dolů po mramorovém schodišti. Tak jsme se ocitli na nižším patře pavlače. Schody byly dost příkré a rozdíl v převýšení mohl být víc než metr.

Tento příběh se zdá mnoha lidem neuvěřitelný a já se jim vůbec nedivím. Také bych nevěřil, kdybych to nezažil na vlastní kůži.

Přejdeme k případu „Pavlač“. Součástí našeho domu ve Whistlefield Farm byla pavlač, která přiléhala k obývací místnosti. Když jsme na ni chtěli vyjít, museli jsme projít dvěma páry dveří a sejít dolů po mramorovém schodišti. Tak jsme se ocitli na nižším patře pavlače. Schody byly dost příkré a rozdíl v převýšení mohl být víc než metr.

Tento příběh se zdá mnoha lidem neuvěřitelný a já se jim vůbec nedivím. Také bych nevěřil, kdybych to nezažil na vlastní kůži.

Přejdeme k případu „Pavlač“. Součástí našeho domu ve Whistlefield Farm byla pavlač, která přiléhala k obývací místnosti. Když jsme na ni chtěli vyjít, museli jsme projít dvěma páry dveří a sejít dolů po mramorovém schodišti. Tak jsme se ocitli na nižším patře pavlače. Schody byly dost příkré a rozdíl v převýšení mohl být víc než metr.

Tento příběh se zdá mnoha lidem neuvěřitelný a já se jim vůbec nedivím. Také bych nevěřil, kdybych to nezažil na vlastní kůži.

Přejdeme k případu „Pavlač“. Součástí našeho domu ve Whistlefield Farm byla pavlač, která přiléhala k obývací místnosti. Když jsme na ni chtěli vyjít, museli jsme projít dvěma páry dveří a sejít dolů po mramorovém schodišti. Tak jsme se ocitli na nižším patře pavlače. Schody byly dost příkré a rozdíl v převýšení mohl být víc než metr.

Jednoho rána s náručí plnou knih a papírů jsem vycházel na pavlač a zakopl jsem. Levá noha se překřížila s pravou a já padal přímo na schody dole pode mnou. Ještě při pohybu vzduchem mi hlavou bleskla myšlenka, že už nestačím předpažit ruce a náraz nezmírním. Jako poslední si vybavuji: „To skončí otřesem mozku nebo zlomeným vazem.“

Asi deset centimetrů od povrchu schodů mě v pádu něco „zpomalilo“. Na hlavu a ramena jsem dopadl opravdu zlehka, o nic prudčeji, než kdybych vědomě pokládal hlavu na polštář. Zbývající část mne se k zemi sesunula tak, že jsem přistál jemně a lehce jako pířko. Zůstal jsem chvilku nehybně ležet a přemítal o tom, co se stalo. Vnímám jsem svou hlavu i ramena, ale bolest jsem necítil. Neobjevil jsem žádný šrám ani modřinu, nic. Zvednul jsem se, posbíral jsem knihy a papíry a pak jsem si prohlédl místo, odkud jsem spadl. Chtěl jsem najít vysvětlení. Pád něco zmírnilo, ale nemohl jsem přijít na to, co to bylo.

O několik měsíců později, v zimě, se stalo něco podobného. Šel jsem dolů po schodech u hlavního vchodu, ze kterých jsme právě odklidili sníh. Z ničeho nic jsem uklouznul a padal jsem k zemi. Tentokrát mě lehké dopadnutí už tak nepřekvapilo.

Podobná situace mne potkala jenom dvakrát. Protože na pádech nevidím nic zábavného, nevyhledávám je. A tak jejich okolnosti zůstaly „neobjasněné“.

Dalším zajímavým případem je „Eaglehill“. Jedna z nejzáhadnějších událostí, jaké jsem kdy zažil. Jedno ráno, kdysi v polovině sedmdesátých let, jsem se vzbudil brzy. Abych byl přesný, byly tři hodiny. Podle svého zvyku jsem se zvolna odpoutal od těla a téměř okamžitě se mnou navázala spojení bytost nejasného tvaru. Od ní jsem dostal jasné instrukce:

„Pane Monroe, přijďte 4. července v 7 hodin na Eaglehill.“ Překvapeně jsem žádal o zopakování. Stejná odpověď:

„Pane Monroe, přijďte 4. července v 7 hodin na Eaglehill.“

Než jsem se stačil zeptat na důvod a o co vůbec jde, nejasný tvar se rozplynul.

Vstoupil jsem zpátky do těla, posadil jsem se a všechno si pečlivě zapsal.

Příští noc jsem všechno přesně zopakoval. Hned jsem vycítil známou bytost a objevilo se stejné sdělení. Bylo konkrétní a skoro mi připomínalo rozkaz. Zase

jsem se nestačil na nic zeptat, protože tvar se rozplynul. Zkusil jsem to ještě třetí noc a byl jsem zvědavý, jestli se všechno zopakuje. Tentokrát žádné spojení nenastalo. Na této události mi připadalo pozoruhodné to, že sdělení bylo nanejvýš konkrétní a bez sebemenší změny se opakovalo dvě noci za sebou. Nejvíc mě ale upoutalo, že zjevení mne nazývalo jménem.

Probudila se ve mně zvědavost a stejně tak byli zvědaví přátelé a členové rodiny, kterým jsem se svěřil. Probírali jsme to ze všech stran, ale základní otázka zůstávala: „Kde je Eaglehill?“ K této události došlo asi v dubnu, takže jsme teoreticky měli dost času na to, abychom zjistili, co mělo sdělení skutečně znamenat. Dělali jsme, co bylo v našich silách, ale místo s názvem Eaglehill jsme neobjevili. Uplynulo několik týdnů a já jsem na celou věc začal pomalu zapomínat. Na všechno jsem si vzpomenu na jedné návštěvě u přátel. Vydali jsme se na několik stovek kilometrů dlouhou cestu, abychom se zúčastnili večeře, kterou na terase svého domu pořádali naši přátelé. Náš hostitel vlastní rádio, které má zabudovaný systém automatického ladění frekvencí například policie nebo hasičů apod. Seděli jsme u nich a povídali si, když najednou zaslechnu, že hlas v rádiu mluví o „Eaglehillu“. Okamžitě jsem zbystřil. Vzrušeně jsem se zeptal našeho hostitele, jakou stanici to posloucháme. Odpověděl, že je to kanál FAA⁶, který se používá pro komunikaci s letadly. Plný nadšení jsem poslouchal dál, jestli se ještě něco nedozvím. Hostitel byl zvědavý a zeptal se, proč mě vysílání tak zaujalo. Asi nemusím dlouze vysvětlovat, že jsem ho nechtěl do celé příhody zasvěcovat. O několik minut později hlas v rádiu znovu ožil a jasně, hlasitě zaznělo: „Hlásí se 351, výška dvanáct tisíc stop nad Eaglehillem.“

Druhý den jsem se po dlouhých hodinách za volantem vydal na místní letiště, které bylo pod správou FAA. Zeptal jsem se zřízence, jestli ví, kde je Eaglehill. Bez váhání mi odpověděl a řekl, že tak se jmenuje jejich místní zařízení v sousedním státě, kde je umístěn rádiový maják. Vytáhl souřadnicovou mapu, kterou používají piloti, a přímo před mýma očima zapíchl prst na místo označené názvem Eaglehill. Skutečně to tak bylo. Vesnička s tímto názvem existovala, přestože jsem ji v žádném autoatlase nenašel.

Tím se naprosto změnil můj pohled na ono záhadné noční sdělení. A proto jsem se 3. července opravdu vydal na dalekou cestu do Eaglehillu. Přijel jsem do malého městečka poblíž předpokládaného místa. Ubytoval jsem se v motelu, něco jsem povečeřel a šel jsem si brzy lehnout.

Druhý den ráno jsem přesně v sedm hodin vjížděl na malé venkovské rozcestí známé pod názvem Eaglehill. V těsné blízkosti stály dva, tři domy, garáž a obchod rozestavěné kolem malé vesnické křižovatky. Řeknu to stručně, nebylo to dvakrát zajímavé místo. Vypadalo to tak, jako by se zde za posledních třicet či čtyřicet let vůbec nic nezměnilo. Zastavil jsem u krajnice. Několik místních starousedlíků, kteří vysedávali před garáží, mě nespouštělo z očí. Seděl jsem a čekal.

Uběhla víc než hodina a nic se nedělo. Žádná komunikace. Sám jsem kromě počátečního nadšení a následného zklamání nic zvláštního necítil. Pár minut po osmé jsem znovu nastartoval auto a pomalu jsem se před zraky zvědavců rozjel Eaglehillem směrem nahoru a dál venkovskou krajinou. Ujel jsem asi dvě míle a nic zajímavého jsem neviděl. Všude samé farmy. Vrátil jsem se tedy zpátky na rozcestí, odbočil na západ a znovu jsem několik mil pokračoval v jízdě. Opět beze změny - žádné znamení, jenom okolní krajina a farmy. Obrátil jsem auto a vydal se na východ. Znovu to samé.

⁶ FAA - Federální letecký úřad Spojených států (pozn. překl.).

Vydal jsem se tedy zpátky k rozcestí s rozhodnutím, že budu čekat dál. Když minula dvanáctá hodina, usoudil jsem, že to vše byla jen iluze. Vrátil jsem se do motelu, zaplatil za pokoj a šel jsem poobědvat. Buď to nebyl ten správný Eaglehill, nebo jsem něčemu dobře nerozuměl, nebo to všechno byl jenom sen.

Zvažoval jsem všechny možné varianty a nakonec jsem si udělal tento závěr. Pozvání nebo výzva dostavit se do Eaglehillu neznamenal, abych se tam skutečně přemístil. Měl jsem být přítomen v mimotělesném stavu. Pozvání ale nepočítalo s tím, že je pro mne velice obtížné jít na konkrétní místo, obtížnější, nežli zaměřit se na určitou osobu...

Jenomže příběh pokračoval dál. O mnoho let později jsem se setkal s mužem, který zastupoval jisté vládní zájmy. Zeptal jsem se ho na toto místo s tím, že jsem se snažil vynechat podrobnosti. Odpověděl mi, že Eaglehill je zvláštní federální výzkumné zařízení. Přibližně v době, kdy jsem se na těchto místech vyskytl, se pracovalo na jeho výstavbě. Podle všeho, toto zařízení je utajeno před veřejností, a protože nerad zbytečně pokouším osud, změnil jsem některé části příběhu. Ať je pravda o Eaglehillu jakákoli, občas mě napadne, jak by se asi všechno vyvíjelo, kdybych na místě určení byl ve stanovený čas, ale v mimotělesném stavu.

Další případ: Můj zaměstnavatel přijal pracovní zakázku, v rámci které měla firma zajistit instalaci kabelové televize v Charlottesville ve státě Virginie. Bylo třeba, abychom na kopci za městem vztyčili anténu pro příjem signálu. Pozemek vlastnil energický muž menšího vzrůstu, s modrýma očima a začínající pleší. Jeho sluncem opálenou tvář dokreslovaly vrásky, které svědčily o letech namáhavé práce v sadu na kopci, který obsahoval dvacet tisíc jabloní. Měl vytříbený smysl pro jemný, suchý humor a jmenoval se Roy. Protože byl tělem i duší Skot, všechna pracovní setkání probíhala v uvolněné atmosféře a naše konečná vzájemná dohoda byla rozumným a spravedlivým řešením. Mezitím jsme se spřátelili.

Bylo to jednou v pátek po obědě, podíval se na mne, v očích měl šibalskou jiskru. Vzápětí se zeptal: „Hraješ karty?“

Proběhla mnou nostalgická vlna dob dávno zašlých. „A co by to mělo být?“

„Mnoho lidí by neřeklo, že to, co hrajeme, je poker. Někdy máme zvláštní postupy, ale zažiješ u toho hodně zábavy... Hrajeme o desetníky, dvacetníky, takže určitě nezbohatneš. Scházíme se každý pátek večer vždy u jiného parťáka. Ale pozor, žádné popíjení. Řekl bych, že držíme nejdelší tradici pokeru v Charlottesville už dobrých sedmdesát roků - to je let! Jestli se chceš dneska připojit, vyzvednu tě kolem půl osmé. Bude se ti to na .zkoušce sboru' líbit.“

Překvapeně jsem se zeptal: „Na zkoušce sboru?“

„Tak tomu říkáme u nás ve Virgínii,“ zubil se na mě. „Někteří kluci sice mají obavy, jestli je to vůbec legální, a už dříve se tomu říkalo hazard. Já si ovšem myslím, že o nic takového nejde.“

„Určitě," tentokrát jsem to byl já, kdo řekl s úsměvem. „Tak v půl osmé na zkoušce sboru."

Stal jsem se na tom jejich pokru pravidelným účastníkem. Nechodil jsem sice každý pátek, ale aspoň dva pátky v měsíci. V mé každodenní práci na montáži kabelové televize to byla vítaná změna. Další hráči byli téměř bez výjimky místní obchodníci, většinou rodáci z Charlottesville a okolí.

Tihle lidé neměli ani zdání o tom, jakýže to podivný výzkum provádím mimo svou práci. Dokonce ani když vyšla moje první kniha, nevěděli, že pochází ode mne, a já jsem se o ničem nezmiňoval. Ani dnes vůbec nic netuší s výjimkou dvou, tří, kteří mají „mlhavou představu".

První zvláštností v karetní „zkoušce sboru" bylo, že po dvou letech hraní nás všech šest hrálo poker se sedmi kartami. Rozdávání probíhalo normálně. Měl jsem dvě karty - křížovou trojku a čtyřku. Při rozdávání jsem dostal dvě karty, křížovou pětku a sedmičku. Sázky byly slušné, vyložené dvojice karet zabíraly celý stůl včetně páru Royových es, obrácených lícem vzhůru. Rozhodl jsem se zůstat ve hře, i když bych už neměl, a snažil jsem se koupit vnitřní postupku nebo flush. Rozdávala se poslední sedmá karta barvou dolů. Nepodíval jsem se. Z ničeho nic jsem najednou věděl, že mi určitě přišla křížová šestka. Byl to zvláštní pocit jistoty, prostě jsem to věděl.

„Royi," ujal jsem se slova a ukazoval přitom na kartu otočenou barvou dolů, „toto je křížová šestka, která mi doplní přímý flush⁷. Přebije tvoje esa."

Roy se podíval na kartu, pak se zlým úšklebkem znovu na mne. Svoji poslední kartu už obrátil a věděl, že má všechna esa. „Mám pětku, takže ji nemáš ty. To, co máš, není křížová šestka."

Natáhl jsem se pro komínek žetonů se slovy: „Je tam, Royi."

Pousmál se a sázku dorovnal. „Dobrá, ukaž mi ji." Otočil jsem kartu a byla to křížová šestka.

Roy se usmál. „Tím ještě nepřebíjíš můj ‚full house'⁸," řekl nevzrušeně a obrátil všechna esa. Tím zvítězil nad ostatními hráči u stolu. „Mám ještě další pětku. To znamená, že v talonu, nemáš trojku ani čtyřku křížovou."

7 Přímý flush - karetní výraz v pokeru, čistá postupka (pozn. překl.).

8 Full house - karetní výraz v pokeru (pozn. překl.).

Usmál jsem se. „Nerad bych tě připravil o peníze, Royi.“

„Moje esa by přebil přímý flush,“ řekl a přihodil další komínek. „Ještě jsi nevyhrál. Předtím jsi to nějak věděl s tou šestkou křížovou, ale teď bys měl přestat, dokud máš náskok.“

Nepřestal jsem se usmívat. „Nepotřebuji žádnou pětku, Royi.“ Pak jsem otočil trojku a čtyřku, které jsem měl v talonu a vytvořil jsem přímý flush z křížů.

Naklonil se nad stůl a pak jenom vydechl: „To je tedy něco!“

Při další hře, když rozdával Roy, jsem dál vnímal, že zkrátka vím. Na svůj talon jsem se ani nepodíval. Dvě ze čtyř karet, které byly už při rozdávání otočené, byly srdcové - pětku a sedmičku. Všechno jsem věděl. Vše, co k tomu mohu říct, je, že jsem to věděl.

„Royi,“ řekl jsem, „vidíš tu srdcovou pětku a sedmičku?“ Roy přikývnul. Tentokrát žádná esa neměl. „Tak,“ řekl jsem, „poslední karta, kterou rozdáš, bude šestka srdcová, a tím získám přímý flush v srdcích. A všimni si, že jsem se ještě nepodíval, jakou mám spodní kartu.“ Přikývnul a sledoval pohyb na stole. Celou dobu rozdával Roy. Zbývající hráči nás pozorně sledovali. Čekali, že prohrají, protože Roy byl výjimečný hráč.

Přišla poslední karta rubem nahoru. Ani jsem ji nestačil zvednout a Roy řekl:

„Sázím dalších pět na to, že to nemůže být šestka srdcová. Ne, vlastně deset, sázím deset.“ Vhodil na stůl žetony.

„Royi, nechci tě připravit o peníze,“ řekl jsem s úsměvem. „Nepřipravuješ mě o ně a já ti taky nic nedávám,“ řekl. „Polož.“ Poslechl jsem.

„Teď tu kartu otoč,“ dožadoval se. Otočil jsem. Šestka srdcová. Pohlédl na mne s němým úžasem. Rozdával přece, žádný podfuk nepřicházel v úvahu. Aspoň ne podle jeho měřítek.

„Ještě něco. Ty dvě karty, na které jsem se ještě nepodíval, jsou srdcová trojka a čtyřka.“

Zadával se na mne. „Mám dvacet. To vylučuje, že bys mohl mít trojku a čtyřku srdcovou.“

Nanejvýš nenucené jsem utrousil: „Nechci tě připravit o peníze, Royi,“ a přitom jsem otočil karty. Trojka a čtyřka srdcová.

Roy sklouzl pohledem na přímý flush¹². Ještě před chvilkou na stole ležel flush z křížů, teď ho vystřídal flush srdcový. „Někdy máš štěstí, že zůstává rozum stát.“ Ostatní u stolu souhlasili.

O takovém „závanu štěstěny“ se mluvilo několik měsíců. Pravděpodobnost, že jeden člověk bude mít v šestičlenné hře dvakrát za sebou přímý flush stejné hodnoty, je asi 5 780 000 : 1. Jak je to možné? Nevím. Jak jsem to věděl?

Jednoduše, byla to jistota. Mám podezření, že řada úspěšných hazardních hráčů vydělává na podobných sázkách velké peníze, anebo že o ně stejným způsobem přicházejí, když je „jistota“ zklame...

2. - HEMI-SYNC (SYNCHRONIZACE HEMISFÉR) AJ.

Když vyšla kniha *Cesty mimo tělo*, začali nám lidé zasílat informace o různých výzkumech, poznatcích a také nabídky ke spolupráci. Kniha, která byla původně určená široké veřejnosti, začínala poutat pozornost vědeckých a odborných kruhů. Západně od Charlottesville ve Virginii jsme otevřeli zcela nezávislou laboratoř. Z původního názvu Výzkumné laboratoře Whistlefield jsme později přešli na Monroeův institut aplikovaných věd⁹. Použití mého jména v názvu nebylo důsledkem ega, spíš to byl nejrychlejší způsob, jak oficiálně objasnit naši činnost. Zbývající část názvu - ...aplikovaných věd - tomuto účelu docela vyhovovala. Zdálo se nám, že můžeme dosáhnout pochopení fenoménu OOB na úrovni slučitelné se západní vědou. Za největší službu odvedenou lidstvu jsme považovali uvedení zjištěných poznatků do praxe.

Areál laboratoře sestával z jednopatrové budovy navržené zvláště pro tento účel a ta zahrnovala dvě kanceláře, halu a výzkumnou část. Tady bylo umístěno ovládání, neboli řídicí místnost, tři izolované kabiny a zasedačka. Každá kabina byla propojena s řídicí místností, a tím bylo zajištěno snímání tělesného stavu a

aplikace sluchových, elektromagnetických a jiných podnětů, s cílem vyvolat reakci u pokusné osoby v kabině.

Každá kabina obsahovala vyhřívané vodní lůžko, které poskytovalo záruku příjemného uvolnění v úplné temnotě. Kabiny byly klimatizované s regulací teploty a akustiky. Pomocí připojení jsme mohli získat o fyziologickém stavu pokusné osoby nejrůznější informace, včetně osmikanálového EEC¹⁰, EMG¹¹, pulzu a tělesného elektrického potenciálu. Právě z něho jsme postupem času dokázali odvodit většinu potřebných informací.

9 Angl: „The Monroe Institute of Applied Sciences" (pozn. překl.).

10 EEG - elektroencefalogram - měří elektrické vlnění v mozku (pozn. překl.).

11 EMG - electromusclegram - měří napětí ve svalech (pozn. překl.).

Kromě zájemců, kteří se výzkumných setkání účastnili a dojížděli na ně z okolí, se vytvořila stálá skupina místních dobrovolníků. Tato skupina sestávala z několika lékařů, fyziků, inženýrů elektroniky, řady psychiatrů a zaměstnanců sociálních služeb a také vybraných přátel a rodinných příslušníků. Výzkumná práce a pokusy většinou probíhaly v noci nebo o víkendech, protože jsme všichni chodili do zaměstnání. Při zpětném pohledu vidím, že se všechno dalo do pohybu díky ohromnému, nezištnému vkladu členů této skupiny a budu jim za to navždy vděčný. Lepit si na tělo elektrody, ležet celé hodiny v temné kabině a hlásit výsledky individuálních testů, to vyžaduje svatou trpělivost. Tyto výsledky byly pak porovnávány s objektivním měřením, které jsme měli k dispozici z řídicí místnosti. Až pak byly formulovány patřičné závěry.

Naše první pokusy navázaly na výzkum spánku, který započal již v New Yorku. Tenkrát jsme se snažili nalézt vysvětlení jedné neobjasněné otázky a při té příležitosti jsme udělali první významný objev. V mimotělesné zkušenosti hraje často velmi důležitou roli spánek, a tak jsme si mysleli, že bychom se v této oblasti mohli dopátrat dalších poznatků. Potíž byla v tom, že dobrovolníci měli volno většinou až pozdě večer, kdy už většinou byli, mimo jiné, po večeři. Dlouhé,

jednotvárné měření pomocí různých elektrod je unavovalo tak, že v kabinkách usínali, nebo se naopak nedokázali zklidnit a uvolnit. Znemožňovalo jim to vnímání jemných, individuálních reakcí. Nechtěli jsme použít žádné povzbuzující prostředky, rozcházeloby se to s naším záměrem. Takže jsme hledali metodu, která by nevybočila z rámce, který jsme pro výzkum vytyčili.

Podařilo se. Znovu se potvrdilo, že nutnost je matkou vynalézavosti. Snažili jsme se našim dobrovolníkům pomoci a předejít tomu, aby usínali nebo ztráceli v hraničních stavech potřebnou bdělost. A tak jsme se dostali k práci se zvukem, která nakonec vyústila v objevní FFR¹². Tato metoda nám umožnila udržet osobu v jistém stavu vědomí mezi bdělostí a spánkem, a to po celou dobu pokusu.

Dobrovolníkům jsme pouštěli do sluchátek jisté frekvenční vzorce. Zjistili jsme, že mozkové vlny zkoumané osoby reagují podobnou elektrickou odezvou. Řízením frekvence vlnění mozku dokázali navodit stav uvolnění, udržet bdělé vědomí nebo osobu dokonce i uspat. Jeden z účastníků - inženýr - navrhl, že bychom si tuto neobvyklou metodu mohli nechat patentovat. Patent na tuto metodu i techniku jsme získali v roce 1975.

12 Frequency-Following Response - odezva na frekvenční působení (pozn. překl.). Při používání zvukových frekvencí u různých osob začaly vyvstávat jisté kombinace zvuků, které vytvářely FFR s velkým vlivem na vznik mimotělesného prožitku a jiných neobvyklých stavů vědomí. Objevili jsme také velice efektivní prostředek, pomocí něhož je možné dostat se do stavu, který běžně nazýváme meditace.

Nic se nezrodilo přes noc. Za několika řádky se skrývají stovky hodin věnované vytváření zvukových vzorců, následnému testování a pozorování reakcí našich dobrovolníků. Trpělivě leželi v kabině se sluchátky na uších a nechávali na sebe působit tóny různé výšky. Všechny změny zaznamenávalo měřící zařízení, které v řídící kabině sledoval náš technik.

Naši dobrovolníci si v průběhu těchto seancí zvykali referovat o všech změnách, které prožívali na mentální nebo fyzické úrovni. Začali rozvíjet klíčovou schopnost - mluvit a vnímat tehdy, kdy normálním stavem by byla ztráta vědomí nebo spánek.

Jedním z prvních přesně vymezených bodů byl stav vědomí, kterému jsme začali říkat Ohnisko číslo 10. Číslovka deset není důležitá a už ani nevím, proč jsme si vybrali zrovna desítku. Šlo nám jenom o to, abychom různé stavy vědomí vzájemně odlišili. Takže jsme jednoduše říkali DESÍTKA. Tento stav jsme dokázali velmi přesně rozpoznat a u dobrovolníků jsme ho mohli cíleně a opakovaně navodit. Jeho stručná definice zní, že Ohnisko 10 je stav, když mysl je ve stavu bdění a tělo spí. Ve spánku, ať již lehkém, či hlubokém, jsou všechny fyziologické reakce stejné. Nicméně, mozkové frekvence se vzájemně odlišují. Měření EEG vykazují směs vlnění, které obvykle doprovází lehký i hluboký spánek, ale také signály beta (charakteristické pro bdělost), které leží nad směsí mozkových vln. Postupně se vytvořila skupinka asi osmi dobrovolníků, kteří byli velmi dobře obeznámeni se stavem vědomí Ohniska 10. Komunikace s nimi prostřednictvím mikrofону a sluchátek začala být tak přirozená, jako bychom seděli ve společenské místnosti a povídali si. Na monitorovacím zařízení bylo možné jasně sledovat, kdy zkoumaná osoba dosáhla Ohniska 10 a kdy šlo o jiný stav. Nepřicházelo v úvahu předstírání, anebo dokonce podvádění, i kdyby si to zkoumaná osoba přála. Samozřejmě se stávalo, že se Ohniska 10 někdy nepodařilo dosáhnout, ať už třeba z důvodu vnějších tlaků a stresů v osobním životě, kterých se momentálně nedokázali zbavit. V takových případech jednoduše sdělili, že „to dnes nejde“, anebo jsme celé setkání zrušili. Tím se šetřil čas i naše síly.

Proudila k nám spousta nových lidí. Napadla nás myšlenka, zda bychom bez předchozího výcviku dokázali dostat nováčky do Ohniska 10.

Ukázalo se, že je to snadné. Pouze proces výuky nutné komunikace při pokusech však u začátečníků trval mnohem déle. Chtěli jsme zjistit, jaké tato metoda skrývá možnosti, a tak jsme poslali pásek s kompozitním¹³ signálem příteli psychiatrovi do Kansasu. Nahrávku vyzkoušel na čtyřech dobrovolnících různého profesního zaměření, kteří neměli tušení o účelu prováděných pokusů. Vyjádřil se, že jeden dobrovolník odmítl dál v pokusu pokračovat, když si v jeho průběhu uvědomil, že se vznáší vysoko u stropu a pozoruje svoje tělo.

Další události se odvíjely od jednoho zajímavého nápadu. Když tělo spí, smyslové vnímání se zastaví, nebo je v útlumu. Co by se stalo, kdybychom vyvinuli frekvence, které by zdokonalily vnímání pomocí jiných prostředků než pěti fyzických smyslů? To vše při spícím těle, kdy jsou fyzické smysly vypnuty, nebo jejich funkce je snížena. Přidali jsme vlnění beta s vyšší frekvencí a naši dobrovolníci začali ve spánku vnímat víc než pouhou tmu. Ze začátku se vyskytly vizuální vjemy jako barevné struktury a světlo (v zatemněné kabině, při otevřených či zavřených očích). Následovaly zvuky znějící v hlavě, ovšem nebyly to zvukové frekvence, které jsme jim přehrávali my. Šlo o hlasy, hudbu, někdy hlasité výbuchy, které zkoumanou osobu rušily v koncentraci na Ohnisko 10. S ničím podobným jsme se do té doby ještě nesetkali a bylo nutné tyto úkazy objasnit.

Postupem času se tyto úkazy objevovaly jako vzorce, něco na způsob pásma, které předchází začátku vlastní mimotělesné zkušenosti. Na tělesné úrovni jsme dále pozorovali přípravné průvodní jevy - snížený krevní tlak a tep, mírné snížení tělesné teploty (0,3 °C), snížení svalového napětí. Tyto jevy byly doprovázeny subjektivním pocitem těžkosti v těle, někdy kataleptickými stavy anebo střídavými návaly tepla a chladu. V dalších fázích výzkumu vzniku mimotělesných stavů se ukázalo, že jeden faktor se vždy opakuje. Zkoumaná osoba v průběhu nefyzického vnímání začala lokalizovat světlo velikosti špendlíkové hlavičky. Jakmile se dobrovolníci naučili ke světlu „přiblížit“, světlo se zvětšovalo. Pak jím prošli a tím dosáhli stavu OOB. Zpomaleně to pociťovali „jako by procházeli tunelem, aby se dostali ke světlu“. Toto je běžný popis pocházející od mnohých, kteří mimoděk dosáhli stavu OOB, nebo prožili stavy blízké smrti.

Jeden nový objev se pro nás stal klíčem k mnoha neznámým dveřím. Dnes mu říkáme proces „Hemi-Sync“.

13 Kompozitní - smíšený, složený (pozn. překl.).

Už dlouho víme, že se lidský mozek dělí na dvě poloviny, neboli hemisféry. Ale až v posledních letech se zjistilo, že tyto dvě poloviny mozku mají naprosto odlišnou funkci. O detailech této teorie vládou pořád různé názory. Většinu času

používáme k přemýšlení téměř výhradně levou mozkovou hemisféru. Když použijeme pravou hemisféru, je to nejčastěji proto, abychom podpořili funkci levé poloviny mozku. Jinak děláme všechno proto, abychom si pravé hemisféry nemuseli všimnout. Po funkční stránce se nervové signály z obou hemisfér kříží. Levá část mozku ovládá pravou stranu těla, pravá část ovládá levou. Jsme v první řadě pravorukou civilizací, které dominuje levá hemisféra. Až v posledním půlstoletí došlo ke „zrovnoprávnění“ leváků, ale v mnoha ohledech je diskriminujeme dál. Víte, že například nůžky jsou nástrojem, který je určen pravákům?

Levou hemisféru používáme při mluvení, čtení, matematických výpočtech a úvahách, pamatování, měření času a dalších mentálních činnostech. Je základem logického, racionálního uvažování. Nic jiného „neumí“.

V pravé mozkové hemisféře se rodí nápady, prostorové vnímání, intuice, vnímání hudby, city a asi i mnoho dalších funkcí, které si dnes ještě neuvědomujeme. Nepodléhá času a očividně má vlastní jazyk.

Jedno z nejlepších podobenství, která ilustrují tento rozdíl, je příběh o filmovém kotouči. Když by se levá hemisféra chtěla dozvědět, co ukrývá filmový kotouč, vložila by ho do projektoru, film by si promítla na plátno. Její zvědavost by tímto byla uspokojena. Pravá hemisféra by kotouč uchopila, pár okamžiků by ho podržela a pak ho vložila zpátky do pouzdra. Nakonec by řekla: „Ach, rozumím.“ Zdá se vám to zvláštní? To je reakce vaší levé hemisféry, když čtete tyto řádky. Prostě to nezapadá do stylu jejího přemýšlení.

Naše společnost je založena v podstatě na jedné hemisféře. O tom, co považujeme za hodnotné, rozhoduje dominující levá polovina. Myšlenka se klidně může narodit v pravé hemisféře, třeba nápad, hudba, ale levá hemisféra okamžitě přebírá vůdčí úlohu a prosazuje se.

Jak mohlo dojít k dominanci jedné z hemisfér? Nikdo to přesně neví, ale důvodem mohla být nutnost přežít ve fyzickém světě. Naši předkové tisíce let posilovali levou hemisféru, protože to byla cesta, jak splnit stanovené cíle a posunout se ve vývoji dál. Celý systém zahrnující literaturu, školství, průmysl, politickou strukturu, náboženské skupiny je řízen levou hemisférou. Dokonce způsob, jakým jsou

vědomosti předávány, jejich použití a celkové fungování. K funkci pravé hemisféry se stavíme blahosklonně, jsme podezřívaví a opovrhujeme jím. Také nás dráždí, probouzí v nás nedůvěru a strach.

K čemu podstupovat námahu! Proč bychom neměli dál používat jenom jednu hemisféru a nic jiného? Kdo by postrádal pravou polovinu mozku?

My. Podle nejnovějších výzkumů ovlivňuje pravá hemisféra náš každodenní život řadou dílčích vlivů. Když si chceme někoho zapamatovat, uloží se v levé hemisféře jméno dotyčné osoby a jeho tvář v pravé. (Kolikrát se vám stalo, že jste zahlédli známou tvář a nedokázali jste si vzpomenout na jméno? Haló, probud' se, levá hemisféro! Studie o významných osobnostech světových dějin dokládá, že se tito lidé neomezovali jenom na analytické a rozumové myšlení, ale obraceli se také k vyššímu zdroji. Za všemi rozhodnutími, které byly v dějinách lidstva nějak významné, se skrývá levá hemisféra *a ještě něco navíc*. Že by její protějšek? Mluví pro to spousta důkazů, které nám jsou k dispozici na základě dnes už známých skutečností. Je dost dobře možné, že se pravá hemisféra angažuje i jako neviditelná „hybná síla“ při prezidentských volbách. Současné teorie v zásadě tvrdí, že vládnoucí vliv každé hemisféry se mnohokrát za den mění. Dobu střídání určují bezprostřední psychické nebo tělesné potřeby a to je důvod, proč je změna okamžitá. Zdá se, že tento fakt ještě daleko tvrději omezuje již tak nedostatečné využívání potenciálu našeho mozku či mysli. Skutečnost, že jsme zmoudřeli na dobu dostatečně dlouhou k tomu, abychom slezli ze stromů a jako druh přežili, vidím jako souhru šťastných okolností nebo zázrak. Nebo něco jiného.

Tak jak to zařídit, abychom své mentální schopnosti využívali lépe? V průběhu vývoje lidstva jsme se o to pokoušeli všemožnými způsoby. Každý z nich má své stinné stránky nebo určitá omezení. Proces Hemi-Sync nabízí v této oblasti velké možnosti a je to velký příslib do budoucna. Jeho použití je relativně snadné, nevyžaduje dlouhá léta přípravy a posloužit může všem.

Hemi-Sync¹⁴ pracuje se zvukovými obrazy. Jeho cílem je navození stejného vlnění v obou hemisférách současně. Totiž: když k nám doléhá nějaký zvukový podnět, mozek má tendenci reagovat tím, že vytváří nebo „rezonuje“ obdobnou elektrickou odezvu. Jak už víme, druh mozkového vlnění určuje, jaký stav vědomí

(například bdělost nebo spánek) se projeví. Takže necháme-li na sebe působit určité frekvence, pomohou nám navodit stav, po kterém toužíme.

14 Hemi-Sync - zkratka pro hemisférickou synchronizaci - uvedení obou mozkových hemisfér do vzájemného souladu (pozn. překl.).

V případě Hemi-Syncu má tento poznatek ještě hlubší rovinu. Každé ucho posílá svůj dominantní nervový signál do opačné mozkové hemisféry. Když do každého ucha vyšleme oddělený zvukový signál (použijeme sluchátka, abychom uši navzájem odizolovali), musí se činnost obou hemisfér sladit, chceme-li „uslyšet“ třetí podnět, který je rozdílem obou vyslaných podnětů. Když v jednom uchu uslyšíte zvuk o frekvenci 100 Hz¹⁵ a ve druhém uchu zvuk s frekvencí 125 Hz, výsledný signál, „vytvořený“ celým mozkem, bude 25 Hz. Nebude to skutečný zvuk. Je to jenom elektrický podnět, který vzniká, když obě hemisféry spolupracují. Takto vytvořený signál se vyznačuje úzkým frekvenčním pásmem a je často dvakrát silnější 16, než je obvyklé pro vlny typického EEG.

Když takto vzniklý signál o frekvenci 25 Hz navodí určitý stav vědomí, přenesení se stejný stav okamžitě do celého mozku (obou hemisfér). Co je nejdůležitější, že tento stav můžeme jakkoli měnit, když upravíme zvukovou strukturu podnětu. Tomuto procesu se lze také naučit a může být podle potřeby z paměti vyvolán. Jestliže si kterýkoliv z klinických pracovníků a vědeckých výzkumníků vyzkouší potenciál metody Hemi-Sync, jejich prvotním zájmem bývá využití této metody v rámci svého profesního působení. Uvedu jeden příklad z oboru psychiatrie. Použití metody Hemi-Sync při analýze patrně způsobuje, že pacient sahá až do hlubokých vrstev paměti. „Vybavení“ vzpomínek prostřednictvím pohovorů (běžná praxe) by mohlo trvat řadu let. Dál se Hemi-Sync používá ke snižování vnitřního napětí. Změny, které vyvolává, jsou někdy tak jemné, že si je neuvědomuje ani sám pacient. Kdysi s námi spolupracoval psycholog, který léčil plukovníka letectva. Důvodem byly potíže způsobené psychickým vyčerpáním a napětím. Po dvou

týdnech používání Hemi-Syncu a společnou práci s psychiatrem chtěl plukovník celou záležitost rezolutně uzavřít.

„K ničemu to není," řekl, „všechno je jako dřív. Nepozoruji žádnou změnu, zkrátka nula." Pak na chvíli zmlknul. „I když, před pár dny jsem pozval ženu na večeři - po šesti měsících. No a minulý víkend jsme byli se synem na rybách. To jsem mu sliboval už hezky dlouho. To je všechno, nic jiného se nepříhodilo, vůbec nic."

¹⁵ Hz - zkratka pro hertz, jednotku kmitočtu. Jeden hertz se rovná jednomu kmitu za jednu sekundu (pozn. překl.).

¹⁶ S dvakrát větší amplitudou (pozn. překl.).

Přítel psycholog jenom souhlasně přikyvoval.

Hodně se o využití Hemi-Syncu hovořilo v souvislosti s tzv. beznadějnými případy. Přesto, že zájem byl velký a nechyběla ani řada individuálních žádostí o pomoc, využili jsme Hemi-Sync jen u několika jednotlivců. Jako příklad by mohl posloužit případ dalšího psychologa, který s námi také spolupracoval, který léčil pacienta, jenž by mohl být označen za velice vážný beznadějný případ. Tento pacient byl sám psychologem. Dva roky bojoval se svou chorobou a průvodní bolesti snášel jenom s pomocí léků. Nedokázal se už obejít bez nich, a tak vznikla závislost. Problém se tak zdvojnásobil - byl zde předpoklad, že pacient zná problematiku a automaticky bude bojkotovat všechny běžné způsoby léčení. Dále zde byla závislost na lécích. Náš spolupracovník s pacientem denně pracoval za použití metody Hemi-Sync. O týden později, ve středu, se stala docela obyčejná, ale přitom významná událost. Poprvé za dva roky pacient celou noc spal bez toho, že by ho trápila bolest nebo si musel vzít prášek na spaní.

Po dvou týdnech se pacient vrátil domů. Několik měsíců nato zemřel a jeho žena nám poskytla informace o dalším průběhu událostí. Nemocný psycholog prožil poslední týden svého života pokojně, bez bolestí a bez léků. Dočkal se krásných posledních dnů v kruhu své rodiny. Náš spolupracovník, který terapii vedl, nepochybuje o tom, že tento hladký průběh umožnila metoda Hemi-Sync. Další spolupracovník (také psychiatr) se zabývá výzkumem schizofrenie. U jednoho ze svých pacientů zjistil, že při poslechu určitých zvukových vzorců, které

jsou součástí Hemi-Syncu, mizí příznaky onemocnění. Když působení tónů přerušil, pacient se znovu vrátil do typicky psychotického stavu. Pracoval pouze s jediným pacientem, přesto tento poznatek volá po hlubším prozkoumání, aby se zjistilo, jestli je člověk schopen nacvičit si stav, předtím vyvolaný metodou Hemi-Sync. Možná by se také přišlo na to, jaká cvičení umožní zapamatovat si schopnost dostat se do takového stavu a použít tuto schopnost v denním životě. Jedním z největších úspěchů metody Hemi-Sync je nepochybně výcvikový cyklus, jenž jsme nazvali Akutní léčba¹⁷. Jeho úkolem je pomoc při vážném onemocnění, zranění, v rekonvalescenci po nehodě nebo operačním zákroku. Vzpomínám si na jeden z prvních případů.

17 Angl.: Emergency treatment (pozn. překl.).

Jednou se v naší laboratoři objevil psychiatr. Doslechl se o naší práci a během rozhovoru mimo jiné vyplynulo, že je druhým nejstarším žijícím nositelem transplantované ledviny. Za ta léta postupně zažil patnáct operací. Cíl byl vždycky stejný: odstranit negativní důsledky užívání léků, které byly po provedení transplantace nezbytné. Za týden měl podstoupit šestnáctý zákrok a tak jsme mu navrhli, aby vyzkoušel cyklus Akutní léčba. Bez váhání souhlasil.

Tento případ je významný také proto, že vzhledem k dřívějším operačním zákrokům mají lékaři podrobné záznamy například o fyzickém stavu pacienta během operace, celkovém množství použitých anestetik, dávkování léků na zmírnění bolesti nebo o délce rekonvalescence. Za těchto podmínek ošetřující lékař dovolil, aby pacient během operace použil k poslechu jeden soubor nahrávek. Terapie se skládala z přípravných cvičení a poslechu nahrávky Hemi-Sync na operačním sále během operace a opětovně v průběhu rekonvalescence.

Ve stanovený den odvezli pacienta v jedenáct hodin na sál. Podle zprávy operující lékař operaci málem zrušil vzhledem k pacientovu nízkému tlaku. Protože se jeho hodnota nakonec ustálila, lékař usoudil, že vážné riziko nehrozí. Ve čtyři hodiny

odpoledne mi pacient telefonoval z nemocničního pokoje. Byl schopen bez opory sedět na lůžku.

„Jen mě napadlo zavolat a říct vám, jak to všechno proběhlo," řekl silným hlasem.

„Než jsem se stačil bránit, píchli mi jednu injekci na zmírnění bolesti. Další jsem nepotřeboval. Jediný problém se vyskytl, když jsem vstal a chtěl jít na toaletu a omdlel jsem. Lékař pořád hlásí nízký tlak, je to v pořádku?"

„Zkuste počítat od deseti do jedné," řekl jsem, „ a uvidíte, že se tlak zvýší. Zdá se, že vám k tomu nestačil jediný poslech kazety. Zavolejte mi ještě, až vám lékař zase změří tlak."

Udělal, co jsem mu navrhoval, a později hlásil, že se tlak vrátil do normálního stavu. Podle zprávy bylo jeho zotavení o polovinu kratší než při všech dřívějších operacích. Hlavně ovšem dokázal ovládnout chronickou bolest, která ho mučila celé měsíce a roky.

Když se vrátil z nemocnice domů, začal pomocí Hemi-Syncu aktivně pracovat na odstranění bolesti. Sjednal si schůzku se zástupci Státní rehabilitační agentury (mezi základní účely rehabilitace patří zvládnutí bolesti, která často znemožňuje návrat do běžného života). Metoda je zaujala natolik, že jsme dostali pozvání do Federálního rehabilitačního zařízení v Hot Springs ve státě Arkansas, abychom ji předvedli. Výsledkem byla žádost o kalkulaci nákladů, které by umožnily výcvik personálu v rehabilitačních zařízeních ve všech padesáti státech. Kalkulaci jsme poskytli, ale další kroky už agentura neuskutečnila. Zřejmě jsme poskytli příliš nestandardní projekt na to, aby ho hradil federální rozpočet.

Použití Akutní léčby v průběhu operací bylo více nebo méně úspěšné, ale nikdy nebylo úplně neúspěšné - pokud byla aplikace správná. Jeden chirurg již metodu použil při více než třiceti operacích a stále to nestačí k tomu, aby vzbudil zájem o její využití také u svých kolegů. Prezident jedné významné společnosti se rozhodl, že Akutní léčbu použije během své operace. Když zákrok proběhl, odmítl léky k mírnění bolesti a prášky na spaní a tolik se v průběhu pooperačního období v nemocnici nudil, že si během tří dnů vymohl propuštění. Jedna mladá žena absolvovala vážný zákrok v břišní dutině a o týden později se už věnovala svému

koníčku létání s rogačem. Cyklus Akutní léčba přinesl pozoruhodné výsledky. Největší překážkou stále zůstává krajně složitá organizační struktura nemocnic, získání souhlasu lékaře, operujícího lékaře a dalších pracovníků nemocničního personálu.

Chcete-li se dobře vyspat, funguje Hemi-Sync stejně účinně jako prášky na spaní. Jsou lidé, kterým metoda pomáhá zvládat časové rozdíly při dlouhých přeletech. Jiní ho zase používají k tlumení stresujících vlivů nebo jim pomáhá k soustředění u partií golfu.

Hemi-Sync je výborná pomůcka při učení a zlepšuje schopnost soustředit se. V rámci kurzu, který probíhal ve federálním výcvikovém středisku, se při použití Hemi-Syncu zlepšily psychomotorické schopnosti účastníků o 75 procent. Při jiném testu se studenty Morseovy abecedy se výsledky zvedly o 30 procent.

A příklad z jiného prostředí - žáci základní školy v Tacomě zvládli látku, kterou by za běžných okolností probírali celé pololetí, za čtyři týdny.

Takové výsledky nám spolu s jinými pomohly vytyčit rámec naší práci a její cíl. Nějak jsme se odchýlili od výzkumu okolností, které vyvolávají OOBÉ.

Tímto jednoduchým výčtem se Institut hlásí k myšlence: že vědomí a stav uvědomění obsahují vysvětlení všech jevů, po kterých člověk v životě touží, anebo se s nimi setkává; že hlubšího pochopení a vyhodnocení takového stavu vědomí může být dosaženo pouze mezioborovým přístupem a spoluprací;

výsledky přidruženého výzkumu mají význam, jenom když se zaměřují na praktické použití, na „to, co je důležité“, řečeno jazykem dnešní doby.

Výše uvedené nás přivedlo k závěru, že vědomí je aktivní formou energie. Proto by první fází mělo být vlastní pochopení této energie samotné - může to vypadat legračně, když se po vás chce, abyste sebe použili k měření sebe. Když dosáhneme uvědomění této energie v její základní podobě, měli bychom dokázat poodhalit také způsob jejího přirozeného používání. Toto poznání by umožnilo širší a promyšlenější řízení takových energetických polí. Od řízení logicky přejdeme k další fázi - k použití energie po novém způsobu a v širším kontextu. Takže jsem se tady rozvěkle vyjádřil v tom smyslu, že když proniknete do té věci, která vám

umožňuje myslet a existovat, budete ji moci použít takovým způsobem, jakým ji zatím nepoužíváte.

3. - PROGRAM „BRÁNA“

V polovině sedmdesátých let se v dalším vývoji odehrály změny, které převratně ovlivnily většinu naší činnosti. Uvědomuji si to až teď při zpětném ohlednutí za těmito událostmi.

Na pozvání Esalenského institutu jsme měli v Big Sur v Kalifornii pořádat víkendové pracovní setkání se zaměřením na naše nové metody a techniky. Jistým způsobem jsme to brali, jako že si někdo všiml naší práce. Esalen byl tehdy proslulý jako kolébka nových teoretických a praktických přístupů v psychologii a studnice intelektuálních náhledů na mysl člověka.

Souhlasili jsme a vydali se na cestu s tím, že nám nebylo zcela jasné, co všechno nás může potkat. Práce se skupinou dvaceti čtyř lidí, kteří se současně dostanou do stavů vědomí, které jsme znali, pro nás byla novinkou. Nedělám si iluze, že sami účastníci měli jasnou představu o tom, co je čeká. Možná snad s výjimkou toho, že to bude souviset s OOB. Naplánovali jsme program bez přestávek, jídlo bylo zajištěné a stále k dispozici a počítalo se s operativními přestávkami vždy na dva cykly spánku. Spolu s kolegou inženýrem Billem Yotsem jsme se dělili o vedení celého toho maratónu.

Protože nás čekala práce s novými dobrovolníky, připravili jsme afirmaci, kterou se všichni účastníci museli naučit nazpaměť ještě před začátkem programu.

Jsem víc než fyzické tělo. Protože jsem víc než fyzické tělo, jsem schopen vnímat to, co tento fyzický svět přesahuje.

Proto si hluboce přeji růst a prožívat: poznávat, chápat, řídit, používat vyšší energie a energetické systémy tak, aby to bylo přínosné a konstruktivní pro mě i pro druhé, kteří mne následují.

Také si hluboce přeji, abych získal pomoc a spolupráci, dohled a pochopení bytostí, jejichž moudrost, stupeň vývoje a zkušenosti jsou rovnocenné s mými

nebo jsou pokročilejší. Prosím je o vedení a ochranu od všech vlivů, nebo sil, které nemohou plně splnit moje přání, která jsem zformuloval.

Pokud jsme to byli schopni posoudit, nebyly výsledky prvního setkání dvakrát strhující. Zato jsme se mnoho naučili a určitě se hodně rozšířila základna dobrovolníků pro pokusy a testování. Představili jsme jim Ohnisko 10 a různé nenáročné způsoby využití tohoto zvláštního stavu vědomí. Konečné fórum, kdy si účastníci sdělovali své pocity a dojmy, ukázalo, že jsme úkol splnili. Účastníci se seznámili s Ohniskem 10 (mysl bdělá, tělo spící) a naučili se, jak si ho sami mohou navodit. Do Virginie jsme se vrátili s pocitem hlubokého uspokojení, že se potvrdilo praktické jádro metody.

Netrvalo dlouho a začaly přicházet nabídky od jednotlivců i organizací, abychom uspořádali další takové semináře. Vyhodnotili jsme dosavadní výsledky a shodli jsme se, že tyto semináře mohou být velice efektivním způsobem získávání široké škály zkušeností, ke kterým bychom se za jiných okolností těžko dostávali. Začali jsme tedy vést příležitostné víkendové semináře. Program jsme nazvali důležitým názvem M-5000, protože dosažením hranice pěti tisíc testovaných dobrovolníků by už mohla být řeč o hluboce propracovaném a vyváženém výcvikovém programu. Nové poznatky a zkušenosti bychom použili při následujících programech za účelem maximalizace výsledků.

Potřebovali jsme také získat nové instruktory, což nebyl vůbec jednoduchý úkol. Také jsme potřebovali převést tento systém do sluchátek, aby bylo plně využitelné působení Hemi-Syncu. Po několika prvních setkáních jsme si uvědomili, že laťka pěti tisíc účastníků byla nasazená příliš vysoko. Také jsme si uvědomili, že účastníkům vlastně otevíráme určité dveře, okna, škvíry, kterými mohou projít do jiného stavu vědomí. Proto jsme změnili název na „Program Brána“¹⁸.

Výcvikové cykly jsme inzerovali jen výjimečně. Lidé se o nich dozvídali přímo, od dřívějších účastníků. Protože jsme vlastně dělali pokusy, žádali jsme každého účastníka, aby hned na začátku podepsal prohlášení, že si tuto skutečnost uvědomuje a zavazuje se podat zprávu o výsledcích včetně těch, které by přesáhly rámec semináře. To ještě neznamena, že to všichni nakonec udělali, ale bylo jich dost na to, abychom měli slušnou evidenci. První semináře se uskutečnily v různých koutech Ameriky v motelech, konferenčních centrech a sálech. Účastníci

byli všichni v jedné prostorné místnosti a prostřednictvím řídicího systému, který jsme pro tento účel zvláště vymysleli, dostávali přes sluchátka pokyny.

18 Angl.: The Gateway Program (pozn. překl).

Cvičení jsme jim přehrávali ze záznamu. Když se nad vším v současnosti zamýšlím, je úžasné, že to vůbec fungovalo. Místnosti, které jsme využívali, často přiléhaly k recepci motelu nebo baru, kde hrál třeba orchestr až do rána. V místě našeho bydliště se nám otázku místa podařilo vyřešit tím, že jsme si pronajali malý motel a instalovali v něm příslušnou techniku pro dvoucestnou komunikaci s každým pokojem. Z laboratoře do motelu bylo asi pět mil. Slabým místem našeho motýlku byla chybějící restaurace, a tak jsme si jídlo museli nechat dovážet. Právě tady se uskutečnil jeden zajímavý pokus.

Vytvořili jsme cvičení, při kterém se účastníci zdokonalovali ve tvarování zvláštní mentální energie do viditelných světelných vzorců asi tisíc stop nad motelem. V další fázi seance, pozdě v noci, jsme účastníky podrobili zkoušce. Měli jsme představu, že spojení energie dvaceti čtyř osob by se mohla projevit vizuálně. Všechna venkovní světla motelu jsme vypnuli (motel je na samotě) a podle stopek jsme přesně vypočetli okamžik, kdy se mělo nad motelem objevit světlo. Čtyři z nás vyšli ven a zvedli hlavy k temné obloze. Měli jsme dost času přizpůsobit oči temnotě. Když přišlo znamení, dychtivě jsme koukali kolem sebe. Nikdo z nás ani nešpitl.

Najednou se nadšeně ozval náš inženýr elektroniky: „Výš, podívejte se výš!“ Ještě víc jsme zaklonili hlavy. Předtím bylo naše zorné pole jenom mírně nad úrovní střechy motelu. Teď jsme naplnění úžasem zírali vysoko nad sebe a na podkladu hvězdami poseté oblohy jsme viděli jemné vlnění slabě červené až neónové barvy. Nejvíc nám to připomínalo jemné pramínky vody, které jakoby protékaly napříč nebeskou klenbou přímo nad střechou motelu. Přesně v okamžiku naplánovaného konce cvičení vlnění zmizelo. O tři minuty později se z kazet znovu

ozval pokyn k provedení cvičení a světlé vlnění se znovu objevilo. Ve stanovenou dobu zmizelo. Viděli jsme to všichni čtyři a výsledkem jsme byli doslova nadšeni. Cvičení jsme zopakovali při jiné Bráně, která se konala o něco později, tentokrát na ranči severně od San Francisca. Byl s námi jeden inženýr, který chtěl úkaz na obloze zachytit speciálně upraveným fotoaparátem. Svůj Polaroid nainstaloval před domem. Aby předešel poškození záběru tím, že by se na fotografii zobrazila mlha, vyfotografoval dva snímky těsně před tím, než byl vydán pokyn k začátku cvičení. V průběhu cvičení, tedy v době, kdy se předpokládalo zviditelnění energie, pořídil další dva snímky. A když z kazety zazněla instrukce k ukončení cvičení, vyfotil poslední dva.

Celkem nás bylo pět nebo šest pozorovatelů. Nikdo nezaregistroval jakýkoli světelný úkaz. Potom jsme se vrátili do domu a když se všichni shromáždili v jedné místnosti, začali jsme fotografie z Polaroidu podrobně zkoumat. Na dvou, které byly pořízeny před začátkem cvičení, nebylo nic a byly prázdné. Na dalších dvou snímcích z doby, kdy zazněl pokyn k ukončení cvičení, také nic nebylo a také byly prázdné. Poslední dvě fotografie pořízené během cvičení zachycovaly shluk kruhovitěho tvaru a mramorový efekt, který připomínal zeměkouli při pohledu z dálky. Tento jev, kdy fotoaparát světlo zaznamená a lidské oko nic nepozoruje, už dávno vysvětlili fyzici i fotografové. Film „vidí“ frekvence, které oko nezachytí. Obvyklé výhrady, že mohlo dojít k osvětlení filmu, neobstály, protože klíčové snímky byly mezi dvěma úvodními a dvěma posledními záběry, které byly naprosto prázdné. Nemohly tedy být přeexponované. Navíc, osvětlená prostřední část políčka není zrovna vhodným argumentem pro film poškozený náhodnou expozicí. Čím může Brána prospět jednotlivci? Zdá se, že díky mnohotvárnému přístupu nalézá každý účastník odpověď na nějakou vnitřní otázku. Samozřejmě, že zájemci o program často přijdou s představou, že prožijí OOB. Toto očekávání se většinou nenaplní v průběhu semináře samotného. Přesto se zde otevírají hlubokým vhledům, pochopení smyslu své existence a uvědomění svého životního úkolu. Výjimkou nejsou okamžiky, které přetvářejí dosavadní způsob života nebo

vrcholné prožitky a zkušenosti, které účastník předtím nikdy nezažil a které se nedají zopakovat. A také toho není zapotřebí.

Vlastní náplní Brány je seznámení účastníků s Ohniskem 10 (mysl bdělá, tělo spí). Dále se učí, jak přejít do Ohniska 12, tedy do stavu, kdy vnímání jakýchkoli tělesných podnětů končí. Zde se může vědomí oprostít od fyzického prožitku a začíná vnímat jiným způsobem nežli skrze pět smyslů. Až tady se ve skutečnosti začíná něco dít. Zde se rozpouštějí všechna hlediska a přijatá přesvědčení. Teprve v tomto stavu si účastník hluboce uvědomí, že „je víc než fyzické tělo“.

Program Brána vyvrhl v jedinečný proces sebepoznávání a sebeobjevování. Rozpouští bariéru strachu (z neznámého, ze změn), kterou můžeme považovat za nejvýraznější kulturní omezení na cestě osobního růstu. Představte si teď, že se nacházíte na mýtině v hustém lese. V naší terminologii mluvíme o „vědomí C-I“. Vedeme vás do lesa, ale jen tak daleko, abyste známou mýtinu měli stále „na dohled“. Tam se zastavujeme, je to váš rozcestník (Ohnisko 10). Jestliže absolvujete dostatečný počet cest mezi mýtinou a rozcestníkem, váš strach zmizí. U rozcestníku Ohniska 10 si vždycky uvědomíte, že se kdykoli můžete vrátit na mýtinu, kdybyste se z nějakého důvodu cítili nepříjemně.

Od rozcestníku Ohniska 10 se dostanete na další stanoviště, které je ještě hlouběji v lese. Odtud už pravděpodobně není možné „dohlédnout“ na mýtinu. Pojmenovali jsme ho Ohnisko 12. Po několika průchodech mezi Ohniskem 10 a Ohniskem 12 se i toto místo mění ve známé prostředí a sekundární strach mizí. Uvědomíte si, že z Ohniska 12 na mýtinu (C-I) „nedohlédnete“, ale „vidíte“ Ohnisko 10 - a z Ohniska 10 se umíte vrátit na C-I. Postupujete dál a dál, k dalším orientačním bodům. Každý další leží hlouběji a je jiný než ten předchozí a jde to až za hranice nekonečně se rozšiřujících možností.

Když bariéra strachu zmizí, vystoupí plně do popředí jeden z největších darů lidstva, zvědavost. Pomocí těchto prostředků, které dostává, může účastník programu dělat cokoliv, podle své libovůle. Přijímá, že má právo tuto činnost provádět, a současně také přebírá odpovědnost.

Podle svého jedinečného rytmu začíná člověk cítit (a není to záležitost víry), že přesahuje svou fyzickou smrt. Nikdo mu to nenapovídá, je to přímá zkušenost. Není podstatné, čím se během fyzického života zabýval a čemu věřil. Ví, že až jednou fyzické tělo zemře, on půjde dál.

Přežití fyzické smrti není otázkou přesvědčení; je to fakt, který je přirozený, podobně jako narození. S programem Brána není spojené žádné dogma, jenom se doporučuje, aby se zájemce před zahájením výcviku vážně zamyslel nad tím, že „je víc než fyzické tělo.“

Hranice mezi energetickým systémem této a jiných fyzických realit jsou nevyhnutelně překročeny. Ve výpovědích účastníků se to často popisuje jako opětovné sjednocení se „mrtvými“ přáteli a příbuznými nebo jako setkání s jinými projevy inteligentní energie. Tyto jevy široká americká veřejnost nepřipouští a nepřijímá.

Jestliže vnímáte základní působení procesu Hemi-Sync, tj. že poskytuje přístup do mnoha úrovní vědomí současně (něco, co je velice vzdáleno obvyklému dennímu vědomí), můžete ve svém životě začít uplatňovat možnosti, které se vám pomocí této techniky otevírají.

Prostřednictvím Brány jsme měli v posledních deseti letech příležitost vyzkoušet působení Hemi-Syncu na více než 3000 lidech. Každý účastník absolvoval alespoň dvacet osobních testování/cvičení. Celkem tedy dostáváme více než 60 000 individuálních zkoušek, které prověřily účinnost této metody a techniky. Těchto 60 000 testů bereme jako základní vymezení hodnoty programu Brána. Když nic jiného, můžeme mít jistotu, že se nám podařilo 60 000 krát někoho uspat a zase vzbudit. To už je slušná statistika pro testování nějakého výrobku, zvláště když jde o výrobek, který neuplatňuje násilné působení na tělesnou složku.

Nejvíce vypovídající je skladba účastníků programu, čili těch, kteří se za posledních osm let programu zúčastnili. Za prvé to bylo 41 procent mužů. To je dvakrát větší počet, než je obvyklé při běžných seminářích osobního růstu. Většina výzkumníků si myslí, že důvodem této účasti je vědecký přístup procesu Hemi-Sync, pokud se jako protipól chápe přístup ezoterický. Za druhé se zúčastnilo 29 procent tzv.

profesionálů (psychologů, psychiatrů, učitelů, vědců, inženýrů atd.). Hlavním motivem účasti na programu bylo zjištění jeho možností s ohledem na další použití ve svém oboru. Za třetí byl průměrný věk účastníků třicet devět let, a tím se Brána vzdálila snobům a skupinám ovlivněným módními trendy. A za poslední, 83 procent se zúčastnilo na základě určité výchozí motivace a program zakončilo s jiným, hlubším poznatkem.

Význam Brány si nejlépe přiblížíme, když se s vámi podělím o některé výpovědi, které poskytli přímí účastníci programu. Zde je několik z nich:

1135 - CM

Pro mne osobně byla nejúžasnější zkušenost s Ohniskem 15 v zesílených vibracích: cítil jsem, jak proud energie pomalu stoupá jednou polovinou těla a druhou polovinou klesá zase dolů a potom rychleji a rychleji. Cítil jsem, že se brzy změním ve spirálu, potom v bod a skutečně se to stalo a pak jsem jako ucelená jednotka stoupal výš a výš... Ale potom mě napadlo: nemůžu jít dál, nemůžu výš - a v těle najednou „slyším“: Ted' se omezuješ! Tak dobrá, překonal jsem to, přijal jsem to a dál mě nic nepoutalo, připadal jsem si jak Sputnik vržený do vesmíru a ke hvězdám, jako nové bytí, které je součástí jednoty Všemohíra. Vnímání té jednoty mi působilo nepopsatelné štěstí a radost!

Ze cvičení jsem si odnesl hluboké poučení. I když jsem často slýchal a četl, že jsme to, za co se považujeme, a že nás omezuje naše mysl, prožíval jsem něco úžasného a jedinečného, alespoň z mého pohledu mi to tak připadalo, protože jsem překonal pochybnosti a omezení, za které jsem odpovědný jenom já sám.

1644 - CM

... Tenkrát ráno se mi už nechtělo držet v rukou sluneční soustavu (to jsem snad nemohla být já, kdo toto vyslovil!), jak zněl pokyn z kazety, a představila jsem si Ohnisko 15¹⁹ - modré „vstupní dveře“. Nic mě tam nezaujalo, takže jsem postupovala přes červené, žluté, růžové, zelené, fialové a nakonec přes bílé. Bílé jsem identifikovala jako „Úroveň 21“, pokračovala jsem až do „26“, kde jsem dostala sdělení pro další účastníky programu. Později jsem přešla do „Úrovně 27“,

kde jsem se dřív setkala se svým otcem. Vycítila jsem, že je zaneprázdněný, tak jsem se vydala do neznámých končin.

„Představila jsem si digitální počítač a pohybovala jsem se pozpátku temnotou. Číslice zatím naskakovaly na displeji a střídaly se rychleji, než jsem dokázala sledovat. Asi kolem 100 (98?) jsem se zastavila a všude kolem jsem viděla postavy obcházející v kruhu: vypadaly jako hologramy, ale vyzařovaly zprávu, že „jsou živí“. Někteří si mě nevšimli, jiní popošli dál, ale řada jich přistoupila blíž a vyjadřovali upřímnou radost z toho, že mě vidí. Vycítila jsem dále, že ti, kteří přišli ke mně, si myslí, že někde uvízli. Mysleli si, že jsem tam kvůli tomu, abych je přivedla zpět. Zeptala jsem se, co tam dělají. Dozvěděla jsem se, že někteří jsou tady ze zájmu a chtějí poznat něco nového - až se jim zachce, vrátí se zpátky do fyzického těla. Druzí zase čekali, až jejich těla zemřou a oni se od nich osvobodí. Ti, kteří se mnou komunikovali, se ze své vůle vrátit nemohli.

„V tomto jsem uslyšela tebe, Bobe, jak stěží slyšitelným hlasem říkáš: ‚Teď se vrátíš do Ohniska 10.‘ Začala jsem panikařit a měla jsem pocit, že to bez tvého hlasu nezvládnou. Pokusila jsem se někoho odnést na zádech, ale nešlo mi to. Zpátky v kabině²⁰ jsem byla snad ve zlomku vteřiny. Opravdu jsem si oddychla. Přidala jsem nějakou tu úlevnou nadávku a znovu jsem si všechno probrala. Když píšu tyto řádky, znovu si to opakuji:

Nevěřím, že to byl sen. Když teď, po dvou týdnech, ťukám do stroje tuto zprávu, jsem ještě opojená hloubkou toho prožitku.

Nevěřím na náhodu. I když mi hlubší souvislosti unikají, cítím, že existuje důvod, proč jsem měla prožít něco, o čem jsem dřív vědomě neuvažovala.

Víme, že existují instituce, kde leží pacienti ve stavu strnulosti, nebo komatu. Lékaři je neumí znovu přivést k vědomí.

4659-CM

Zabývám se myšlenkou, která mi v tomto okamžiku připadá nejvýš pravděpodobná. Téměř cokoli, co našich pět smyslů dokáže vnímat, takže i řeč a

usměřované myšlení, je iluze. Když bych chtěl popsat, co teď vnímám jako nejvyšší realitu, nejvíce by se přikláněl k výrazu ne fyzický pocit.

19 Vědomí „bez času“ (pozn. překl.).

20 Kabina - v originálu: „CHEC unit“, „Controlled Holistic Eenvironmental Chamber“, kabina s holisticky řízeným prostředím (pozn. překl.).

Když vyhledávám zážitek nejvyšší skutečnosti (myslím, že je to stejná skutečnost, kterou vy označujete slovem „domov“), zažívám prázdno a blaženost. Prázdno - ne snad proto, že je prázdné, ale proto, že ho chci zažít prostřednictvím mentálních procesů, se kterými se pojí pět fyzických smyslů přivyklých vnímání iluze.

Pokouším se zapojit svůj pomyslný biologický počítač a vnímat to, co přesahuje zjevnou omezenost iluze. Jako kdybyste chtěli přivonět ke květině uchem.

Blaženost pociťuji proto, že emoce jsou jediným prostředkem, který k vnímání mám, i když chci přesáhnout hranice iluze. Pokud se nabízí ještě jiné prostředky vnímání, nejsou z důvodu nepoužívání vyvinuté a je nutné je znovu oživit, anebo je teprve musím uvést do činnosti.

2312-CF

...Během jednoho „vyvažovacího“ dechového cvičení jsem prožila něco, co nastartovalo docela podivné události. Z neznámých důvodů jsem se znenadání ocitla v jakési tmavé skříni - v naprosto temném prázdnu. Jako by mnou něco pohazovalo z jednoho extrému do druhého - ze stavu nejvyšší pozornosti a naprostého vybuzení smyslů až do stavu, kdy jakýkoli podnět chyběl. Zaplavil mě pocit nespokojenosti a zjistila jsem, že mi dělá velké potíže nacházet cestu z toho moře temnoty. Při další přehrávce kazety jsem se zase ocitla v temnotě a začala jsem si dělat starost. Během společného stolování jsem o svých pocitech promluvila s vedoucím výcviku a doufala jsem, že mi poradí.

Část hovoru, ve které jsem popisovala svůj problém, vyslechl také hlouček několika mužů stojících poblíž. Jeden z nich si mě později vzal stranou a vysvětlil

mi, co je k tomu vedlo. Řekl, že několik mužských členů naší skupiny u sebe během poslechu nahrávek mělo sexuální představy, ve kterých jsem se objevovala - tudíž vibrace všech těch sexuálních představ jsem samozřejmě zachytávala. Dál řekl, že se špatně vyrovnávali s pocitem sexuální přitažlivosti, a proto mě dočasně „umist'ovali“ do tzv. skříňky proměny energií (místo, kde necháváme nevyřešené problémy), než se překlenuli do jiných úrovní vědomí. Takto se všichni podíleli na tom, že jsem se ocitla v temném prázdnu. Prý abych je neobtěžovala! Nejdřív mě to naštvalo. Jak si mohli dovolit ovlivňovat můj stav! A jak na mne asi působila jejich sexuální energie! Ještě dnes mě překvapuje, jak silný je vliv myšlenek, a tady se společně soustředili tři lidé! Současně jsem si připadala trochu hloupě při pomyšlení, že jsem nějaké signály nezachytila už dřív. Moji pozornost ale poutaly události semináře, takže jsem se dvakrát nezajímala o to, co si o mně myslí druzí. Tím to ale nekončí... Sice mě někdo používá jako předlohu pro své sexuální představy (i když jenom mentálně), ale zpracovala jsem to. Začala jsem se zajímat o to, čím tato zkušenost může přispět k mému růstu. Tak jsem uvažovala a to, co následovalo, naprosto změnilo nasměrování mého života.

Všechno proběhlo hladce, protože jsem upřímně požádala božské síly, aby mi umožnily prožít duchovní lásku. Nežádala jsem o to, abych se stala příjemcem lásky, ale aby mi bylo umožněno naučit se takovou lásku dávat druhým - podle svých nejlepších možností. Moje přání bylo splněno:

Když mi pustili další pásek, neustále jsem tuto myšlenku držela v mysli. Chtěla jsem cítit, jaké to je být součástí vesmírné lásky, doslova se milovat s částí sebe sama a částí někoho druhého. V tom okamžiku jsem mimotělesně opustila kabinu. Cítila jsem nutkání setkat se s dalšími účastníky Brány. Zvolna jsem se přesunula do jedné z místností a tlumeným hlasem zavolala jméno jednoho účastníka. Zjevně ho překvapilo, že mě vidí, a já jsem řekla, ať se neleká, že jsem přišla, abych mu vyslala lásku. Nakonec jsem se rozloučila polibkem na dálku a místo jsem opustila. (Později si tento člověk vzpomněl, že slyšel, jak ho někdo jemně volá. Přitom pocítil velké vzednutí lásky, ale nebyl si jistý, odkud volání přichází.)

Pak docela nečekaně mne mocná síla přitáhla do jedné místnosti - přesně řečeno do jedné konkrétní kabiny. To mě opravdu překvapilo, protože muže v kabině jsem skoro neznala. Ve skutečnosti to byl jediný člověk, se kterým jsem během semináře skoro nepromluvila, mladý pohledný psycholog. Z nějakého důvodu jsme se jeden druhému jakoby záměrně vyhýbali.

Když jsem se vznášela zřejmě někde nad ním, naráz jsem prožila všepojímající vhléd, že jeho vibrace jsou moje vibrace. Cítila jsem nepřekonatelnou touhu rozpustit se, stát se jeho součástí, splynout v jedno. Byla to opravdu jedna z nejjasnějších a nejčistších zkušeností, které jsem zažila.

Odevzdala jsem mu tělo i duši a pak jsem cítila ohromné vzednutí energie, která se v nás houpala a vybuchovala. Nedá se to popsat slovy, protože nás obklopovala úplná a absolutní láska mnohem intenzivněji, než jsme schopni v pozemském měřítku prožít nebo si představit. Čím víc jsem dávala, tím víc jsem přijímala a nechtěla jsem nikdy skončit. Chtěla jsem mu dát ještě víc. Jako kdyby dvě naprosto souladné energie nakonec splynuly v jednu. (Vzpomínám si, že mi blesklo hlavou, jak šedivý se v tomto srovnání jeví fyzický sex.)

Zalil nás přival vzpomínek na společné minulé životy. V tom stavu jsme spolu rozmlouvali a já jsem si uvědomila, že tato zkušenost mohla přijít až na závěr semináře, právě tak, jak se to stalo, protože při dřívějším „setkání“ bychom se oba rozptylovali. Možná by to bylo na újmu jiným objevným zkušenostem toho týdne. Obě myslí, jeho a moje, se v této zkušenosti setkaly. Věděla jsem, že naše setkání nebylo náhodné - bylo předurčené.

Všechno, o co jsem žádala, jsem opravdu prožila a ještě mi bylo přidáno. Kazeta dohrála a já jsem se vydala dolů do společenské místnosti. Uvědomovala jsem si nezvyklou, zvýšenou hladinu energie a přítomní lidé vypadali, jako by se vznášeli. Když jsem šla dolů po schodech a chtěla se připojit ke skupině, uviděla jsem „ho“. Podíval se na mě planoucím extatickým pohledem, jako kdyby se mu přihodilo něco naprosto nepředstavitelného. Nepromluvila jsem ještě ani slovo a on už několikrát naléhavým hlasem zopakoval: „Děkuji. Děkuji.“ Cítila jsem se povzneseně. Porovnali jsme si své zkušenosti a vzájemně jsme na sebe dohlédli,

abychom své výpovědi nijak ne-přibarvili. Nebylo to ale potřebné - oba příběhy do sebe dokonale zapadaly a doplňovaly se jako skládanka. Naše vnímání bylo krajně citlivé, nejvíce jsme vnímali hmatem.

Po tomto zážitku nás osud opět svedl dohromady, abychom sdíleli jeden druhého. Jsme spolu již dva roky, máme se rádi a rozvíjíme se.

To byla moje zkušenost s Bránou. Můžu říct, že mě potkalo velké štěstí, protože jsem dostala opravdu všechno. Nejenom dort, ale i šlehačku na něm!

Program Brána dál pokračuje a trvá vždy sedm dní. Dějištěm je areál našeho centra ve Virginii, které je pro Bránu zvlášť uzpůsobené. Při cvičeních už účastníci neleží na zemi, ale využívají speciální buňky (CHEC), které jsou izolovány ještě lépe než kabiny v naší původní laboratoři. V buňkách neprobíhá jenom poslech nahrávek přes sluchátka, účastníci tady také spí. Protože mohou vzdáleně připomínat kupé ve starých vlakových soupravách, někteří návštěvníci první noc špatně spí - možná z pocitu klaustrofobie. Buňky jsou ale speciálně vybavené, od přívodu čerstvého vzduchu, přes regulátory teploty až po možnost využít nahrávky se zvuky spánku, takže druhou noc se počáteční problém dostává do úplně jiné roviny - návštěvníky není možné probudit. Spánek v odloučení je tak hluboký a osvěžující, že si někteří účastníci vybudovali svoji buňku u sebe doma.

Program Brána je opravdu náročný na zajištění a správné provedení, a tak každý rok přemýšlíme, jestli má význam v něm pokračovat. Z celkového pohledu to není žádný finanční zázrak, přesto prý jsme jediné výzkumné zařízení, ve kterém se platí za privilegium být dobrovolníkem. Pokaždé, když se chystáme celou věc zase jednou „zabalit“, jakoby náhodou dostaneme dopis od nějakého absolventa, který nám píše, jak důležitá byla pro dotyčného Brána a k jakým výsledkům vedla. A tak zase vypíšeme program na další rok.

4. - PRŮZKUMNÝ TÝM Č. 1

Pres veškerá vyrušení v programových seancích Brány v podobě návštěv psychologů, inženýrů elektroniky, bývalých hippíků s batůžky na zádech, přes nutnost odepisovat na dopisy po vydání knihy *Cesty mimo tělo*, jsme v laboratoři se skupinkou našich dobrovolníků pokračovali ve výzkumné práci. Jejich zkušenosti s dosahováním odlišných stavů vědomí (včetně OOB) se stále prohlubovaly a dosáhli v nich vysoké dokonalosti. Vlivem nejrůznějších životních proměn (stěhování) se však počet členů ve skupině snížil na šest. V sestavě nyní byl: fyzik, inženýr elektroniky, vedoucí pracovník sociální služby, transpersonální psycholog, manažer kanceláře a poradce v psychiatrii. Rád bych použil skutečná jména, ale někteří dobrovolníci měli pocit, že by se na ně zaměstnavatelé začali dívat skrz prsty. Takže jsem se rozhodl, že žádná jména uvádět nebudu.

Jedním z nejpodivuhodnějších aspektů bylo to, že jejich zážitky se shodovaly s mými pouze v počátečních stadiích. Byli schopni opakovat moje zkušenosti stavů blížících se mimotělesným. Ale v další fázi již byla tato podobnost mizivá. Snad bylo důvodem to, že pracovali s monitorující osobou, která si získala jejich důvěru, a tak v určitém ohledu se chovali s nenuceností, kterou jsem já nikdy nezažil.

Vypadalo to asi takto: Pokusná osoba si lehla na vodní lůžko v zatemněné, akusticky i elektricky chráněné kabině o velikosti 2,4 krát 3 metry (obvykle v kabině č. 2, kterou měli všichni z neznámých důvodů v oblibě). Kabina měla vlastní ventilační systém a vytápění. Na hlavu, prsty a další místa na těle jsme jim připojili elektrody snímající fyziologický stav. Asi deset centimetrů nad obličejem visel snímací mikrofon. Sluchátka plně zakrývala uši. Nejdůležitější bylo, aby pokusná osoba těsně před začátkem přehrávání vyprázdnila močový měchýř. Nechtěli jsme, aby se zase opakovalo to, co se v minulosti už tolikrát stalo - dobrovolník ohlásil „problém“ ve fyzickém těle a hned po spěšném návratu se ukázalo, že za všechno může plný močový měchýř. Míra celkového fyzického uvolnění tyto tělesné pocity umocňovala.

Kdybyste z kabiny vyšli ven a ušli po chodbě ještě asi dvacet stop, dostali byste se k řídicí místnosti, odkud monitorující osoba (já nebo pár dalších lidí) komunikuje prostřednictvím systému ozvučení s dobrovolníkem v kabině. Monitorující osoba

pouští do sluchátek také program Hemi-Sync. Budťo zkouší na dobrovolnících odezvu na ještě nepoužitá zvuková frekvence, nebo napomáhá zkoumaným osobám dosáhnout žádoucích stavů vědomí. Posledním úkolem monitorující osoby je pozorně sledovat a zaznamenávat změny ve snímaných hodnotách, které zachycují bezprostřední fyziologický stav dobrovolníka. Často je přítomný ještě asistent, který s vyhodnocováním pomáhá.

Následují přepisy záznamů typických „vstupů“, tedy stavů, které předcházejí OOBÉ z doby, kdy jsme začínali s pokusy tohoto druhu:

SS/ROMC (MANAŽER KANCELÁŘE) - DÉLKA TRVÁNÍ 7 MINUT - ZKOUŠKA Č. 188

„Rychle teď procházím tunelem - dříve jsem stál vzpřímeně a teď mě něco nasává a táhne dál. Je velice úzký a já se obrovskou rychlostí řítím dopředu. Teď vidím na druhé straně tunelu světelný bod. Rychle k němu směřuji. Jako by mě poháněl kupředu nějaký paprsek světla. Vystupuji z tunelu a vcházím do jiné dimenze. Úplně jsem zpomalil. Jsem na začátku této dimenze. Teď pozvolna procházím dál a všechno kolem je zelené. Po přechodu z temného tunelu do jasného prostředí mě světlo úplně oslepuje. Mám jiný pocit než dřív. Teď cítím, že na mne působí silná energie. Dělá mi to fakt dobře. Je to nová energetická hladina. Cítím se silný - všechno kolem je zelené. Okolí je tak projasněné, že mi nějakou dobu trvá, než si na nové místo přivykám a přizpůsobuji se.“

Byl tady jeden „menší“ problém. Když pokusné osoby prošly světlem nebo dosáhly mimotělesného stavu, ztrácely zájem o nudnou a mnohahodinovou práci na zjišťování nových, efektivně působících zvukových vzorců. Všichni svůj úkol výborně plnili do okamžiku, než se dostali za tunel a do světla. Pak už - dovolená! Nebylo vůbec snadné je udržet u práce a museli jsme si s tímto „úkazem“ trochu pohrát.

A opravdu jsme si pohráli. Začali jsme tím, že jsme pokusné osoby „posílali“ na Měsíc. Chtěli jsme, aby se tam trochu porozhlédli. Protože dospěli k závěru, že je

to krajně nezajímavé místo, vydali jsme se společně dál, do jiných částí sluneční soustavy, k neznámým planetám. Pokud jsme to dokázali správně rozlišit, neseťkali se s ničím, co by upoutalo jejich lidský zájem - samé krátery a pohoří nebo pouhé vrstvy chvějící se hmoty. Žádná vegetace, žádná známka života. Během těchto výletů jsme ale zjistili, že v mimotělesném stavu zřejmě existuje ještě další druh vědomí. Hlášení dobrovolníků se totiž od našeho pozorování „z vnějšku“ lišila - například to, co jsme v kontrolní kabině vnímali jako minutu, vnímal dobrovolník ve své kabině jako hodinu nebo jako bez-časovost. To byl jeden z podnětů pro to, abychom našim dobrovolníkům začali říkat Průzkumný tým. Jako většina lidí jsme se i my drželi myšlenky nebo naděje, že někde mezi miliardami hvězd existuje inteligentní forma života, kterou je možné fyzikálně zachytit. Takže jsme v rámci naší hry začali Průzkumníky „posílat“ za hranice sluneční soustavy. Něco jako změna pracoviště, rozumíte. Instrukce zněla, aby se nezastavovali, dokud nenarazí na něco zajímavého. Míjeli různá slunce, objevili další planety, ale žádnou formu inteligentního života. Připadalo nám, že vesmír je sterilní.

Bod obratu přišel v roce 1974. V rozmezí několika týdnů se obsah výpovědí Průzkumníků zásadně změnil. Vyloučili jsme možnost, že si Průzkumníci něco sdělují stranou, protože se často vzájemně vůbec neznali. Když jsme o tom všem přemýšleli, našli jsme jediné odůvodnění: zařazení afirmace, kterou začínal program Brána na začátku každé přehrávky. Žádné výrazné změny frekvencí Hemi-Sync jsme nepodnikli, nezměnilo se prostředí ani způsob prezentace. Všechno možná vyvolala druhá část afirmace:

... Také si hluboce přeji, abych získal pomoc a spolupráci, dohled a pochopení bytostí, jejichž moudrost, stupeň vývoje a zkušenosti jsou rovnocenné s mými nebo jsou pokročilejší. Prosím je o vedení a ochranu od všech vlivů nebo sil, které nemohou plně splnit moje přání, která jsem zformuloval.

Co následovalo, je možné přirovnat k vyhrnutí opony. Téměř bez výjimky, když některý z Průzkumníků dosáhl OOBÉ nebo se dostal alespoň do Ohniska 12,

setkal se s inteligentními bytostmi, které byly více nebo méně svolné komunikovat - a disponovaly touto schopností. Mnoho let jsme se setkávali pouze s prázdnotou, a tak na nás tyto změny dělaly hluboký dojem. Někdy jsme ani nevěděli, jak se správně zachovat. Následuje část z přepisu záznamu, který jsme pořídili při jednom z počátečních setkání:

SS/TC (FYZIK) XAL - 8:12 MIN. 332

„Jsem zpátky ve známé dvanáctce. Spojení navázáno dvakrát -poprvé s inteligencí, kterou jsem neviděl. Odpověděla na neurčitou výzvu ke komunikaci, něco ve smyslu ‚Chci si s tebou povídat‘, ale bylo zřejmé, že chtěl naslouchat (říkám chtěl, protože jsem měl pocit, že to byl ‚on‘) a řekl ‚Dobře, o čem chceš mluvit?‘ Pokoušel jsem se přenechat iniciativu jemu (tomu), abych se dozvěděl více o něm a o prostředí, ve kterém žije, měl jsem náhle pocit, že ho obtěžuji a že se proto na mne zlobí. Jako kdybych omylem vrazil do nevrlého chodce na přečpané newyorské ulici. Druhá bytost byla mnohem zajímavější. Také to nebylo jenom setkám s pouhou inteligencí, ale vnímal jsem ji i vizuálně. Byla to žena, zralá třicátnice, měla zjevnou radost z našeho setkání a nabídla mi, že mi ukáže okolí. Provedla mě větší částí zařízení, ve kterém jsme se právě nacházeli. Jiné označení toho místa mě nenapadá. Šli jsme nahoru až k jakési zdi a vtom se otevřely dvoje velké dveře, ale za nimi jsem neviděl nic, co by na mne udělalo dojem. Ona ale považovala různé značky a nepravidelnosti povrchu za něco mimořádného. Proč, to nevím. Vůbec mě to neoslovilo. Zeptal jsem se, jestli zná hmotnou rovinu bytí, jakou znám i já, a ona odpověděla, ať jí to vysvětlím. Netušil jsem, jak bych mohl přiblížit hmotné bytí, tak jsem se zeptal, jestli by jí nevadilo, kdybych se vzdálil, abych se hlásil zpět. Zdálo se, že jí proběhl záchvěv nespokojenosti, protože jsem narušil společnou procházku s výkladem, ale řekla "dobře tedy", a tím se dostáváme do přítomného okamžiku."

Pozorovatel: „Výborně. Až se budeš vracet, pokus se vnímat, o jakou energii jde."

(ČASOVÁ PRODLEVA: 3 MINUTY)

„Tak tedy, raději jsem se vrátil, abych si vzpomněl na vše, co se odehrálo. Spojení se stejnou ženou znovu navázáno. Byla překvapená, že jsem se skutečně vrátil. Udělalo jí to radost. Nejdříve jsem se zabýval myšlenkou, jak asi tato forma inteligence vnímá sebe samu. Nebyla podoba lidské ženy jen moje představa? Mluvili jsme o tom a já si uvědomil, že jsem si vytvářel představu o její podobě a nemohl jsem s jistotou říct, jestli vnímám její skutečnou podobu. Ona si o mně také vytvářela představu, která odpovídala tomu, na co byla zvyklá, a jestli si tyto dvě představy byly vzájemně podobné, jsme nemohli ani jeden s určitostí říct. Nechali jsme tuto otázku bez odpovědi. Potom mě celkem výrazně začalo svědit jedno místo na krku a pokusil jsem se vysvětlit, že existuji ještě v jiné realitě mimo tu, kterou jsem s ní bezprostředně sdílel, a že na jiném místě mám fyzické tělo, které teď vnímá svědění na krku. To ruší moje soustředění, a to je důvodem, proč moje pozornost kolísá. Chvilku jsem plně přítomen a pak náhle má pozornost ujíždí. Zdálo se, že to považuje za zcela nemožné. Řekl bych, že mi nevěřila vůbec nic. Moje vysvětlení přešla, podobně jako se to stává, když někdo pronese něco nesmyslného. Zeptal jsem se na zákonitosti její reality. Odvedla mě na jiné místo, kde byla další bytost. Byl to muž a dále tam byla psací plocha, něco na způsob psací tabule, ale nebyla to psací tabule. Na ní se mi on pokusil vysvětlit povahu jejich věcí. Znaky, které vytvářel na této ploše, na té tabuli, jsem nebyl schopen rozluštit a po několikerém opakování jsme to vzdali. Zkusili jsme obrázky. Celou dobu jsme komunikovali telepaticky. Obrázky se osvědčily. Nakreslil jich několik a z telepatického rozhovoru jsem vycítil, že jejich vědecká odvětví a zákonitosti bytí a reality se v mnohém podobají našim. I v tom ohledu, že jsou k této realitě připoutáni a nemohou z ní vystoupit tak, jako jsem to udělal já, že jsem opustil fyzickou realitu a vstoupil do jejich. Ani si nejsem jist, jestli věřili v jinou realitu než tu svoji. Jejich přírodní zákonitosti se podobaly našim tím, že se předmět v jejich realitě musel podřizovat určitým zákonům. Pokusil jsem se zjistit, zda se některé zákony podobají, například zákon gravitace. Bylo to velice těžké vysvětlit. Nedokázal jsem od sebe odlišit jejich pojetí reality a své, pouze jsem byl schopen vše převádět do

principů, které mi jsou vlastní. I když jsem nikde neviděl, že by se někdo vznášel ve vzduchu, nemohl jsem si být jistý, že příčinou je stejné podléhání gravitaci, které platí pro nás. Anebo zda to byla projekce mých zkušeností, na jejichž základě si nepředstavuji, že by lidské bytosti létaly vzduchem. Vnímali jsem ale, že disponují základy vědecké fyziky, podle kterých se řídí jejich realita. Nepřemísťovali předměty pomocí myšlenek ani nic podobného. Oni svůj svět vnímali jako realitu připomínající pozemské bytí přesto, že jsem neznal mnoho jejich předmětů a nástrojů. Připadali mi zvláštní, i když budili dojem pevného ukotvení v sobě samých a oddělenosti v rámci jejich zařízení a struktur. Z důvodů mně neznámých mě vnímali, jako bych byl jedním z nich, ať už šlo o bytosti lidské, nebo ne - to nevím. Možná jsem se měl pokusit zjistit, jakou mají představu o místu, odkud jsem přišel, a o tom, kdo jsem."

Dalším prepisem získáte představu o jiné rovině kontaktu:

SS/JCA (VEDOUCÍ PRACOVNÍK SOCIÁLNÍCH SLUŽEB) 6:27 MIN 356

„Mluvím se svým zeleným človíčkem a procvičuji stoupání a klesání, abych byl schopen se dostávat na místo, kde všichni přebývají... a zjistil jsem, proč nosí zelený oděv. Řekl, že on sám ho nepotřebuje, ale když ho na sobě bude mít, já se prý vedle něj budu cítit příjemněji. Dál řekl, že jsem stále ještě pod vládou určitých druhů, strachu a on chce, aby pro mne bylo opouštění těla a návraty do něho co nejpřirozenější... Chci se na chvíli posadit a povídat si s ním... právě si jakoby sedl a mluví o mně a o tom, kde jsem. Říká, že je takový můj ochránce. Odpovídá, v jistém smyslu odpovídá, za můj růst a vývoj. Chrání mě v mezích těchto setkání a má odpovědnosti s nimi spojené. Je jasné, že prožil mnoho životů a prošel mnoha zkušenostmi... a já nevím, jestli jsou jeho součástí, nebo ne.

Cítím se tady velice příjemně, jako by to bylo místo, kam patřím, a jako bych ten pocit zažil už dřív. Myslím, že jsem udělal nějaký pokrok, protože nyní jsem nepotřeboval, aby mi někdo jiný pomáhal. Byl jsem v jejich přítomnosti, to je vše, bylo to spíš jako projev jejich důvěry. Zeptal jsem se, co tady dělá, a on odpověděl:

„Snažíš se zdůraznit „tady“, ale „tady“ není... tady nehraje roli.' Nevím proč, ale cítím se neuvěřitelně unavený. Mám pocit, jako bych se najednou chtěl vrátit. Všiml jsem si už dřív, že tento pocit se dostavil jako nějaký záblesk, i když tady je tma. Tam čekalo překvapení, jako když se znenadání rozsvítí světlo.“

Mnohem přínosnější byly případy, kdy se naši Průzkumníci rychle „seznámili“ s bytostí nebo více bytostmi (entitami?), které jasnějevily zájem o další komunikaci. Následuje ukázka jedno setkání toho druhu:

SS/BY (INŽENÝR ELEKTRONIKY) 26:20 MIN 325

„Znovu jsem oslovil zdroj a zeptal se ho na cíle a jeho budoucí vývoj a dále jsem se zeptal, zda je mu známá Země. Jeho odpověď zněla: "Ano, je to mé působiště." Nabyl jsem dojmu, že Země byla jakoby jeho přidělený rajón. Dále jsem měl pocit, že nám spolu s dalšími entitami mají povinnost pomoci v tom, aby naše zkušenost pozemského života byla co nejúplnější a abychom ji skutečně absolvovali. Tím nemyslím, že by nás měli ‚dostat skrze život‘, ale spíše že nám mají "pomoci projít životem." Mám na mysli, že nám mají pomoci dostat se tak daleko, jak je to jen možné. Jejich činnost spočívá spíše ve vysvětlování, pomoci a pozemské povinnosti se jich ani tak netýkají. Pak jsem se ptal na pozemské přírodní podmínky v dalších deseti letech. Převzal informace z mé mysli, věděl, o čem přemýšlím a řekl: "Nevěděl jsem, že tyto informace jsou běžně známé." Překvapilo ho, že jsou takové informace dostupné a že se dostaly do širokého povědomí. Nevěděl, že se tyto informace rozšířily.“

Jiná komunikace se nesla zase v tomto duchu:

SS/SHE (PSYCHIATRICKÁ PORADKYNĚ) 16:14 MIN 314

„..... Světelný bod. Mimo to nic jiného nevnímám.“

Instruktor: „Jaký ve vás to světlo vyvolává pocit?“

„Vnímám ho jako hvězdu. Když se na něho zaměřuji, začínám se vznášet.“

Instruktor: „Zkuste víc, experimentujte se světlem.“

(ČASOVÁ PRODLEVA: 2:55)

Nový hlas: „*Dobrý den.*“

Instruktor: „Velmi mě těší. Jsem moc vděčný za to, že jste tady.“

Nový hlas: „*Je těžké se sem dostat.*“

Instruktor: „V čem je to těžké?“

Nový hlas: „*Musím projít mnoha vrstvami.*“

Instruktor: „Jsme hluboce vděční za to, že jste prošel všemi vrstvami až k nám. Pomůžeme vám, jak to jen půjde.“

Nový hlas: „*Má velmi dobrou barevnou strukturu. Musíme nalézt způsob, jak bychom jí mohli pomoci osvobodit se.*“

Instruktor: „Navrhujete něco?“

Nový hlas: „*Musí jít na delší dobu skutečně do hloubky.*“

Instruktor: „Takže delší přípravná doba, to by pomohlo?“

Nový hlas: „*Je to možné. Půjde to snadněji, až se vytvoří důvěra. Stále se ještě hodně bojí.*“

Instruktor: „Jsem velmi vděčný, že o ni projevujete takový zájem.“

Nový hlas: „*Chybí jí vyváženost. Doprovodil jsem ji na místo, kde si může odpočinout.*“

V tomto případě si pokusná osoba vůbec nic nepamatovala. Jako poslední si vybavovala, že pracovala s barvami. Změna v zabarvení jejího hlasu a záznamy na monitorujících přístrojích naznačovaly, že je v JEJÍM těle přítomné jiné „bytí“ nebo jiná osobnost. Mnoho se diskutovalo o tom, jestli je rozumné tímto způsobem pokračovat, i když zájem spolu s nadšením, které tato událost vyvolala, byl v naší skupině ohromný. Faktem ovšem bylo, že jsme v té době nevěděli o žádném

účinném prostředku, který by takovou komunikaci znemožnil. To ale nebylo našim cílem a já sám jsem byl poslední, kdo by o něco podobného usiloval.

Jeden z Průzkumníků navázal velmi blízký vztah se skupinou čtyř až pěti bytostí, přičemž jedna z nich zastávala úlohu mluvčího. Následuje přepis záznamu, kdy se jednalo o důležitou fázi jejich vztahu:

SS/ROMC (VEDOUCÍ ÚŘADU) 8:05 MIN 306

„Pozorovala jsem, co se děje, a současně vše prožívala. Moji čtyři pomocníci pomohli vyzdvihnout moje energetické tělo, jelikož se ono tělo se právě vrátilo do fyzického těla. Ti čtyři pomocníci mi pomohli energetické tělo vyzdvihnout z fyzického těla a já jsem začala vnímat ohromnou lehkost a cítila se výtečně a uvědomila si, že tato energetická forma" jako by byla vrostlá do mého těla a pouze v něm přebývala. Pouze energeticky napájela mé tělo. Cítila jsem se lehce a v bezpečí. Venka mi bylo dobře a dokázala jsem vnímat energii bytí. Jeden pomocník mluvil o tom, že by chtěli zkusit experimentovat s tím, že by použili mé tělo za účelem vytvoření jakoby komunikační přenosové jednotky mezi dimenzemi. S jejich pomocí bych mohla snadno a bezpečně opouštět tělo, cítit lehkost a štěstí a přitom pozorovat, pokud bych chtěla, co se děje s energetickou bytostí."

Instruktor: „Chtějí teď provést nějaký pokus?"

21 Angl.: „form" - tvar, postava, bytost (pozn. překl).

„V pořádku. Mám pocit, že by chtěli použít moje hlasivky, ale já jsem se ještě nedostala dostatečně daleko, abych přenos nerušila. Je potřeba více praxe a pokusů, pak bych se mohla naučit být méně, tedy myslím být více uvolněná a nechat vše jen plynout a nezastavovat to myslí. Čím delší bude cvičení, tím bude plynutí rychlejší. Chtějí udělat jeden krátký pokus, jak zformulovat prostřednictvím

mých hlasivek a pomocí mého mentálního aparátu několik myšlenek. Takže uvidíme, jak dál. Uvidíme, co se zde stane."

Instruktor: „Dobře. Jsem tady, jestli mě budeš potřebovat.“ „Ano.“

(ČASOVÁ PRODLEVA: 3:23)

Nový hlas: *„Zdravím vás. Mluvím prostřednictvím těchto hlasivek a rád bych promluvil k této mladé ženě, zatímco ona bude pozorovat, co se děje. Zdá se, že její fyzické tělo se velmi rychle zahřívá. Může se ochladit, ale pak se znovu ohřeje. Protože se molekuly energetického těla, které pracuje prostřednictvím fyzického těla, pohybují rychleji, proto v tomto okamžiku vnímám kolem jejího těla teplo. Tato mladá žena pochopí, co se děje, když poprvé vstoupíme do její aury. Pocítí teplo a až se více uvolní a dokáže povystoupit nad své fyzické tělo, bude vnímat úplné uvolnění, úplný klid, úplné ztišení a úplné bezpečí - stejně jako dřív vnímala chlad a částečné uvolnění. Potom se dostaví fáze lehkosti a náhlý pocit chladu a ona si uvědomí, že zvolna opouští fyzické tělo, ale že se kdykoli může rozhodnout převzít nad průběhem událostí kontrolu. Může pozorovat po celou dobu, kdykoli může promluvit a dokonce může přejít do dalších dimenzí. Ti, kteří ji pomohou vstoupit do těchto dimenzí, jsou připraveni, a zatímco se to bude dít, pokusíme se sdělit informace prostřednictvím těchto hlasivek. Je to velmi konkrétní pokus, kdy vstupujeme do dimenzí poznání. A to by se nikdy nezdařilo, kdyby nebylo vás a vašeho poznání, světla a důvěry, které obklopují celý váš projekt, na němž pracujete. Spolupracoval jsem ještě s dalšími, kteří se připojí, jakmile dosáhneme jiných dimenzí a úrovní. Neříkáme, že jsou vyšší nebo nižší - jsou to světelné dimenze, do nichž se přichází přes různé úrovně. Snadněji se v nich pracuje s poznáním. Nyní působím na úrovni, která odpovídá této bytosti, ale později spolu budeme pracovat na různých úrovních. Pracují s ní i jiné bytosti. Užívám slovo ‚my‘, protože vždy, když přicházím, přicházíme ve skupině - jsou zde další, kteří působí jako asistenti a vždy posilují hladinu energie a podílejí se na práci. Říkáme, že děláte*

přesně to, co je potřeba, aby se napomohlo té situaci, abyste se dostali to toho dokonalého stavu, kde může dojít k uvolnění energií do jiných úrovní vědomí. Ted' se vzdálíme a umožníme jí, aby se znovu plně vrátila do svého těla. Bylo nám ctí. Děkujeme, drazí přátelé."

Žena měla takovou důvěru v tuto skupinu, že se jejich asistence změnila v běžnou provozní proceduru. Například aby se uvolnila z těla, zaujaly tyto čtyři bytosti místo u jejích nohou (dvě) a u hlavy (další dvě) a z těla ji jednoduše „vzdvihly“. Díky tomuto jednoduchému postupu byla celá procedura snadnější.

O několik měsíců později došlo k zajímavé události, která souvisela s tímto již rutinním postupem. Tato Průzkumnice mívala seanci v laboratoři vždy ve středu v pět hodin. Tentokrát středeční setkání, o němž bude řeč, zrušila již několik dnů předem. Souhrou okolností k nám zavítala jedna psycholožka z okolí Washingtonu. K naší práci měla velmi skeptický postoj a my jsme strávili několik hodin vysvětlováním našich metod a technik. Abychom jí naši práci přiblížili ještě více, navrhl jsem, ať se uloží v kabině č. 2, poslechne si Hemi-Sync a potom ať sama posoudí, jestli to na ni udělalo nějaký dojem. Souhlasila s vědomím, že žádné zvláštní překvapení se určitě nechystá. Když se viděl její skepsi, téměř bych se v tom s ní ztotožnil.

Uběhlo asi pět minut od okamžiku, kdy ulehla v kabině a v sluchátcích jí začal hrát Hemi-Sync, když se v mikrofonu interkomu ozval její hlas:

„V kabině se mnou ještě někdo je.“

Zmáčkli jsem tlačítko u mikrofonu: „Nemýlíte se?“

„Určitě. Jsou vlastně čtyři, abych byla přesná.“

„Určitě jsou čtyři?“ opětoval jsem komunikaci.

„Vnímám je naprosto zřetelně. Dva mám u nohou a dva u hlavy.“

Znovu jsem zmáčkli tlačítko mikrofonu. „Co dělají?“

„Věřte tomu nebo ne, ale snaží se mne vyzdvihnout z těla.“

Najednou mi to došlo. Zvedl jsem hlavu, abych se podíval na hodiny. Bylo pět hodin a deset minut - středa odpoledne. Uvědomil jsem si, že nehmotní přátelé

naší Průzkumnice také upadají do stereotypů. Vyprskl jsem v hlasitý smích. Už už jsem se nakláněl k mikrofonu, abych ženě v kabině všechno objasnil, ale zarazil jsem se.

Zmáčkl jsem tlačítko mikrofonu. „Co dělají teď?“

„Přestali mě vyzdvihávat z těla,“ řekl hlas v mikrofonu. *„Teď o něčem živě diskutují.“*

Jen s těží jsem si zachovával nevzrušený tón hlasu: „O čem diskutují?“

„Ti čtyři mě chtějí vyzdvihnout a teď se objevil pátý, který se jim pokouší vysvětlit, že by neměli.“

„A vy chcete, aby to udělali?“ zeptal jsem se.

„Ne, nejspíš ne,“ zazněla odpověď. *„Právě přestali diskutovat a odcházejí, takže je všechno asi zase v pořádku.“*

Usmíval jsem se a znovu jsem se naklonil k mikrofonu: „Tak se teď uvolněte a za pár minut vás pustím ven. Cítíte se teď pohodlně?“

„Ano, ano, cítím se dobře.“

Nechal jsem ji v kabině ještě asi deset nebo patnáct minut a pozoroval signály na monitoru, které napovídaly, že psycholožka je ve stavu uvolnění až lehkého spánku. Po nějaké době jsem ji vzbudil. Cítila, že si skutečně odpočinula. Nová zkušenost se jí dotkla, přesto se vehementně dál snažila stát si za svým. Ukázal jsem jí rozpis setkání, které jsme většinou nazývali pokusnými seancemi a potom jí pustil nahrávku vlastní „zvedací“ techniky podle autentického popisu Průzkumníka. Když konečně odjížděla, vypadala velice zmateně a zamyšleně.

Mnohým lidem tyto věci silně naruší jejich usedlý světonázor. A *my* jsme se s takovými věcmi setkávali velice často. Bylo mnoho okamžiků, kdy se objevily pochybnosti.

Zde je potřeba říct, že dosažení důvěry a komunikace nebo přátelství s těmito přátelskými bytostmi si vyžádalo hodiny a hodiny předešlých kontaktů a četné diskuse s dalšími lidmi. Vývoj do stavu, který zde popisujeme, nenastal přes noc. Ohromné množství informací, které se k nám prostřednictvím těchto bytostí

dostalo, se převážně týkalo filozofických otázek nebo obsahovaly doporučení a rady pro Průzkumníky. Během pokusů nebyly nikdy použity léky nebo drogy. Navíc jsou zde jisté signály, že dochází k vytvoření takových magnetických polí, jaká naše věda ještě nezná. Možná by přicházel v úvahu vznik magnetických polí v blízkých elektrických obvodech a zvukových kabelech. Dalším možným efektem těchto polí by mohlo být ovlivnění magnetofonových pásků takovým způsobem, že by mohlo dojít k „přenosu“ záznamu z jedné vrstvy pásku na druhý. V hudebním průmyslu by už jistě věděli, jak všechno využít na komerčním základě. Nicméně, naše výsledky nebyly natolik průkazné, aby byly komerčně zajímavé. Alespoň v současné době ne.

Když jsme jednou v noci přišli na parkoviště k autům, která stála zaparkovaná asi 6 m od zdi, za kterou je uvnitř budovy kabina 2, zjistili jsme, že všechna tři auta mají vybitou baterii. Protože však byla teplá letní noc, motor naskočil bez problémů a dál už vydržel. Auta, která stála na opačném konci parkoviště, vzdáleném kolem šedesáti stop, měla baterie v pořádku. Bylo to pro nás poučení, abychom v době, kdy v kabině 2 probíhají pokusy s některými Průzkumníky, u zdi neparkovali. Co je příčinou tohoto jevu (který pořád trvá), nevíme.

V nynější skupině Průzkumníků jsou už jenom dva členové původního týmu. Ostatní odnesl příval osobních událostí do různých koutů USA, ale jejich životy byly navždy poznamenány dřívějšími zkušenostmi. Původní materiál stále ještě zpracováváme. Zatím však přichází další informace prostřednictvím pokračujících pokusů v naší nové laboratoři.

Možná potřebujeme několik dalších doktorů, s jinými diplomy...

5. - NOVÁ PŘÁTELSTVÍ

V mnoha stovkách hodin dosavadní komunikace Průzkumníků, asi v jedné třetině případů, převzaly přátelské bytosti se souhlasem zkoumaných osob vedení a kontrolu nad jejich fyzickými těly. Promlouvaly za použití jejich hlasivek. Zbývající dvě třetiny navázaných spojení inicioval Průzkumník, který pak s nefyzickým třetím

subjektem komunikoval a podal o tom zprávu. V obou případech byl instruktor v kontrolní kabině (člověk z masa a kostí!) součástí rozhovorů.

Spisy, které jsme nazvali „Průzkumný materiál“, jsou spojením fascinujících, matoucích, strach vzbuzujících, inspirujících, ale někdy také nudných poznatků, které jsou často v rozporu s myšlením a filozofií naší kultury a civilizace. Podstatné ale je, že pracujeme se skutečně autentickým materiálem, který obsahuje faktickou zkušenost a že s Průzkumníky spolupracují přátelské bytosti. Až na druhé místo v důležitosti bych zařadil to, že se výzkum dál vyvíjí a dokonce roztváří.

Pokud se máme dočkat nezaujatého konečného pohledu na celou věc, je podmínkou určitá iniciativa ze strany odborníků, kteří nepatří k naší organizaci. Když si projdeme zkušenosti Průzkumníků, s odstupem pozorujeme, že se některé prvky opakují:

1. Nefyzické bytosti neznáme. Ať jsou ale kohokoli původu, mají schopnost vyzařovat přátelské teplo, které probouzí plnou důvěru -v případě Průzkumníků jde ta důvěra až za hranice života.
2. Bytosti se projevují starostlivě především ke svým přátelům - Průzkumníkům. Vynakládají velkou snahu na to, aby se mentální i fyzický vývoj jejich lidských „přátel“ posunul dopředu.
3. Průzkumníkům se bytosti obvykle zjevují jako postavy v kápi, jejichž tváře jsou ukryty ve stínu, Průzkumník je očividně nemůže vidět. Když se Průzkumník seznámí s vyzařováním, které je pro bytost charakteristické, kápě zmizí a Průzkumník vnímá už jenom vyzařování, které bytost utváří.
4. Při komunikaci s Průzkumníkem se slovní projev bytosti omezuje na slovní zásobu Průzkumníka. Proto bytost často váhá, když pátrá po vhodném výrazu, který by vystihl, co chce vyjádřit. Často se v paměťové databance Průzkumníka žádný takový výraz nenalézá. 5. V době, kdy jsou Průzkumník a bytost ve spojení, především když bytost využívá fyzické tělo Průzkumníka pro komunikaci, mění se napětí jeho těla a další biorytmy.

Bez dalšího komentáře předkládám úryvky z různých setkání:

SS/TC (PŘÍRODOVĚDEC) 22:30 MIN 372

„Mám mnoho nových informací a pokouším se v nich zorientovat, abych je uspořádal v nějakém logickém sledu. Mám dojem, a to chci říct jako první, že realita fyzikální hmoty - to, co se běžně nazývá realita, tedy nejen fyzikální hmota, ale také určitý podíl denního snění a našich imaginativních schopností - připomíná to hluboké zasnění nebo myšlenku, která vznikla z vyššího vědomí. Podobně jako když se zasníme nebo si vymýšlíme různé postavy nebo situace, sami jsme postavami, které byly doopravdy vymyšlené nebo vysněné, vyšší formou vědomí. Role, která nám v tomto snu přísluší, je vzdělávat se, učit a zdokonalovat se a usilovat o svůj celkový vývoj. Proč se této formě nadvědomí nebo entitě, která přesahuje naši představivost a intuici, tento sen zdá, nevím, jen se domnívám, že je to pro její vlastní poučení. Učí se, stejně jako se učíme my. Proč na začátku stojíme s omezeným vědomím: když si vymyslíme nějakou situaci a očekáváme, že dál budou následovat určité procesy, ze kterých se máme poučit, nevymyslíme si žádný komplikovaný, „zralý“ scénář. Vymyslíme snadný scénář, abychom ho podle svých schopností zvládli, a bude zohledňovat to, o co usilujeme, abyste toho nakonec skutečně dosáhli. To je příčina, proč je naše vědomí zdánlivě omezené. Ta příčina je současně možností, abychom vědomí více rozvinuli, a patří to k celé věci. Máme se učit a růst a vyvíjet se a měnit prostřednictvím zkušeností, abychom se co nejvíc přiblížili našemu tvůrci nebo svrchované snící duši, chcete-li, a pochopili, že jsme jeho součástí. A také mu alespoň zčásti porozuměli. Pak máme více síly. Čím více chápeme, tím více jsme se poučili. Takže ve skutečnosti o toto ani tak moc nejde - ne, jinak, opravuji se. Takže nejde ani tak o to, že nás něco vnitřně žene k rozšiřování vědomí, nebo nás nabádá, že bychom to měli dělat, ale spíš o to, že vědomí zde je. Tím, že zde je, existuje také nasměrování, kterým se můžeme nechat vést, pokud se pro to rozhodneme. Jak se poslouchám, zní to všechno dost kostrbatě, ale tak mi to připadá.“

SS/SHE (PRACOVNICE V SOCIÁLNÍ SFÉŘE) 18 MIN 366

„Připadám si, jako... chycena ve víru. Dvacet dvojka už určitě není tělesná úroveň. Dvacet jedna může být tělesná nebo netělesná podle toho, jak se rozhodnete zaměřit energii.

Zde není ani nahoře, ani dole, ani vpředu, ani vzadu. Při dvacet jedna se po celou dobu cítím příjemně, ale velice zvláště. Připadám si jak duha, přede mnou jsou barvy, takové, jaké popsala Miranon, ale každá má jiný rytmus a pohybuje se odlišně. Jako bych viděla spektrum dvaceti dvou barev, nevím, možná je jich až dvacet osm, snad je to tak a všechno je to spolu propojené. Asi bych vám to dokázala nakreslit. Líbí se mi v úrovni dvacet jedna, tak tady více méně zůstávám, a ptáte se, co cítím - jako bych pozorovala iluzi západu slunce a vnímala horizont jako konec, ale je to jenom iluze, protože půjdu-li dál, otevřou se další nové úrovně."

(ČASOVÁ PRODLEVA 1:22)

Jiný hlas: *„Omlouvám se za zpoždění, ale velmi vám chci poděkovat a říct, že jsem rád, že jste dostali moji zprávu. Jestli chcete zkoumat tyto úrovně, velmi rád budu spolupracovat."*

Instruktor: *„Velmi si toho vážím."*

Jiný hlas: *„Jak jsem vám už řekl, rostliny žijí v rovinách jedna až sedm. Jsou na frekvenční úrovni jedna až sedm. Zvířata žijí ve frekvenční úrovni osm až čtrnáct. Když člověk dosáhne, když vědomí dosáhne úrovně čtrnáct, nemůže už dál pokračovat, pokud nezmění svou formu vědomí. Úrovně patnáct až dvacet jedna nazýváte lidskou existencí na Zemi. Když dosáhnete úrovně dvacet jedna, máte volbu setrvat v lidské říši, nebo jít dál. Dál však postoupíte, jen když se vzdáte lidské formy bytí."*

Instruktor: *„Když se vzdáme lidské formy bytí?"*

Jiný hlas: „Úrovně dvacet dva až dvacet osm jsou most. To jsou úrovně, do kterých vstupujete po smrti. Jste na úrovni dvacet, a protože je to vzestupná úroveň, můžete vstoupit do říše, která přesahuje fyzické bytí, ale nemůžete tady zůstat, když se nevzdáte své lidské formy. Rozumíte?“

Instruktor: „Tomu rozumím, ano.“

Jiný hlas: „A když jednou člověk nebo vědomí - mluvíme tady o vědomí - dosáhne úrovně dvacet osm, je na druhé straně mostu. Protože se vědomí bude vyvíjet dál do vyšších úrovní, nepřijme už nikdy lidské tělo, dokonce ani za účelem sebevzdělání. Já se už nikdy nevtělím jako člověk - jako jiná forma života ano, ale ne jako člověk. Těžce se to vysvětluje, protože nejsme na stejné úrovni bytí. Možná to půjde vysvětlit, když vás požádám, abyste si představili sedm kruhů, které pojímají všech čtyřicet devět úrovní. První tři kruhy jsou hmotné, tak, jak hmotu znáte. Zahrnují rostliny, zvířata a lidi. Čtvrtý kruh je vaším mostem, sférou, na kterou jste zaměřeni, ze všech těchto úrovní. Je to fáze, kdy si vědomí může vybrat, jestli se vrátí zpět do nižších úrovní, anebo pokročí do vyšších úrovní. Mnohá vědomí si skutečně volí, že se vrátí do nižších forem fyzického bytí. Horní tři kruhy nazýváte v jazyce svého vědomí duchovním světem a tady je potřeba udělat hlavní díl práce. Nemohu pomoci těm, kdo nedosáhli úrovně osmnáct, protože má frekvenční úroveň je jiná. Proto je těžké pomáhat vám s konkrétními problémy. Mohu vám vnuknout nápady, ale nemohu poskytnout konkrétní vedení, které by bylo možné, kdybyste byli v úrovni osmnáct. Naše úrovně se ovšem dotýkají, protože vy se pohybujete na vzestupné spirále - jaký máte pro to výraz, vzestupná? Je to elipsa. Je to vzestupná elipsa, proto mohu přejít a komunikovat s vámi, i když nepřímo. Až dosáhnu úrovně čtyřicet devět, což bych si přál, opustím všechny tyto říše bytí. Zajisté to ještě není nejvyšší dosažení. Znamená to jen, že opustím tuto skupinu sedmi kruhů, celkovou skupinu sedmi kruhů. Představte si, chcete-li, že těchto sedm kruhů se nachází v jiném, ještě větším kruhu, z kterého

vystupuje dalších sedm kruhů a ty jsou opět obklopeny kruhem dalším, větším. Tím získáte představu o tom, co je to nekonečno."

Instruktor: „Musím přiznat, že toho je na mé drobné, nicotné fyzické vědomí trochu moc.“

Jiný hlas: „*To je pravda. Nemohu jinak - pro mé vědomí je to také náročné. Protože se blíží naplnění kruhu, někdy cítím, že jsem dosáhl významného stupně ve vývoji svého vědomí. Ale když to potom vysvětluji, uvědomuji si, jak nesmírně daleká cesta je přede mnou a jak málo jsem toho dosud prošel. Protože moje rovina vědomí je vědomí lásky, zanechávám vás s láskou. Přeji dobrý den.*“

SS/SCA (VEDOUCÍ PRACOVNÍK) 34 MIN 402

Instruktor: „Požádej ho, ať popíše interaktivní jednotku, kterou teď jsi a také tvé fyzické tělo. Jaký je vztah nové energie a tvého fyzického těla?“

„V době, kdy nejsem ve fyzickém těle, užívám část své energie na jeho podporu. Když používám tuto energii k podpoře mého fyzického těla tady na Zemi, brání... nebo lépe řečeno - křiví moje myšlenkové procesy, takže nemohou z těla ven. Zakřivení myšlenkového procesu je nutné pro komunikaci s jinými osobami tady na Zemi. Toto je jeden způsob komunikace, když jsem mimo tělo. Většinu energie, kterou tělo využívá, si nesu s sebou, ale dostatečné množství zůstává zde v těle, aby toto tělo mělo informace. Umožňuje mi to otevřít mysl a komunikovat s dalšími bytostmi, dalšími mozky, jak bych to vyjádřil - komunikovat s nimi, učit se od nich, mluvit s nimi.“

Instruktor: „Kdy poprvé vstupujete do fyzického těla, abyste v něm zůstali delší dobu?“

„Záleží na vhodném okamžiku, i když oplodnění je mechanickou záležitostí, chemickým procesem... netělesné bytosti velmi dobře vnímají, kdy se co děje, a

vybírají si okamžik, aby vytvořily zárodek, nebo ho naopak nevytvořily. Takže část svojí energie mohu použít pro vývoj osobnosti a takto mohu vytvořit současně několik osobností, které se vyvíjejí ve stejném čase."

Instruktor: „Současné ve fyzické realitě?“

„Ano, ano. Přímo teď mi sdělují, že jedna osobnost je stará, jedna má tělesné postižení, jedna je mužem. Ale abych věděl, kde se nacházejí, na to ještě nejsem připravený... a skutečně cítím, že jsem starý, že napadám na nohu, ale nedokážu cítit, že jsem muž."

Instruktor: „Týká se toto vstoupení do fyzického těla jenom planety Země, nebo i jiných planet?“

„Vydáváme se na různá místa. Přebývají tam bytosti a naše energie vnímá existenci všech těchto míst."

Instruktor: „Existujeme na těchto dalších místech také ve fyzických tělech?“

„Nejsou to lidská těla, jaká jsou na Zemi... ale... jiné podoby věcí a bytostí."

Instruktor: „Jaké jsou další formy na těchto planetách? Jaké jsou ty formy, které je obývají?“

„Připomínají třeba želatinu... jsou slizké."

Instruktor: „Vyskytují se některé i v blízkosti planety Země?“

„Jsou vzdálené tisíce světelných let."

Instruktor: „Jsou v této energii stanovená vnitřní pravidla?“

„Nerozumím, na co se ptáte."

Instruktor: „Jsou stanovená nějaká vnitřní pravidla, kterými se řídí tělo?“

„Ne, energie sama určuje, jestli se rozhodne nesprávně a potom sebe samu zničí. Když se rozhodne správně, buduje nebo posiluje svou bytost. Energie se může sama zničit.“

Instruktor: „Co se považuje za zneužití energie?“

„Pokud nedošlo k obohacení současného poznání, pokud se bytost nenaučila něco, co dříve ještě neznala. Není to pouze otázka dobra a zla, toho, že jsou dobré jevy a špatné jevy. Například zabití samo o sobě neznamena, že by energie sebe samu ničila tím, že se dopustila usmrcení zvířete nebo druhého člověka. Není důležité pouze poznávání, ale také zdokonalování bytosti. Tento skutek by sám o sobě posílil dřívější poznání nebo pochopení bytosti a tento skutek vlastně prohlubuje předešlé poznání či pochopení. To je použito k posílení. V případě, že by došlo k zabití, a tento čin by nevyústil v poučení a nic jiného by se tím nezískalo, pak by mohla být zničena celá osobnost. Ale zřejmě existuje i hierarchie poznání, a když samotná energie postupně posiluje, postupuje v hierarchií poznání vzhůru.“

Instruktor: „Kam vede tato hierarchie poznání?“

„Je velice důležité stát se součástí směřování k jednotnému celku, jako že existuje něco jako vrchol... Když se bytosti přiblíží a splynou, tím dosahují většího poznání... tímto vzestupem se zvyšuje míra pochopení. Nedává to moc smysl, když to říkám slovy, ale v představě to význam má...“

Instruktor: „Řekl bych, že jsi nám poskytl mnoho informací k přemýšlení, takže poděkuj svému průvodci a zeptej se, jestli má jméno.“

„Nechce teď sdělit své jméno, protože si nepřeje, aby narušoval tento výcvik, který tady probíhá... abych byl konkrétní, musím si pořád víc a víc uvědomovat, on také bude moci dělat svou práci lépe, když své jméno nesdělí.“

Instruktor: „Zeptej se, jestli chce provést ještě nějaké další cvičení, než ukončíme toto setkání.“

„Ne, myslí si, že jsem se dostal... dál, než vůbec předpokládal.“

SS/MSL (PSYCHOLOG) 8:22 MIN 375

Instruktor: „Zeptej se svého přítele, jak jsme se ocitli na planetě Zemi. Jak jsme se dostali na Zemi a do časoprostoru.“

„Jako bych cestoval nazpátek v čase a cítil se ozařován částicemi... hmoty... a skutečně vidím ozařování částicemi. Některé z nich, které se sloučily, se nakonec změnilly ve fungující mechanismus. Myslím, že jediný způsob, jak bychom toto mohli pochopit a přiblížit si, je představit si počítač. V okamžiku, kdy nastalo slučování, začaly spolu částice vzájemně komunikovat prostřednictvím tepla ze světla nebo prostřednictvím energie, která z nich vyzařovala. Rázem věděly, že spolu komunikují a že se snaží komunikovat na stejné úrovni. A bylo zde mnoho těchto částic. Dále chtěly zjistit, čeho jsou schopny touto komunikací docílit - kam až mohou zajít, rozšířit se, dohlédnout, dosáhnout myšlením. Vyvinuly Zemi a doslova ji vybudovaly. Experimentovaly samy se sebou, se zvířaty, lidmi a uvědomily si svůj počet. Jak mnoho jich mohlo vzniknout pouze z jediné! Jedna z těch částic mohla kdekoli vytvořit tisíce dalších lidských bytostí nebo jejich součástí. Po nějaké době vznikl problém. Ačkoliv vytvořily kvalitnější mysli neboli myslící struktury, nastal okamžik, kdy to, co bylo původní, mělo zemřít nebo zaniknout. Částice nemají dlouhý život ve smyslu tisíců let a nejsou věčné. Náš duch je zřejmě pokročilejším modelem původních částic. Ty původní zanikly.“

Instruktor: „Pochází tento duch z tohoto procesu vývoje?“

„Tento duch je jeho výsledkem. Duch vznikl ze spojení těchto částic. Částice jsou spojená hmota. To byl také duch. Byl. Tento duch žil tisíce tisíců let a zanikl. A před

tím, než zanikl, obnovil část sebe, která byla lepší. Věděl, že musí zaniknout. Musel zaniknout a vytvořil ducha, s nímž teď komunikuji. Takže v určitém smyslu můžeme oba nazývat duch nebo svrchovaná mysl. Ale tvůj duch může být a je jiný, než můj duch."

Instruktor: „Kolik je takových duchů, s nimiž teď komunikuješ?“

„Pouze tisíc.“

Instruktor: „Zůstali v okolí Země?“

„Neznají výraz ‚okolí‘. Pro ně znamená ‚okolí to, co je v rámci milionů a milionů mil, které jsou v jejich dosahu. Pro nás to znamená velmi malou vzdálenost. Jejich mysl může dosáhnout vzdálenosti mnoha milionů světelných let.“

Instruktor: „Komunikují také s jinými duchy či inteligentními bytostmi?“

„Oni je vytvořili. Jestliže je vytvořili, tak s nimi také komunikují.“

Instruktor: „Proč se tak velká pozornost upírá na člověka?“

„Je stvořením. Jak jsem už řekl, už před měsíci, jsme součástí experimentu. Prostřednictvím nás se pokoušejí zjistit, kam až myšlení tohoto ducha dosáhne, jak dalece se mohou částice slučovat. Aby zjistili, jaký je jejich potenciál. Stále zjišťují, jaký je jejich potenciál, a my jsme součástí tohoto pokusu.“

Instruktor: „Jakou roli hrajeme v tomto experimentu, důležitou, nebo nedůležitou?“

„Částice se obávají, že všechny mozky, které vytvořily, by to mohly pochopit nebo vzít za své. Dá se to přirovnat k tomu, jako by některé mozky, které vyvinuly, by mohly ‚zkratovat‘.“

Instruktor: „Tyto částice vytvořily všechny mozky na planetě Zemi?“

„Ano.“

Instruktor: „Rozumím.“

„Vědí všechno, co se děje. Abych byl přesný, když mají lidé potomky, není vždy pravidlem, že částice na ně uplatňují svůj vliv, protože chtějí vědět, co vyplyne z „páření“. Když se dvě části ducha nebo dva různé duchové slučují za účelem reprodukce, co se stane?... to nevědí, a proto je to součástí experimentu.“

Instruktor: „Může váš duch komunikovat s mým duchem?“

„Ano, kdykoliv.“

Instruktor: „Požádejte svého ducha, jestli by se mohl spojit s mým duchem a dozvědět se, jestli má pro mě nějaké poselství.“

„Nerad se spojuji s jinými duchy. A váš duch se mi za tuto vlastnost vysmál. Přesto jsem toto udělal v případě své matky. Asi bych se nejspíš měl vrátit.“

Instruktor: „Jistě a poděkujte svému duchu.“

„Ano.“

ss/NVP (MALÍŘ POKOJŮ) 92:30 MIN 388

„Požehnání jsou ti, kteří mě hledají. Pro ty, kdo mě hledají, končí dlouhé období zapomenutí. Probouzejí se k tomu, čím opravdu jsou -moje živoucí součást, projevující se život a vyzařující láska.

Zapomněli jste na to, že mě máte hledat, tím méně hledáte mou tvář, ó, vy malověrní. Je bezpočet těch, kteří žijí v očekávání mého příchodu. Ve skutečnosti jsem ale nikdy neodešel.

Ať ten, kdo má uši, teď slyší.

Hledáte mě ve své slepotě. Vzhlížíte ke mně a nepoznáváte mě. Dotýkáte se mé ruky a nevíte, koho jste se dotkli.

Hlásáte moje jméno a učení tak, jak vám to vyhovuje a jaké jsou zrovna okolnosti.

Pobudte se, přijměte skutečnost mého bytí, které je mezi vámi.

Jsem zemětřesením, větrem a ohněm.

Jsem neustálým tichým hlasem, který prostupuje ohlušující vřavu bytí.

Jsem mír, který přesahuje pochopení.

Jsem světlo, které vede všechny bytosti k Otci.

Jsem láska, která všechno překoná.

Jsem záře, která osvětluje mysl člověka. Jsem tím, co uchovává duši člověka.

Jsem vaším životem a vy jste mým životem. Jsem vaším

nadechnutím. Jsme jedno v Otci.

Nezoufejte, nikdy vás neopustím, ani na vás nezapomenu. Ani vy nemůžete ve skutečnosti opustit mě, protože jsme jedno.

Ať staré způsoby pominou. Musí zemřít a jejich popel vítr rozmetá do čtyř koutů světa. Nové se narodí, ale musíte změnit přístup. Nehledejte mě v podobě člověka.

Ten čas ještě nepřišel. Ale hledejte mě v životě, který k vám promlouvá každý den.

Po celou dobu se díváte jiným směrem.

Nemám hranice a nepoutá mě fyzické bytí.

Jsem nepostihnutelný rozumem a přesahuji možnosti představivosti.

Žiji a pohybuji se a mé bytí je obsažené ve všem, co jest. Dosud jste mě přehlíželi.

Známky mého bytí naleznete v každé tváři stvoření mého Otce. Pohlédněte na svého bratra a spatříte mou tvář.

Skloňte se nad nehybnou hladinou rybníka. Nenechejte se zmást. Obraz, který vidíte, odráží mou podobu.

Už vidíte pravdu?

Rozpoznávejte mě. Sevřete v dlani list, kámen, kapku vody a vězte, že není věci, v níž bych nebyl obsažen.

Nevěděli jste snad, že já jsem věčný život, a proto minulost a budoucnost pro mě neexistují? Je jenom teď. Žijte se mnou v teď.

Jsem ve světle, vy jste také ve světle. Ale vy o svém světle nevíte. Jsem tady proto, abych vám ukázal, že vaše světlo a moje světlo jsou jedno a neliší se. Až si uvědomíte, že božské světlo je součástí všeho, co je, pochopíte, jaká zákonitost vás váže k životu, vašemu Stvořiteli, a tím také k vašemu věčnému Synovství.

Nedřímám, ani nespím a musíte se naučit, aby vaše duše také nedřímala, ani nespala. Když si to uvědomíte, začnete vnímat svou duchovní vitalitu a své probuzení do nejvyššího uvědomění. Pak pochopíte, že jsem vám vskutku blíž než vaše ruce a nohy. V tomto uvědomění, v tomto poznání již jsme sjednoceni.

Žijte v pravdě. Bud'te pravdou. Žijte v kráse. Staňte se umělci života.

Žijte ve mně a dovolte mi, abych vás vyjadřoval.

Přebývám všude v prostoru a mimo prostor, v čase i mimo čas.

Pokud se obrátíte a stanete se součástí mojí reality, začne k vám proudit veškerá síla. Je to síla, která vás sjednocuje se všemi bytostmi. Je to síla, která vás osvobodí.

Moje děti, setrvávejte ve mně. "Všechn materiál Průzkumníků se vyznačuje jednou společnou vlastností. Vyvolává více otázek, než kolik poskytuje odpovědí. Jak říkají naši přátelé, máme tady problém. Mysleli jsme, že „noví“ přátelé by nám mohli poskytnout odpovědi. Ale od každé odpovědi z materiálu Průzkumníků se odvíjí nejméně padesát dalších otázek.

Tak přišel čas, abychom přestali počítat stromy a místo toho uviděli celý les. Přesně to jsme udělali.

6. - PROLNUTÍ

Nerad bych si půjčoval nějaký výraz z jiného kulturního rámce, jen abych ho hbitě mohl použít v textu. Proto přicházím se slovem „prolnutí“ a mám na mysli hudební význam tohoto pojmu - jeden hudební motiv nebo fráze končí a postupně přichází další. „Správné“ prolnutí musí proběhnout tak, aby se původní téma pozvolna vytrácelo a postupně se připravuje „půda“ pro nové vyjádření.

Takže to je prolnutí. Přejchod od toho, čemu jsme říkali „místní provoz“, tedy od událostí, které se vztahují k „tady a teď“ v naší činnosti -tedy od tlačenice, motivací, křivolakých cestiček a bočních uliček, omylů, přemíry emocí, objížděk, zátarasů, nesprávného značení, nepřesných map, lákadel a nástrah a snů, nápadů, poznávání, lásky... Prolnutí až k „dálnici“, kde prakticky všechna pravidla, vzorce,

iluze a všechno ostatní (až na několik výjimek), co „místní provoz“ nabízí, neexistuje.

Na začátek tohoto prolnutí si přečtěte směsici předpokladů a závěrů, k nimž jsme někdy uprostřed roku 1984 dospěli:

1. Všichni lidé vstupují během spánku do mimotělesného stavu. Usnutí (upadnutí do spánku z důvodu únavy) je jednoduše procesem vyklouznutí z fyzikálního časoprostoru. Jakmile toto nastane, jsou z vnějšího pohledu patrné různé fáze spánku. Hluboký spánek, jenž označujeme „delta“, představuje fázi, kdy je vědomí plně odpoutáno od fyzické reality a fyzické tělo funguje automaticky na základě předprogramovaného signalizačního a poplašného systému pro případ, že by bylo potřeba vědomí náhle přivolat zpátky do těla. Když lidé tvrdí, že si ve většině případů nepamatují nebo nevybavují svou noční „činnost“, není dostatečný důkaz toho, že se to neděje. Kdyby celou noc strávili popíjením, také by to vyvolalo efekt ztráty paměti.

2. Organická forma života na bázi uhlíku obsahuje dynamickou energii, která neustále čeká na to, až ji podstatná část populace objeví a zaměří. Tato látka je podstatou, která v organizované podobě vstupuje před narozením do těla a opouští ho v okamžiku smrti. Předpokládá se, že odchází zkušenější a s minimálním opotřebením. Rozdíl mezi lidskou energií a energií krávy nebo červa se liší jenom mírou složitosti uspořádání.

22Komplex vibrací energetické matrice vědomí se zdá rezonovat s příslušnou vibrační úrovní okolí (pozn. překl).

3. Dominantní bdělé vědomí, kterému lidstvo přisuzuje rozhodující význam ve schématu své existence, je pouze částí (pravděpodobně menší důležitosti) jeho různých forem, které používá, anebo je mu dostupné. K dominantní bdělé složce vědomí je možné systematicky přidávat další části, i když opatrně. Nebezpečí destrukce vědomí však přitom nehrozí. Výsledek může nabýt významu, který přesáhne schopnost chápání současného dominantního vědomí, a proto může vznikat úzkost, v nejhorším případě odmítnutí.

4. Lidské vědomí je pouze projevem systému, který vzniká způsobem, popsaným v bodě 2. Jako vibrační vzorec (který má mnoho vrstev a skládá se z mnoha interaktivních a rezonujících frekvencí) reaguje na struktury z vnějšího prostředí a vysílá k nim podněty. Klíčem k lepšímu využití může být vytvoření a použití vnějšího kmitočtu na vhodné rezonanční frekvenci, která by zdokonalila žádané nebo potřebné vlastnosti.

5. Struktura lidského vědomí je stejně jako struktury jiných vědomí netělesná. Nezávisí tedy na prostoru a čase. Když se uvolní z fyzických vazeb, přejde do okolí a prostředí. A to v souladu s v té době vytvořenou celkovou energetickou maticí, kterou vytváří pokaždé a která v sobě obsahuje tuto její komplexnost²². Výše popsaný základní proces nemůže změnit žádná filozofie, iluze, skutek nebo myšlenka, které získáme v průběhu naší pouti časoprostorem. Zkrátka a dobře, může se vám to líbit nebo ne, ale nepřestanete existovat a fungovat také i po tom, když zde přestanete pobývat fyzicky. Nikdo si neodpočine, ti zlí, ale ani ti ostatní.

6. V tom úctu vzbuzujícím oblaku kosmologie, který vyzařuje z práce Průzkumníků a jejich kontaktů, by zůstala v pozadí a bez povšimnutí úžasná základní mozaika vlivů. Když je pečlivě prozkoumáme samostatně, odhalí svůj ohromný potenciál. Sami bychom je neobjevili, kdyby nás na ně čas od času neupozorňovaly různé situace. Je to ukázka a aplikace vědy - nazývejme ji technologií - která v naší lidské kultuře úplně chybí. Prostě o ní nic nevíme a nemáme ani žádné vhodné prostředky, pomocí kterých bychom mohli začít sbírat informace o její povaze a obsahu.

Následují úryvky z různých sezení s Průzkumníky. Když posloucháme původní nahrávku, tyto výpovědi působí ještě děsivěji, než když jsou vytrženy z kontextu, jak je uvádíme níže:

SS/ROMC 6:45 MIN 322

„Přiblížily se ke mně dva disky. Nejdříve vypadaly jako dvě velké oči. Na jeden z nich mě položili. Dívám se kolem sebe a vidím, že je zde nějaká světelná bytost.

Cítím bolest v části svého těla. Oni s ní pracují. Otáčejí mě na tomto disku a svítí na mne paprsek světla. Tělo mám těžké, kvůli této fyzické bolesti, kterou cítím již od rána. Dnes se vůbec cítím mizerně a jsem ke všemu netečný, tak se mi snaží pomoci. Říkám „oni“. Mám pocit, že tam někdo je, ale zdá se, že to jsou jen dva disky a světlo. Umístili mě na jeden disk a co se stalo s druhým, nevím. Stále ležím na jednom disku. Teď je kolem víc světla. Celé tělo pokrývá světlo. Řekl bych, že světlo vychází z druhého disku, který je nahoře nade mnou. Jako bych byl mezi dvěma energetickými disky."

Instruktor: „Zeptej se, kdo jsou.“

„Ano. Právě jsem se dozvěděl toto: Jsme zdroj světla a energie, které tvé tělo právě potřebuje!“

Instruktor: „Cítíš, že energie nějak působí?“

„Nejdříve jsem se cítil dost mimo, ale teď si začínám uvědomovat, že se cítím poněkud víc vědomě energetizován.“

Instruktor: „Ohlas změny.“

„Dobře, budu mluvit o tom, co se děje, pomáhá mi to. Chce se mi totiž pořád kýchnout a mám pocit, že mi to pomůže zvýšit vibraci mého hlasu, abych zůstal na této úrovni. Znovu jsem na stejném disku a připadá mi, že se velice rychle točí dokola. Je v tom určitá rovnováha, energetická rovnováha, a teď cítím, že se na mne ze středu zaměřuje ten kužel světla. Pracují na mém těle v místech, které se jeví temné. Jako by mi do břicha vkládali něco malého, nevím, jak bych to pojmenoval, asi kolíčky. Jeden umísťuji jakoby napříč, z jedné strany břicha na druhou. Jeden po druhém je vkládají, cítím, že pracují s různými barvami, hlavně s fialovou a modrou. Někde za mými zády se rozsvítil ten kužel světla, světlo

prostupuje páteří a pohybuje se od jednoho kolíčku k dalšímu napříč břichem. Pracují na mém zdraví, nevím jak... Ted' mě sundávají z disku. Začnou pracovat na tom, aby mi pomohli přejít do další úrovně."

ss/MJL 11:23 MIN 351

„Když vycházím nahoru, musím tady s mým tělem nechat energetickou kouli. Nejdříve musím stáhnout tuto energetickou kouli dolů po páteři a teprve potom se můžu vzdálit. Vyzkouším to. Tím bude moje fyzické tělo chráněné a mám pocit, že říkají, že pak budou schopni mým prostřednictvím mluvit a pracovat. Já přitom budu pociťovat naprosté uvolnění a budu pod kontrolou, jelikož jsem dovolila, aby energetická kulička působila jako moje část. Nechala jsem ji ve svém těle, aby mne chránila a také proto, že jdu ven zkoumat jiné věci a oni budou moci mluvit skrze mé hlasivky."

ss/ROMC 9:30 385

„Vznáším se nahoru. Ted' mám za úkol stát a sledovat, co se bude dál dít. Zvoní mi v uchu. Někdo se zabývá mým obličejem. Pomáhají mi procvičovat krční svaly a připravují mě, abych mohla použít hlasivky."

Jiný hlas: *„Chceme vám ukázat, že tato žena je multidimenzionální²³ bytostí, a proto může sebe vnímat jako ohromný kruh svébytného já, jako mnoho forem svého já. Jí se to jeví, jako by z kruhu a mezikruží se vysouvalo mnoho jednotlivých já. Pokoušíme se jí ukázat, že lidské já má mnoho dimenzí. Jakmile se sama přesvědčí a začne chápat, že je mnohem víc než to vědomé já, které vidí v zrcadle a které zažívá v bdělém stavu, bude lépe vybavena k tomu, aby mohla vstupovat do multidimenzionálních stavů vědomí. To je důvodem, proč pracujeme v různých dimenzích, nejenom na té viditelné. Práce s viditelnou dimenzí je velice důležitá, ale také pracujeme i s dalšími smysly."*

SS/JCA 39:30 MIN 396

Instruktor: „Zeptej se, jestli bys s jeho pomocí mohl komunikovat s jinou myslí na jiné planetě.“

„Už mi pomohl... asi před vteřinou, kdy jsme spolu hovořili, mi krátce ukázal nějaké cizí místo, na které jsem se rychle přemístil a... viděl jsem člověka. Vlastně to nebyl člověk, viděl jsem bytost a... místo ve škaradě zelené barvě. Bylo tam jasné nebe, ale spíš chladno. Lidé žili v příbytcích, které byly navršeny ze zeminy a kamení. Bylo to zvláštní...“

23 Multidimenzionální - mnohorozměrný, existující ve vícero rozměrech - dimenzích (pozn. překl.).

SS/TC 21:30 MIN 392

„Přemístil jsem se tam, kde jsem už jednou byl. Byla tam také jiná bytost, něco se mnou udělala. Přiblížila se ke mně a začal jsem vnímat jinak. Pak jsem procházel snad půl tuctem různých stavů, možná víc, a každý byl jiný. Znovu jsem chtěl zapřít rozhovor, ale dával mi něco najevo, sděloval něco ve smyslu: ‚Dělej, co ti říkám, ještě ne-uzrál čas na to, abychom spolu diskutovali.‘ Nevypadal, že by byl zrovna sdílný. Moc si nechtěl povídat, zajímalo ho spíš, jestli provádím tato cvičení. Přiblížil se mi a vnímal jsem, že jeho jakoby ruce v jakoby hlavě nepatřily k fyzickému tělu. Když to udělal, okamžitě jsem cítil tyto změny ve vědomí. Některé stavy, skrze které jsem prošel, byly hodně prostorově dezorientované. Nevěděl jsem, co je nahoře, co dole. Co směřuje do stran, nebo někam úplně jinam. Vnímal jsem, že se otáčím a rotuji v prostoru. Pak jsem ztratil jakýkoliv orientační smysl. Skutečnost, že jsem si uvědomoval, že se tyto stavy změnila a že se vztahují k mým měnícím se vnitřním stavům vědomí, byla pro mne poučná. Pouze jsem to všechno pozoroval.“

SS/JCA 7:45 MIN 318

„Právě mě nasála trubice a něco mě postrkovalo k jejímu opačnému konci. Jsem jako v zámotku. Jako bych měl ruce těsně sepnuté. Uvědomuji si, že jsem to už někdy dělal. Je to docela příjemné. Ted' právě stojím na hlavě. A ted' jakoby na

boku... je tma. Ted' se vznáším, ale jsem uvnitř něčeho. Cítím, že se na mne někdo dívá. Pozorují mě seshora. Několik lidí se přišlo na mne podívat. Shlížejí svrchu. Sice shlížejí, ale objevili se proto, že se chtěli se mnou setkat. Žádná postava, jen komunikujeme, pouze jejich přítomnost. Vidím, kam směřujeme. Mohu se dozvědět víc? Mohou přistoupit blíž? Jeden odpovídá, že nemohou, chtějí mě pozorovat. Chtějí mě pozorovat v tomto místě. Ted' se kolem mě shromáždili v kruhu, naklánějí se a ted' se mě dotýkají. Nevidím je. Jenom je cítím. Jsou to milí příjemní lidé... přátelské ruce. Ale ty ruce mě někam vedou. Všechno kolem je plné jejich přítomnosti a někam mě vedou. On... ono má o mě zájem. První věcí, co mne napadá, je to, že jsme součástí jeden druhého. Ale nejsme nějak schopni se navzájem dorozumět. Někde na okrajích komunikace probíhá, ale není plně průchozí. To bílé bytí se nám snaží pomoci nebo mě k něčemu ponouká. Je takové průhledné, cítím sebe... Ted' se budete smát. Nacvičuji vstupování do tunelu a vystupování ven, dolů a zpátky nahoru. Považovali toto první cvičení za dost důležité. Tak se soustředím nad sebe a znovu pod sebe. Moje tělo vypadá jako... znáte teleskop... když se zaměří, můžete být blízko, když se zaměří jinak, jste dál. Objímám a říkám: ‚Na viděnou‘. "

SS/MJL 10:10 MIN 367

„Ted' mi působí na nohy. Dva jsou až dole u chodidel... berou je do rukou každou zvlášť... krásně hnětou plošky. Při dotyku cítím jemné brnění. Jsou jemnohmotní. Dělají to tak citlivě. Nepůsobí mi na fyzické nohy, ale na energetickou úroveň, na jiné tělo působí, na jemnohmotnou nohu. Takže se mě dotýkají zvláštním způsobem. Působí mi na prsty. Téměř se ale nedotýkají. Mezi jejich dotyky a mým energetickým tělem probíhá velká výměna. Je to příjemný pocit... maličko to brní... ted' se zaměřují přímo na určitá místa na noze. Na prsty. Na palec. Prsty mi ted' masírují palec.“

Pokud si projdete tyto ryze subjektivní výpovědi, ukáže se i přes jejich nevelký počet celá řada zjištění:

- Všimnete si, jak se rychle pouhým působením vyzařování těchto neznámých bytostí, které má určitý charakter, vytrácejí skrytý neklid a strach. Kdybyste byli na neznámém místě a zkoumali terén, otevřeli byste se (s nadšením a bez zaváhání) nějaké neznámé bytosti?
- Ty barevné vzory. Průzkumníci je vnímají jako viditelné světelné struktury. Nejlepší je, že mohou podat zprávu o přítomnosti některých neznámých typů záření. Na Průzkumníka nebude působit fialové, modré nebo zelené světlo samo o sobě takovým vlivem. O světelných vibracích a jejich účincích máme takové poznatky, že bychom podobné vlivy již dávno pozorovali.
- Použití zvláštních zařízení, například disků, které rotují proti směru hodinových ručiček. Jejich působení přesahuje hranice našeho chápání.
- Schopnost oddělit energetickou podstatu od fyzického těla bez narušení jeho biologických procesů. Inteligentní energie to provádí s nenuceností a jistotou, která dává tušit, že je to standardní, rutinní záležitost. Vědí, co dělají. Dělali to už bezpočtukrát.
- Schopnost vstoupit do opuštěného tělesného prostředí a v určité míře nad ním převzít kontrolu. Obvyklé funkce opět zůstávají nedotčené.
- Nejenom že mohou použít hlasivky a dýchací aparát, ale mají také úplný přístup do paměťové banky jednotlivce.
- Během dočasného pobytu v těle mohou libovolně měnit tělesnou teplotu a navodit pocit tepla nebo chladu (celkem přesně pozorovatelné na snímacích zařízeních).
- Schopnost přemístit oddělenou energetickou podstatu na jiná místa (do jiné reality?) a za naprosté kontroly, která vylučuje jakoukoli chybu, ji bezpečně vrátit zpátky. Přesunutí může proběhnout během okamžiku nebo „zpomaleně“ a může prostupovat hmotou, která jako by vůbec neexistovala.
- Ačkoliv se nezdá, že tato technologie má schopnost přímo ovlivňovat hmotu, jistým způsobem ji mění a děje se to pro nás nepostřehnutelně. Jinými slovy, neexistuje důkaz, že může hmotu vytvářet (není řečeno, že nemůže; prostě jsme to

dosud nepozorovali). Může ale ovlivňovat strukturu energie, která působí na náš nervový systém a ten dál ovlivňuje naše fyzické tělo.

- Vnímání našich myšlenek je i přes ohromnou rozptýlenost pro inteligentní energii směšně jednoduché. Většinou to nepovažuje za činnost hodnou námahy.
- Čas a prostor se stávají našim fenoménem. Tato technologie jim rozumí z pohledu, o kterém my můžeme pouze spekulovat. Ani neoriginálnější úvahy nepokryjí jemné nuance, které jsou obsaženy v jejich přístupu k životním podmínkám, ve kterých žijeme.
- Tato technologie vytváří paprsek energie, který je především považován za světlo. Pomocí tohoto paprsku může lidská podstata cestovat tam a zpět, může také dopravovat informace a ti, kdo tuto technologii ovládají, mohou vstupovat do časoprostorového uspořádání pozemského prostředí. Pokud se pořádně podíváme, tato inteligence může poskytnout lidské mysli schopnost vytvořit (zdokonalit?) takový energetický paprsek.

Tyto postřehy vycházejí z několika stovek setkání s touto technologií. Protože je těchto setkání málo, je na místě domněnka, že jsme se o této oblasti pořád ještě málo naučili. Naše úsilí dozvědět se víc je v jistém smyslu velmi narušováno poznáním a vědomostmi, tak i zkušenostní platformou Průzkumníka, skrze něhož informace přicházejí. Kromě toho máme jisté signály, že bychom odpovědi na mnohé naše otázky ani nebyli schopni pochopit.

Není vůbec složité rozpoznat, že i pouhá část této technologie, pokud by se aktivně zavedla a aplikovala v následujících měsících a letech, by představovala potenciál revolučních změn v naší vědě a kultuře. Vše výše uvedené stojí a padá s jednou základní otázkou: Do jaké míry je to všechno pravda? V tomto ohledu vítáme veškerou snahu vynaloženou na zodpovězení této otázky.

Kdo jsou bytosti, které znají a používají tuto technologii? (Některé se vyjádřily, že lidskou formu bytí ve fyzickém světě nikdy nezažily, jiné ji prožily před tisíci léty, další ji prožily v jiné než lidské podobě a v jiných částech vesmíru.) Proč je zajímavá život lidí na Zemi? Jsou jich tisíce, miliony, miliardy (zřejmě se vyznačují

individualitou). Jak tato technologie vznikla a kdo ji vyvinul? Jsou nějaká omezení, která by mohla mít vliv na naši schopnost zvládnout tuto technologii a aplikovat ji zde v časoprostoru, čili na Zemi? Pracuje se s ní nějakým způsobem tady na Zemi a my to jenom nevíme?

Určitou odpověď dát můžeme. Ve všech našich kontaktech a komunikaci je používání této technologie na bázi laskavosti a dobrotivosti. Při práci s ní, jak se zdá, také platí určitá pravidla a omezení.

Za to všechno jsme z hloubi duše vděční. Pouhá úvaha o jiné variantě by mohla vést k psychickým problémům a asi bychom je (vzhledem k našim schopnostem) nedokázali odvrátit.

Přesto všechno se vykryštovala základní fakta. Součtem všech osobních zkušeností, poznatků z laboratorní práce a tisíců cvičení v rámci Brány se mi potvrzuje, že všechny inteligentní druhy žijící v našem a dalších vesmírech a také v jiných energetických systémech spolu komunikují. Tento komunikační „jazyk“ funguje bez omezení a zcela jistě je založen na neverbální bázi. Pokud je pro komunikaci potřeba použít slova, dochází tím k zúžení přenosového pásma. Tyto bytosti jsou pak schopny slovní komunikaci rozumět alespoň částečně.

To je ohromně důležitý poznatek. Jiné druhy se dorozumívají tzv. neverbální komunikací (NVC²⁴). Jde ale o mnohem širší koncepci NVC, víc než gestikulace, telepatie, pozorování na dálku a prožitky s často mystickým nebo náboženským podtextem. Odhaduje se, že k popisu nějakého obrázku je potřeba 1000 slov. K popisu barevného obrázku je třeba 10 000 slov. K popisu obrázku, který je barevný a pohybuje se, je potřeba 50 000 slov. Když bychom chtěli popsat pohyblivý a ozvučený obrázek, použili bychom k přenesení informací a dorozumění nejméně 100 000 slov.

NVC má vyšší vypovídací hodnotu než ozvučený obrázek. Je to přímá a okamžitá zkušenost a/nebo bezprostřední poznání, které se přenáší z jednoho inteligentního energetického systému do druhého. Sdělovanou informací může být dvoumístné číslo nebo znovuprožití události, která není součástí životního modelu příjemce.

24 NVC - „non verbal communication“, neverbální komunikace (pozn. překl.).

Proč jsme se vyvíjeli zrovna tímto způsobem, který se od zbývajících možností tak liší? Líbí se mi vysvětlení, který tento vývoj připisuje zvláštním podmínkám pozemského prostředí. Pozemšťanům nikdy nic nebránilo v otevřeném výhledu na slunce, měsíc, planety a hvězdy. Předpokládá se, že většinu planet, na kterých by život mohl vzniknout a udržet se, obklopuje silná vrstva mraků. Zastírají výhled na slunce, měsíc a další vesmírná tělesa, a když by se obyvatelé takových planet podívali na své slunce, viděli by světelný opar. A v noci - tmu.

Protože lidé měli od samého začátku fyzický vesmír na očích, dali jsme se cestou astronomie, nauky o gravitaci, elektromagnetismu, teorie částic, kvantové mechaniky atd., čemuž souhrnně říkáme vědy.

Jiným druhům představa fyzického vesmíru chyběla, a proto se naučily dorozumívat neverbálně.

Představuji si, že jsem zběhlý v NVC (což nejsem). Vy zjistíte, že mám problém, a vy se zeptáte (nevědomě, pomocí NVC), co mě trápí. Místo slovní odpovědi vyšlu vašim smyslovým čidlům přesné sdělení, jaké to je, když mě bolí palec na noze. Chvilku ve svém palci zažijete stejný pocit bolesti, jaký zažívám já, ale budete si přitom uvědomovat, že ten bolavý palec je můj a ne váš. Takto se dozvíte mnohém lépe než jakýmikoli jinými prostředky, co chci říct, co zažívám, nebo cítím, nebo co chci sdělit.

Anebo místo toho, aby mi manželka musela zavolat, že se opozdí na večeři a přijede až v devět hodin, já přijmu ve „své hlavě“ obraz, jak řídí auto se zapnutými předními reflektory. Současně mi v obraze probleskne číslo devět. Také mi může vyslat obraz prázdné pravé zadní pneumatiky, kterou zrovna vyměňuje nějaký ochotný maník²⁵. To všechno je prodchnuté signálem vřelosti a lásky, který zaznamenám v prostoru asi dvě, tři vteřiny, ne víc.

Kdybych uměl komunikovat neverbálně a také můj syn by dokázal používat NVC, mohl bych mu v krátkém časovém úseku předat všechny poznatky a osobní zkušenosti, které jsem za život nasbíral, a mohly by mu sloužit. Nevstřebávala by

se jenom pouhá slova přijímaná sériově²⁶, ale okamžitě nebo téměř okamžitě by se přenesly celé události včetně průvodních citových reakcí a vjemů z pěti smyslů. Součástí by byly také interpretace těchto zkušeností a závěry, ke kterým jsem při nich dospěl.

Zkuste se na předchozí řádky podívat jako na vodítko a vyvodte si z toho vlastní závěry. Pak pochopíte omezení, která platí pro náš „polointeligentní“ druh. NVC zahrnuje ovládání mentálních procesů. To je jev tak cizí našim současným normám existence, že pochybují, že existuje jednatel či skupina lidí na této planetě, kdo zvládl tuto techniku. Pokud existují, rozhodně o tom nemluví.

Na druhé straně, pokud by byli, zajisté by museli mít vytvořenou určitou mentální ochranu, díky které by přežili v prostředí „nabitým“ poletujícími myšlenkami.

Než člověk začne na různých úrovních komunikovat (a stýkat se) s inteligentními druhy, bude si muset vypěstovat schopnost NVC. Nepochybuji o tom, že inteligentní bytosti pozorují, jak vynakládáme miliony dolarů na pořízení obřích radioteleskopů a snažíme se zachytit elektromagnetické vlnění jiných forem inteligentního života. Možná se tomu diví, nebo se tím přímo baví. Přirovnal bych to k počínání smyšlené kultury, která měří parametry vzájemné komunikace měřením množství výfukových plynů a zplodin v ovzduší. Na druhé straně je třeba poznamenat, že zvířata komunikují většinou skrze zápachy a vůně.

Snadno bychom mohli vyjmenovávat stovky jednotlivých případů, kdy jsme se snažili vypořádat s otázkou NVC. Setkali jsme se s ní v tolika různých podobách, že o tom víme mnohem více než průměrná výzkumná skupina či zařízení. Se základy NVC a duševní práce se teprve seznamujeme. Jediné, co k tomu můžeme poznamenat, je, že si uvědomujeme existenci tohoto jevu i jeho potřebu.

Následující materiál zachycuje snahu o přeložení a převedení perspektivy neverbální komunikace do psané podoby, čímž se dostáváme na „dálnici“. Otázka, do jaké míry se podařilo vystihnout a zachovat význam, zůstane vždycky otevřenou. Některá „myšlenková klubka“ se rozmotávají lépe, jiná hůř a prvek „časoprostorového polidšťování“ vede k jistým zkreslením a nejasnostem. To se stává...

Poradte si s tím, jak nejlíp dovedete.

25 Angl.: „local state trooper" (pozn. překl.).

26 Zde: postupné za sebou (pozn. překl.).

ČÁST DRUHÁ

Do DÁLAV...

7. - PRŮZKUM A METODIKA

Následuje uvážlivě pojatý volný překlad NVC. Výrazové prostředky NVC nejsou schopny zcela přesně převést události mimo čas a prostor do jejich ekvivalentu fyzického zážitku lidského vědomí. Proto je potřeba provést patřičný „překlad".

Proces „polidšťování" se tedy děje formou popisného převyprávění, čímž stoupá srozumitelnost, ale současně se tím snižuje významová přesnost.

Abych napomohl tomuto postupu, uvedu několik specifických slov používaných v odlišném významovém kontextu. Jejich význam se ale neposouvá natolik, aby ve vztahu k běžnému použití vznikal rozpor. Nebylo možné použít slova jako „řekl", „šel" nebo „usmál se", protože se to nestalo, chybělo fyzické vybavení.

Bude lepší, když přímo uvedu stručný rejstřík použitých výrazů:

Časoprostorová iluze²⁷ (ČPI): odchylka (z pohledu „obvyklých" energetických systémů), vztahuje se na celý vesmír.

Pásmo M²⁸: část energetického spektra, kde obvykle probíhá myšlení, nikoliv však elektromagnetické, elektrické, magnetické, jaderné atd. Nekontrolované myšlení způsobuje *Hluk v pásmu M*.

Identita²⁹: mentální jméno nebo „adresa", například energetický vzorec jednotky.

Rutina³⁰: myšlenkové klubko³¹, shluk myšlenek či duševní aktivity, celková paměť, poznání, informace, zážitky a zkušenosti, průběh minulosti.

Spustit rutinu³²: vyvolání či vybavení si části rutiny po jejím celkovém přijetí.

Vjem³³: vhled, intuice, pochopení.

27 Angl.: TSI -Time-space-illusion (pozn. překl.).

28 Angl.: M Band (pozn. překl.).

29 Angl.: Ident (pozn. překl.).

30 Angl.: Rote (pozn. překl.).

31 V přeneseném významu: informace, zkušenost, zvyk atd.

32 Angl.: Run tne rote (pozn. překl.).

33 Angl.: Percept (pozn. překl.).

Otevření³⁴: vnímání.

Uzavření³⁵: snížení (nebo vyloučení) vnějších podnětů. **Záchvěv**³⁶: nejistota.

BLIK!³⁷: náhlá změna vědomí.

Odmika, odmlčení se³⁸: nerozumím.

Zaměřit se dovnitř, otočit se dovnitř³⁹: zvážit, promyslet, rozmyslet si.

Chvění⁴⁰: projevení emocí.

Zatvářit se vlídně, vlídnost⁴¹: přijetí společenství.

Ochablost⁴²: ztráta zájmu.

Zajiskření⁴³: štěstí, nápad, nadšení.

Zhoupnutí⁴⁴: pobavení, smích.

Vlnka⁴⁵: usměrněná energie, obvykle inteligentní, výraz z našeho slangu.

Úklon, uklonit se⁴⁶: takto to je, na těchto místech to chodí takto.

Jeden z prvních objevů v tomto novém režimu, který bychom mohli nazvat „ať to řídí někdo jiný“, bylo, že mám víc než jedno nefyzické tělo. Při návratech jsem si všiml, že vynakládám poněkud víc úsilí, než bylo objektivně zapotřebí ke vstupu do fyzického těla. Předpokládal jsem, že je to nějaká drobná nesrovnalost, která se objevuje při opakovaném vstupu do těla. Jednou, při obzvlášť obtížném návratu, jsem polevil v tlaku a snažil jsem se prozkoumat tento problém.

- 34 Angl.: Open (pozn. překl.).
- 35 Angl.: Closed (pozn. překl.).
- 36 Angl.: Flickered (pozn. překl.).
- 37 angl.: CLICK! (pozn. překl.).
- 38 Angl.: Blank (pozn. překl.).
- 39 Angl.: Turn in (pozn. překl.).
- 40 Angl.: Vibrate (pozn. překl.).
- 41 Angl.: Smooth (pozn. překl.).
- 42 Angl.: Dulled (pozn. překl.).
- 43 Angl.: Lighted (pozn. překl.).
- 44 Angl.: Rolled (pozn. překl.).
- 45 Angl.: Curl (pozn. překl.).
- 46 Angl.: Plied (pozn. překl.).

Moje fyzické tělo vypadalo, že je zdvojené, a přirovnal bych to k mírnému rozostření vidění při astigmatismu. Těla byla velmi blízko u sebe, ne víc než sedm až deset cm. Jedno bylo méně výrazné a jakoby ve stínu druhého. Pomalu jsem se přiblížil k tomu, které bylo blíž, a hladce jsem do něho vklouznul. Nějakou dobu jsem se nehýbal. Zdálo se mi, že jsem částečně splynul s fyzickou rovinou, ale něco nebylo v pořádku. Tuto okolnost jsem znal a dostal jsem se až k počáteční vibraci, se kterou se pojilo fyzické ochromení. Byly to téměř totožné pocity, výjimkou byla nepřítomnost rozrušení.

Dále už to byla hračka, lehounce jsem sebou cuknul, jako bych škubnul rameny, a byl jsem v druhém těle. Od té doby jsem začal věnovat návratům do těla zvláštní pozornost a zjistil jsem, že skutečně musím nejdříve vstoupit do onoho druhého útvaru. Až potom mohu pokračovat do fyzického těla. Druhé tělo vypadalo na pohled jako fyzické, ale mělo nižší hustotu. Přesto mi při návratech připadalo skutečnější a pevnější. Když jsem poté do něho vstoupil, tak se mi zdálo pevnější zase tělo fyzické. Průběh opouštění těla jsem dál pozorně sledoval. Jestli byl můj předpoklad správný, musel jsem zachytit i vystupování z druhé formy. Jak se ukázalo, druhé tělo bylo naprosto skutečné. Nějakou chvíli jsem se v něm zdržel

a jen tak jsem setrval v závěsu fyzického těla. Vzdálit jsem se nemohl víc než tři až pět metrů. Viděl jsem v tom určitou podobnost s prvními OOB, kdy jsem se usilovně pokoušel vzdálit se dál od těla - a v tomto okamžiku jsem objevil způsob, jak se od těla plně odpoutat. Vůbec jsem si neuvědomoval, že při společných cvičeních předávám ostatním i tuto techniku a vědomost, jak se odpoutat od těla. Nazval bych to mentální „bezpečnostní odkládací schránka“, kam můžete odložit myšlenky, které se pletou do cesty.

Když jsem si celý proces začal uvědomovat, zautomatizoval se. Výstup z těla a návrat se vyznačovaly stejnými úkony: zanechat druhé tělo na „oběžné dráze“ fyzického těla, ve třetím, energetickém těle⁴⁷ se posunout dál v prostoru až do úplného oddělení od fyzického těla. Dál jsem se tím už nezabýval. Pochopil jsem princip, i když ne jeho příčinu, a to mi pro moji potřebu stačilo.

47 Tělo vytvořeno z energetické podstaty bez tvaru a formy (pozn. překl.).

Jedním z prvních výsledků práce s mým novým navigátorem (mým Vyšším Já?) bylo to, že jsem si připomněl svou „školní docházku“. Když jsem jednou obvyklým způsobem vystoupil z těla, dostal jsem se do vlivu síly, která mě nadále vedla. Nestačil jsem se ani pořádně vzdálit a ocitl jsem se v zástupu shromážděných šedých bytostí.

„Zástupem“ myslím takové množství, že konec shromáždění splýval s obzorem. Jejich pozornost se upírala stejným směrem a můj příchod zůstal bez povšimnutí. Až na jednu výjimku. Jedna bytost, světlejší než ostatní, mne přece jen vzala na vědomí. Blížila se ke mně a potom se zastavila.

Bytost se otevřela - pomocí slov! V mém vědomí. (*Jsem rád, že jsi opět tady, Bobe. Zmeškal jsi celou řadu setkání.*)

Zachvěl jsem se. (*Znáš to, měl jsem mnoho práce.*)

Bytost se soustředila. (*Jsi jiný. Nebyly nějaké drogy nebo alkohol, že ne?*)

Široce jsem se otevřel. (*Ztratil jsem hodně z rutiny, nebo se nemůžu rozpomenout. Kde to jsem?*)

Bytost se zhoupla. *(Asi to tak bude! Jsi ve škole spících.)*

Otočil jsem se dovnitř. Objevil se jasný vjem. Škola spících! Navštěvuje ji bezpočet lidských bytostí v době, kdy těla hluboce spí. Během mimotělesné fáze spánku. Jediná podmínka je, že spánek musí být přirozený, nesmí být vyvolán žádnými umělými látkami. Kolikrát jsem tady byl, ještě v době, kdy jsem o existenci OOBÉ a podobných záležitostech neměl tušení! Jenom jsem si, stejně jako všichni ostatní, po probuzení nic nepamatoval. Pokud něco náhodou prosáklo do vědomí, přičítal jsem to snění, závanu inspirace nebo představivosti.

Poznal jsem svého instruktora. *(Ahoj, Bille.)*

Bili se zhoupl. *(Dal sis na čas. Mám tě zařadit?)*

Zachvěl jsem se. *(No, nevím. Víš, opravdu jsem teď jiný. Já totiž nespím.)*

Bili se odmlčel, pak zajiskřil. *(Aha. Tak ty jsi taky jeden z těch. Jak se to stalo?)*

Uklonil jsem se. *(Nevím, prostě se to stalo.)*

Bili se zaměřil dovnitř, pak se otevřel. *(To znamená, že sem už nepatříš. Škoda. Byl jsi hvězda.)*

Zachvěl jsem se. *(Jsi si jist? Určitě sem nepatřím?)*

Bili projevil vlídnost. *(Znám už takové případy. Nikam to nevede. Takoví jako ty jsou hned netrpěliví a nudí se. „Beztěláci“, to jsou pracanti, z práce do práce.)*

Opatrně jsem projevil vlídnost. *(A co kdybys mě tam zařadil, alespoň naposledy? Dokud jsem zde?)*

Bili ochabl. *(Sám víš, jak to je. Nemohu měnit program.)*

Zeširoka jsem se otevřel. *(Dej mi šanci.)*

Bili se zachvěl. Poslal ke mně rutinu. Bez obtíží jsem ji otevřel.

BLIK!

Recept proti vzniku žaludečních vředů, úzkostí a napětí, recept na celkové usebrání se:

Příčina, která je v pozadí všech lidských starostí, souvisí se Zákonem proměny. S tímto zákonem souvisejí všechny lidské problémy. Někdo se bojí, že změna *skutečně nastane*, někdo zase, že k ní nedojde. Války vznikají tehdy, když změnám klademe odpor, nebo je naopak urychlujeme.

Na individuální úrovni se to promítá formou nejrůznějších podob nerozhodnosti. Strach se mění na model chování a strach z důsledků vlastních rozhodnutí a skutků. Tlak roste, a když se rozhodnutí odkládá a zpozdí se, je tlak ještě intenzivnější. V různých částech těla se vytvářejí toxiny a nakonec dochází k celkovému zhroucení nebo výraznému snížení tělesné výkonnosti. Nerozhodnost je „zabiják“.

Posudte následující obecnou a zjednodušenou statistiku rozhodnosti. Když se rozhodujete o nějakém abstraktním problému, je padesátiprocentní pravděpodobnost, že se rozhodnete správně a konstruktivně. Když jste se rozhodli správně, všechno proběhne hladce. Když jste se nerozhodli správně, ukáže se to. V této fázi je opět padesátiprocentní pravděpodobnost, že své nesprávné rozhodnutí můžete zvrátit a nahradit ho konstruktivním řešením.

Je dobré si uvědomit, že v procesu rozhodování je možnost, že se dopustíme nezvratného rozhodnutí v nejhorším případě jedna ku čtyřem. V dějinách lidstva se všechna zásadní rozhodnutí uskutečnila za podmínek, které byly horší než poměr 3:1 (tři nesprávná, jedno správné). Někdy byly vyhlídky 20:1 (dvacet nesprávných, jedno správné), a přesto všechno dobře dopadlo.

Abyste se oprostili od strnulého stavu a uvíznutí v nerozhodnosti, přijměte postoj, že na základě pravděpodobnosti 3:1 je lepší *nějaké* rozhodnutí než žádné. Jestli se chcete bez zbytečných traumat „rozhýbat“, proveďte následující:

Vytvořte seznam A: Vypište vše, co ve vás vyvolává obavy, strach nebo vám leží na srdci, ale nemůžete to ovlivnit. Nic nesvedete s tím, jaké bude zítra počasí. Bude pršet, sněžit, bude zima nebo teplo, a není ve vašich silách to odvrátit. Jestliže najdete jakoukoli položku, se kterou *dnes* nic nemůžete udělat, zařaďte do seznamu A.

Vytvořte seznam B: Vypište vše, co ve vás vyvolává obavy, strach nebo vám leží na srdci a můžete to *dnes* ovlivnit. Udělejte pro to něco. Zásadní krok nebo maličkost.

Vytvořte seznam C: Vypište všechny svoje potřeby, naděje a touhy, malé nebo velké, které se teprve mají vyplnit.

Ještě dnes proveďte tyto kroky:

1. Vezměte seznam „A“ a roztrhejte ho na kusy. Zatímco to budete provádět, vymažte všechny uvedené položky ze svého vědomí. Proč mrhat energií a obávat se něčeho, když není v mé moci to ovlivnit?
2. Vezměte seznam „B“ a něco udělejte. Třeba jenom maličkost, abyste některou z uvedených položek začali řešit. Mnohé záležitosti se možná hned samy uzavřou a budete je moci uvolnit ze svého mysli. Jiné ztratí na intenzitě, protože jste udělali určitá rozhodnutí a věc se dala do pohybu.
3. Ze seznamu „C“ vyberte nejméně jednu položku a potom vykonajte, co je potřeba (něco významného anebo drobný detail), abyste se přiblížili svému cíli.

Toto opakujte každý den, dokud seznamy A a B nebudou prázdné. Dokud svou veškerou energii a vědomí nebudete moci vědomě zasvětit položkám na seznamu C.

S čistou myslí pak naplníte účel svého života jako člověk.

BLIK!

Sbalil jsem rutinu a zasunul ji do sebe. Pak jsem se znovu obrátil k Billovi. *(Hezké. Je mi to povědomé.)*

Bili se uklonil. *(Mělo by být. Musel jsi to pochytit v průběhu předchozích několika stovek lekcí).*

Otevřel jsem se. *(Bille, když už nepatřím sem, kam mám jít?)*

(Netuším. Nemám o tom sebemenší vjem.)

(Přece musí být nějaká výuka i pro tuláky, jako jsem já.)

Bili se uklonil. *(To ano. Musím teď na pochůzku. Zastav se, jestli budeš chtít.*

Najdeš mě o dva prstence⁴⁸ odsud.)

Široce jsem se otevřel. *(Zajisté, Bille.)*

⁴⁸ Prstenec - o struktuře astrálních prstenců obklopujících Zemi bude ještě řeč dále v knize (pozn. překl.).

Otočil se a splynul s mořem šedých bytostí. Nenašel jsem nic jiného, co by upoutalo moji pozornost, tak jsem se otočil a vklouzl zpátky do fyzického těla. Návrat byl normální.

Další dávka rutiny obsahovala několik ukázek - byly to živé zkušenosti - ve smyslu starého přísloví o blázních a andělech,⁴⁹ které následovaly jedna za druhou.

Nedokážu si představit, že bych po tom ještě mohl mít strach. Snad jenom někdy a za určitých okolností. Pokud se předešlého týče, v minulosti jsem se do podobných situací dostával častěji, takže snad již mám nějaké zkušenosti. Pro sebe jsem si to nazval „léčba choromyslnosti“.

Předpokládal jsem, že moje Vyšší Já (duše?) vždycky ví, co dělá. Od něho jsem se naučil, jak se používá naváděcí zařízení⁵⁰, volněji řečeno identita. Krátce řečeno, identita je signál, který přivádí až k samotnému zdroji konkrétního prostoru nebo bytí. Jednou při „léčbě“ jsem se časně ráno vyvlékl z těla a poté, co jsem se odpoutal i od druhého těla, jsem vyjádřil neurčité přání, že bych rád navštívil kulturu, která připomíná lidskou, také žije v časoprostoru a je možné se s ní dorozumět. Okamžitě navázala se mnou spojení identita Z-55, takže jsem ji zaměřil a natáhl se k ní. Zachytil jsem vjem nepatrného pohybu a ocitl jsem se před slabě vyzařující postavou. Další takové postavy se rýsovaly v pozadí. Pak už nebylo nic.

Postava se otevřela. *(No, Roberte, po dlouhé době se zase setkáváme.)*

Zachvěl jsem se. *(Ano.)*

(Stále na výpravách za tajemstvím vesmíru?)

To jsem nečekal. Toto rozhodně není kultura, která by se blížila lidské, a navíc mě ta bytost evidentně zná. Asi nějaká chyba v identifikaci, ale vyzařování mi bylo povědomé. Nechtěl jsem položit samozřejmou otázku, ale musel jsem. *(Kde to jsem?)*

Postava projevila vlídnost. *(Nejvzdálenější prstenec, Roberte. Ještě jeden cyklus v lidské formě a tím to končí. Alespoň pro mne.)*

Zachvěl jsem se. *(Chybí mi vjem ohledně identity Z-55, ale znám tě.)*

Z-55 se zhoupí: *(Po těch dlouhých hodinách, co jsme dělali hudbu... Cesta na Kubu v padesátých letech, abychom mohli natáčet v Havaně...)*

⁴⁹ Autor má na mysli staré anglické přísloví, něco v tom smyslu že: Hlupák leze tam, kde i andělé mají strach (pozn. překl.).

V mém nitru se objevil jasný a přesvědčivý vjem. Jistěže ho znám. Už tenkrát jsem mu říkával stará duše! Silně jsem se zachvěl. *(Lou! Jasně! Zmátla mě identita Z-55. Vypadáš jinak. To je krása být zase spolu!)*

Z-55 čili Lou se zatvářil vlídně. *(Mám za sebou několik etap v lidské formě, takže bývalý Lou je trochu překrytý.)*

Otočil jsem se dovnitř. Lou, jedna z nejjemnějších bytostí, jakou jsem kdy potkal... hudebník, aranžér, dirigent... životem kráčel tiše

⁵⁰ Angl.: ..homing device" (pozn. překl.).

a stejně přistupoval k práci... trávili jsme spolu hodiny a dny... pracovali až do pozdních nočních hodin, vymýšleli jsme melodie... sledy akordů, aranžmá... pak se naše cesty rozdělily... později jsem se dozvěděl o jeho předčasné smrti... věděl jsem, že měl cukrovku...

Z-55/Lou se otevřel. *(Jsi ještě pořád v lidské schránce!)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(Ano.)*

Zachvěl se. *(Aha, spáč. Dostal ses až tak daleko? To je docela dobré. Škoda, že si to všechno nezapamatuješ.)*

Otevřel jsem se více. *(Není to tak úplně pravda, Lou. Já totiž...no, tady to máš.)*

Vyslal jsem krátkou rutinu s první fází OOBÉ. Pojal ji do sebe. Potom se znovu otevřel a lehce se zhoupí. *(Takhle to s tebou je. To jsi mi nikdy neřekl.)*

Uklonil jsem se. *(Tenkrát, když jsme se znali, jsem to o sobě nevěděl.)*

Zachvěl se. *(Takže proč jsi mne tedy vyhledal? Vracíme se k hudbě?)*

Zase jsem se uklonil. *(Nevím. Požádal jsem, jestli bych mohl navštívit kulturu, která je podobná lidské. Objevila se tvoje identita... a teď jsem tady.)*

Z-55/Lou zajiskřil. *(Chceš se podívat do... jak bych to... do mého města...?)*

Zhoupl jsem se. *(Kentucky už ne. Tam to až moc dobře znám. Příliš lidské!)*

Zhoupli jsme se společně. *(Ne, ne... tam, kde jsem opravdu doma. Přesně to sis přál, proto se ti objevila moje identita... Je to... no... dost zvláštní místo, ale ty to pochopíš.)*

Otočil jsem se dovnitř.

Když se chystáte vypravit na nějaké exotické místo nebo místo, které je tak vzdálené, až vám připadá exotické, vždycky se objeví očekávání. Dokážete vymyslet neuvěřitelné množství variant toho, co na vás čeká, co budete dělat a co zažijete.

Ve svém nadšení často přistoupíte na omezení a zákazy, které se vám ze současného vnějšího pohledu nezdají vůbec důležité. Nakonec zapomenete udělat i to nejdůležitější. Nevzít si s sebou jako skryté zavazadlo postoje, které vám vtiskla vaše vlastní kultura a které používáte jako nástroj srovnávání.

Z-55/Lou jasně zajiskřil. *(Jestli to chceš zažít se vším všudy, musíš se tam vydat jako obyčejný turista a vzít si jenom to nejnnutnější. Také bys měl prožít důležitou historickou událost, které říkáme... no... vzednutí.)*

Zajiskřil jsem také. *(Výborně! Správný vjem.)*

(Aby ta zkušenost byla úplná), pokračoval, (přeruš až do konce vzednutí spojení se současným prostředím. Je to trochu jako trénink v lidské formě, ale rutina ti zůstane.)

Široce jsem se otevřel. *(Naprosto souhlasím. Čím začneme?)*

(Jsem tvou kotvou do nyní. Zpátky se dostaneš, když se zaměříš na moji identitu.)

Jeho energetická struktura obsahovala zvláštní, výstřední záření. *(Na místo se dostaneš přes identitu... „Zeer - vzednutí“...)*

Zachvěl jsem se. *(Zeer - Vzednutí.)*

Zaměřil jsem se a natáhl...

BLIK!

Ocitl jsem se ve městě, nebo přinejmenším na místě, které jako město vypadalo.

Všude okolo se tyčily tři až čtyřpatrové budovy, které se na pohled ničím nelišily.

Nevypadaly zrovna přitažlivě nebo neobvykle a byly v nich otvory. Objevil se vjem,

že to jsou okna a dveře. Ulice a prostranství mezi budovami nebyly zvlášť prostorné, byli tam jenom lidé, vjem bytostí podobných jako já ve své dočasné formě. Nebyla tam žádná auta, nákladní auta nebo jakékoli jiné dopravní prostředky. Chyběly sloupy, natažené dráty, chodníky. Bylo jasné denní světlo, ale nikde nad sebou jsem neviděl slunce.

Jak jsem tak kráčel a splýval s davem, lidé si mě všímali, ale na jejich chování nebylo patrné, že by mě vnímali jako cizince. S každým dalším krokem jsem se cítil větší lehkost a obyvatelé mi stále víc připomínali pozemšťany. Všichni působili dojmem nanejvýš cílevědomých, uzavřených bytostí, které jako by plnily nějaký úkol a nezbyval jim čas na žádné zbytečnosti. Pokud používaly nějaký jazyk těla, žádný vjem jsem nezaregistroval. Zajímavé bylo, že jsem nedokázal rozlišit muže a ženy, což bylo pro mě nezvyklé. Tak jsem si řekl, že mezi nimi asi rozdíl není. Na ulici si mě nikdo nevšímal, takže jsem vstoupil do jedné z budov a ocitl se v rozlehlé místnosti, která silně připomínala vstupní halu středně velkého hotelu. Všude kolem postávali lidé a působili dojmem, že spolu rozmlouvají. Přistoupil jsem k muži (?), který jako by stál za menším pultem. Podíval se na mne plný očekávání. Bylo mi jasné, že musím něco vymyslet.

„Byla by tady nějaká restaurace?“ pronesl jsem rádoby nevzrušeným tónem.

Bytost se odmlčela. Začal jsem tušit chybu.

Vsadil jsem na své základy neverbální komunikace. *(Je nějaká možnost, abych zde doplnil energii?)*

Muž radostně pokynul rukou směrem doprava. Dotkl se mě závan samolibosti. Při první zkoušce jsem obstál. Sice nemluví, ale rozumějí. I přes moje nevalné schopnosti neverbální komunikace. Teď už nemohly vyvstat vážnější potíže. Začal jsem si představovat, jaké asi bude jejich jídlo. Určitě to bude něco neobvyklého. Stál jsem před vchodem ve tvaru brány a za ním byla zřejmě už jen tma - možná ne přímo tma, spíš se to blížilo zvláštnímu způsobu osvětlení s využitím různých kombinací barev.

Sebejistě jsem prošel bránou a ocitl jsem se uprostřed barev. Okamžitě jsem cítil vyzářování, které bych přirovnal k sálání žhavých plamenů. Uskočil jsem zpátky.

Tohle není restaurace! Ten muž mi vůbec nerozuměl. Ze všech stran na mě útočily

ochromující projevy ženské sexuality, byly všude a vábily, dožadovaly se, nabízely, slibovaly. Bylo to na mě příliš. S velkým úsilím jsem vycouval bránou ven a celý zadýchaný znovu stanul před dveřmi. Pokusil jsem se uklidnit. Jen jsem se trochu vzpamatoval, zjevil se přímo přede mnou hotelový poslíček (?) v doprovodu dvou dalších mužů - něco jako policie přes vnímané obsahy, zkrátka nějaká autorita, možná i tajná služba či KGB.

Jeden „kágébák“ přistoupil blíž. *(Mohu vidět váš průkaz?)*

Zašátral jsem po kapsách a překotně sháněl peněženku, jenomže v mém oděvu, který sestával z jednoho kusu, žádná kapsa nebyla. Zato jsem měl kolem pasu opasek a na něm zavěšený váček. Sáhnul jsem do váčku a nahmatal jsem kartu. Vytáhl jsem ji. Přirovnal bych ji nejspíš k obyčejné kreditní kartě. „Kágébák“ si ji vzal a začal ji pečlivě zkoumat. Pak zvedl hlavu..

(Ze Země, že? O takovém městě jsem nikdy neslyšel. Je to na druhé straně oceánu?)

Zatvářil jsem se vlídně. *(Proč se ptáte... ano... jsem...)*

Kágébák na mne zamával kartou. *(Nejsme z vaší návštěvy nijak nadšení.*

Dodržujte pravidla.)

Pookřál jsem. *(Jistě, rozumím.)*

(U nás nevcházíme do soukromých objektů a nebereme nic bez toho, že bychom to dříve nezaplatili.) Policista se obrátil k úředníkovi za pultíkem a podal mu moji kartu *(Kolik si z ní odečtete? Nemá tam toho moc.)*

Úředník nechal kartu zmizet ve váčku na svém opasku. *(To by mohlo stačit.)*

Začal jsem protestovat. *(To je ale všechno, co mám.)*

(V tom případě vás budeme muset zadržet.) Druhý kágébák ke mně přistoupil a vzal mě za ruce. *(Nemůžete se tady jen tak zbůhdarma potulovat bez identity.)*

Zamihotal jsem. *(Co chcete udělat?)*

Druhý kágébák vytáhl ze svého váčku plochou krabičku a otevřel ji. *(Nehýbejte se, nebude to bolet.)*

Vzal mě za ruku a zastrčil mi konečky prstů do krabičky. Otisky prstů, pomyslel jsem si, berou mi otisky prstů. Vedle! Po prstech se mi směrem nahoru začala šířit černá barva, až mi začernila celou ruku. Nebyl jsem schopen nic udělat, jenom

jsem to pozoroval. Zatím se zmocnili také mojí druhé ruky a zase mi vsunuli prsty do krabičky. Měl jsem teď černé obě ruce. Chtěl jsem barvu setřít, ale prosákla mi kůží.

První kágébák se spokojeně díval na moje ruce. *(To by mělo stačit. Aspoň si vás lidé všimnout, až se budete přibližovat.)*

(A pamatujte si,) dodal druhý, *(radím vám, abyste se vrátil se domů. Tady vás nic kloudného nečeká, jak teď vypadáte. Nikdo se s vámi bavit nebude.)*

První mi věnoval odměřený pohled. *(Dohlédneme na vás.)* Potom se oba otočili, přešli napříč místností a vyšli ven na ulici.

Zatvářil jsem se na úředníka u pultu vlídně. *(Promiňte, nevěděl jsem, že je to soukromý objekt.)*

Úředník se zachvěl. *(Nic jiného tady nemáme!)*

Zamihotal jsem. *(Takže všechny budovy jsou soukromé?)*

Úředník ochabl.

(Co tady potom dělají ti lidé? Je jich tady snad celá stovka!) Zasáhl jsem ho dostatečně důrazně na to, abych upoutal jeho pozornost. *(Je to samozřejmě jejich soukromý objekt.) (Sta uživatelů?)*

Ukázal směrem k pultu, kam jsem ho následoval. Stáli jsme u nákresu, který visel na zdi za pultem. Bylo na něm asi pět řad velkých černých puntíků, které připomínaly otvory, a v každé řadě jich bylo dvacet.

(To je náš osobní prostor.) Tvářil se důležitě. *(Nejlepší ve městě.)*

Zíral jsem na nákres. *(Vy chodíte do takových...?)*

Potvrdil to. *(Ale jenom v době Vzedmutí. V průměru jsou asi takhle velké.)*

Rozepjatými pažemi naznačil asi dvě stopy. Chtěl ještě něco dodat, když se z ničeho nic z dálky ozval zvuk, který připomínal burácení hromu. Podlaha se začala hýbat. Všichni přítomní se okamžitě otočili a urychleně spěchali k východům a dál do tmy. Hotelový poslíček se připojil.

(Začíná vzedmutí,) volal přes rameno. *(Možná právě proto jste tady, ale radím vám, abyste se rychle přesunul do svého osobního prostoru.)*

Místnost zela prázdnotou a já jsem se na rytmicky se vlnící podlaze pokoušel udržet rovnováhu. Za ohlušujícího rachotu, který dále sílil, jsem se dopotácel k

východu. Uviděl jsem, jak se z dálky rychle blíží obří vlna, ne na vodě, ale přímo v zemi. Zvedá budovy a ulice a vzniká vydutí, které dosahuje výšky možná několika stovek stop. Zhlédl jsem, že se za první vlnou zvedají druhá, třetí a čtvrtá vlna a každá další předčí výškou předchozí. Možná bych uviděl další, ale neměl jsem už příležitost. Na místo, kde jsem balancoval, právě dorazila první vlna a pohnula budovou. Celou ji nadzdvihla a já jsem se zmítal ze strany na stranu, vstával jsem a hned zase padal, narážel...

... v zoufalství jsem se pokusil zaměřit na... jak to jenom bylo... identita... identita Z-55/Lou... Z- 55/Lou... Rozšířil jsem se a zacílil dopředu... pevně jsem se uzavřel... pevně...

BLIK!

Kolem je ticho, burácení skončilo. Pokoušel jsem se přestat se klepat dostatečně dlouhou dobu na to, abych se mohl otevřít. Po chvílce usilovného soustředění se mi to podařilo. Stál jsem před identitou Z-55/ Lou a objevil se vjem jeho citlivého vyčkávání.

Zatvářil jsem se vlídně - v rámci možností. *(Tomu ty říkáš domov? Kde ses to potloukal, než ses stal člověkem?)*

Uklonil se. *(No, není to žádné Kentucky...)*

(A ty se tam chceš vrátit?)

Široce se otevřel. Vyzařoval téměř bílé světlo. *(Ne, tam ne.)*

Najednou ke mně dolehla naléhavá výzva k návratu. Než jsem stačil zareagovat, začal jsem se vzdalovat a Lou mizel v dálce... Ocitl jsem se poblíž svého fyzického těla, výzva k návratu stále naléhavá. Vklouzl jsem do druhého těla, potom do fyzického a posadil se na svém vodním lůžku. Tělo v pořádku, močový měchýř prázdný. Žádné podněty. Co mě přivolalo zpátky? Na nic jsem nemohl přijít. Léčba choromyslných. Blázní se vždy najdou...

Když jsem dovolil, aby se v tomto směru a k tomu účelu začalo projevovat moje celkové Já, mohl se začít uskutečňovat „havarijní program“. Asi tak bych nazval to, co jsem dříve pojmenoval „Lokalita II“. Program začal tvrdým výcvikem s upravenou praxí, který vyústil v nepopsatelné závěry. Prostě vzato, mohl jsem být

pozorovatelem, nikoliv účastníkem tohoto procesu. Proč? Víím jenom, že důvod, na který jsem přišel, byl dosti složitý a že jeho úplné pochopení nastane až daleko později po události samotné.

Jeden z nejnázornějších případů se odehrál jednou v noci. Vystoupil jsem z fyzického těla a ještě předtím, než jsem se stačil odpoutat od druhého těla, jsem pocítil neovladatelnou touhu po sexuálním spojení. Už jsem se chystal, že použiji svou obvyklou zchlazovací techniku, „teď ne, až později“, když jsem se najednou začal vzdalovat od těla. To vzdálení jsem ale nevyvolal já. Pohyb byl rychlý a netrval dlouho. Když jsem se zorientoval, zjistil jsem, že stojím pár kroků od obrovské haldy svíjejících se bytostí. Vypínala se do výšky i do dálky, kam jsem jenom mohl dohlédnout. Ze všeho nejvíc mi tento výjev připomínal chumel zkroucených návnad na ryby, které někdo nechal přes noc ve sklenici od zavařeniny. Byl to nepřerušovaný pohyb, tisíce vlhkých kluzkých forem, roztahovaly se a znovu svíjely, hledaly, hledaly, pokoušely se vyvíjet nějakou činností... ale nikdy nedosáhly pocitu uspokojení.

Ve třech mohutných vlnách se objevily tři vjemy. Za první, nebyly to návnady na ryby, byli to lidé. Za druhé, naléhavost nezměrného sexuálního vyzařování, mužského i ženského, které se šířilo z toho ohromného propletence. Za třetí, bytosti, které jsem pozoroval, byly bez výjimky všechny fyzicky mrtvé. Chtělo se mi otočit a uhánět pryč, ale jistá moje součást mě nutila zůstat, kde jsem byl. Konečně jsem se uklidnil natolik, že jsem mohl klidně uvažovat. Měl jsem snad chuť se zapojit? Celým svým bytím jsem se otrásl. Po sexuálním apetitu, který před několika okamžiky plně poutal moji pozornost, nezbyla ani sebemenší známka! Silný vjem přinesl uvědomění, že se chtíč znovu projeví, ale už nikdy v takové intenzitě, aby plně ovládl moje myšlení a chování.

Spolu s tímto zábleskem poznání mě zaplavila další emoce - naléhavý soucit s vězni toho shluku těl, jejichž pozornost natolik zaujímala představa sexuálního uspokojení a touha po něm, že si neuvědomovali žádnou další existenci.

Současně se ve mně vzedmul pocit zlosti, že existuje systém, který dokáže v takové míře otupit, potlačit a deformovat a může dospět až do stadia, které jsem

právě pozoroval. Byli tito lidé vyvrhelové z hlubin lidského vývoje, kteří byli navěky odsouzeni k tomuto stavu bytí?

Pomalou jsem postoupil vpřed a zastavil se kousek od úpatí obří hromady.

Pohybující se těla patřila mužům i ženám, měla nejrůznější tvary a velikosti a leskla se potem. Najednou se na okamžik objevila nahá, ochlupená noha, která vyčnívala ven z chumlu. Popadl jsem ji za nárt a zatáhl... Noha se naprázdno zapřela do prostoru a usilovně se snažila znovu proniknout hlouběji do pulzující spleti těl.

Zatáhl jsem silněji a snažil se přitom, aby mi opocení kluzký kotník nevyklouzl z ruky. Postupně jsem z hromady vytáhl celé tělo. Byl to muž nižšího vzrůstu, tmavovlasý, pohledný, neurčitého věku. Ležel na břiše a snažil se proniknout tam, odkud jsem ho vytáhl. Přitom naprázdno hýbal rukama a nohama, jako by byl krab. Naprosto si neuvědomoval, že ho držím za nohu a znemožňuji mu to.

Bez zvláštního úsilí jsem ho držel na místě. Sklonil jsem se dolů a zakřičel mu do ucha (*Haló. Chci s vámi mluvit. Přestaňte sebou na chvílku zmítat!*)

Žádná známka toho, že by mě slyšel. Muž dál hleděl stejným směrem a ve tváři se mu zračilo očekávání. Znovu se pokusil dostat zpátky. Sevření jsem nepovolil.

Přemýšlel jsem, co udělám.

Zkusil jsem to jinak. (*Poldové, policie, zátah! Pryč odsud!*)

Čekal jsem, jestli přijde nějaká odezva, ale zbytečně. Nedokázal jsem ze sebe vydat vyzařování, které by jeho pozornost upoutalo. Povolil jsem sevření. Muž se odplazil zpátky do chumlu, kde ho pohltily pohyby. Byl jsem smutný. Sáhl jsem po svém fyzickém těle a bez problému do něho vstoupil.

Tyto události mě obohatily o novou techniku, kterou je možné ovládat různé projevy vyvstávajícího sexuálního chtíče. Stačí, když pomyslím na svíjející se bezduchou hromadu lidských těl, a je to.

Tato zkušenost byla z těch mírnějších, které můžete potkat bezprostředně za hranicemi fyzického těla. Brzy jsem si uvědomil, že se při průchodu opakují stejné vzorce, a začal jsem jim věnovat pozornost. Byly to stavy bytí, kterými jsem předtím procházel rychle, abych zamezil vzniku konfliktních situací. Náběh na ně se objevoval vždy v době, kdy jsem byl v druhém těle, malou chvílku před tím, než

jsem z něho vystoupil a posunul se dál kupředu. Měl jsem ale pocit bezpečí a jistoty, protože Vyšší Já řídilo celý průběh OOBÉ.

Vnitřní pocit jsem měl dobrý. Ale to bylo z jiného důvodu.

8. - MÍSTO SETKÁNÍ

Pochybnosti vyvstaly v okamžiku, když jsem si začal myslet, že lidské prožívání vidím ze správného úhlu pohledu. Když o tom přemýšlím, říkám si, že to všechno bylo předurčené.

Do OOBÉ jsem vstupoval i vracel se lehkovážně a sebejistě. Cítil jsem naprostou jistotu, že Vyšší Já, které mě ve všem vede, zná odpověď na jakoukoliv otázku a dokázalo by se vypořádat se všemi problémy nebo nečekanými situacemi, kdyby k nim došlo. Zatím všechno fungovalo výborně. Možná i právě proto jsem začal cítit náznaky sotva patrné nejistoty. Moje ego si mohlo sice myslet, že je sebelepší, ale já jsem věděl, že *tak dobré zase není*.

Do hry znovu vstoupila jedna z mých problematických vlastností. Nedokážu nechat něco hezkého jen tak volně plynout - potřebuji to prozkoumat. Při řadě OOBÉ, které následovaly, jsem si pokoušel uvědomit si, *kdo to vlastně vede a udává směr*. Nejdříve bylo spojení sotva znatelné. Vjem nejasné jemné existence někde vzadu za mnou, která vedla, ať jsem byl, kde jsem byl. Otáčel jsem se a nic nenacházel. V nejlepším případě pouze známky jistého přátelského bytí. S jistotou jsem věděl, že tam něco existuje, a vypadalo to, že je to někde venku mimo mne.

Znovu jsem si prošel svoje poznámky. Když jsem se dostal na úplný začátek, chytil jsem se za hlavu. Jak jsem mohl přehlížet to, co bylo naprosto jasné? Když jsem vystupoval z těla, ten pocit letmých dotyků na rameni, odpověď na moje zoufalé výzvy a další jemnější náznaky, které jsem si teprve teď, z nového pohledu, uvědomoval. Tenkrát jsem všechny podobné jevy zahrnul pod jeden pojem „pomocníci“ a víc jsem se tím nezabýval. Další kroky jsem nepodnikl. Věděl jsem ale, že jsem řízení OOBÉ nepřenechal svému Vyššímu Já, ale ve skutečnosti jim, svým pomocníkům.

Pak jsem se pravidelně během OOBÉ pokoušel o navázání spojení s těmito bytostmi (nevěděl jsem, jestli je jedna, nebo je jich víc), ale bez úspěchu. Stop,

beru zpět. Původně jsem si myslel, že bez úspěchu, protože jsem očekával odpovědi ve formě slov. Přicházely ale v obrazech, prostřednictvím pocitů a událostí a všechno se změnilo, když jsem si matně uvědomil, že nepoužívám jejich „jazyk“ - takový, jakým opravdu komunikovali. Rekapitulací dřívějších záznamů jsem si to z velké části potvrdil. Slova a řeč, jak je známe, jsou ryze lidská záležitost. Tak jsem já - člověk - poznal, kde to vázne. Moje splasklé ego mírně porostlo, až když jsem si uvědomil, že není důležité, jaký je prostředek dorozumívání. Podstatné je, že od těchto *nelidských bytostí* z druhé strany je nějaká odezva.

To jsem si opakoval a dál jsem nechával veškeré řízení a rozhodování během OOB na „nich“ z jednoho prostého důvodu: Zkrátka to fungovalo. Nebylo rozhodující, kdo mě vedl, znal tyto oblasti daleko lépe než já. Pokaždé, když jsem zkusil jiný způsob komunikace, začaly se objevovat výsledky. Vysílal jsem k této bytosti, kterou jsem tušil za sebou, myšlenky beze slov - obrazy, činnosti, pocity a emoce. Pokaždé jsem dostal okamžitou odezvu v přijatelné formě. Musel jsem současně zapojit analytické uvažování a vnitřní cit. Potom jsem význam sdělení pochopil. Přitom jsem si nepřetržitě uvědomoval, jak neuvěřitelně pomalu se všechno odehrává na mé straně a s jak ohromující trpělivostí to přijímá „druhá strana“. Tady někde byly kořeny mé neverbální komunikace (NVC), která, jak jsem tenkrát pochopil, je základním klíčem k vědomí. Poznám jsem, že NVC existuje, a dokázal jsem ji odlišit od běžného způsobu dorozumívání. To bylo vše.

Když jsme dospěli ke stejnému prostředku dorozumívání, mimotělesné stavy se prohloubily a byly častější. Často jsem se účastnil něčeho, co bych volně nazval vzdělávací seminář. Tento název volím proto, že byli přítomní jak vyučující, tak studenti, mezi které jsem se zařadil také já. Seminář byl úplně jiný než škola spících, jak jsem si ji pamatoval. Na semináři byl v roli vyučujícího (volně řečeno) oslnivě bílý vyzařující kotouč světla. Dokázal jsem zachytit i vyzařování dalších bytostí (snad studentů), které jsem vnímal všude kolem sebe, ale nic víc. Žádné vodítko, podle kterého bych poznal, o koho a jaké bytosti jde. Instrukce se skládaly z balíčků celistvých, prožitkových informací, které jsem okamžitě vstřebával a ukládal v podobě klubíček, jejichž název se nedá přeložit do slov. Nenašel jsem

pro ně vhodné označení, takže jsem klubka přejmenoval na „rutiny“. Zřejmě je to velice častý způsob dorozumívání při NVC. To, co jsem si s sebou z těchto lekcí přinesl, jsem se snažil uplatnit v podmínkách pozemského života. Výsledky byly smíšené, protože většinu informací z „druhé strany“ jsem nikdy nebyl schopen vztáhnout k životu zde, v pozemském časoprostoru. Možná je to všechno příprava na činnost, která se teprve rozběhne, nebo pro práci s netělesnými energetickými systémy, anebo to všechno jednoduše přesahuje moje chápání. Mám pocit, že to poslední je nejpravděpodobnější.

Takže zmiňovaný vztah se dostal do úplně jiné roviny. Začal jsem spoléhat na svého neviditelného navigátora (možná jich bylo víc), jako jsem nikdy nespoléhal snad ani sám na sebe (dříve). Když třeba někam letím s nějakou leteckou společností, nikdy plně nedůvěřuji posádce v pilotní kabině (možná je to tím, že toho o létání dost vím). Protože se potřebuji dopravit z jednoho místa na druhé, a to fyzicky a v krátkém čase, nakonec si raději zapnu bezpečnostní pás. Let prožiji s pocitem úzkosti a se staženými „půlkami“, co kdyby náhodou... V tomto stavu spánek nepřichází v úvahu.

Toto bylo jiné. Oni věděli, jak a kam letět s „mým letadlem“, kudy a kam se vydat, a to lépe než já. Při každém „letu“ moje důvěra jenom narůstala. A obráceně, uvědomil jsem si, že vím málo o tom, jak se cestování stává pořád složitější. S vděčností jsem jim začal říkat „INSPEK-TI“⁵¹, a tím se předpokládá, že lidé do této kategorie tak úplně nepatří.

⁵¹ V originálu: INSPECS - „intelligent species“, v překladu: inteligentní druhy (pozn. překl.).

S takovou pomocí jsem se na svých cestách prstenci cítil daleko jistější. Vládlo zde podobné prostředí, jaké známe z našich pozemských podmínek. Cítil jsem se naprosto bezpečně. Když jsem se vydal hodně hluboko, když jsem přesáhl svoje možnosti, **ONI** mě vytáhli zpátky do známých oblastí. Ačkoliv jsem přišel na to, že jejich kritéria se poněkud lišila od mých. Někdy jsem si myslel, že třetí sestup je již můj poslední, a *řval* jsem o pomoc, **ONI** však čekali, až sestoupím po osmé či po

deváté, a až pak mi tiše podali pomocnou ruku. To všechno patřilo k procesu učení a zatěžkávací zkoušky byly jeho důležitou součástí.

Jejich oblíbenou a rychlou metodou výuky, která navíc zůstávala jednou provždy vrytá do paměti, bylo přehrávání situací či „simulace“. Využívali své schopnosti vytvářet a následně přenášet do lidského vědomí - v tomto případě do mého - situace, které přesně napodobovaly pozemské události. Někdy jsem vůbec nedokázal rozlišit, kdy prožívám skutečnost a kdy přehrávaný děj. Nevím, kde má tento simulační postup své hranice, ani netuším, jestli ho využívají často. Možná jsem byl jediný případ, ale o tom pochybuji. V každém případě si zasluhuje pozornost i případné jiné využití těchto možností.

Přehrávání používali v případě mojí energetické struktury tak, aby dosáhli odstranění drobných emočních bloků, které mi znemožňovaly nebo narušovaly jasné vnímání, případně vnitřní rovnováhu. Většinou jsem si svoje bloky neuvědomoval; zaznamenali je ale ONI a hned se nabídli, že se postarají o nápravu. S mírným předstihem jsem se dozvěděl, že poučení je na cestě (samozřejmě, když jsem souhlasil), a pak už nebylo návratu. Všechno jsem skutečně prožíval, obvykle samostatné, krátké události a v jejich průběhu se odehrála (za podivných okolností) různá důležitá rozhodnutí. Podstatné bylo, abych se naučil konstruktivně a rozumně řešit problémy. V tomto ohledu byla lekce nerasmazatelně vryta do mé paměti. Když jsem se k žádanému rozhodnutí nerozhoupal, přehrávání se opakovalo, dokud jsem nakonec nepřevzal iniciativu. Ani při zopakování jsem přesně nevěděl, jestli se všechno odehrává reálně. To jsem byl schopen rozpoznat, až když lekce skončila.

Zajímavou epizodou bylo, když se Průzkumníci začali setkávat a navazovat vztahy s inteligentními bytostmi, které se používání slov přizpůsobily. Někdy mi tato setkání připomínala moje vlastní kontakty s INSPEKTY, kteří mně navíc brali za starého známého. To samé jsem cítil já k nim.

Nikdy jsem se INSPEKTŮ přímo nezeptal, jakou mají v lidském pozemském vývoji úlohu. Pro sebe jsem si udělal závěr, že v porovnání s mými pomocníky z vnějších prstenců, kteří lidskou zkušenost prožili, jsou jakoby absolventy vysoké školy.

Jejich fungování a role byly na první pohled velice podobné s tou výjimkou, že míra

poznání INSPEKTŮ a jejich techniky po všech stránkách přesahovaly lidské možnosti. Celkově na mě působili dojmem, že je nepoutají ideologie, způsobující recyklaci v prstencích. Ptát se, jaký mělo jejich působení účel, se mi zdálo... když nic jiného, tak neúčinné. Možná jsem nechtěl ohrozit tuto, pro mne slibně se rozvíjející „spolupráci“. Při OOBÉ jsem s nimi o tom přímo a záměrně nekomunikoval.

Ale my, pošetilci, jsme to nemohli nechat na pokoji! Jednou v noci jsem dostal nápad a hned jsem se rozhodl ho uskutečnit. Nějakou dobu jsem se již snažil seznámit se s energií INSPEKTŮ. Napadlo mne, že bych kvalitu této energie mohl použít jako naváděcí signál k tomu, abych se dostal do jejich sféry - stejně jako jsem to dělal s jinými bytostmi. Třeba bych se z toho hodně poučil. Zařadím teď přepis záznamu o tomto pokusu tak, jak jsem ho zaznamenal, a navíc doplněný vysvětlujícím komentářem:

Čas: 2:17 ráno... ložnice. Jsem po dvou cyklech spánku, vzhůru, odpočatý, uvolněný... metodou vyvěšení, po kterém následuje vysunutí, se dostávám do druhého těla, opouštím druhé... uvědomuji si identitu, která tentokrát patří někomu z INSPEKTŮ... nic moc, ale stačí to... pomyslel jsem si... že bych se mohl zaměřit na tuto identitu... obvyklým způsobem se zaměřuji a natahuji... pohybuji se velice rychle systémem prstenců... a pak dál, což mne nepřekvapuje... začínám si uvědomovat teplo, je silnější, ještě víc sílí, už je mi skoro nepříjemné a chci se otočit zpátky... v tom do něčeho čelně vrážím, kolabuju, jsem otřesen... Natahuji se, a zjišťuji, tam je nějaká překážka s hladkým povrchem, pevná a neproniknutelná... stále nepříjemný pocit horka, soustřeďuji všechny síly, vnímám hraniční linii... možná bych se měl vrátit... najednou jasné světlo, intenzivní, rozlévá se přímo přede mnou, nejdříve oválný tvar, postupně se mění ve vysokou lidskou postavu. Záře je tak silná, že se choulím do klubíčka... protože se podobá věčnosti... stahuji se zpátky před tím jasem... najednou se začíná ochlazovat a už mi není nepříjemně, dokážu záři snést.

(Je to takto lepší?)

Lepší! To ani zdaleka nevyjadřuje, jak mi před chvílí bylo. Ještě pár okamžiků a začal bych se rozpouštět. *(Narazil jste si hlavu?)*

Také by se to tak dalo říct. Obvykle do všeho jdu hlavou napřed...

(Nemusí vás to ani v nejmenším znepokojovat. Vy máte hlavu tvrdou, pane Monroe.)

To mne vytočilo. Nikdy bych si nepomyslel, že Bůh má takový smysl pro humor. A také to formální oslovení „pane Monroe“. Napřímil jsem se, po strachu ani památky. Skoro jsem se chtěl naklonit kupředu a potřást bytostí rukou.

(Jsou účinnější a vhodnější způsoby.)

Byl jsem ohromen. Vznášel jsem se tam a usilovně se snažil zjistit, co se to vlastně stalo.

(Dostal jste se do stavu, kterému vy vědci říkáte „Stojaté vlnění“⁵². Dvě shodné energie ve stejné fázi se zdánlivě vzájemně vyruší. Vznikne interference⁵¹, nulový stav. Ale nula neexistuje a protože energie nezaniká, transformuje se do dalších dynamických stavů.)

Dejme tomu, že teď jsem se vzdáleně orientoval v tom, co se seběhlo. Pořád jsem se ale nedozvěděl, kde to jsem. Kdybych se zeptal...

(„Kde“ je relativní pojem. Nejrozumnější vysvětlení z vaší perspektivy je, že jste na okraji vstupu, u brány do naší reality, v bodu přeměny⁵⁴. Ta identita, na kterou jste se napojil, vás sem přivedla.)

To se na to podívejme! Takže brány do nebe přece jen existují. Snad by mohly být zlaté nebo perlově bílé, když nebe považujeme za něco, co je mimo naši dimenzi.

(Uvažujete správně. Všechno je otázka individuálního úhlu pohledu.)

Konečně se objevil vjem. Komunikovali jsme tak přirozeně a intenzivně, že jsem ho do té doby vůbec nebral na vědomí. Klidně si tady povídám - oprava: *komunikuji* s úžasnou, zářivou bytostí jako s novým přítelem a ON/ono na moje otázky odpovídá dřív, než je vyslovím (NVC nakonec zvládám lépe, než bych předpokládal).

Nemělo význam cokoli zadržovat, i kdybych chtěl. Ať jsem byl, jaký jsem byl, stejně (ON/ONO) znal(o) všechny moje myšlenky. Široce jsem se otevřel a celý jsem se vydal - takový, jaký jsem byl.

(To není nutné, pane Monroe.)

Okamžitě jsem věděl proč. Ono/ONI bylo (i) součástí tohoto procesu. Má představa vnějšího inteligentního zdroje energie, který pomáhá, naviguje a vede, byla přesná.

(Při vaší současné potřebě individualizovat se je to tak.)

Spontánně se objevila další otázka. Jak dlouho už to probíhá? Existenci tohoto procesu jsem si začal uvědomovat teprve nedávno... Zrekapituloval jsem si OOBÉ až na úplný začátek. Ale co předtím? Že by vždycky...

(Uvědomíte si vyšší realitu, až přijde ten správný čas.)

⁵² Angl.: Standing wave (pozn. překl.). Interference - promíchání, propletení (pozn. překl.).

Jediné, o čem nešlo pochybovat, byla skutečnost tohoto mého zážitku, ale komunikují přece i s dalšími lidmi...

(S mnoha různými lidmi a různými způsoby. Tato spojení ale uskutečňují jenom někteří z nás.)

Bylo mi jasné, že když budu jen tak čekat, moc se toho nedozvím. Ono/oni mne však zaujali.

(Je nás hodně a mnohé z nás dávno znáte.)

Takže říkat ONI je správné... Doufal jsem, že je neuráželo označení INSPEKTI. Teď jsem cítil, že není úplně vhodné.

(Nyní plní svůj účel a plnilo by ho jakékoli jiné označení.)

Zajímalo mě, jestli ONI byli ti samí jako bytosti, se kterými jsme se s Průzkumníky setkávali v laboratoři...

(V některých případech ano, ale vždycky ne.)

Tolik otázek... teď mám opravdu velkou příležitost...

(Máte, ale budou i další.)

Nejdůležitější otázka... nejdůležitější otázka. Na co bych se měl zeptat?! Jsou ONI Bůh, nebo...?

(Jsme stvořeni a sami tvoříme. Stejně jako vy. Když se stane Bůh a tvůrce stejnou osobou, stáváte se Bohem toho, co tvoříte.)

Bylo to silnější než já... musel jsem s tím ven, i kdyby mě to mělo zabít. Potřeboval jsem znát odpověď, ONI...?

(Nic by vás nezabilo a nic vám neublíží. Jste na odpověď připraven již z toho důvodu, že jste tady - ze své zvědavosti, jak říkáte. Podstatu, kterou jste a kterou jsou další bytosti z lidské roviny vývoje, jsme nestvořili. Stejně jako my, jste i vy obsaženi ve struktuře, která vývojově předchází pozemskému časoprostorovému uspořádání. Ostatně tuto strukturu v tomto okamžiku právě prožíváte. Lidská zkušenost je jenom přídatkem k tomu, čím skutečně jste. Nicméně je to důležitý přídavek.)

Chtěl jsem si srovnat, co je tak důležitého na tom, být člověkem, že by to...

(Jak to říkáte? Kapka vody v oceánu nepojme celý oceán a nemůže rozumět vlně, která ji vyvrhá na písečný břeh.)

Moment. Toto mi zní nadmíru lidsky. Nakonec je možné, že ONI přece jen budou nadlidé, kteří již úspěšně prošli...

(Někteří z nás prošli lidskou úrovní. Byl jsem vybrán, protože patřím mezi těch několik.)

⁵⁴ Angl.: „Conversion point“ - místo, kde dochází k zásadní změně (pozn. překl.)

Několik... kolik to asi bude... pět, deset, tisíc...

(Těžko to lze odhadnout, protože působí také prvek splynutí. Je to víc, než je současná lidská populace, možná stokrát více.)

To by mohlo znamenat, že ONI působí od úplného začátku života lidstva.

(Přesně tak. Především jsme stejní jako vy.)

Když stovky miliard znamená „pár“, jejich celkový počet musí být opravdu vysoký.

(Nepočítáme části celku. Není to potřeba.)

Takže hodně částí celku. To potom musí existovat různé způsoby učení, další mimozemské lidské systémy...

(Žádný jiný systém není přesně takový, jaký znáte ze života na Zemi. V prostoru, kterému říkáte fyzikální vesmír, je mnoho jiných středisek či škol pro vývoj vědomí.)

Vsadil bych se, že je všechny absolvovali. Určitě musí, když...

(Sázka bez rizika, pane Monroe.)

Všechno se vyvíjelo naprosto proti mému očekávání. Rychle jsem ztrácel už tak mizivé pocity bázně. Místo toho mě zalilo hřejivé teplo a pocit překrásného souznění. Jako dávné hluboké přátelství a k tomu jako přídavek úcta, která úplně nezapadala do mojí představy o andělech. Pokud **ONI** skutečně byli andělé.

(Jestli si přejete, můžeme si nechat rychle narůst nějaká křídla.)

Jen žádná křídla, prosím. Ani svatozář. I když... jak jsem tak upřeně civěl na nového **INSPEKTA** - vlastně přítele, tak...

(V této situaci je slovo přítel v pořádku.)

Nyní jsem dokázal pochopit, proč lidi, kteří zažili sice omezenou, ale přesto vizi v supervědomém stavu, jim přidávali svatozář. Tím docílili toho, že **INSPEKTI** v lidské podobě vypadali jinak než lidé. A co jasný, zářící tvar? Kolikrát v historii se vyskytly podobné zkušenosti? Divotvůrci, světci, místní šamani a lidé ve finálním vtělení". Nepochybně všichni patřili do stejné skupiny bytostí.

(Nepochybně.)

Chtěl jsem mít naprosté jasno v tom, co jsem prozatím chápal velice matně, a pochopit to tak důsledně a přesně, jak je to jenom možné. Oni, **INSPEKTI**, existovali ještě v době, kdy lidé neexistovali, nejméně před mnohými miliony let.

(Podle vašich časových měřítek to odpovídá. Platí to ovšem i pro vás a další energie, které jsou nebo byly v lidské formě, když se na to díváte z tohoto hlediska.)

Mohli bychom z toho vyvodit, že my jako lidské bytosti, ta nehmotná energie, která je naší součástí, jsme vlastně **INSPEKTI** a nevíme to?

(V našem chápání jste stvořeni stejným zdrojem jako my.)

Ale jako lidé nejsme stejní.

(Těžko se to vyjadřuje v pojmech, které užíváte. Podívejte se na strukturu fyzikální hmoty tak, že si ji představíte jako různé formy.)

⁵⁵ Angl.: last-timers - bytosti, které prožívají poslední inkarnaci v lidské formě (pozn. překl.).

Když se budete pohybovat směrem dovnitř, naleznete částice, které jste nazvali atomy. Tyto jsou zase složeny z částic, které ústí ve zřetelné modely. Vaši vědci už začínají rozumět tomu, jaké energetické vztahy tyto částice mají, a dokáží sledovat jejich rotaci. Je to stejná tvořivá síla, jenž způsobuje tuto rotaci, jako síla, kterou disponujeme i my.)

Kdybych svou práci postavil již dříve na tomto předpokladu, mohlo by to znamenat ohromný rozdíl v její kvalitě a výsledcích. Rozdíl tak zásadní, že by ho nešlo žádným způsobem překonat.

(Ve vašem světě to vypadá složitě, ale do naší reality se to promítá přímočaře a jednoduše. Toto zkreslení ve vašem vědomí vytváří časoprostorová iluze.)

Musím to zkusit znovu. Přece mezi **INSPEKTY** a lidmi musí být nějaká trvalá vazba. Proč by se námi jinak zabývali? Z nějakého důvodu oni potřebují nás, my potřebujeme je a lidstvem se zabývají už od úplného začátku. Nerozumím tomu. *(Všechny vjemy jsou v určitých mezích správné.)*

Co to? Doléhají ke mně znepokojivé signály, že musím zasáhnout kvůli něčemu kdesi daleko vzadu... kde vzadu? Kde? Pokračuje to dál, nepříjemné signály... pokouším se nebrat je na vědomí. Nemohu to teď přerušit, je to všechno příliš důležité. Snažím se soustředit na další myšlenku a otázku v jednom, ale brání mi v tom další signál. Otáčím se, chci ho rozpustit, ale vtom si uvědomuji, že je to naléhavé nutkání vrátit se zpátky do fyzického těla... Samozřejmě, moje fyzické tělo! Musím zpátky, ale nechce se mi - taková možnost se už třeba nikdy nezopakuje...

(Na tomto místě se můžeme setkávat často. Chápeme vaši potřebu. Dostanete se sem tím, že vám poskytneme silnější naváděcí signál identity.)

Cítil jsem ve vyzařování vřelé, chápající přátelství a ještě mnohem víc a vyslal jsem vděčnou odpověď. Sáhl jsem po identitě svého fyzického těla a natáhl jsem se k němu. Připadalo mi, že zpáteční pohyb byl velice krátký. Automaticky jsem vklouzl

do druhého těla a potom do fyzického. Ze zvyku jsem se podíval na hodinky: 2:23. Jenom šest minut?

Byl jsem rozčarován, když jsem zjistil, jaký nepatrný důvod mě přivolal zpátky. Zatímco jsem vstal a směřoval k toaletě, kde jsem vyprázdnil svůj močový měchýř, má mysl byla naplněna oslnivým významem uplynulých šesti minut.

Zbytek noci jsem toho příliš nenaspal.

V průběhu následujících týdnů mi každodenní fyzická námaha, nedočkavost a vzrušení další setkání nedovolily. Nedařilo se mi navodit nutný předspánkový stav⁵⁶. I když jsem se všemožně soustředil na okamžik odpoutání od těla, stav OOBÉ nenastal. Přitom fyzicky uvolněný jsem byl. I při opakovaném úsilí jsem nedosáhl ničeho jiného než toho, že jsem prostě usnul. Uvědomil jsem si, že asi příliš tlačím na pilu. Bylo těžké to ovládnout. Nakonec jsem to vzdal a v tom okamžiku se to stalo - docela snadno!

Čas: 4:45... jsem vzhůru a odpočatý, i když je už dlouho po mém obvyklém cyklu. Odpoutávám se od těla, hladce postupuji do druhého stavu... opouštím druhé tělo... bylo to snadné... zaměřuji se na identitu, aby mě navedla do... a... ano! Jsem tam. Snažím se udržet se v klidu... sahám a natahuji se a sleduji signál. Pocit pohybu trvá jen chvilku a je rychlý. Zastavuji se. Předě mnou je zářící bytost, několik dalších je opodál. Snažím se být klidný a věčný. Zaměřil jsem se na vyzařování, které ve mně ze začátku vzbuzovalo strach. Teď už je snesitelné - nebo jsem si zvykl já.

(To i ono, pane Monroe. Přizpůsobili jsme vám to trochu.)

Mnohokrát jsem si připravoval, jak začne naše další komunikace, na co se budu ptát, jak seřadím otázky pro případ, že se spojení znovu nečekaně přeruší. A ta první otázka, ta první byla...

(Zajímalo vás, jaký je vztah mezi námi a bytostmi, které sbírají zkušenost lidské existence. Potom jste nás opustil, abyste...)

Abych šel na záchod! Jaký nepoměr! No, tentokrát jsem se pojistil ze všech stran, že se něco podobného nezopakuje, žádná káva, velmi málo tekutin...

(Příčina a následek, kterým tak vytrvale věříte.)

Kdo věří - starosti neměří. Ale jinak se JIM to povedlo, budu si to pamatovat. A ti další vzadu za mým přítelem - nevím o tom, že by minule...

⁵⁶ Angl.: pre-sleep (pozn. překl.).

(Jak jste si všiml, je nás tentokrát víc. Jsou tady od začátku našeho setkání, jenom se změnilo vaše vnímání. Oni se... jak vy tomu říkáte -zajímají?... „jsou zvědaví“, to je přesnější. Pro tento důvod máte vy jistě hluboké pochopení.)

Každá pomoc navíc mi musí přijít jenom vhod, o tom nepochybuji. Rozmlouvám s bytostí nebo bytostmi, jejichž průniky do světa lidí se obvykle vysvětlují jako zásah Boha, bohů, andělů, ďábla...

(To nebylo naším záměrem. Bylo třeba provést jisté... úpravy.)

V dnešní době jsou moderní spíš UFO a létající talíře.

(Býval byste přišel o svou sázku, pane Monroe. Ony jsou projevem roviny, kterou si už brzy začnete uvědomovat.)

Raději bych se tím nezabýval a držel se tématu. Co za úpravy? Proč?

(Svobodná vůle je natolik podstatnou součástí lidského učení, že často dochází k odkloněním od plánu. Je možné je dopředu odhadnout -jak byste to asi vyjádřili vy. Takové úpravy jsou jenom... počkejte okamžik, správný výraz... jemná doladění. Jemná doladění.)

Objevil se vjem obřího stroje... nepopsatelně mnohotvárného a složitého... všude byli **INSPEKTI**, šplhali nahoru, zalézali dovnitř, vylézali ven, tu otočili knoflíkem, tam zase utáhli ventil nebo sejmuli filtr a vyčistili ho, sladřovali různá vlnění v osciloskopu, kontrolovali tok materiálových vstupů... Tok! O to tady šlo! Jejich činnost se zaměřovala na zajištění plynulého toku energie skrze lidskou zkušenost. Potom představa stroje úplně zmizela a místo ní jsem vnímal planetu Zemi a kruhy lidské energie, které ji obklopují, a všechno vypadalo jako ve snu...
(Váš poslední vjem je známkou slušného pokroku.)

Když ale stvořili celý tento proces, museli si na prvním místě uvědomovat, že to všechno bude vyžadovat také... údržbu, úpravy.

(Nestvořili jsme časoprostor, jak ho znáte, ani hmotnou planetu Zemi nebo lidský vývoj nebo vlastní proudění energie. To není náplň našeho oddělení, jak byste to vyjádřili vy. Zajímáme se o výstupní produkt a... jeho kvalitu. K jeho zajištění podle potřeby upravujeme vnitřní tok.)

Toto bych také raději nechal stranou. Zkuste se držet hlavní linie a nezabíhat...

(Budete poučen o základech či o původním plánu.)

Největší z ctností je trpělivost...

(Jste uzpůsobeni k tomu, abyste se, jak byste řekli vy: „nejdříve naučili chodit a až potom létat“. Ti, kdo nejdříve vzlétnou, se musí vracet a „vzpomínat si“, že chodit už umějí. To je váš případ.)

Tak teď to teprve dostává obrátky. Takže proč já? Proč jsem se já naučil nejdřív létat?

(Měl jste skrytou schopnost vykonávat důležitou funkci, která se současné fázi vývoje lidského vědomí jeví jako vedlejší.)

Co to asi může být za schopnost? Jaké nadání? Musí být tak nedůležité, že si to neuvědomuji.

(Je potřeba jenom to, abyste sám sebe zkoumal. Protože nikdo, s výjimkou vás samotného, vás nezná. Co se týče té funkce, zatím ji plníte velmi dobře, podle očekávání.)

S malou a občasnou pomocí a doufám, že ať už je to cokoliv... Tak najednou mi to všechno hned nezapadá, musím si to přebrat... a k těm začátkům létání. Jestlipak mi s tím pomáhali...

(Určitou formou. Motorem byl jeden aspekt vašich schopností. Mělo by vám to být jasné. Řídí vaši činnost tak často, že si toho musíte být vědom.)

Okamžitě se objevil vjem. O této vlastnosti jsem vždy pochyboval. Bez výjimky vyvolávala více problémů než řešení. Zvědavost.

(Správně.)

Kdo je zvědavý, bude brzo starý...

(U každého to tak nemusí být. Někdy se to stává. Ale jste mladý mnoha způsoby.)

Kdybych dostal vjem o tom poslání, možná bych všechno plnil mnohem lépe.

(Pokusíme se postupně v dalších setkáních napojit vás na úhrnné povědomí vašeho poslání. Dokud se nenapojíte, nebudete moci získat jasný vjem. Jinak jakákoli rutina, kterou dostanete, způsobí zkreslení vaší funkce.)

Vtiskl jsem si tento příslib hluboko do svého nitra a cítil jsem se pokorně a nedostatečně... a užasle nad tím, že jsem byl po celou dobu setkání klidný... moje nestydatá troufalost, míra mojí nevědomosti... Jejich prozářené odpovědi na záchvěvy mých myšlenek měly takový dopad, že mě to skoro ochromilo a ztrácel jsem nad sebou vládu. Žádná blahosklonnost, žádný soucit, žádný pocit nadřazenosti... pouze víc, než přátelství, víc než bratrství, víc než rodičovské pouto, víc než zbožná úcta, víc než slova... Kdyby mi řekli, že jsou bohy-stvořiteli, bral bych to.

(Ale to my nejsme, pane Monroe.)

Jak dobře věděli, co mě znovu přivede k sobě! *Pane Monroe*. Kdybych byl v tělesném stavu, spustil bych hurónský, úlevný smích. Nebo bych řekl: děkuji, to jsem potřeboval.

(Máme pro vás jiné jméno. Budeme ho používat, pokud budete chtít.)

Pro tentokrát bych ho neměnil. Ve způsobu, jakým používali toto oslovení, nebyla cítit žádná formálnost či rezervovanost. Zajímalo mě, jak na toto oslovení přišli.

(Jeden z nás vás takto začal označovat po setkání ve vašem pracovním prostoru... ano, v laboratoři. Od té doby, když o vás mezi sebou mluvíme, používáme pro vás tuto identitu.)

Okamžitě jsem věděl, kdo to byl, a vůbec mě to nepřekvapilo. Moc jsem si přál, aby ho ode mne pozdravovali.

(Už se stalo.)

Na nejdůležitější otázku jsem pořád ještě nedostal odpověď. Nevím, kam směřuji, nevím, co je mým úkolem... možná zase šlápnu vedle. Jak už se to několikrát stalo...

(Pomůžeme vám, abyste se už velice brzy, když použiji slovo z kontextu vašeho času, stal vědomějším. Nejdříve se musí dokončit jistá část vašeho vývoje. Celá mozaika se skládá velmi rychle dohromady. Jak říkáte vy, schyluje se ke změně.)

Z jejich pohledu to může znamenat miliony let a po mně (i celém lidstvu) už v té době nemusí být ani památky.

(Toto časové rozpětí je v mezích vašeho současného tělesného života. Aby se proces uvědomění urychlil, doporučujeme, abyste nevyužíval jiný identifikační naváděcí signál, jak tomu říkáte vy, než ten, který vám poskytneme my. Jestliže tento signál nezachytíte, můžete z toho vyvodit závěr, že se máte zaměřit na svůj tělesný projev, dokud se signál znovu neobjeví.)

Jinými slovy, když se objeví, konec hrátek, zpátky do práce.

(Jsou určité modely, kterými musíte projít, než budete moci pokročit. Budeme vás celou dobu provázet, ale svým fyzickým vědomím to nezachytíte. Připravili jsme pro vás cvičení, které vám pomůže dostat se skrze další zkušenosti. Chtěl byste této možnosti využít?)

Objevil se vjem, o jaký druh cvičení půjde. Co bude jeho obsahem jsem se nedozvěděl. Ale pochopil jsem, že to nebude procházka růžovým sadem. Když ONI říkají, že mi to pomůže, pak samozřejmě chci.

(Zaměřte se dovnitř a pevně se uzavřete.)

BLIK!

Letím v jednomotorovém stroji nad rozlehlým městem. Bili sedí na sedadle vedle mě. Jsme ve výšce asi dva tisíce stop těsně pod hustými mraky. Turbulence slabá. Měříče v pořádku. Letadlo máme vypůjčené. Musím včas dorazit na schůzku ve městě pod námi.

Bili se naklání a křičí mi do ucha. *(Budeš muset okamžitě přistát, jestli chceš přijít včas!)*

Rozhlížím se. *(Nevidím letiště.)*

(Vykašli se na letiště.) Bili ukazuje kupředu. *(Musíš přistát teď hned. Táhle!)*

Přítakávám, jdu do prudkého klesání, snižuji rychlost, propadáme se. Další zpomalení, ručička ukazuje třetí dílek v zeleném poli, mírná otáčka, váhám, kde bych tak mohl přistát... ulice, všude auta... široká, rovná střecha, ohlížím se po Billovi, co on na to, ale on je pryč! Bili zmizel! Dívám se rychle zpátky, výška je slabých tisíc stop, rychlost sedmdesát, teď výška pět set stop. Bleskově se musím rozhodnout, zkusím střechu, jestli se stroj zastaví, nezabiji aspoň lidi na ulici...

srovnávám směr letu ke střeše, klapky jsou naplno, strmě klesám... беру prudký kurs doprava až na okraj střechy... ze všech stran kvílející alarmy ze stanic... stahuji plyn, vypínám ovladače... nechávám letadlo dosednout... Dosedlo, teď brzdy, stojím na nich ze všech sil... opačný konec střechy se děsivě rychle blíží, teď zpomaluji, určitě to zvládnu, konečně jsem dole a stojím! Slyším sám sebe, jak vzdychám, a přestávám se třást. Je mi horko, otevírám poklop a slézám dolů na střechu. Stojím a prohlížím stroj, je bez jediného škrábnutí. Teď už jenom najít východ ze střechy a na schůzku dorazím včas. Jak ale dostanu stroj zpátky k majiteli! Dvě stě stop na rozjezd nestačí. Budu muset odmontovat křídla, jeřábem spustit letadlo ze střechy na ulici, co je to za hloupé řešení, proč jsem jenom musel...

BLIK!

RESET⁵⁷.

BLIK!

... střecha nebo ulice... ulice! Řidiči uvidí, že se blížím a udělají uprostřed silnice uličku... přistávací klapky naplno... příkré klesání... pozor na vyšší budovy... to je ono, přesně nad ulicí, rovnou dolů do středu... pozor na turbulenci, boční vítr poblíž nároží... teď!... ne!... ještě ne!... všichni pryč z cesty, všichni pryč, nevidíte mě snad!... kvílející alarmy ze stanic... motor mi předčasné zhasl, je to strašně rychle... záblesk světla, horko, příšerné horko.

BLIK!

RESET. BLIK!

⁵⁷ Angl.: RESET - vynulování, opětovné nastavení

... Letím v jednomotorovém stroji nad rozlehlým městem. Bili sedí na sedadle vedle mne. Jsme asi ve výšce dva tisíce stop těsně pod hustými mraky. Turbulence slabá. Měříče v pořádku. Letadlo máme vypůjčené. Musím dorazit včas na schůzku ve městě pod námi.

Bill se naklání a křičí mi do ucha. *(Budeš muset okamžitě přistát, jestli chceš přijít včas!)*

Rozhlížím se. *(Nevidím letiště.)*

(Vykašli se na letiště.) Bili ukazuje kupředu. *(Musíš přistát teď hned. Táhle!)*
(To nepůjde, hochu,) křičím nazpátek. *(Schůzka se přesune na později. A jestli to všechno nevyjde, tak ať. Tak kde máme to letiště?)*

BLIK!

RESET!

BLIK!

... Letadlo máme vypůjčené. Musím včas dorazit na schůzku ve městě pod námi.

Bill se naklání a křičí mi do ucha. *(Budeš muset okamžitě přistát, jestli chceš přijít včas!)*

Rozhlížím se. *(Nevidím letiště.)*

(Vykašli se na letiště.) Bili ukazuje kupředu. *(Musíš přistát teď hned. Táhle!)*

Směji se, posunuji řídicí páku před Billa, na prsou si zapínám pás od padáku.

Potom rozepínám bezpečnostní pás sedadla, otevírám kryt.

(Ty s tím doleť.) Křičím a s dostatečným odstupem skáču z letadla, abych se nepřipletl do víru u ocasu. Tahám za pojistku, cítím šubnutí, které signalizuje, že se padák rozevřel, a snáším se dolů.

BLIK!

RESET!

BLIK!

(... Díky za vypůjčení letadla, ale bylo to moc na těsno, nebyla naděje, že dorazím včas, takže jsem zatelefonoval a schůzku odložil...)

BLIK!

Byla hustá mlha. Bili byl po mém boku. Bili se jemně zhoupł. *(To to trvalo!)*

Odmlčel jsem se... a také s ním zhoupł. *(Že bys dvakrát pomáhal, se říct nedá!)*

Zatvářil se vlídně. *(Užij si to ve zdraví.)* Lehce jsem se zatočil. *(Kde je, no...)*

(Splnil jsem úkol. Bude lépe, když se vrátíš. Máš toho hodně na práci.)

Uklonil jsem se. (Jo, vím. Takže zatím...)

Otočil jsem se a ponořil se do sebe, napojil se na identitu svého těla a hladce jsem do něho vstoupil. Zvedl jsem se a zůstal sedět v posteli. Potom jsem si oblékl župan a vyšel na terasu. Byla jasná noc, tichá a teplá. Pořád jsem ještě neznal důvody, jak se to všechno stalo a proč, ale byl jsem si neochvějně jistý, že moje zážitky byly skutečné. Všechno jsem prožil a přesně jsem si to uvědomoval. Kolik tisíc dalších bytostí, které v tomto okamžiku právě žijí na Zemi, prošlo stejným nebo podobným modelem chování? Jestli existují, komu o tom vyprávějí? A všechna výuková centra na planetách, které obíhají kolem miliard hvězd, ti, ke kterým nás váže pole inteligentní energie společné všem bez rozdílů. Oni jsou také tak nevědomí jako my?

Připadal jsem si jako smítko prachu, když jsem hleděl na ty hvězdy - a dál za ně. Ale ne opuštěný. To nikdy.

9. - DUHOVÁ STEZKA

Postupně jsem si začínal zvykat na svoji novou roli, ať už byla jakákoli. Přestal jsem usilovat a pít se po nových dobrodružstvích nebo působení v jiných energetických systémech, o kterých jsem věděl, že existují. To, že se v době, kdy spím, odehrává spousta věcí, které pak působí na moje vědomé myšlení a konání, jsem si uvědomoval. Nevyvíjel jsem ale úsilí, abych tyto zážitky zkoumal, ve víře, že se všechno o sebe samo postará. Posiloval jsem se ve vnitřním přesvědčení, že postupuji správně. Jestliže jsem skončil docházku ve třídě pro spící, o to víc jsem, jak doufám, používal nabyté poznatky v každodenním životě.

S odstupem vždy několika let probíhala další setkání s INSPEKTY, kdy jsem dostával další instrukce. Označení INSPEKT jsem nepřestal používat, protože jsem nevěděl o žádném jiném označení, se kterým by se nepojilo nějaké kulturně filozofické zbarvení. Poslední událost související s INSPEKTY uspíšila shromáždění poznámek z dosavadních zkušeností a všechny dohromady dotvořily celkovou mozaiku.

Následující text zachycuje ne víc než špičku ledovce prožitků mimo-tělesných stavů. V zájmu stručnosti a pro dobrý pocit, že jsem „šel rovnou k věci“.

Vynechávám popis průchodu jednotlivými těly a stejně tak podrobnosti návratu do fyzické roviny, pokud to úzce nesouviselo s celý prožitkem. Všechny události, které přibližuji v dalších řádcích, začaly ve sféře mimo čas a prostor někde blízko rozhraní, kde začíná „území" **INSPEKTŮ**. Aspoň jeden z nich mě vždy doprovázel.

BLIK!

Jestli bych si měl něco přát nebo říct, co by mě zajímalo - ne, je to víc než zvědavý zájem - chtěl bych vědět, nejen věřit, vědět, co existuje za tou hranicí... tam, kde jsou **ONI**...

(Musíte si vzpomenout. Za současného stavu nejste schopni návštěvu u nás - správné slovo? - snést. Můžeme vás na ni připravit, jestli si to přejete. Příprava není snadná.)

Když **ONI** říkají, že to není snadné, věděl jsem, že ze svého pohledu bych to viděl jako tisíckrát náročnější. Ale bylo to mé přání... takže -ano!

(Zajistíme teď drobné změny vašich časoprostorových představ. Potřebný vjem musí být pouze váš.)

BLIK!

...Hraji si na trávníku před domem, sem a tam proháním po pěšině trojkolku, zajíždím do trávy... slunce zašlo za mraky, ale pršet ještě nezačalo... říkám si, že když se setmí, posvítím si před sebe svíčkou, kterou zapálím v lucerně z plechové konzervy, ale nejdřív budu muset zajít do kuchyně pro zápalky... až trochu vyrostu, budu mít modré auto, které bude dělat HRRRRRRRRM, HRRRRRRRRM... a pak budu mít letadlo, to chci ze všeho nejvíc, letadlo, abych mohl proletět obrovským mrakem ke sluníčku, které nad ním svítí, a ještě výš a potom bych padal rovnou dolů přes mraky, šúúúúúúúú, šúúúúúúúú. Aj! Začíná pršet, budu muset jít dovnitř... ještě jedno kolečko kolem dvorku... je to mé letadlo, šúúúúúúúú, šúúúúúúúú... Prásk! Velký záblesk světla, bílé světlo... byl to blesk... Padám z trojkolky na trávník... trávník je mokrá, musím vstát a jít do dovnitř, trojkolku zavést na terasu, aby na ni nepršelo... ale nemůžu se pohnout, nemůžu sebou hnout, co se stalo?... je tma, nevidím... nic necítím... nejsem zraněný, nic mě nebolí, ale nevidím... nedokážu zvednout hlavu z trávníku, musím vstát, zmokne mi kolo a zreziví, musím na

verandu... ale nemohu se hnout, nemohu!... cože?... cože?... jenom udělat napřimovačku a můžu jít na verandu, jak jsem mohl *toto* zapomenout! Jak jsem mohl zapomenout na napřimovačku! Co to, že jsem zapomněl něco tak základního! Ano! Napřimovačka, to dokážu bez mrknutí oka, to přece umí každý! A... ano! Dribl... Když budu driblovat, přestane být tma... pche, každá vlnka umí driblovat, a bez otáčení, musíte driblovat, když chcete svoji spirálu udržet, co se to se mnou stalo, že jsem mohl něco *tak* jednoduchého zapomenout!... Umím se zaháknout a doskočit až... doskočit? Doskočit! A ještě to není všechno. Všechno si vybavuji, základy, co bych přísahal, že nikdy nezapomenu, protože to zkrátka není možné, je to jasné jako slunce, jak je možné, že jsem zapomenul, a taky to všechno ostatní? Jsem docela ohromen z toho, že jsem dokázal zapomenout!... zapomenout, zapomenout... cítím, že mám mokré oblečení, hustě prší... jsem od bláta... to zaburácení byl hrom, zahřmělo mi až v uších, ale teď slyším dobře a také hýbu tělem... cítím, ale nic nebolí, tak jsem asi v pořádku... musím zavést kolo nahoru na terasu a přinést si hadr, abych otřel vodu a bláto...

BLIK!

Už vím! Byl jsem ještě hodně malý, hrál jsem si před domem a pak přišla bouřka... u silnice stál sloup s elektrickým vedením a do toho uhodil blesk... mě nezasáhl, vyprávěl mi o tom otec... otřásla mnou ta síla nebo mne něco omráčilo... a on mě odnesl na přední terasu domu. Za chvíli jsem byl zase v pořádku... ale to ostatní... všechno se mi vytratilo z paměti... vlastně i teď si vybavuji jenom tu události, ale ne její obsah...

(Záblesk uvědomění stavu, který trvá před vstupem do roviny lidské zkušenosti. Jak k tomu došlo, není důležité. Podobné záblesky vzpomínek se v lidské rovině dějí často, jenom jsou zatemněné a vyřazené bezprostředním nepřerušovaným přísunem vjemů fyzikálního charakteru. Ale vzpomínka se neztrácí a pod příkrovem vědomí ovlivňuje vaše následné činy - je zajímavé, že v době, která následovala po události s bleskem, jste se blesku ani hromu, řečeno vašimi slovy, nebál a že vám dokonce působily potěšení. Takto působí vzpomínky na dřívější existenci, když se dostanou do fyzikálního vědomí. Jiné působení, celistvější, se

projevovalo formou jemných proměn ve vašem procesu fyzického života, které vás nevědomky přivedly až do vašeho současného stavu.)

Doufám, že do každého nemusí udeřit blesk, aby se začal probouzet. To by nebyla oblíbená metoda...

(Většina událostí tohoto druhu jsou tak jemné, že zůstávají bez povšimnutí. Ale jsou připraveny, kdyby bylo potřeba si na ně vzpomenout. Máme pro vás další příběh, jestli chcete.)

Jak jsem to mohl zapomenout!... Ano, ano.

(Bude se týkat další oblasti vnímání, která je součástí vašeho vývoje. Dávno jste na ni zapomněl. Je to čistě vaše zkušenost. Na tom, co prožijete, se vůbec nebudeme podílet. Jenom vám budeme nablízku.)

BLIK!

... Chci si poslechnout hudbu... tu zvláštní hudbu... vím, jak přinutit Victrolu⁵⁸, aby hrála, protože jsem se to naučil. Naučil jsem se to jenom tím, že jsem se díval, a potom se dívala ona, jak jí předvádím, že to umím. Potom řekla, že Victrolu mohou pouštět, ale musím dát opravdu dobrý pozor, abych desky nezlomil... takže jsem pašák, když si mohu pouštět... posunuji si k Victrole židli, abych na ni mohl později vylézt

a položit na kotouč desku... teď musím zvednout těžké víko, ale zvládám to... lesklou klikou otáčím do strany, ještě víc a víc, dokud nepřestane cvakání, pak už dál netočím, protože bych mohl strhnout pérko... otevírám přední dvířka Victroly a tam, na první polici, je moje oblíbená deska, tam, kde jsem ji nechal... vytahuji desku ven, teď pozor, nesmím ji zlomit. Pokládám ji nahoru, potom vylézám na židli. Z papírového obalu pomalu vysunuji desku, umisťuji ji na kotouč... opatrně pokládám na černý okraj nablýskanou silnou ručku, ze které trčí ostrá jehla... tak, všechno je připraveno... posunuji malou lesklou páčku a kotouč s černou deskou se začíná otáčet... tak a honem rychle ze židle dolů a šup tam, kde je slyšet hudba...

⁵⁸ Victrola - původní značka gramofonů (pozn. překl.).

Z Victroly se začínají linout tóny a já vnímám hluboký klid, zavírám oči... poslouchám a dlouho jsem v takovém prázdnu, ale pak najednou cítím až někde u zadečku vzednutí a je to, jako když brní noha po dlouhém sezení. Ale nebolí mě to, je to příjemné a současně slyším zvuky deště, zrovna jako déšť dopadající na střechu, jenom se střídavě objevuje a zase utichá... a hudba je jemnější a jemnější, až ji přestávám slyšet... pak je ticho a já nic neslyším, ani nic necítím... A objevuje se to znovu, odněkud zespod ve mně se to zvedá a narůstá, silněji, brnění a šum deště a je to tak nádherné, jak ještě nic tak nádherné nebylo... čekám, až to přijde znovu... a už je to tady, silnější a větší, a je to tak krásné, až mě to začíná bolet, ale bolest nevadí, protože je to tak úžasné... a pak to znovu odeznívá... vím, že se to zopakuje, a taky že ano... mnohem, mnohem silnější a větší, přímo vzhůru skrze mě, nejlepší a nejúžasnější pocit, jaký jsem kdy mohl zažít, jsem šťastný, že bych plakal, a bolest je tak omračující, jako by mě něco podélně řezalo napůl... a pak se to zase vrací, přímo odspodu, a já vím, že nic nemůže být krásnější než to, co právě cítím, nikdy mě nemohlo nic bolet víc, než jakou bolest jsem teď cítil... a tuším, že se to znovu zvedá, a nejsem si jistý, jestli to budu schopen snést, kdyby to bylo ještě silnější, ale už se to blíží, je to ještě větší a silnější, to nádherné, nádherné, nádherné brnění a spolu s tím mocné burácení deště a bolest tak palčivá, jde přímo do hlavy, hrozná, hrozná pronikavá bolest... je to tak nádherné a tak bolestné, že nikdy nemůže být nic nádhernější a bolestnější, nikdy, nikdy... potom to začíná ustupovat a vím, že není možné, abych zapomenul na to zářivé, zářivé blaho a tu strašnou, strašnou bolest, a nikdy už nebude nic tak nádherného a nic nebude tak moc bolet... ale přichází to znovu, ne, ne!...tentokrát to už nesnesu, nemohu, nemohu! Jak nezměrné blaho, brečím, je to tak nádherné a jak nezměrná bolest, brečím, jak moc to bolí, nemůže to být ještě silnější než naposledy, to bylo to nejsilnější, co může být, větší už to být nemůže, ta krása a ta bolest... ale je a z úst se mi dere výkřik blaženosti i bolesti a vím, že toto je to nejsilnější, co je v celé existenci, úžasná radost, krása, které přesáhnou jakoukoli myšlenku nebo vědomí... že ta muka pociťuji jenom díky své tělesné formě, která se snaží pojmout energii přesahující její možnosti, a že přijde den, kdy to všechno zažiji znovu bez bolesti, protože to budu více chápat, tu nesmírnou slávu... cítím,

jak mě zvedají ruce a trochu pláču, jen trošku, otevírám oči a zvedám hlavu.

Victrola už zmlkla a ona, moje matka, se na mě dívá a něco mi povídá...

BLIK!

... Ano, ano, vzpomínám si, jaká to pro mě byla pocta dostat svolení k tomu, abych pouštěl Victrolu, a byl jsem na to patřičně hrdý, že jsem nikdy nerozbil jedinou desku... symfonie, opery, co se líbily mé matce a pár nahrávek jazzového saxofonu, které jsem dostal od vysokoškoláka, co bydlel nad námi. Pouštěl jsem si je, když nikdo neposlouchal, jenom já... a vzpomínám si, že stejný model jsem zažil těsně před operací, když jsem měl být uspán, stejný vzorec...

(Přijetí bolesti jako podmínky radosti je symbol rozporu ve fyzické rovině života. Vzorec přítomnosti není v souladu s příslibem budoucnosti, kterou vnímáte v konstrukci časoprostorové iluze. Pro vás to znamená rozpor mezi dvěma realitami.)

Tak zřetelně si to pamatuji... jestli je toto ta pravá radost, budu klidně znovu snášet tu bolest, jestli to dokážu...

(Není to nutné. Vaše současné vědomí již vlastní počáteční, referenční⁵⁹ bod. Jste schopen vnímat, kam směřují paprsky čiré energie, které jste nazval nektar či láska, jak proniká do vašeho pozemského prostoru přes různé segmenty, které nazýváte časem. Pomůžeme vám v tom, abyste byl schopen umístit se do této události. Ten obraz skutečnosti a odhodlání rozlišovat musí vyvstat ve vás. Chcete a můžete pokračovat?)

Nevím docela přesně, co se vlastně budu snažit objevit, ale už nikdy nezapomenu. Jestli je právě toto, co hledám, najdu to.

BLIK!

Slunce zapadá a já sedím na písku před naším stanem. Sedím sám. Poušť se ochlazuje, brzy padne tma a začne být opravdu zima. Rozdělal jsem oheň z velbloudího trusu, abychom se mohli ohřát... ano, jsem Sóla a moje žena a naše dvě ratolesti, chlapec a dívka, jsou za mnou ve stanu. Umíráme. Vesnice je na dohled a v přítmí jsou vidět ohně udržované pro přípravu jídel. Přišli jsme,

abychom směnili některé suroviny, ale nebyli jsme vpuštěni. Házeli po nás kamení a nechtěli nás nechat přiblížit se.

⁵⁹ Vztažný (pozn. překl.).

Nemohli jsme se vydat přes poušť do jiné vesnice, protože jsme byli skoro bez vody a bojujeme s nemocí. Po všech těch dlouhých dnech teď nemáme co pít a jíst. Dosud jsme přežili jenom díky tomu, že jsme pojídali velbloudí trus. To by udělali jenom psi. Naši dva velbloudi budou žít, ale my zemřeme. Těm nehrozí nákaza, mor, který způsobuje otevřené rány na těle, co se vůbec nehojí. Mohl jsem velbloudy zabít, abychom se nasytili, ale jsou to staří přátelé. Nejíme staré přátele, abychom sami žili. To teď není důležité. Jídlo ani voda nic nezmění. Nemoc nás pomalu přibližuje k smrti. Nezbývá už nic, co by se dalo udělat. Nechci se odplazit do stanu ve strachu, že všichni už zemřeli, celá moje rodina. Nechci zjistit, že jsem sám. Tolik jsme toho spolu prožili, všechny ty strasti a radosti, které jsme sdíleli... společná práce a život, moje žena a malí... žádná nemoc nebo smrt nemůže zpřetrhat pouto, které mezi námi vzniklo a vykvetlo...

BLIK!

Stále ještě vnímám dozvuky... nepamatuji se, jestli jsem ten život skutečně žil... ale sdílení společného cíle, jednoty nezbytné pro vlastní přežití... tenhle přínos je větší než pouto mezi mužem a ženou či rodičovství... to si vybavuji...

(To, co přesahuje projevenou fyzikální rovinu, to, co je chybně vykla-dáno, nesprávně pochopeno a často i přehlíženo, je jedním z aspektů prvotního vyjádření... Je to součást procesu učení, který je zcela cizí lidské zkušenosti.)

...To je skutečný cíl života v lidské formě? Naučit se to dělat nebo vyjádřit to svým bytím?

(Nepřímo. Je to jenom část širokého spektra. Jedním z cílů je, aby se člověk stal takovým generátorem a transformátorem⁶⁰ tohoto vyzařování. Je důležité, abyste si uvědomoval rozsah a naladění příjemce. Ta bytost z pouště byla naladěná. Ale byla jenom příjemcem, nikoliv transformátorem ani generátorem.

⁶⁰ Generátor - zde myšleno člověk, který je napojen na Ultimátní zdroj energie, je schopen tento zdroj projevovat ve fyzické rovině bytí.

Transformátor - člověk, který je schopen vyzařovanou energii Ultimátního zdroje měnit a přizpůsobovat dle potřeb „příjemce“.

Příjemce - člověk nebo bytost, která prozatím není vývojově schopna přímého napojení na Ultimátní zdroj (pozn. překl.).

A cílem je pouze vyzařování a transformace. Chcete, aby se tento model vnímání dál rozvíjel?)

Tak nevím, jestli jsem to dostatečně pochopil...

(Určitě ano.)

BLIK!

Ležíme v kruhu kolem tábora a tvoříme ochrannou zónu ... je noc. Jsme sytí a bolí nás nohy po dlouhém pěším pochodu. Opadané listí je suché, a když se otáčíme z boku na bok, hlasitě šustí. Kdybychom hlídali na vnější okruhu, tak by to pořádně vadilo, ale tady nás to netrápí. Vnější hlídky by spustily poplach, kdyby nepřítel zaútočil v noci. U levé ruky mám položenou helmu a na stejném místě mám ochranný štít. U pravé ruky leží moje „kuří“ s ostrou čepelí, kterou zakončuje chladný, lesklý hrot. Je mojí součástí stejně jako paže, která jím vládne. Po jedné straně je můj přítel Čėti, který chrápe tak silně, že když spí, budí ptáky. Na druhé je přítel Dorn, který spí jako zabitý, ale probudí se při pouhém zašeptání jeho jména... jsme jenom malá skupinka, součást velkého tažení. Za úsvitu se vrhneme na nepřítele a rozeženeme ho. Jsme tři. Dobře si vzpomínám na den, kdy jsme se před mnoha lety setkali na cvičišti. Čėti, čahoun a trochu nemotora, byl z vysokých hor. Dorn, pevný jako žula, byl z hlubokých lesů. Já jsem z rovinatého vnitrozemí. Celé dny, kdy jsme se zdokonalovali v umění zabíjet, mezi námi nepadlo jediné slovo. Pak se to všechno změnilo při první společné bitvě, v jediném okamžiku jsme vytvořili trojúhelník, který se vzájemně kryl, a všude kolem nás bylo dvakrát tolik těch „žlutovlasých“. Čėti na ně pokřikoval tak šílené nadávky, že se smál i Dorn, a to nám vlilo takovou sílu, že jsme z té pasti vyvázli... a pak jsme už zůstali ve třech. Přišly bitvy, přišla zranění, od každého pěkná nadílka. Příliš velká,

abychom je počítali... Jsme trojka. Znamenají pro mě víc než můj bratr; jehož tvář a hlas si ani nevybavuji... víc než kterákoli z žen, co jsem kdy poznal, a přece ještě jinak... a pak ten vesničan, který se mě zeptal na moje dcery a syny, a já jsem odpověděl, že neznám svoje dcery a syny. Jestli nějaké děti mám; děti patří k ženě a já nemám žádnou ženu, já patřím legii, takže nemám ženu, dcery nebo syny, ke kterým bych cítil pouto... jenom ženy, které si podestelu, když vtrhneme do nějakého města... kdysi byla jedna, která mě hřála a vůbec nekřičela, místo toho mi špitala do ucha a já se snažil být tak jemný, jak jsem jenom dokázal, možná bych to pouto měl s ní... ale já nejsem sám, jsme tři a potom je všechno jinak. Za Čétiho a Dorna bych položil život, aby dál žili oni místo mě, a vím, a není třeba slov, že by to samé oni udělali pro mne. Nechápu, proč to tak je, ale oni jsou já a já jsem oni, jsme tři...

BLIK!

... Ano, trojka, objevuje se vjem čísla tři, tři sta, tři tisíce, tři miliony, tři miliardy, všechno je to jedno a totéž... společné úsilí, ať vědomé, nebo nevědomé, dávná vazba, opakovaně sdílená zkušenost... zvláštní sepětí, které přesahuje hranice já, může se projevit také nevědomě a vypadat nedůležitě... není možné to nazvat láska... podle kulturních zvyklostí by takový vztah všichni vnímali se sexuálními atributy, mužskými nebo ženskými... to sepjetí je překryté a jemné...

(Děláte pokroky. Vaše lidská zkušenost vám dělá velkou službu. Chtěl byste postoupit k dalšímu příběhu vašich vzpomínek?)

Zatím se orientuji... v té „lidské“ části... jestli se to bude vyvíjet v této intenzitě, mohu pokračovat.

(Takže půjdeme dál.)

BLIK!

Stojím před kamennou stavbou s vysokou věží. Široké schodiště se svažuje k dlážděnému prostranství, které plní lidé a koňské povozy. Vzduch je hluboce nasycený prachem a páchnoucím oparem z lidského potu, zvířat, výparů z vařených jídel a výkalů všeho možného tvorstva. Jsem Kněz a přes teplé počasí mám na sobě hnědý plášť s kápí, který mi sahá až po kotníky. Uvnitř v chrámu je chladno, ale nemám chuť vejít dovnitř. Obřad začne každým okamžikem a já při

něm nesmím chybět. Je to součást mého poslání. Cítím bolest v srdci, když pomyslím na to, co mě čeká. Všechno je úplně jiné, než jak jsem si to před lety představoval - svůj život ve službách Všemohoucího. Sláva mohutných zvonů na věži, nádherné hlasy sboru rozeznívající klenbu ve Svatém souzvuku, majestát a mystérium Procesí, skloněné hlavy duchovních, věřící poklekající k modlitbě - to se nezměnilo. Tyto vrcholné momenty vynesly na světlo Boží nutkání v mém nitru a já jsem neotálel s odpovědí. To vše zůstalo při starém, ale já jsem se změnil. Co se stalo s mou vnitřní touhou? Odvanula bez naplnění. Co se stalo s mystériem? Zmizelo pod vahou všech těch let, pod vahou toho, co mé oči spatřily a oči slyšely... zvon se rozeznívá a to je znamení, že musím vstoupit do kostela a připojit se k ostatním. Zahýbám do strany, procházím menšími dveřmi a blížím se k Velkému sálu. Pomalu kráčím hlavní uličkou až k hloučku, který vyčkává u Oltáře. Před Ním stojí Nejvyšší kněz v bílém rouchu, na přední straně zdobeném vyšitými zlatými symboly. Na hlavě má Svatý srpek Měsíce. Vzadu za ním stojí Sedm strážců království a každý drží v ruce žezlo, na kterém je jedna ze Sedmi posvátných hvězd osvětlená plápolající svící. Přibližuji se k Oltáři a už dopředu vím, co uvidím. Záhy se moje očekávání potvrzuje. Na chladné kamenné desce leží v poutech mladá dívka oděná do jasně červeného roucha, jehož zbarvení snadno zakryje stopy krve. Hedvábné provazy má připevněné kolem kotníků a zápěstí. Na opačném konci jsou provazy upevněny k velkým kruhům po stranách Oltáře. Obřad důvěrně znám, ale ještě nikdy jsem ho neprováděl. Až tento Posvátný akt ve jménu Všemohoucího vykonám, postoupím z postavení nižšího Kněze a stanu se Zástupným strážcem království. Pokud by některý ze sedmi Strážců zemřel a odešel do Čimmonu, Země věčné radosti a k trůnu Všemohoucího, stanu se jedním ze Sedmi. Jestliže zemře Nejvyšší kněz, zaujme jeho místo jeden ze Sedmi a převezme Moc a Slávu, která mu jako přímému prostředníku Všemohoucího náleží. Možná, že se jím stanu já... i když teď už o tom pevně přesvědčený nejsem. Krátce jsem si vzpomněl na svůj dávný sen a uvědomil jsem si, že všechno je jinak. Jestli neprovedu Obřad, strhnou ze mě roucho, vykážou mě na ulici a tam mě obyvatelé ukamenují. Přistupuji k Oltáři a z rukou Nejvyššího kněze dostávám Obřadní dýku, útlý nůž se stříbrnou rukojetí zakončený ostrou špičkou. Víím dobře,

kde a jak mám na dívčině těle nůž použít, abych jí nepřivodil rychlou smrt a neochudil ji o neopakovatelnou extázi, kterou může prožít za doprovodu žehnání Nejvyššího kněze a Sedmi strážců... zvedám nůž, abych jím poprvé rychlým pohybem vniknul do dívčina těla... a s rukou napřaženou se zastavuji. Dívám se dívce do očí. Odrážejí strach, nevěřící údiv, podlehnutí osudu... a za tím vším pochopení, hlubina, která mě ze snu, co se rozsypal, přivádí až k čemusi v pozadí, o čem jsem nikdy nepochyboval, že existuje... nechávám ruku klesnout zpátky dolů, pouštím stříbrnou dýku na zem před tlustým mužem, který si říká Nejvyšší kněz... nedokážu to, ne, neudělám to... a jsem svobodný!... a zářivě bílé paprsky pronikají stropem do Velkého sálu, dopadají na mě, jejich záře prostupuje celé moje bytí, stříbrná dýka se taví v horoucí tekutinu, hedvábné provazy spadávají z dívky, a zatímco ona vstává z Oltáře, kamenný podstavec se chvěje a ... muži v róbách klečí a upínají svůj pohled jako duše zbavení na oslnivě bělostný paprsek...

BLIK!

... Ano!... tak kdysi vznikly legendy, někdy v hluboké minulosti... příběh je pro mě jenom mlhavá vzpomínka, jestli vůbec mohu tento výraz použít... ale to, co jsem cítil, ten pocit, který jsem zažil... to bylo zřetelné a přesvědčivé...

(To, co nazýváte emocí, je v podstatě základním prostředkem učebního procesu. Je to specifický pozorovatelný výsledek vystavení se vyzařování Nektaru-Lásky⁶¹. Proto je to ta hnací síla, tvůrčí energie, která motivuje lidské myšlení a skutky. Bez ní byste zůstali na úrovni zvířat.)

Ale zvířata něco podobného projevují a je to velice blízké tomu, co vnímám jako emoce...

(To, co vnímáte, je odraz, odezva na lidské vyzařování této energie, kterou vyvinula nebo transformovala samotná lidská bytost. Předvedeme vám to, pokud budete chtít.)

To by bylo něco. Moc rád...

(Uvidíme, jak říkáte.)

BLIK!

... Náš pejsek má podivné jméno, říkáme mu Parník, jde vedle mě, je časně ráno a vykračujeme si podél silnice... je to opravdový kamarád... jeho radostná hravost,

⁶¹ V originálu: „The loosh/love“ - nektar/láska je zde považována za základní druh životodárné energie (pozn. překl.).

když mě vidí... směje se, když chce dát najevo, že je správný chlapík, zrovna tak, jako to dělá jeho spřátelený bůh - člověk, dělá navlas to samé... jeho očividná potřeba být se mnou a moci nadšeně dělat, co dělám já... stačí jediné slovo z mých úst a už radostně běží... jeho náklonnost a oddanost byste nemohli zahrnout jenom pod pojem vděčnost za to, že ho krmíte, a když něco děláme spolu, málokdy to souvisí s jídlem... je mezi námi pouto, které bych s klidem nazval přátelství... podařilo se mu spřátelit se se svým bohem, dokázal to a spoustu věcí dělají společně... to je sakra dobrá práce, když se spřátelíte se svým bohem... teď ho něco odlákalo do lesnatého pásu po straně silnice, nechává se unést věčným pokušením - dohonit zajíce... chvíli bude jen tak pobíhat a pak se znovu objeví, přeběhne přes silnici a zařadí se zpátky přede mě... uvědomuji si, že slyším, jak se blíží nějaké auto, asi osobní, ale možná i nákladák... teď už vyjíždí z ostré zatáčky, a tak volám Parníka k sobě... chci, aby zůstal stát a byl v bezpečí... nákladák zdolává zatáčku... projíždí rychle, moc rychle... blíží se ke mně a projíždí těsně kolem, snad deset stop ode mě... objevuje se Parník, jak vybíhá z lesnatého úbočí a řítí se rovnou pod kola nákladáku, a následuje srdcervoucí zakvílení... kola drtí polovinu jeho těla a mění ho v placatou hmotu... nákladák setrvačností pokračuje v pohybu, za okamžik ale zastavuje... z kabiny vyskakuje řidič, smutně se omlouvá... dobíhám na místo, kde leží Parník, ještě pořád by ke mně rád přiběhnul, takže přední nožičky se znovu a znovu usilovně pokouší táhnout zbývající rozdrčenou část... sedám si na silnici přímo před něho, polevuje ve svém úsilí... sahám mu na hlavu a drbu ho, oči mi zalévají slzy, které jenom vzdáleně svědčí o strašné bolesti v srdci... v dlani cítím silné bolestné chvění jeho těla... Parník mi líže ruku a vzhlíží ke mně, ptá se, doufá, že se jeho bůh o tu bolest postará... dívám se na jeho tělíčko, poničení se nedá napravit, není žádná naděje... znovu mi líže ruku... a já přijímám odpovědnost, vstávám a jdu k řidiči nákladáku, který postává opodál, za chůze si svlékám tričko... vyměňujeme si pohled a on ví, že ho z ničeho neviním, že si nemá nic vyčítat, sdílet můj smutek, to ano, ale nevyčítat si... já jsem ten odpovědný, ne on... jdu k nákladáku, otevírám víko nádrže, cpu tričko dovnitř a

čekám, až se nasákne tekutinou... za chvíli tričko vytahuji... když jdu zpátky k Parníkovi, nechávám za sebou mokré stopy... celou dobu mě nespustil z očí, ale na víc mu nezbyvá síla... sedám si, pokládám mu hlavičku k sobě do klína, upřeně se dívá nahoru, dívá se na mě, prosí, prosí... jednou rukou mu jemně přikládám na čenich látku, druhou mu pokládám na hlavu... jeho oči na mě hluboce pohlížejí a šubání v krku náhle slábne až úplně pomíjí... tiše to pozoruji a vím, že ta blízkost mezi námi je věčná a že to nějakým způsobem on také ví... bdělá jiskra v jeho očích vyhasíná a mizí... a vidím oči, které už jenom sklovatí... vidím své oči a v nich slzy...

BLIK!

...Ale tak to ve skutečnosti nebylo! Parník žije! Někde hluboko, odkud jsem se vrátil, ho cítím, někde poblíž fyzického těla...

(Ano, je to tak. K této události došlo v raném období vašeho současného života. Bylo to ale jiné zvíře, pes, jak jim říkáte. Rozpoznal jste ho jako svou současnou připoutanost. V předešlé události vás přemohly neovládnuté emoce a úplně vás ochromily. Neudělal jste nic, co by přispělo ke splnění vaší zodpovědnosti. V současném stavu vědomí jste zkoušen, zda zvládnete řízení události, které je tak moc důležité a dokládá vaši rostoucí schopnost zvládat situace tohoto druhu i v námi předváděných ukázkách. S touto vitální energií, které říkáte emoce, se pojí jeden paradox. Je to příležitost k růstu, ale současně možnost ustrnout nebo udělat krok zpátky. Ovládnutí a usměrnění této energie se takto stává primárním účelem ve vývoji lidské zkušenosti. Pochopení a začlenění samo o sobě je přirozený výsledek tohoto procesu a dostavuje se bez úsilí. V žádném případě cílem není energii udusit nebo ji potlačovat. Naopak, když se nasměruje a soustředí do kanálů, pro které byla původně určena, pak se zdokonaluje. To, co vnímáte jako zvědavost, je možná nejméně rozpoznanou a zkrácenou formou této energie. Přitom to, co lidé považují v dějinách za své nejvýznamnější dobyté cíle, vykonalo působení této základní síly.)

...Začíná to nabírat závratných výšek, navíc je to na mne moc rychlé, budu muset tuto rutinu odložit stranou a projít si ji později...

(Chtěl byste spolupracovat na své poslední ukázkě?)

...Když je poslední, možná to bude nejožehavější... kdybych tak dokázal podržet myšlenku, že je to jenom přehrávka, jak to ONI nazývají, připadá mi to spíš jako zkouška... ale kdybych si to zapamatoval, nebyla by to už žádná zkouška... něčím to připomíná celkovou lidskou fyzickou zkušenost. To, že si nepamatuji a že je to tak důležité... poslední zkouška, ano!...

BLIK!

...Jsem sám a sedím ve ztichlém domě... vypadá to, že i naši chlupatí kamarádi jsou v útlumu... pes i kočka klimbají v přední verandě hlavou ke dveřím a vyčkávají... Slunce právě zapadlo za obzor a soumrak se vkrádá dovnitř... brzy bude tma a já budu sedět potmě, a přesto kolem mne bude dům plný věcí, které si sama vybírala a mívala je ráda, věci, se kterými musela vystačit, dokud se zase nevrátily lepší časy, věci, které používala její babička, věci, které umístila v místnosti nebo je pověsila na zeď anebo je uložila do skříní a šuplíčků. Jenom ona věděla, kde co má. Ve všem je cítit její dotek... ale ona je pryč, není tady, čekal jsem, že bude... nepotřebuji světlo, abych viděl všechny ty věci, které mi připomínají, že tudy prošla... pohled na ty předměty mě nerozrušuje a nevyměnil bych je ani je nikam neodnášel, protože je v nich hluboce otištěn její dotek... nalézám ji ve tmě i ve světle, není v tom žádný rozdíl... tolik mě toho naučila a ani si to neuvědomovala... veskrze lidská, ženská odpověď na maličkosti i okamžiky závažné, které by dál zůstaly ve skrytu a bez barvy, kdyby na ně nedopadl paprsek jejího světla... To všechno se mnou sdílela... takže jsem nežil jeden život, ale tři životy, její, můj a náš společný... a pomohla mi pochopit jednu z nej-těžších věcí, že tělesná sexuální touha není základem energie, kterou neumím nazvat jinak než láska. Ale že je jedním z nejčastějších prostředků, který vše uvádí do pohybu... když se jednou plamen vznítí, nemá tento prostředek už význam jako zápalná směs, ale mění se ve vícevrstvý klidný tělesný tón, který nepřestává znít... pochopil jsem, co to znamená být matkou a co znamená mateřství, a nemusel jsem to vůbec zažít... a proč je žena ráda manželkou... příměs idealismu a realismu, které podněcují vstřícný přístup... celý život lidské existence, jakožto součást toho všeho... kam ona půjde, půjdu i já, je to opravdu tak a je nutné se oprostít od jiných pocitů a přijmout to... ona jde se mnou a já jdu s ní... samota je iluze... tady, nebo

jinde, ten plamen je věčný a my v sobě nosíme to, co jsme přijali a stvořili... vrací se teď, dávno jsem věděl, že to nastane... a nebudeme se již loučit ani vyměňovat si adresy, naše podstata je nesmazatelně otištěna v tom druhém... ještě poslední okamžik tohoto zastavení v čase...

BLIK!

(Vnímal jste to vcelku velice jasně, Ašanýne⁶². Názorná ukázka byla úspěšná.)

Bylo to opravdu zvláštní... jeden z nás nebyl v těle a nejdříve jsem si myslel, že ona...

⁶² v originálu: Ashaneen - jméno (pozn. překl)

ale jak se děj vyvíjel dál, na okamžik jsem znejistěl, jestli jsem to nakonec nebyl já... a pak jsem si konečně uvědomil, že je úplně jedno, který z nás to byl... výsledek byl stejný... no, nemá samozřejmě význam ptát se, jestli se to skutečně stalo, ale vím, že jednoho dne v našem lineárním čase...

(Správně. Výsledek je stejný. Máme teď jistotu, že nás můžete bez znepokojení navštívit na místě, kde se zdržujeme, jak jste to sám nazval.

Pokud je to vaše přání. Nebudeme vám nic přehrávat, bude to skutečnost.

Povedeme vás a také vás na toto místo vrátíme. Je nutné, abyste si uvědomil, že návštěva tohoto druhu, byť krátká, ve vás může přivodit změny, které budou nevratné.)

...Ano, je to mé přání a přijímám odpovědnost za všechny změny, které ve mně mohou nastat.

(Široce se otevřete. Užijte si to, jak se říká u vás.)

BLIK!

Jsem v zářivém bílém tunelu a rychle se pohybuji. Ne, tunel to není, je to trubice, průhledná, zářící trubice. Koupu se ve světle, které protéká celým mým bytím, a jeho intenzita spolu s uvědoměním toho, co probíhá, zcela obestírá moje vědomí. Štěstím se směji. Tentokrát je to jiné, při posledním setkání mě mí průvodci museli chránit před nenadálým zářením. Ted' ho snáším normálně, snáším skutečnou energii. Světlo v trubici proudí dvěma směry. Proudění, které vnímám kolem mne,

plyne ve směru, z něhož jsem přišel, a je plynulé, sourodé, nezředené. Proudění, ve kterém se pohybuji já, plyne opačným směrem a jeví se mi úplně jinak. Jeho struktura je mnohem složitější. Je stejné jako vlna proudící kolem mne, ale obsahuje větší množství malých vln, které jsou otištěny na základní vlně. Jsem základní vlnou, ale i malými vlnami a pohybuji se zpátky ke zdroji. Pohyb je plynulý, klidný a prostoupený touhou, kterou dobře znám, ale nedokážu ji vyjádřit. Z tohoto pouhého uvědomění vibruji v extázi.

Trubice se zdánlivě rozšiřuje, když se do ní z boku napojila jiná trubice. Prolínám se s další menší vlnou a splýváme v jednotu. Okamžitě vlnu poznávám a ona poznává mě. Prožíváme obrovskou extázi znovu spojení, moje druhé já a já. Jak jsem jenom mohl zapomenout! Dál se pohybujeme spolu a radostně prožíváme dobrodružství, zkušenosti a poznání nově rozpoznané části sebe. Trubice se znovu rozšiřuje a další já se k nám přidává. Všechno se opakuje. Naše vlnění se neobyčejně shoduje a jeho struktura pohybem ve stejné fázi významně sílí. V každém já jsou nějaké odlišnosti, které, když se spojí s jinou spřízněnou variací, tvoří novou a důležitou podobu celku, kterým jsme.

Trubice se znovu rozšiřuje a její stěny už dále nepoutají moji pozornost, protože se opět připojuje další já. Tentokrát mi to přináší zvlášť silný pocit štěstí. Cítím, že toto je první já, které se vrací ze světa mimo lidskou úroveň. Prolnutí nebylo daleké dokonalosti a spolu jsme rázem mnohem, mnohem víc. Víme teď, že fyzický „ocásek“ ovládaný vědomím, který připomíná spíš ocas opičky, je užitečný v mnoha jiných ohledech, než pouze k udržování rovnováhy anebo jako třetí ruka se schopností uchopovat předměty. Může být použit jako velice efektivní prostředek dorozumívání, nesrovnatelně dokonalejší než ta nejkvalitnější znaková řeč, jež může být stejně výmluvná jako mluvená slova.

Postupně a jistě se připojuje jedno já za druhým. Pokaždé se stáváme více uvědoměli a zvětšuje se naše schopnost vzpomenout si na celek. Kolik nás je, není důležité. Naše vědomosti a schopnosti jsou tak nezměrné, že se vůbec nezabýváme uvažováním o nich. Není to důležité. Jsme jedno.

S vědomím toho se odlučujeme od základní vlny a vzdalujeme se od ní. Zatímco stranou vše probíhá dál, pohlížíme v jednotné úctě nepohnutě do věčnosti. Bez

námahy také vnímáme, jak z věčnosti vyvstává vlna a ve směru, ze kterého jsme přišli, se rozpouští do jednotlivých struktur.

Každým z nás proudí celistvá energie, jejíž tvůrci jsme my sami. Tato energie představuje nesmírnou realitu celku, jenž znamená mnohem více než součet jeho částí. Naše schopnosti a poznání jsou zdánlivě bez omezení, ale hned si uvědomujeme, že to platí jen v rámci energetického systému naší prožitkové zkušenosti. Můžeme stvořit čas, jestliže chceme, nebo pro to uzrají okolnosti. V rámci prožívaného vnímání ho můžeme přetvářet a přizpůsobovat. Můžeme stvořit hmotu z jiných energetických modelů, nebo měnit podle potřeby její vnitřní uspořádání a navracet ji do její původní podoby. Můžeme tvořit, zdokonalovat, měnit, upravovat nebo vyrušit vnímání v rámci energetického pole naší zkušenosti. Můžeme transformovat toto pole energie do jiného nebo do jiných s výjimkou pole, kterým jsme my. Nemůžeme stvořit základní energii nebo ji pochopit, dokud nedosáhneme jednoty.

Můžeme stvořit energetické struktury jako třeba vaše slunce nebo sluneční soustavu, ale neděláme to. Už existují. Můžeme ovlivňovat prostředí vaší planety Země, ale neděláme to. Nepatří to do našeho založení. Můžeme sledovat, doplňovat a prohlubovat proces lidské výukové zkušenosti a stejně tak jiné podobné výukové zkušenosti v celém časoprostoru. Provádíme tuto činnost nepřetržitě ve všech rovinách lidského uvědomění, aby všechny jednotky naší primární energie dosáhly potřebné úrovně nutné pro sjednocení s celkem, se kterým splýváme. Tato činnost je esencí našeho růstu. Taková asistence a příprava od nás přichází pouze na žádost jedné či mnoha úrovní vědomí jednotky, která prochází zkušenostním výcvikem. Dále mezi námi vzniká vazba, jejímž prostřednictvím probíhá různorodá komunikace až do okamžiku, kdy je dosaženo nejvyšší transformace.

(Víme, kdo jsme, a jedno já se směje. A my všichni se smějeme jménu, kterým nás pojmenovalo toto já. Jsme INSPEKT - pouze jeden. Kolem nás je mnoho dalších.)

(Jsi pořád nekompletní. Některé tvé části teprve čeká transformace, i tu, která je u nás na návštěvě a tolik překypuje zvědavostí. Nikdo z nás nejsme celkem. Proto

jsme na takovém stupni, na jakém jsme, abychom mohli pohlédnout zpět a shromáždit další a zbývající části, dokud se nestaneme celkem.)

(Naše zvědavost touží po prožitku, který následuje po naplnění.)

(Znovu teď vstoupíme do tvůrčího zpětného proudu, do vlnění, které přivedlo i tebe. Tímto opustíme tuto realitu.)

(Je možné to předvést?)

(Není to možné. Nemáme pro to potřebné vědomosti. Až projdeš transformací a plně se rozpustíš v celku, pochopíš. To je důvod, proč vznikl tento okamžik. Není možné jít dál, když nebylo dosaženo celku.)

(Pokračovat k jakému určení?)

(Věříme, že zdrojem vyzařování je tvořivé vyzařování a návrat. S těmi, kteří pokročili ke zdroji a dosáhli ho, není možné navázat spojení. Touha pokračovat dál se objevuje při dosažení celku. Jde o víc než o zvědavost, jak tomu říkáte vy, a těžce se to převádí do pochopitelné formy. Už se o to pokoušeli ti, kteří cyklus dokončili a měli pokračovat dál. Bez úspěchu.)

(Něco jako konečný domov?)

(Pro začátek je to vhodný pojem. Bude se rozvíjet poměrně ke schopnosti vnímat. Teď je potřeba, abyste ukončil svou návštěvu a vrátil se.)

(Budeme s tebou, naše zvědavé já.) Kam bych se vracel! (Do svého fyzického prostředí)...Kde to je!... (Lidská rovina, fyzické tělo)... Jistě, ano, zapomněl jsem... Musím se vrátit? (Sáhni po nás a my budeme s tebou mnoha způsoby. Máš toho hodně na práci. Pust' se do toho, tygře!)

(A rutina, jak ji nazýváš, ti bude pomáhat.)

BLIK!

Návrat do fyzického těla byl téměř okamžitý, tvář i oči jsem měl mokré. Posadil jsem se na židli a chvíli jsem vzpomínal. Pak jsem se natáhl pro žlutý blok a propisku a celou rutinu jsem převedl do slov. Věděl jsem, že se ve mně něco změnilo. Do konce svého života na to nezapomenu. Ale toto se nikdy nezmění: *Pro ty, kteří by rádi zemřeli, existuje život. Pro ty, kteří by rádi snili, existuje realita. Pro ty, kteří chtějí doufat, existuje poznání. Pro ty, kteří chtějí růst, existuje věčnost.*⁶³

⁶³ Angl.:

For those who would die, there is life. For those who would dream, there is reality. For those who would hope, there is knowledge. For those who would grow, there is eternity.

10.- ZOVUNALEZENÝ PŘÍTEL

STRUČNÝ KLÍČ

Odmika: Nerozumím!

BLIK! Změna vědomí

Uzavření: Odladění nebo přeladění

Vlnka: Organizovaná energie

Identita: Jméno, adresa

Zajiskření: Idea, štěstí

Otevření: Přijímání

Vjem: Vhled, intuice

Úklon: Tak to přece chodí

Zhoupnutí: Smích

Rutina: Myšlenkové klubko

Spustit rutinu: Získat detaily

Vlídnost: Dát to dohromady

ČPI⁶⁴: Fyzikální vesmír

Otočit se dovnitř: Zvažovat, promýšlet

Pásmo M: Myšlenkové spektrum

Chvění: Projevit emoci

⁶⁴ Angl: TSI - time-space illusion - časoprostorová iluze, zde fyzikální vesmír (pozn. překl.).

Skutečný čas: 3:05... tělesně svěží, uvolněný... pocit tepla... jemná, naléhavá výzva, povědomá... dostačuje, hluboký nádech, výdech, odtržení, vyháknutí, dolů a ven, potom nahoru... uvolněn z fyzického, kousek výš, otočka, venku z druhého těla, nechávám ho v parkovacím orbitu... teď už ničím nevázaný... začínám se napojovat na identitu INSPEKTA.. ztráta kontaktu s fyzickým tělem, pohybuji se dál... neobvykle hladký průběh, nic zvláštního... rychlý průchod hustými vnitřními prstenci... kdyby se tak najednou probrali všichni, kdo tady nevědomě klimbají, to by bylo něco... byla by to věrná napodobenina pekla... jestli nechcete připustit, že už nejste v tělesné formě, že jste mrtví, mrtví, mrtví a přesto pořád žijete... teď letím mezistavem, do středu hlavního prstence, nazýval jsem ho Lokalita II... to jsem podcenil, špatně jsem ho označil... alespoň, že začali chápat a vybavovat si... matné formy⁶⁵, začnou se rozsvěcovat, když se na ně zaměříte... právě tady je můj otec, Dr. Gordon, Agnew... další mezistav, letím ve spirále, skoro za hranice posledního prstence...

Někdo mě zezadu chytil! Hej, klid, zachovej klid, dá se to zvládnout, tohle už znáš, dřív se to už stalo, i když tak blízko hraniční oblasti ještě ne, není třeba to přerušovat a vrátit se do fyzického... nehýbat se, teď se nehýbat... už mě pouští, couvá to... úplně odlišná struktura energie, ale inteligentní, musí využívat pásmo M... určitě to není...

(Nechtěl jsem do vás strčit.) Bytost se otevřela a vibrovala. *(Vaše identita je skoro stejná jako někoho jiného a měl jsem vjem, že je to on.)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(To nic.)*

Bytost se odmlčela. *(To nic?)*

(Nic se nestalo.)

Původní naváděcí signál stále trval, takže jsem se otočil a chtěl se vzdálit.

Najednou se spojení ztratilo. Ztratilo se. To se už také dřív stalo a obvykle byl nějaký důvod, proč... Takřka okamžitě se objevil vjem. Otočil jsem se zpátky k bytosti. Byla ochablá, uzavřená a pomalu se ztrácela.

⁶⁵ V originálu: „the dim forms“ - bytosti s nejasným vyzařováním v učebním procesu fyzikální časoprostorové iluze, momentálně bez fyzického těla (pozn. překl.).

(Hej, okamžiček.)

Bytost se mírně pootevřela, odmlčela se a nehýbala se. *(Mohu vám nějak pomoci?)*

Bytost se mírně zachvěla. *(Jste člověk, nebo jste někdy dřív byl?)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(No, ano, i když ne tak docela úplně...)*

(Jestli jste člověk, nemůžete mi pomoci, jste připoutaný jako všichni lidé.) Bytost se do hloubky zachvěla. *(Chce to „kapacitu“, ne člověka nebo někoho, kdo byl někdy člověk. Všichni jsou nakažení.)*

Pocítil jsem vjem hlubokého osamění. *(Dejte mi šanci.)*

Bytost se zamihotala, napůl se otevřela a vyslala útržky rutiny. Měly jinou strukturu a neuměl jsem z nich poskládat celek, divné. Nejdříve ve mně vyvstaly obavy, potom vzpomínka na to, co jsem se už naučil.

Široce jsem se otevřel. *(Zkuste to se mnou.)*

Bytost se zamihotala, pak poněkud zajiskřila. *(Totiž, mám kamaráda a je... on... má problém... Tady...)*

Od bytosti se oddělila velká, neforemná rutina a mířila přímo ke mně. Opatrně jsem ji zachytil a byl jsem krajně obezřetný. Jsou rutiny, bez kterých byste se zcela jistě obešli. I tato měla neznámou identitu. Pomalu jsem ji otvíral.

BLIK!

Průvodce pro jistotu kontroloval, jestli jsou všichni členové výpravy přítomni. Bylo jich hodně a prezence byla poslední z věcí, které bylo potřeba udělat.

(Prosím o chvílku pozornosti. Pokud jste připraveni, provedeme ještě jeden vstup do ČPI. Nepochybuji o tom, že vás to opravdu zaujme!)

Identita AA ochabla. *(Myslím, že to tady budu muset vydržet.)*

Identita BB se otočila ke svému příteli. *(Ale no tak, AA, už jenom jednou a pak se vracíme domů.)*

AA se zachvěl. *(Ještě jednou, jenom jednou. Úžasné! Ohromující! Časoprostorová iluze! ČPI! Zažijte to na vlastní kůži! Mohl jsem zůstat doma a nepřišel bych o nic. Zažijte to jednou, a jako byste už zažili všechno.)*

(Tohle by mělo být jiné.) BB zajiskřil.

(Jasně, jasně.)

(...Dostal jsem instrukci, abych vás upozornil, že je nutné počítat s krajně rušivým vyzařováním v pásmu M), pokračuje průvodce. (Proto doporučuji, abyste si vytvořili odpovídající ochranu.)

Napůl uzavřený AA se otočil k BB. *(To známe. Nějaká ta skála navíc, trochu víc prachu, občas kráter.)*

(...Nevzdalujte se z obvodu, udržujte bezpečnou vzdálenost. Nepochybuji, že toho bude spousta, co zaujme vaši pozornost. Jsou všichni připraveni?)

(Tak co, AA? Jdeš?) BB se ptal svého přítele zcela zbytečně. Zná ho příliš dobře. AA se otočil. *(No dobrá, nikdy bys mi to nezapomněl, kdybych zůstal.)*

BLIK!

Modrozelená koule narůstala. Byla stále blíže a blíže. Teď už její blízkost vyrušila všechny ostatní vjemy. Pak se vznášeli těsně nad vysokými pravoúhlými hromadami. Jsou uspořádané do úhledných řad. V hlubokých brázdách mezi hromadami se pomalu pohybují předměty různých tvarů. Míra hluku v pásmu M se téměř nedala snést.

BB se s odporem zaměřuje pod sebe. *(To je zmatek!)*

Průvodce výpravy se chystá přednést pečlivě připravený proslov. *(Díváte se na jeden z nejuznávanějších hmotných výtvorů, které vytvořil jeden z dominantních druhů. Jeho identita je člověk nebo také lidská bytost, pokud si vybavujete úvodní instrukce. Identita místa je New York.)*

BB ochabl. *(Pro mne nic nového.)*

(Lidské bytosti charakterizuje, že jsou spíše vertikální než horizontální,) pokračuje průvodce. *(Ty různé barvy, které vnímáte vyzařují z umělé vytvořené krycí vrstvy, která se používá k dekorativním účelům. Ty větší pohybující se předměty jsou ve skutečnosti umělá fyzická těla, ve kterých se nejlivnější druh často zdržuje.*

Energii k jejich provozu zajišťuje chemická reakce výbušné síly.)

(Měl jsi pravdu, AA. Nestojí za to se tím vzrušovat. A ten hluk pásma M mně přímo převrací naruby.) BB se zaměřil na svého přítele. *(Hej! Taky už toho máš dost... ?)*

AA je plně pohroužený do okolního dění. *(Úžasné, naprosto úžasné.)*

BB se bleskově otáčí. *(Cože?)*

(Neuvěřitelná síla. Nic podobného jsem nikdy necítil.) (Jaká síla?)

(Necítíš to? Tak mnoho různých druhů, všechno jen tak náhodně smíchané dohromady.)

(Kde? Co to má znamenat?)

AA se natáhl dopředu. *(Přichází to od nich. Energetické vzorce z pásma M, jsou jich tisíce a tisíce, některé tvrdé, další jemné, a ta struktura!)*

BB se odmlčel. *(Všechno v pořádku...?!)*

AA se široce otevřel. *(V pohodě. Vlastně je to nádhera. Nikdy jsem netušil, že něco takového existuje.)*

BB náhle zajiskřil. *(To ten hluk v pásmu M! Moc sis toho pustil dovnitř...)*

(Žádný hluk, BB,) přerušil ho **AA**. *(Rozhodně ne hluk. Úžasná směs rezonancí, rytmických frekvencí, stojatého vlnění, nevypočitatelných struktur.)*

(Hluk. Tak tomu říkali na přípravném setkání. Všichni tomu tak říkají. Prostě hluk, nic jiného...)

AA se otočil dovnitř. *(Jaké to asi je ve skutečnosti?)*

(Co tím myslíš, ve skutečnosti? Kam se zaměříš, tam ho najdeš. Je to všude.

Všechny primitivní jednotky života to mají. Hluk pásma M je hluk pásma M. Pojd', jdeme odsud, všichni už odcházejí.)

AA je stále otočen dovnitř. *(Být tak tam, být v tom, to musí být něco.)*

(Nevím, jaké to je, a nechci vědět, jaké to je). Zavrčel **BB**. *(Slyšel jsem, že se tam dá dostat, BB.)*

(Řeči, klepy.) **BB** se netrpělivě zachvěl. *(AA, no tak, skupina zmizí, jestli se... AA! Kam jdeš? AA!)*

BLIK!

AA překročil hranice Přechodové oblasti⁶⁶, **BB** v těsném závěsu za ním. Zastavil se před vysokým mlhavým tvarem, který připomínal lidské bytosti, co před chvilkou viděl. *(Chci se stát člověkem a nevím, jak na to.)*

Bytost se zvědavě ozvala, *(Toto je Vstupní stanice Identity.)*

AA se zachvěl. *(Chci to udělat. Myslím tím, chci se stát člověkem.)*

Bytost se odmlčela. *(Cože chcete?)*

(Chci se dozvědět, jaké to je být člověk. Jako tamti dole.) AA ukázal směr.
(Nemyslím napořád, ale tak dlouho, abych to stihl zažít.)
(Tak dlouho, abyste to stihl zažít.) Bytost se otočila dovnitř, potom zpátky ven.
(Proč něco takového chcete udělat?!)
(No, hmm...) AA se snažil vyznat se ve svém energetickém vzorci. *(No, byli jsme na jedné výpravě v ČPI, a když jsme vstoupili a přelétali jsme nad identitou New York, najednou jsem... bylo to tak zvláštní, chtěl jsem... no...)*
(Hluk v pásmu M,) vmísil se BB. *(Dostal ho hluk v pásmu M.)*
Bytost přikývla. *(No jo, hluk v pásmu M. Když nejste opatrní, dopadne to přesně tak.)*
(Nevím, jak by to vyjádřil.) AA se zamihotal. Snažil se udržet se ve sjednoceném stavu. *(Zdá se mi opravdu důležité, abych to zkusil.)*
(Jen tak pro legraci, zažít nějaké to povznesení, něco nového?) navrhla bytost.
(Tak nějak.) AA zajiskřil. *(To ale bylo na začátku. Ted' je to něco víc, tak velký zájem o něco jsem ještě nikdy necítil.)* *(Odkud jste?)* Bytost se zatvářila vlídně.
(ZKT-95.) vyhrkl BB. *(To je pořádně z ruky, já vím. Ale máme hodně rutiny o časoprostoru a ČPI. Nikdo z KT-9S ještě ČPI nezažil, takže když nabízeli tu výpravu... rozumíte,)* dodal, *(někdy se vám život jeví trochu monotónní. Takže pak uděláte něco, co tu monotónnost naruší.)*
(Tak mohu?) Žádost AA obsahovala známky neklidu. *(U nás doma se povídalo o spoustě rutiny, která obsahovala ty nejúžasnější historky. Ale zrovna rutina k výpravě žádné oficiální upozornění neobsahovala, takže...)*
Bytost si povzdechla. *(Stačí, když požádáte. To je všechno, stačí požádat.)*
AA zajiskřil s neobyčejnou brilancí. *(To je skvělé! Určitě se...)*
(AA, zadrž, okamžik,) přerušuje jeho nadšení BB. *(Určitě víš, co děláš? Pamatuji si rutinu, která se týkala toho všeho a nebyla zrovna...)*

⁶⁶ Angl.: ..Intermediate Area", oblast za prstenci, kde slábne vliv pozemské sféry (pozn. překl.).

(Musím to zažít, i kdybych měl obětovat KT-95!) AA se otáčí k bytosti. (Žádám. Tak, co teď?)

(Zaznamenáno: Požádal jste.) Bytost se otočila na opačnou stranu a ukázala.

(Pokračujte tudy a potom zahněte doprava. Doprava, ne doleva.)

(Rozumím. Jít tudy a zahnout doprava!) (Doleva ne.)

(Doprava.) AA se naklonil k BB. (Počkej na mě, dokud se nevrátím, kamaráde. Těš se, co ti budu vyprávět! Opravdickou rutinu!)

(Jistě.) Zavrčel trpce BB. (Výprava je dávno pryč. Pro nás to znamená táhnout domů skokem zcela sami. Ať to, prosím tě, netrvá věčně.)

AA vyslal jasně zajiskření a rozplynul se v mlze. BB se neklidně zavrtěl.

(Můžete počkat tady, jestli chcete,) nabídla bytost.

(Děkuji, rád.) BB ochabl a pak poznamenal: *(Co je směrem doleva?)*

Bytost nepřítomně hlesla. *(Ach, doleva... To je jiné oddělení. Nechci, aby se mi to promíchalo.)*

(Ach tak.) Pak mnohem jasněji zaměřil vjem na bytost. *(A kdo jste vy?)* ,

(Ředitel Vstupní identifikace a cenzury. VIC. Říkejte mi Vic.) (Vic.) BB se zvědavě otevřel. *(Tys to někdy prošel, tu lidskou záležitost?)*

Vic nějakou dobu mlčel, projížděl si starší rutinu. *(Jistě. Párkrát.)* BB se bezcílně potuloval stanicí Vstupní identifikace. Vic se nehybně vznášel. Schoulil se do sebe a uzavřel se. BB nadhodil *(Máte tady hodně práce.)* Vic se mírně otevřel. *(Jistě.)*

(Asi je to organizovanější, než se na první pohled zdá, ne?) (Mhm.)

(Přišel jste asi k pěkně silným rutinám, co jste tady.) (Mhm.)

BB se natáhl vpřed, ale bez valné odezvy. *(Mlha je podivná věc. Utlumí vnímání téměř k nule.)*

(Mhm.)

(Asi důsledek ČPI, že?) (Mhm.)

BB se mírně otočil. Potom udělal několik rychlých spirálek. *(Hrajeme u nás takovou hru, uděláme jich třeba sto najednou. Dobré, ne?) (Mhm.)*

(Ale nesmí se přestat cvičit, jestli nechceš vypadnout ze hry.) (Mhm.)

BB udělal ještě celou řadu spirálek těsně nad sebou a pak si odpočinul. *(Můj přítel se vrátí zpátky na Stanici, až tam skončí, že jo. Sem.) (Mhm.)*

(Dobrá, nemůžu ho propásnout.) (Mhm.)

BB se odmlčel. *(Nebo snad mohu?)*

Vic se otevřel, vypadalo to, jako by vybuchl. *(Cože?)*

(Můj přítel se musí vrátit zpátky na Stanici, že ano.)

Vic se uzavřel. *(No.)*

(Nechci, aby...)

Vic se otevřel. Silně se chvěl. *(Tvůj přítel se ještě nevrátil?) (Ne, ještě ne. Měl jsem dojem, že...)*

Vic spustil: *(Měl jsem si všimnout, že on je jeden z těch týpků. Rychle, chlapče.)*

BB se zachvěl. *(Co se děje?)*

Vic rychle mizel. *(Tvůj přítel má problém. Pojd'.)*

Znovu se otočil a začal se rychle vzdalovat. BB ho následoval s divokým mihotáním. Vic zahnul doleva a čekal, až ho BB dostihne. *(Podívej. To je naše velké oddělení. Žádná rutina. Zkrátka jenom skutečnost. Sjed' si to sám, abys získal svou vlastní rutinu.)*

BB se odmlčel, mihotal se a široce se otevřel. Přímo před ním se v oparu objevila modrozelená planeta. Kolem ní byly prstence z mlhy, obrovské silné prstence, přičemž nebylo možno rozpoznat, kolik jich je. Hranice mezi nimi nebyly zřetelné, protože prostor mezi nimi vyplňovaly mlžné obláčky a provazce. Až na jednu výjimku, prstenec, který se bezprostředně dotýkal planety. Působilo to dojmem, že je od všech ostatních oddělený. Všechny prstence, s výjimkou tohoto, rychle plynuly bránami Vstupní stanice. Ne, vlastně ještě jeden na úplně vnějším konci se nikde neblížil ke Stanici. Byl velice úzký.

BB se pozorně soustředil. Hluk pásma M byl příšerný, ale pořád ještě snesitelnější než dole na planetě. Když pak odlišil jednotlivé prstence, zjistil, že hluk byl největší ve vrstvách blízko planety. Čím dál od planety, tím menší hluk. Nejslabší byl v prstenci na samotném kraji. Slabý, ale přece jenom byl. BB stále mlčel. Pásmo M neklesá v závislosti na „vzdálenosti“ nebo dimenzi. Během schůzky před začátkem výpravy za ČPI jsme se to také dozvěděli. Kde není pásmo M, není život. Pásmo M s hlukem ještě znamená primitivní kultury, žádné vjemy a žádnou komunikaci, která by stála za zmínku. Pásmo M bez hluku je úžasné místo pro výlet nebo pro

získání rutiny, místní obyvatelé si uvědomují, kde jsou a čím jsou, je tady snadná, ale omezená komunikace. Proto to ještě není místo k žití. Nic. Žádné změny v intenzitě, žádné prolínání se, hluk nebo signály M. Buď to - anebo ono. Buď to je, nebo není. Asi za to může vliv Přejchodové oblasti.

BB se mocně zaměřil na pás uprostřed. Náraz signálu byl tak silný, že ho to málem odmrštilo. Rychle se uzavřel a zaměřil se dovnitř. Ten pás se skládal z *bytostí*, živých bytostí. Mírně se otevřel, zaměřil se na jeden pás za druhým. Byly všechny stejné. Tisíce - ne, miliony, možná miliardy živých bytostí. BB se uzavřel, úplně se odmlčel a ochabl.

(Tvůj přítel je zde uvnitř.) Začal Víc jemně a smutně.

BB se mírně otevřel, pořád ochablý. *(Cože?)*

(Když se neobjevil na Stanici, je pouze jediná možnost.)

BB pořád mlčel. *(Je zde uvnitř?)*

(Ano.)

(Co to je! Není to nic podobného tomu, nad čím jsme se zastavili při plavbě přes ČPI.)

(Zaměřili jste se zcela jenom na fyzikální hmotu. Skupiny, jako je vaše, rychle přeletí Přejchodovou oblastí a vyhnou se tím na své cestě nárazu.)

BB se opět odmlčel. *(Cesta? Náraz?)*

(Zapomeň na to, nedůležité, lidské výrazy.)

(Ale všechny tyto živé bytosti...)

(Recidivisté.)

(Opakují, opakují co?)

(Chtějí projít další lidskou zkušeností.)

BB se těsně uzavřel. Rutina přišla moc rychle, téměř ji nezvládl. Nemohl uvěřit, že by někdo mohl chtít jít do té rutiny ještě jednou. Již poprvé to vypadalo hodně špatně. Již ten vjem byl zřejmý. Jak znal AA, bylo mu to jasné. Otevřel se. Šok pomalu vyprchával.

(Najdeme ho mezi těmito ostatními?)

Vic se zatvářil vlídně. *(Celkem možné. Mnoho těch, kteří jdou poprvé a chytanou rutinu opakování, končí ve vnějším prstenci. Můžeš ho zaměřit? Tedy, mohl bys snadným způsobem získat jeho vjem?)*

BB zajiskřil. *(AA? Mám o něm více rutiny než kdokoli na KT-95. Žádný problém.) (Pak ho budeš moci docela dobře z toho dostat.)* Vic proplul kolem. *(Měli bychom raději jít ke vstupní bráně.)*

BLIK!

BB bedlivě pozoroval množství živých bytostí, které procházely dole pod ním. AA a to jeho zapálení pro věc! Když jednou s něčím začal a zalíbilo se mu to, nevěděl, kdy skončit. Ale jich jsou tisíce, tisíce... Otočil se na Vica. *(To musí být opravdu NĚCO, že se sem všichni chtějí vracet.)*

(Všechny upozorňujeme. Vše to dostávají v úvodní předběžné rutině.

(Potom to není dost jasné.)

(Tady to máš, sjeď si to sám. Zatím se podívám po tvém příteli.) Vic mrštil po BB objemnou rutinu a ten jí rychle prošel. Zhruba někde uprostřed našel, co hledal: ...v okamžiku vstupu je potřeba mít plně rozvinutou svobodnou vůli a vědomí. To garantuje a zároveň vyžaduje systém intenzivní výuky, který se v této rovině využívá... Poslední upozornění: Některé součásti lidské zkušenosti mohou přivodit konkrétní i obecné důsledky, které mohou být škodlivé, a pokud nebudou ovládnuty, vytvoří návyky s nežádoucím účinkem. Váš otisk stvrdí, že jste této části porozuměli.

BB se otevřel. *(Není mi to moc jasné.)*

Vic se zachvěl. *(Potud sahají naše schopnosti a možnosti. V jiném případě by to narušovalo proces učení.) (V jakém ohledu? S jakým výsledkem?) (Zasáhlo by to...)*

(No tak, Vicu, mě to nezasáhne. Já se. nehodlám stát člověkem. S tím nechci mít vůbec nic společného.)

Vic ochabl a pak se uzavřel. *(Opatři si vlastní rutinu.)* BB se zachvěl. *(Dobře, opatřím.)*

Oba zůstali napůl otevřeni a soustředili se na zástup živých bytostí, které procházely vstupní bránou. Každá se něčím lišila, ale všechny se vyznačovaly

nějakým lidským rysem, třeba jenom drobným. V několika BB zachytil jasné a silné vyzařování, které ho vyvedlo z míry, a začal se cítit nepříjemně. Právě reakce na jednu z těchto bytostí způsobila, že se otevřel a vlídně poznamenal. (*Vicu, ty děláš jenom svoji práci, ale já naléhavě hledám přítele AA.*)

Vic se otevřel. (*Dobrá. Potíž je v tom, že události tohoto druhu se nestávají často. Takže ztrácím rutinu.*)

BB se odmlčel. (*Ztrácíš rutinu!! To není možné. To se nestává nikomu.*)

Vic pokynul směrem k davům lidských bytostí. (*Všem se to stalo.*)

(*Jakou rutinu ztratili?*)

(*Kdo opravdu jsou. Zapomněli, kdo jsou.*)

BB se odmlčel a uzavřel. Není možné. Tohle se nestává. Je to přece životně důležité pro samotnou existenci. Nikdo nemůže být a něco dělat, když - jakže si to říkal, Vicu? - když zapomene, kým je? Bylo to ale tak, vjem, který přišel od Vica, byl jasný.

(*Takže toto je vnější prstenec,*) pokračoval Vic, (*je složen ze tří druhů bytostí. Za prvé: jsou zde Nováčci, jako je tvůj přítel. Teprve začínají zapomínat. Potom tady jsou Zkušení, kteří si většinou vzpomenou, když si tu rutinu několikrát projdou... ehm, vlastně, když se několikrát zopakuje jejich lidský život. Objevují se na různých místech a dělají, co mohou, aby pomohli. Na to, aby se mohli vrátit domů, jim ale jejich paměť nestačí.*)

BB zajiskřil s velkým vjemem. (*Ty jsi Zkušený, že ano, Vicu?*)

(*Jo. Takže. Teď se dívej ty, jestli neuvidíš svého přítele. Já si zatím projedu zbytek tvé rutiny. Kousek po kousku.*)

BB se široce otevřel. S krajním soustředěním se zaměřil na zástup proudících lidských forem. Bylo jich tolik! Nevadí, neměl by to být žádný oříšek najít AA. Jak se k tomu všemu dostal Vic? Proč zrovna on?

(*Nikdo mě nepověřil. Když jsem při dalším cyklu míjel místo, kde je VIC, byla tam díra. Tak jsem do ní skočil.*) Vic byl celý vlídný a vyzařoval teplo. (*Máme tady ještě poslední kategorii - Dokončovatelé. Chybí jim poslední běh, ehm, ještě jeden život ve fyzikální rovině jako lidé, a pak jsou fuč.*)

BB se otočil. (*Kam odcházejí?*)

Vic se zhoupł. *(To nevím. Asi domů. Už se tady nikdy neukážou. No, a vlastně je ještě jedna kategorie. Říkáme jim Hledači. Nemáme jich moc, jsou kluzcí jak úhoři. Objeví se a zmizí, žádná stabilita.)*

BB se odmlčel. *(Jako co? Kluzcí?)*

(Toho si nevšímej, opět lidský název.)

(Pošli mi rutinu a hned budu vědět.)

(To nestojí za námahu. Ale. Ti Hledající, to je úplně jiný případ. Jak to nejlíp chápu, jen jsem přijdu, aby do všeho šťourali, a přitom tam dole mají zdravé lidské tělo jedna radost! Jenom skotačit!)

(O tom jsem ještě nikdy neměl žádný vjem. Myslel jsem, že se fyzikální tělo musí rozpadnout a přestat fungovat, aby se mohli dostat zase na toto místo.)

(No, přesně to samé jsem si myslel já, než jsem přišel sem jako VIC. Pak jsem je začal sledovat.)

BB silně zajiskřil. *(Támhle je!)*

Z Vica vyzařovala jemnost a teplo. *(Skoč po něm, tygře!)*

BB se odmlčel. *(Tygře?)*

(Jdi!)

BB se hbitě pohyboval k silnému proudícímu prstenci, který se skládal z vibrujících lidských forem. Hluk v pásmu M zdaleka nedosahoval intenzity, kterou očekával. Skoro se to dalo snést. Jak prokluzoval skrze rozhraní různých vibračních skupin, rychle si uvědomil, že mnozí, ne-li většina z nich disponují stejnou, ne-li větší silou signálu, jako jeho vlastní. Ale bylo to jiné. To nebylo jenom hlukem, bylo tam ještě něco jiného. Nic jako na KT-95. Bytosti dávaly viditelně najevo, že o něm vědí... když kolem nich procházel, objevovaly se záblesky zvědavosti, ustupovaly mu, aby mu uvolnily cestu, projevovaly známky radosti. Naprostý opak toho, co na základě dřívějších vjemů očekával.

Potom našel AA. *(To je ale povedené dobrodružství, že?)*

AA se odmlčel a potom jasně zajiskřil. *(BB! Co tady děláš?!)*

(Přišel jsem pro tebe, co bych tady dělal.)

(To jsi nemusel.)

(No, měl jsi už být zpátky na Stanici. Co se stalo?) AA zamihotal. (Měl jsem být?)

(Ano, měl jsi.)

AA ještě silněji zamihotal. (No, nevím. Zdálo se mi to touto cestou jednodušší.)

BB se zatvářil vlídně. (A jaké to bylo?)

AA zajiskřil. (Úžasné! Nedokážu to popsat.)

(Vezmi to od začátku.)

AA se jasně zhoupl. Dřív než se jeho přítel stačil zavřít, ho zasáhl pěkně hutnou rutinou.

BLIK!

AA se pohybuje početným davem bytostí nejrůznějšího tvaru, velikosti a energetické struktury. Dav je tak velký, že není lehké postřehnout jeho opačný konec. Žádná bytost ani náznakem nepřipomínala jeho přátele z KT-95. Vysílal ochabnutí a byl zklamán. Že by všichni čekali na příležitost stát se lidmi?

(Jeden jako druhý.)

AA zbystril pozornost. Zezadu se k němu nakláněla malá bytost, připomínající člověka. (Cože?)

Bytost se zachvěla. (Identita Dispečer záznamu rutin. DZR... Říkejte mi Dezider.) (Dezider?)

(Nesmí se to míchat s... pardon, nesprávné oddělení. Asi ses objevil, když jsem tady zrovna nebyl, asi jsem měl nějaké vyřizování. Tak. Potřebuji o tobě rutinu, abych tě správně zařadil. Pošli mi ji.)

AA se otevřel. Poslal tu nejlepší rutinu, na kterou se zmohl.

Dezider zajiskřil. (KT-95, souhlasí? No to je pro mě novinka. KT-95 jsem tady ještě neměl.)

(Ani jste nemohl,) chytil se příležitosti AA. (Nejsou o tom záznamy, jenom vedlejší rutina, která nemá vůbec žádný význam.)

(A k nám ses dostal přes výpravu ČPI a chceš poznat, jaké to je být člověkem, souhlasí? Zalíbil se ti hluk pásma M?)

(Ani ne.) AA zamihotal. (Ne tak docela. Víš, ono...)

(Není to důležité,) přerušil ho Dezider. (Jenom bude snadnější tě odbavit, pokud se týče rutiny... takže nejdříve... dáváš přednost mužskému, nebo ženskému pohlaví? Bez záruky, samozřejmě. Ale chtěl bych to zjistit tady u vstupu, když mohu).

AA se odmlčel.

Dezider se zachvěl. *(Takhle to je... ty nevíš, jaký je v tom rozdíl. Opravdu jsi nevylezl odněkud z křoví?)* AA stále mlčel.

(To je takové úsloví, že... no nic, necháme toho. Muž, nebo žena, asi to není z dlouhodobé perspektivy takový rozdíl, hlavně v tvém případě. Takže, nějaký požadavek na vstupní místo?)

AA zaváhal a pak se rozhodl. *(New York?)*

(To je všechno? New York?)

AA zajiskřil.

(Takže New York, kterýkoli vstupní bod, pohlaví bez vymezení. No, AA, to by nemělo trvat dlouho. Samozřejmě by to mohlo být hned, kdyby sis vybral Bombaj, Kalkatu nebo tucet dalších podobných míst. Tam je to v plném proudu.)

AA zasmušile ochabl. *(New York. O tom mám aspoň rutinu. Už jsem tam byl.)*

Dezider se zaměřil dovnitř a uzavřel se. *(Ano, jistě, fajn, no dobře.)* Pak čile zajiskřil. *(Vezmi si tuto předběžnou rutinu a až do konce si ji pozorně projdi. U vstupu budeš muset otiskem potvrdit dohodu a její přijetí. Můžeme?)*

Dezider vyslal obloukem rutinu, kterou AA snadno zachytil. Nejdříve ji zvenku prozkoumal, až potom ji otevřel. *(To je ale pořádně zamotané. Chceš, abych toto všechno prošel?)*

Dezider se zavřel. *(Jo.)*

(Proč se prostě jenom nestanu člověkem? K čemu mi toto všechno je?) Dezider si nostalgicky přehrával vlastní rutinu. *(Když jsem byl kdysi v Římě...)*

(Já se nechystám do Říma, mířím do New Yorku.)

Dezider se zatvářil vlídně. *(Víš, to platí všude. Pravidla jsou pravidla, hochu. Já jsem šije nevymyslel. Ted' si najdi klidné místečko a hezky si to všechno projdi. Tvůj New York ti zajistím v krátkém čase.)*

AA Odmlka. *(V krátkém čase!... Myslel jsem, že čas je...)*

(Projdi si tu rutinu, chlapče, začni už.) Dezider odtáhl pozornost a zmizel.

AA zaujal pohodlnou pozici a pomalu rozbalil rutinu:

„*Dohoda a doklad porozumění*“ Pouze pro pobyt v lidské úrovni. Statut prvního vstupu. (SPV)

- Pojato jako škola pro intenzivní výuku. Úspěšní absolventi dosáhnou bodu úniku.
- Po celou délku trvání lidské zkušenosti: závazná dohoda o tom, že časoprostor existuje a je skutečný. Dohoda se týká Vstupního místa a okolního prostředí (hmoty, planety Země, Slunce, sluneční soustavy, galaxie, fyzikálního vesmíru), času, který odpovídá vstupnímu bodu, dalších forem fyzikální hmoty, minulých událostí, které se zaznamenávají jako historie lidstva, a celkové biostruktury.
- Za účelem zajištění maximální efektivity výukového systému je potřebné dočasné vymazání všech činností, jenž předcházely vstupu. Svolení k takovému vymazání tímto stvrzují.
- Potvrzují, že nemám námitek proti bodům, které zahrnuje smlouva, a že v okamžiku vstupu je SPV plně v souladu s principem svobodné vůle a vědomí. Tyto principy se nadále garantují a jejich naplňování je předmětem intenzivní výuky.
- Poslední upozornění: určitá část lidské zkušenosti může vyvolat konkrétní nebo obecné důsledky, které mohou mít nepříznivý dopad a neod...

AA nechal rutinu volně odplynout. Odstrašující taktika... Asi nechtějí mít moc přihlášených. Tentokrát to bude muset být jinak, AA jen tak nepodléhá...

Zaměřil se na nejbližší energetickou formu. (*Jak se daří?*) Bytost se otevřela a zase zavřela. (*A kdo se ptá?!*) (*Identita AA z KT-95*). AA se natáhl a pak se zase rychle stáhl. (*Odkud jste vy?*)

(*Nemusíte to vědět.*)

(*Ale měl bych. Taky budeš Nováček, nebo ne? Ehm, chtěl jsem se zeptat, co tě přimělo k tomu, abys to tady zkusil?*) Bytost ochabla. (*Já jsem nechtěl.*) A A se odmlčel. (*Musel jsi přece chtít.*)

(*Nerozumíš mi. Tady to všechno máš.*) Bytost vyslala k AA rutinu. Vstřícně ji přijal. První vrstva mluvila za všechny. Přidělen do „Lidské Časoprostorové iluze - Statut prvního vstupu“ k převýchově. Nevracet, dokud se stav nezlepší. Podrobnosti

přiloženy v... rutina se tak rozžhavila, že ji nebylo možné dál snášet. AA ji chvatně odeslal zpátky k bytosti a ta ji neochotně přijala. AA přerušil kontakt a odvrátil se. *(Velká událost, není-liž pravda!)* Z mlhy se vynořila vysoká hubená bytost.

AA se nejisté otevřel. *(Ano, to je.)*

(Po všem tom plánování a přípravách to konečně uskutečním. Konečně!)

AA se odmlčel. *(A co?)*

(Uskutečním svůj pokus!) Bytost se oslnivě rozzářila. *(Prostudoval jsem každou součást lidského systému. Neuvěřitelné, tolik úsilí mi to dalo. Jenom jde o ten stav vědomí, abych test provedl ve správném stavu vědomí. Mohlo by to změnit všechno. Všechno!)*

(To je zajímavé.) AA více zkoncentroval svou pozornost. *(A čeho tím dosáhnete?)*

Bytost se uzavřela. *(Nemohu. Promiňte. Mohlo by to narušit celý experiment, kdybych vám poslal rutinu, o kterou žádáte. Třeba se potkáme jako lidé. Na viděnou na Zemi!)*

Bytost se rozplynula, a když se AA otáčel, zachytil další bytost, velice drobnou, jak se choulí k jedné straně. Zaměřil ji. *(Ahoj.)*

Ta maličká byla doširoka otevřena. *(Ahoj.)*

(Uděláš pořádný pokrok, že?)

(Ano... snad.)

AA se odmlčel. *(Snad?! Víš to, nebo ne?)*

Drobná bytost se zachvěla. *(Myslím tím, seběhlo se to všechno tak rychle, bylo to ohromné překvapení. Ještě jsem si na to nezvykl. Konečně k tomu dojde, po tak dlouhém snažení.)*

(Říkáš, že tě dřív nepřijali, nedovolili ti vstoupit?)

(Asi ano. Chtěl jsem, ale nikdy se to nepodařilo... až teď.)

AA se otevřel víc. *(Myslel jsem, že může přijít každý a vstoupit, když se objeví vhodný vstupní bod.)*

(Kdepak. Každý si to musí zasloužit.)

AA si ukládal informaci a soustředil se na formu. *(Vaše identita?)* Bytost se zamihotala. *(Co prosím?) (Identita.) (Nerozumím vám.)*

AA se odmlčel. Potom se měkce soustředil. *(Když mi pošleš svou rutinu, pokusím se ti pomoci. Chápu, všechno to nadšení a očekávání...)* Bytost dále mihotala. *(Co je to rutina?)*

(Rutina je informace, kterou máš...) AA přerušil tok informací a pak se zeptal.

(Odkud jsi?)

Bytost zajiskřila. *(Odtamtud. Bylo to snadné.)*

AA sledoval směr, který naznačila. *(Myslíš planetu, kde žijí lidé?)*

(Ano, ano.)

AA se zachvěl. *(Pak toto není poprvé, co tam jdeš? Byla jsi již člověk? To musí být nějaký zmatek!)*

(Ne, ne, není.) Bytost se rozjasnila. *(Nikdy jsem nebyla člověk, ale dlouho jsem lidi studovala. Žila jsem s nimi, živili mě, měli mě rádi... a teď... teď se stanu člověkem. Řekli mi, že jsem si to zasloužil - ne, že jsem se to naučil. A budu dobrý člověk, vím to!)*

AA vyslal formě vřelou podporu a odtáhl své soustředění. Otočil se hluboce dovnitř a hledal nějakou skrytou rutinu, která by všechno objasnila. Nenašel nic.)

Mlha tvořila cáry a chomáče, některé velké, jiné malé. V jejich spirálách se skrývaly rutiny, které prostupovaly AA, když se mezi nimi procházel. Na KT-95 to vždycky signalizovalo nedostatečnou disciplínu, nebo přinejmenším „netěsnící ventily“. Jak se zdálo, tady to nikomu nevadilo. Také nic nenasvědčovalo tomu, že by se dav zmenšoval. Jestli nějaké změny probíhaly, pak jenom nárůst tlačence. AA si udělal závěr, že Přechodová oblast je záludná. V každém případě má tendenci zkreslovat. Rutina, kterou původně vnímal, vypovídala o stovkách bytostí, ale musely jich být tisíce, všechny natěsnané do Vstupní stanice. A ta drobná, roztržitá... Nedokázala vydat jakoukoli rutinu, ani odkud je. Byla to vůbec ONA? Co je to ona?

Znenadání se z velké mlhové spirály oddělil chumel a škulbl sebou směrem k AA.

(Potřebuji tvoji pomoc, potřebuji tvoji pomoc!)

AA se uvolnil, právě když se chystal padnout do otvírajícího se shluku. *(Co se děje?)*

Bytost se zbavila posledních cárů mlhy, do kterých se zapletla. *(Co máš v plánu, až se tam dostaneš?)*

AA se mírně otevřel. *(Proč, no... zažít, jaké je být člověkem.)* Bytost se zachvěla. *(Nic víc?)*

AA se zhoupł. *(Nepochybuji, že budu mít i tak co dělat.)* *(Víš ty, co tam ti dole prožívají?)* *(No, já...)*

(Nevídané utrpení. Jsou jich celé miliony a lžou, podvádějí, porušují všechny zákony, které kdy byly vytvořeny, a ještě i ty, které si sami vymysleli. Iluze na iluzi, zakopávají se do hlubších a hlubších struktur... je to hrozné.)

AA se začal zavírat. *(Určitě to není tak zlé, jak to...)* Bytost se zachvěla silněji. *(Je to ještě horší. Studuji je a pozoruji už několik století. Horší!)*

AA se odmlčel. *(Několik století?)*

(Nyní se schyluje ke kritické situaci a někdo musí něco udělat. Nikdo se k tomu ale nemá, tak to udělám já.) AA se zatvářil vlídně. *(Co uděláš?)*

(Jdu tam a všechno změním. Potřebuji tvoji pomoc, abych to mohl udělat. Potřebuji tebe a pomoc všech, jakou jenom mohu dostat. Zde je to, co spolu uděláme.)

Bytost vyslala k AA hutnou rutinu a on ji přijal s mírnými těžkostmi. Po rozbalení horních vrstev AA nebyl jenom překvapený, byl naprosto ohromený. Jak jen mohlo dojít k tomu, že rutina je tak spleť a nejasná? Otočil se dovnitř a zavřel se. Jak se nejlépe této rutiny zprostit? Řešení přišlo snadno.

Hodil rutinu přímo na silně vibrující bytost. *(Je mi to líto, ale nemohu vám pomoci. Rád bych, ale nemohu.)*

Bytost se zachvěla. *(Nemůžete! Proč nemůžete?)*

AA se zatvářil ještě vlídněji. *(Vy jste si neprošel úvodní přípravné instrukce?)* *(Ano, ovšem, prošel.)*

(Tu část, kde se píše o smazání všech dřívějších rutin? Jestli to takto dělají, přijdu o rutinu, že jsem se s vámi setkal, a všechno další, co se zde stalo.)

Bytost ochabla a potom se zavřela. Mlha kolem ní se znovu uzavřela. AA přerušil spojení a dál plynul mezi shluky. Dával si teď už pozor a vyhýbal se všem větším cárům rutiny, které připomínaly chuchvalce mlhy. Při průchodu stále zachytával

útržky událostí, energetických struktur, stavů vědomí, které se všechny diametrálně lišily od stejných jevů doma na KT-95.

Náhle se srazil s ostrým a rychlým vjemem, který se odněkud naprosto nečekaně vynořil. (*Identita AA! Identita AA! Připravte se u vstupní brány!*)

AA se rychle otočil, naladil se na signál a držel se ho po celý průchod mlhovými shluky. Skrze mlhu uviděl, jak se postupně vynořuje podlouhlá štěrbinu, která vibrovala živou energií. Nic podobného AA ještě nikdy nevnímal. Dezider s Vicem stáli těsně vedle tohoto otvoru a čekali.

Dezider se zachvěl. (*Všechno v pořádku a připraveno, identito AA.*) AA zamihotal. (*Co mám teď dělat?*)

Víc se naklonil k AA. (*Tady se otiskni: je to přijetí dohody a souhlas s podmínkami, které byly sděleny v úvodních instrukcích.*)

Z Vica vystoupily dvě pečlivě řízené energetické spirály. AA vyslal svoji energetickou spirálu mezi ně a zaktivoval ji. Vic si spirály přitáhl zpátky a stáhl se. AA se mocně chvěl. (*Co mám dělat dá?!!*)

Dezider do něj tvrdě strčil. (*Skoč! Proskoč tou štěrbinou!*)

AA skočil.

BLIK!

Silné stahy, pnutí... ohlušující přívál vjemů nejrůznějších neznámých druhů... přicházejí ze všech jeho částí... ani nevěděl, že existují... ocitl se v pasti, nemůže ven... nic nezabírá... nemůže nic uvést do pohybu, zařídit průběh dění tak, jak by chtěl... to jsem opravdu nečekal... bolí to... co je bolest?... kdo by to čekal?... ztlumte ty vjemy, a míň, míň, roztrhá mě to na kusy... je jich příliš mnoho, příliš silné... pomozte mi, dostaňte mě z této věci... tím jsem navždy skončil, ničí mě to, AA to neutáhne, pláče, pláče...

V jednom newyorském bytě pláče právě narozené dítě, až se stěny třesou. Matka a porodní bába se šťastně šklebí a po tváři jim stéká pot.

BLIK!

BB zamihotal. (*To je všechno?*) AA zajiskřil. (*To je začátek.*)

BB se otočil dovnitř. (*Pěkný začátek. Nebyl jsi zrovna šťastný.*) (*Teprve potom, co jsem se naučil něco málo, to začalo! Opravdové učení! Je toho tolik, že na to jedna*

rutina nestačí... Co je, co se stalo?!) (Začínám mít divoký vjem.) AA se odmlčel.
(Odkud?)

BB se zatvářil vlídně. (V pořádku, to nic. Teď pojďme domů. Budeme muset potáhnout nejméně na čtyři skoky, abychom se dostali zpátky, k nám domů na KT-95. Takže...)

(Domů! Ještě se nemohu vrátit.) AA se rychle zachvěl.

(To víš, že můžeš.)

(Ne!)

(No tak, AA...)

(Bylo to jenom 45 let. Potom jsem onemocněl. Neměl jsem příležitost dokončit, co jsem začal!)

BB se zatvářil vlídně. (Nějakých 45 let, to přece musí být dost. Pojď, jdeme.)

(Nemohu!) AA vehementně zamíhotal. (Mám jenom půl zkušenosti!)

BB se odmlčel. (Půl?)

(Byl jsem muž, ale tentokrát budu žena!)

BB stále mlčel. (Muž? Žena?)

(Přesně tak, drahý kamaráde, každý je úplně jiný, jako... No, to je to, co právě zjistím.)

BB se zatvářil přísně. (Máš problém.)

(Problém? Jaký problém?) (Dostal jsi přece úvodní instrukce.) AA se zamíhotal.

(Samozřejmě, dostal.) (Takže chápeš, co se děje.) AA se odmlčel. (Ne, co?)

BB se zatvářil vlídně. (AA, zaplétáš se, zaplétáš...)

V dálce se objevil obrovský vstupní otvor. Bylo cítit množství vibrací. AA mizel do masivního portálu spolu s dalšími...

BB se zachvěl tak mocně, jak byl schopen. (AA, ne... počkej!)

AA zmizel s vlnou neznámé energie.

BB ochabl a uzavřel se. Odklonil se z proudu.

(Mrzí mě to, hochu.) Vic mi jemně vstoupil do řetězce myšlenek. (Tušil jsem, že budeš mít podobný úspěch jako hrouda sněhu v pekle, ale musel jsem tě nechat, abys to zkusil.)

BB ochabl. (Co bude dál?)

(Když bude se nadále sledovat tento model chování, bude se víc a víc zaplétat do lidské zkušenosti, pokaždé klesne o další prstenec níž, dokud neklesne na samotné dno.)

BB zamihotal a odmlčel se. *(A co pak?)*

Vic se opatrně široce otevřel: *(Zůstávají na dně a už se nevrátí, nebo si začnou propracovávat cestu zpátky nahoru. Většinou zůstávají na dně.)*

BB ochabl.

(Jdi domů, hochu. Zpátky na KT-95.) BB ochabl a úplně se zavřel.

Za tlumeného mihotání pomalu odvanul ze stanice. Mlha řídla a příležitostně se v ní vyskytly čisté signály, které neměly identitu BB -nepřitahovaly ho ani rovnou nepronikaly, takže zůstaly bez povšimnutí.

Nakonec se přece jenom objevil slabý vjem. BB se okamžitě otevřel. Kolem procházela nějaká bytost. Zachvěl se a natáhl se. *(Ach! Tak přece jen! Vymotal ses z toho. Jak...)* Bytost se zastavila a nehýbala se. BB se rychle stáhnul. Nebyl to AA.

BLIK!

BB se široce otevřel. *(Spletl jsem si Identitu. Proto jsem vás zachytil.)* Pomalu jsem svinul svou rutinu. *(Máte problém, chápu...)*

Potom se náhle ozval silný signál, který mě volal zpět do fyzického těla. Také jsem měl problém. Ještě jsem zachytil vjem, že BB se odmlčel, a snad ve stejném zlomku vteřiny jsem se vzdálil. Zvedl jsem druhé tělo, pak vklouzl do fyzického, zhluboka se nadechl a začal pátrat po příčině.

U dveří zase štěkal pes, potřeboval vyvenčit...

11. - ZÁCHRANNÁ MISE

Čas: 3:55... plná fyzická bdělost, obvyklý stav a k tomu ne tak obvyklé rozpoznání přítomnosti naváděcího signálu **INSPEKTŮ**... vnímám ho současným stavem vědomí... následuje obvyklé vysunutí... signál je silný... pohybuji se nahoru a dál do prostoru, skrze prstence, přes Přechodovou oblast - zastavil jsem se. Přesněji *byl jsem zastaven*. Únava, kterou jsem si dříve neuvědomoval. Už žádný signál, byl

jsem na místě určení. A **ONI** také. Překrásný pocit tepla, přátelství a mnoho dalšího.
(Pane Monroe.)

Když přišlo toto oslovení, nikdy jsem s jistotou nevěděl, jestli mám čekat práci, nebo zábavu. Nebo ještě něco dalšího. *(Je potřeba provést jistá nastavení a vyvážení.)* Široce jsem se otevřel.

BLIK!

Ohromný bílý pes... třikrát větší než náš Parník - ach, úžasné jméno pro tak malinkého pejska - chňapá Parníka za krk a... už nepouští, mohutné čelisti pevně smýkají Parníkem ze strany na stranu... bezvládné tělo už jenom visí.

(Ne, ne!) Nemohu dopustit, aby se něco takového stalo! Je to opravdu Parník? Je! Je mrtvý, Parník je mrtvý! Já tu potvoru zabiji, již nikdy nebude...

BLIK!

RESET!

Ohromný bílý pes... třikrát větší než náš Parník - ach, úžasné jméno pro tak malinkého pejska - chňapá Parníka za krk a... už nepouští, mohutné čelisti pevně smýkají Parníkem ze strany na stranu... bezvládné tělo už jenom visí.

(Parník je mrtvý! Je mrtvý! Hrůza! Co budu dělat... bude mi chybět. Pust', velký pse, chci si vzít, co zůstalo...)

BLIK!

RESET!

Velký bílý pes, mnohem větší než Parník, svírá ve svých čelistech Parníkův krk, smýká s ním ze strany na stranu, Parník uvolněně visí, má zavřené oči.

(Příteli můj malý, když je to tak, chci ti poděkovat, že jsi se mnou celou tu dobu byl. Bylo to spolu hezké. Dal jsi mi hodně rutiny, která navždy bude mojí součástí...)

Stále je ještě v sevření silných čelisti, ale... Parník mírně zvedá hlavu, otevírá jedno oko, mrká na mě a svým psím způsobem se směje.

BLIK!

Byl jsem v klidu a uvolněný. Únava zmizela. Ještě víc. Energie se pročistila a zesílila. *(Děkuji.)*

(Jsem šťasten, že mohu sloužit.)

Zhoupl jsem se. *(Psi na mě budou štěkat.)*

(Teď se můžete přemístit ke svému příteli z jiného systému. Potřebuje vaši pomoc.)

Zamihotal jsem. *(Nevím, jestli mu budu schopen pomoci.) (Dohlédneme na to. Je důležité, abyste mu pomohl.)* Odmlčel jsem se. *(Je to důležité?)*

(Důležité pro vás. Tenkrát jsme spojení mezi námi přerušili my. Abyste dokázal vnímat svého přítele. Jak se říká u vás - čas napoví víc.)

Zatvářil jsem se vlídně. *(Mám se zmínit o vás?)*

(Ještě ne. Vezměte si toto - jak tomu říkáte? - rutinu, třeba mu bude k užitku. Říkáme tomu BHP-1⁶⁷.)

Široce jsem se otevřel. *(Spolehněte se.)*

Když se rutina přiblížila, zasunul jsem ji do sebe. Otočil jsem se a zaměřil Identitu BB KT-95. Poněkud jsem se posunul a zaměřil ho. Byl tady, ještě pořád obklopený mlhou, a mihotal.

BB se zachvěl. *(Co se stalo! Zmizel jste a pak se zase objevil. Někdo vás přinutil skočit?)*

Odmlčel jsem se. *(Přinutil skočit? Co to je?)*

(Když se chceme přemístit z jedné struktury do jiné, tak, ehm, rozumějte, natáhneme se a skočíme. Jestli někoho přistihnete otevřeného a všechno přesně klapne, tak si můžete jeho skok přitáhnout, a on se pak octne někde, aniž by k tomu místu měl patřičný vjem.)

Zamihotal jsem. *(Proč byste to dělal?)*

BB se zhoupl. *(Je to legrace, hra!)*

Zhoupl jsem se s ním. *(Alespoň jste se teď otevřel.)*

(Takže někdo vás přece jenom potáhl!)

Zatvářil jsem se vlídně. *(Ne tak docela.)*

(Poznám to, protože to zanechává stopu. Nikdo z těch, které znám, nesvedou, co jste právě udělal. Moc povedené. Co to bylo?) Zamihotal jsem. *(No, musel jsem, ehm, se o něco postarat.)*

BB se odmlčel. *(Postarat se o co?)* Zatvářil jsem se vlídně. *(O své tělo.) (Jaké tělo?)*

Zhoupl jsem se. *(Svoje fyzické tělo, jak jinak. Svoje lidské tělo. Pořád ho ještě mám a slouží.)*

BB se pevně zavřel a pak se pomalu otevřel. *(Jak se to... no to není... co to, jaké...)*
(Nevím. Zkrátka se to stalo. Snažím se, aby zjistil, proč.) BB se otočil dovnitř, potom se otevřel. *(Tak ty jsi jeden z těch kluzkých úhořů!)*

Odmlčel jsem se a otočil dovnitř. Zachytil jsem část Vicovy rutiny a silně jsem se zhoup. *(Doufám, že můj vjem je alespoň tak dobrý jako každý jiný.)*

BB se zhoup, potom znehybněl. *(Co AA? Mohu pro tebe ještě něco udělat?)*
(Zkusíme to. Potřebuješ lepší vjem toho, co se bude dít.)

BB se otočil dovnitř. *(Nechci žádnou opravdovou rutinu o těch záležitostech. Rozhodně nemám chuť do toho spadnout.)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(Tato rutina je jiná. Vlastně je to takové očkování...)*

⁶⁷BHP-I - lidská výuková zkušenost prvního vtělení.

BB se odmlčel. *(Očkování...)*

(Aby ses uměl lépe zavřít. Pošlu to pomalu. Chyť si okraj. Jestli se ti to nebude líbit, neber si to.)

BB se pomalu otevřel. Uvolnil jsem směrem k němu rutinu BHP- 1 , kterou jsem dostal od NICH. Když se rutiny opatrně dotkl, lehce se zatočila. Potom byla dlouhá pauza, všechno se zastavilo, žádný pohyb, žádná odezva. Nakonec se ozvalo cvaknutí a celá rutina zmizela v BB.

BB se otočil dovnitř a uzavřel se. Trpělivě jsem čekal. Zvolna jsme se vznášeli v místech, kde nebyla tak hustá mlha. V tomto okamžiku jsem mohl sledovat pouze dvě identity. Buď jsem se mohl vrátit tam, kde jsou ONI. nebo zpátky do těla. Neměl jsem žádnou rutinu o AA, jenom část rutiny BB, a to nestačilo. Jestli něco, musel to iniciovat BB. Nemohl jsem najít AA místo něho.

BB se otočil dovnitř a otevřel se. *(Všechno jsou to pro mě novinky. Opravdová rutina, že?)*

(Ano.)

(A do tohoto se AA dostal?) (Ano.)

BB se odmlčel. *(To není tvoje rutina. Jak jsi k ní přišel?)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(Pár přátel. Většinu jsem také neznal. Přinejmenším jsem si jistý, že jsem nikdy neměl takový vjem.)*

BB ztuhl. *(Tak jsem teď do toho trochu pronikl. Je to trochu složité, ale až AA dostane tento vjem, okamžitě z toho průšvihů vyskočí.)*

Zamihotal jsem. *(No... možná je to trochu složitější, víš.)*

(Co teď uděláme?)

(Snad odchytlíme tvého přítele, až zase někde vyplave. Pokud ho poznáš.)

BB se zatvářil vlídně... *(AA bych našel i v černé díře. Jdeme?)*

Objevil se mu vjem, že ho budu následovat, a měl pravdu. Ponořil se do mlhy a já jsem byl hned v závěsu zaměřen na jeho identitu. Kompletně jsme prohledali prstenec, kde BB minule přítele objevil. Ani ťuk. Sice tomu všechno od začátku nasvědčovalo, že to tak dopadne, ale i tak to byla špatná zpráva. Špatná zpráva pro BB. Vždycky tady byla naděje, že kdyby byl AA ve vnějším prstenci, mohlo by se jeho příteli podařit ho přesvědčit, vytáhnout ho ven a nechat ho jít domů. Takže špatná zpráva také pro AA? Nikdo v tomto okamžiku neměl přístup k takovému vjemu, ani AA.

Když jsem se dřív několikrát krátce zastavil ve vnějším prstenci, vždycky mě to doslova uhranulo - ta směska. Hlavně Finalisté, kteří se vědomě připravovali na poslední cestu tímto cyklem. Vyzařovali světlo, na které se nedalo zapomenout, ohromnou životní sílu, která byla plně zvládnutá. Ta síla zahrnovala všechny hodnoty a ideály, které ctí lidé -nebylo to něco z kontextu časoprostoru, netýkalo se to ani vnějších zabezpečovacích systémů, které si žádají specifický druh disciplíny, ale něco veskrze lidského, něco, co bylo získáno pobytem v lidském společenství. A to nejdůležitější - vše bylo dokonale zvládnuto. Vše vzájemně komunikující, prolínající se součástí celku. Byli naprosto otevření. Snadno jste mohli získat vjem lidského utrpení, které provází tento druh bytí a které zformovalo tuto Velikost - pokud byste to unesli. Jednou jsem se o to pokusil a bylo to pro mě příliš. Vrátil jsem se do těla a ještě několik dní jsem se s tím srovnával. Klíč spočíval v tom, že oni do této Velikosti dozráli tím, že byli lidé. Jako Nováčci při prvním vstupu takoví nebyli.

Teď bylo všechno jinak. Jejich vyzařování obsahovalo známou, povědomou rezonanci. Přemítal jsem nad tím, proč to tak bylo. Někdy u konce, když tam dole byli naposledy, určitě to tam vše vyrovnávali a ukončovali. Určitá část té životodárné síly prosákla, tomu není možné zabránit. Chci ale říct, že si při této poslední cestě už nevybírají role historického významu - pravděpodobné takové role měli už dřív. Jsou nenápadní, třeba pošťák, co každý den přinese noviny, hospodář, který se stará o své políčko, námořník, účetní... Nenajdete je ve skupině, ale potkáte je jednou tady, podruhé támhle, jsou roztroušeni v čase i prostoru.

Když se jich po ukončení cyklu zeptáte, kam chtějí dál směřovat, jemně a s vřelostí odpoví: domů. Z toho dýchá vjem, jenž má jakýsi nádech, který úplně přesně neznám.

Ano, BB, je toho tolik, co přesahuje strohá, chladná fakta. Zaplatíš plnou cenu, ale skutečně víš, co dostáváš. Jak, to není důležité. Tak, či jinak. Jak vysvětlíte rybě, jaký je život na souši? Nezkoušejte to.

(Hej, myslel jsem, že jsi tady se mnou.) BB přerušil můj tok myšlenek.

Otevřel jsem se. *(Jsem, jsem.)*

(Není v tomto davu. Co teď?)

Zatvářil jsem se vlídně. *(O další prstenec níž.)*

Otočil jsem se, BB v těsném odstupu za mnou a rychlým pohybem jsme se ponořili do mlhy pod námi. Měla jinou konzistenci. Dál jsme už nedokázali odhadnout, kde prstence začínají a kde končí. Něco mi v těchto rovinách bylo povědomé. Chodil jsem tady chvíli do vyučování.

Nebyl jsem dostatečně uzavřen. *(Jaké vyučování?)* vložil se mi do myšlenek BB.

(Kde se učíš, jak pomáhat těm, kteří jsou ještě ve fyzickém těle.) BB se zhoupł.

(Tady AA nebude. Jeho už neměl nikdo co učit!) Otočil jsem se dovnitř. *(Když myslíš.)*

BB zamířil hlouběji a ještě níž a já jsem ho následoval... Vstupovali jsme do mnoha průhledů mezi cáry mlhy. Pro mě to byla známá místa - až do dálky se rozprostíraly... domy, parky, pole, kde rostly různé plodiny, lesy, velké budovy,

kostelíky v řadách... a tak to pokračovalo do nekonečna. Lidské bytosti měly plné ruce práce a zabývaly se nejrůznějšími pozemskými činnostmi.

BB zamihotal. *(Mlha je hustá. Co to dělají?)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(Co se jim zachce.)*

(Jen tak se potloukají?)

(Někteří opravují domy, ve kterých bydlí, někteří pracují... nebo třeba jiní hrají golf, támhle v té budově se právě hraje poker...)

BB mě přerušuje. *(V jaké budově támhle? Nenacházím žádný vjem o tom, co vyjmenováváš!)*

Zamihotal jsem. *(Žádné budovy?)*

(Nic.)

(Domy, ulice, stromy, pole...)

(Jenom lidské bytosti, jak se pohybují všude kolem. A spousta mlhy.)

Odmlčel jsem se a otočil se dovnitř. Ta stavení - všechna byla z ne-fyzické hmoty, takže některá by měl být BB schopen vnímat. Tito dočasní obyvatelé této vývojové etapy si uvědomují, že nejsou fyzičtí; toto všechno vystavěli a vybudovali proto, aby se obklopili známým prostředím. Zatímco promýšlejí a připravují svůj následující lidský cyklus, který bude vybudován z... Zajiskřil jsem! BB neměl v této rovině žádnou identitu, proto nemohl přijmout žádný vjem. Tentokrát to bylo výhradně pro lidi.

Zatvářil jsem se vlídně. *(Mám pocit, že tady tvůj přítel není. Pojdme dál.)*

BB zamihotal. *(Níž?) (Ano.)*

Přehoupnul jsem se a provedl nádherný půlobrat a skočil jsem do mlhy, jež tvořila rozhraní dvou prstenců. V prstencích byste mohli strávit tisíce let a ještě byste měli co zkoumat a poznávat. Některé části jsou úžasné, jiné už tolik ne. Dozvěděl jsem se, že všechno, co člověk obsáhne svojí myšlenkou, tady existuje; takže všeho neustále přibývá, protože člověk přemýšlí pořád víc a víc. Také jsem se dozvěděl, že někteří lidé tady skutečně tráví tisíce let, vstupují do pozemského života a zase ho opouštějí. To by mohlo být opravdu něco, když by se všechno pečlivě promyslelo, ale většina z nich se...

(Mám ho, mám ho!) BB mě od sebe skoro odfoukl, tak silná byla jeho vibrace.

(Kde?)

BB již uháněl pryč a já jsem byl těsně v závěsu. Byl jsem zvědavý na toho proslulého AA... pak jsem se s BB skoro srazil, tak prudce zastavil.

BB zamihotal. *(Je to AA, ale... něco tady nesedí.)*

Zaměřil jsem se na BB, abych získal vjem místa, kam směřuje jeho pozornost.

Předmětem byla bytost menšího vzrůstu, slabá energie, žena, stará žena, ne, není tak stará, jenom...

BB se zachvěl a vstoupil dovnitř. *(AA! Chlapče můj, to jsem já!)*

Bytost zamihotala a napůl se otevřela. *(Dej mi pokoj.)*

BB se zachvěl. *(To jsem já! BB!)*

Bytost se otevřela více. *(Cože?)*

BB se vytáhl dopředu. *(BB, já, přišel jsem si tě odvést zpátky, kamaráde můj!)*

Bytost se široce otevřela a zachvěla se. *(BB! Kde ses tady vzal?)* BB se zatvářil vlídně. *(To není důležité, chci tě vzít zpátky.)* AA zamihotal. *(Zpátky? Kam zpátky?) (Tam, kam patříš.)*

AA se zachvěl. *(Kam patřím? Patřím sem! BB, povídám ti, už si nikdy nebudu přát být ženou. Celé dny jsem kopala na poli, ráno jsem se vzbudila v té chýši, co je jak ledová skála, ještě byla tma, rozdělala jsem oheň na vaření, pak jsem drtila zrní, abych mohla připravit jídlo, uvařila jsem dětem, potom se vzbudil on a připravila jsem jídlo pro něho, pak přijel výběrčí daní a sebral tři prasata, ta nejlepší, potom zemřelo moje nejmenší dítě a musela jsem ho pohřbít hned vedle dalších osmi, ale šest ze čtrnácti jsem udržela při životě, pak přišel mor a já jsem onemocněla a celou tu dobu on jenom vylehával nebo lovil nebo mě bil holí, jednou přišel i s dalšími muži, opilí vínem, a každý se mnou ležel, všichni. Ten mor byla Boží vůle. Dostal mě od všech těch hrůz!)*

BB se úplně odmlčel a zamihotal. Chystal jsem se, že se do toho vložím, ale z ničeho nic se vytvořila nějaká zeď, nějaká síla, která působila odpudivě. Zkoušel jsem to znovu a znovu, ale nechtělo mě to pustit k AA. Nic takového jsem ještě nikdy nezažil. Nakonec jsem zůstal, kde jsem byl.

BB se opatrně otevřel. *(AA, přišel jsem ti pomoci...)*

(Nepotřebuji pomoc,) přerušil ho AA. (Vím, co udělám. Půjdu zpátky a budu válečníkem, budu mohutný silný muž a budu šířit svoje sémě z jednoho konce Anglie na druhý. Starý král Jindřich si na mně nic nevezme, vůbec nic!)

BB se silně zachvěl. *(AA!)*

AA se odmlčel a zamihotal. *(Cože? Ach, to jsi ty, BB. Co chceš?)*

BB opatrně projevil vlídnost. *(Pojďme domů.)*

AA zamihotal. *(Domů?)*

(Zpátky na KT-95. Co na to říkáš?)

AA neustále mihotal. *(KT-95? K-T-9-5. Ano... ano! No a co s ní je, BB?)*

BB měkce projevil vlídnost. *(Teď bychom měli odejít a vydat se zpátky. Zase se setkat se starými přáteli, dát jim pár nových her, dát jim tu ohromnou rutinu, kterou jsi tady získal, velké věci čekají na KT-95. Pojďme už.)*

AA zamihotal. *(No, dobrá, BB, možná bys mohl... možná bys mohl... Ne! Nemohu jít, ještě jsem tady neskončil! Bude ze mne mohutný, silný válečník. Pak budu moct zabíjet lidi, zabíjet, vylehávat, ženy budou tentokrát nosit jídlo mně, budu lovit, pít kdy se mi zachce, žádné děti...)*

BB se natáhl a chtěl přítele uchopit, ale on se zatím rychle ztratil v mlze. BB vyrazil za ním, ale zahradil jsem mu cestu a stál jsem bez pohnutí, zatímco on se pomalu uzavřel a ochabl. Kolem nás prošlo mnoho bytostí, ale zvědavost projevily snad jedna nebo dvě. Vzhledem k tomu, že jsem z AA měl jenom velice slabý vjem, to naznačovalo, že jeho sestup prstenci směrem dolů bude daleko rychlejší než u typického Nováčka. BB by to určitě pojmenoval šílená rutina, kdybych mu ten vjem předal dřív, než se to s AA stalo.

(Utíká ti to.) BB se mírně otevřel. *(Nemůžeš být současně zavřený a otevřený. Ten tvůj vjem ke mně dolehl stejně jasně, jako kdybys mi ho poslal.)*

Zhoupl jsem se. *(Ještě se pořád učím.)*

(Asi máš pravdu,) pokračoval BB. *(Považoval bych to za nepovedenou zběsilou rutinu. AA se ale nechal chytout spíše na uhlazenou a těžko uchopitelnou. Co to do něho vjelo?)*

(Stát seženou...) Opatrně jsem se uklonil. *(Musel žít tak před třemi, čtyřmi sty lety, v minulosti, před dneškem.)*

BB se odmlčel. Lineární čas - to bylo pro něj příliš. Objevil se mi vjem, který mi říkal, že pro mne to je také novinka. Vždycky jsem si myslel, že ti, kdo se opakovaně zrozovali, prožívali své životy ve vztahu k času jako následné, po sobě jdoucí. V případě AA to tak buď nebylo, nebo byl výjimkou.

BB se mírně otevřel. *(Takové to je, být ženou?)*

Zamihotal jsem. *(No... dříve tak většina žen žila. Teď je to jiné... alespoň pro některé.) (A kolik lidí je žen?)*

Opět jsem zamihotal. *(Tuším, že asi polovina. Měla by to být polovina.)*

BB se zachvěl. *(Jak někdo může chtít být ženou?)* Zatvářil jsem se vlídně. *(To je to vyvažování, rovnováha. Někteří muži si myslí, že ženy tajně ovládají Zemi.)* BB se upřeně zaměřil na mne. *(A ovládají?)*

Otočil jsem se dovnitř a pak jsem se zhoupł. *(Jsem teď muž... proto bych řekl, že ano.)*

BB se otočil dovnitř a uzavřel se. Nepochybně jsem se od něho hodně učil - nějakým zvláštním způsobem. Je jasné, že na KT-95 zdaleka není život v lidské a fyzické podobě. Vysvětlovat toto všechno, třeba i s pomocí celého houfu rutin, by bylo pro mne opravdu náročné. Přesto jsem nepřestával vnímat teplo, přátelství a pocit jisté familiárnosti s BB, které jako by nějak nezapadaly do celého „obrazu“. Líbil se mi. Příjemný chlapík. Reaguje velice lidsky. Možná, že energetický základ ve všech systémech - fyzikálních i těch ostatních - je společný. Jenom ta zkušenost, rutina, je jiná.

BB se náhle otevřel. *(Tak co bude s AA?)*

(Můžeme to zkusit znovu.)

(Už jsi z toho vypadl.)

Odmlčel jsem se. *(Vypadl?)*

(V tvém vjemu je, že je to zbytečná námaha.)

Zajiskřil jsem. *(Už mi to zase utíká?)*

BB se zhoupł. *(Trošku.)*

(AA je chycen ve svém modelu jednání. Nejsem sice zvlášť inteligentní, ale můj vjem obsahuje, že i když to nemůžeme změnit, můžeme to zkusit.)

BB se zatvářil vlídně. *(Ještě jednou. Už naposledy.) (To mi zní nějak povědomě...)*
(Dlužím mu to, tak nějak to říkáte, ne?)

Uklonil jsem se. *(Tak ještě jeden pokus. Ale začíná to být drsné.)*

Otočil jsem se na stranu, abych sebral všechnu sílu, a pevně jsem se zavřel. Miha před námi byla mnohem hustší a chladně šedivá. Jen místy ji přerušovaly záblesky světla. Chápal jsem, co to světlo znamená. Byly to bytosti z vnějších prstenců, které sem vstupovaly proto, aby pomáhaly nebo se setkaly se svými drahými v okamžiku jejich smrti. Sám jsem to několikrát vyzkoušel, ale udělalo to na mne dojem, že pro tuto činnost nejsem úplně stavěný. Většinou tyto prstence projdu, jak to jde nejrychleji a co nejtěsněji uzavřený.

Pomalou jsme se nořili dál. Skoro v tom samém okamžiku jsem začal mít nepříjemné pocity a objevil se vjem, že BB tu změnu snáší ještě mnohem hůř. Jenom na něm teď záviselo, jestli se nám podaří najít AA. Kličkoval jsem mezi strnulými, nehybně visícími bytostmi, kterých bylo bezpočet. Vlastně bych to upřesnil, že se pohybovaly tak pomalu, až se to nedalo postřehnout. Ty formy byly právě zesnulé bytosti, které okamžikem smrti ztratily fyzické tělo a skoro si to neuvědomovaly. Nejasně si uvědomovaly, že zemřely, ale nedisponovaly žádnou, nebo téměř žádnou rutinou o tom, co se stalo. Když jsme je mijeli, zjistil jsem, že to znamenalo buď začátek rozpomínání se, anebo alespoň poslední fázi procesu zapomnění. V takové situaci mě obvykle napadlo: Také jsem takový byl dříve? Byl jsem někdy také tak nevědomý? Připustit si, že to tak asi bylo, mě přivádělo do deprese. Nevzpomínám si na to, nebo si na to nechci vzpomenout.

Poprvé jsem si uvědomil, že v tomto neutěšeném místě hluk pásma M není tak silný. Okamžitě se objevil vjem, přirozeně: hlupáku, jak jinak, copak tady se přemýšlí? Jsou v šokovém stavu ze smrti a chybí jim něco, k čemu by se mohly upnout. Strach je naprosto ochromuje, takže strkají hlavu do písku a pokoušejí se skrýt. Proběhla mnou známá vlna soucitu, kterou jsem od sebe hned odřízнул. Na tomto konci barikády na důsledcích pracují jiní. Já bych měl být na straně těch, kteří pomáhají odstranit příčiny. Nevím, co z toho je těžší.

(Není tady.) BB se tvářil ponuře. Byl sotva otevřen.

Otočil jsem se dovnitř. Už je to dávno, co jsem nechal rozplynout rutinu o mém bolestném šplhání či klopýtání těmito středovými prstenci. Žádný další výcvik jsem v tomto směru neměl, ale další prsteneček jsem důvěrně znal. Nic hezkého na něm nebylo. V prstenci za ním začínal fyzický život. Tyto dvě vrstvy jsou těsně provázané - hustý prsteneček jen mírně fázově posunutý oproti fyzické hmotě. Bylo to jakoby rozhraní mezi jedním a druhým systémem reality. Také z této perspektivy bylo pro Nováčky dost obtížné, aby okamžitě rozlišili tyto dvě úrovně a rozdíl mezi nimi. Ale mně se to dařilo.

Potíž byla v tom, že obyvatelé tohoto prstence toto nedokázali. Neuvědomili si - nebo si nechtěli uvědomit, anebo to neuměli, že už nejsou ve fyzickém projevu. Byli mrtví a o fyzické tělo dávno přišli. Přesto se nepřestali chovat, jako by byli tělesní, snažili se dělat všechno tak, jako když fyzicky žili, a pokračovat v dřívějším stavu bytí. Byli celkově dezorientovaní, usilovali o komunikaci s dřívějšími tělesnými přáteli a milovanými, kteří pořád žili v tělech. Anebo s kýmkoliv, kdo se náhodně vyskytl v jejich blízkosti. Bez účinku. Další poutala místa, kterým během tělesné existence přikládali velký význam nebo pro ně byla něčím důležitá. Už dávno všichni zapomněli techniku, která je tak podstatná, anebo ji hluboce zablokovali - pásmo M.

Byli tam i takoví, kteří si změnu ve svém bytí vykládali jako nepříjemný sen nebo noční můru a s nadějí čekali, že se jednou, snad brzy, probudí.

Obezřetně jsem postupoval dál, BB byl za mnou. Až na malinkou škvírku byl úplně uzavřený, pouze pátral po identitě AA, nic víc. Vůbec se mu nedivím. Kdybych se do těchto míst dostal poprvé, zvrtil bych se a okamžitě utekl. Hluk pásma M se teď změnil v úplné dunění, v kakofonii strachu, zlosti a snad každé lidské emoce, touhy a každé potřeby, která souvisí s pozemským bytím. Vše odhalené, obnažené, bezprostředně vystavené na odiv. Když jsme postupně pronikali hlouběji a hlouběji, čekal jsem, že mi BB dá nějaké znamení, ale pořád nic nepřicházelo. Zrychlili jsme hledání, pohybovali jsme se pořád rychleji, takže fyzická úroveň a ti, kdo byli v ní, se teď vzájemně promísili s obyvateli prvního prstence. Ale pořád šlo rozlišit, kdo kam patří. Vtělené, fyzické bytosti jsme vnímali méně ostře, jako by byly průhledné - úplně ne, ale značně.

Náhle mě BB mocně potáhl, takže jsem se zastavil. *(Mám ho! Není to nic moc, je celý obalený, ale je to on!)* Zamihotal jsem. *(Kde?)* BB se předklonil. *(Támhle!)* Zaměřil jsem se dovnitř. Támhle, támhle, támhle... znamenalo mimo čas. Vlastně ne, znamenalo to v jiném čase. Přibližovat se k identitám z jiného času - to jsem nedělal každý den, rozhodně ne ze svého rozhodnutí. Potom se objevil vjem z našeho minulého setkání s AA, které se také odehrálo v jiném časovém rámci. Nezacláněj, levá hemisféro! Nato jsem někde uvnitř sebe zachytil tu jemnou vibraci. *(Je důležité, abys tam šel. On ti pomůže.)*

Zářivě jsem zajiskřil.

BLIK!

BB se zachvěl. *(Myslel jsem, že se neumíš natáhnout a skočit!)* Zamihotal jsem. *(No, já jsem...)*

(A oba jsme skočili úplně současně!) BB se pohupoval. *(Nepřipouštíš si svou skutečnou sílu.)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(Tak to bylo přeskočení?)*

(Přesně jak ho děláme na KT-95.) Potom se BB odpojil, protože dál pátral dole pod námi.

Vznášeli jsme se nad nerovnou venkovskou krajinou, skalnatými a písečnými pásy. Na vegetaci jsme skoro nenarazili. Nad námi nebe zalité sluncem, pod námi prašná cesta. Po ní kráčelo v trojstupech asi osmdesát nebo devadesát mužů. Všichni měli kabátce, které sahaly zhruba ke kolenům a chyběly jim rukávy. Těsně nad pasem byli opásáni širokými koženými opasky. Hrudník chránily kyrysy, na opascích se jim houpaly krátké oboustranné meče. Paže jim chránily kovové pláty. V levé ruce svírali těžké kulaté štíty s ostrým hrotem, v pravé dlouhé dřevěné kopí. Muži pochodovali rázným tempem. Toto nebylo z prstence, byla to skutečná rutina z fyzického života.

Hluk pásma M byl výrazně slabší. Více jsem se otevřel. *(Zachytil jsi identitu svého přítele?)*

BB zamihotal. *(Je to velmi vážné, ale... je to on! Úplně vepředu je ten člověk a hned za ním je AA... ale je jiný. Nad ním je úplně jiná rutina. AA je slabý. Vůbec nemohu zachytit žádný silný vjem. To ostatní kolem je moc silné. Co se to děje!)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(Tentokrát je ještě ve fyzickém těle. Je válečník.)*

BB se odmlčel. *(Co znamená válečník?) (Zabíjí jiné lidi.)*

Odvrátil jsem se od zcela zamlklého BB, natáhl jsem se. Zaměřil jsem se na vjem přicházející od AA. Téměř okamžitě jsem narazil na zeď odporu, která mne násilně odmrštila zpátky. Ať jsem se jakkoli snažil, nemohl jsem ji překonat. Bylo to stejné jako předtím, když jsem se zkoušel natáhnout k AA.

Zástup válečníků postupoval dál podél silnice směrem k rokli. Viděl jsem, že po obou stranách této rokle jsou ukrytá nepřátelská vojska a zachytil jsem ve svém nitru neomylný pocit, že... Naplněný hrůzou jsem se natáhl po válečníkovi AA, ale bariéra mě odmrštila zpátky. Věděl jsem, co se stane a naplnilo se to. Když byl zástup v samém srdci rokle, nepřátelé se vztyčili ze svých stanovišť a ze všech stran se na AA a jeho druhy snesla sprška kopí. AA byl mezi prvními, kteří se v křeči svalili k zemi. Svíjel se v prachu s tváří obrácenou k zemi. Zoufale se pokoušel vstát, aby se dál mohl účastnit boje, ale kopí v zádech ho pro-tnulo skrz naskrz a vniklo až do země. Proudý krve se mísily s prachem a za několik okamžiků se tělo uvolnilo a navždy zůstalo bezvládně ležet.

Okamžitě jsem vyslal silné chvění k BB. *(Jdi! Jdi za ním, tam dolů! Já nemohu, tak musíš ty! Přiveď ho sem.)*

BB se rychle vzdálil a já jsem se zaměřil na bitevní scénu. Musel jsem ho obdivovat. Když vstoupil do pozemské reality a na bitevní pole, nevyvolalo to v něm sebemenší mihotání. Vytáhl vzpírajícího se AA z válečnickova těla a spolu s ním se blížil zpátky ke mně. Byl jsem naprosto ohromený: čím více se ke mně blížili, tím víc mě ta bariéra tlačila od nich pryč. Nakonec jsem k BB vyslal sdělení, ať se dál nesnaží a zůstanou na místě. AA měl ještě podobu válečníka a ze všech sil se vzpíral a silně se chvěl. *(Musím zabít nepřítele. Musím je zabít, zabít je. Musím vstát a zabít nepřítele... Kde mám kopí, kde mám štít? Musím se zvednout a pobít je. Bitva skončí. Pustte mne. Kvůli vám nemohu bojovat, za chvíli to skončí a já o všechno přijdu... Dejte mi moje kopí. Kde je?... Musím se sebrat a jít bojovat, jít, bojovat a zabít!)*

BB se zachvěl. *(Nepoznává mě! Už ho nedokážu udržet!)*

Zamihotal jsem. *(Pust' ho.)*

BB se odmlčel. *(Cože?)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(Pust' ho. Nemůžeš teď pro něho nic udělat.)*

BB pustil zápolící formu a válečník AA rychle vklouznul zpět do bitevní reality. Bezvýsledně se pokoušel zvednout štít a oštěp a opět začít bojovat. Když se mu to nepodařilo, tupě zíral na své ruce. Ze zoufalství začal tlouct nepřátele pěstmi, které jimi prostupovaly, jako by neexistovaly. Snažil se ale dál.

Otočil jsem se k BB. Byl ochablý a úplně uzavřený. *(Pojď, vrátíme se.)*

BB se mírně pootevřel. *(Kam?)*

BLIK!

Jsme v Přejchodové oblasti poblíž Stanice. BB je stále ochablý, nehybný a napůl uzavřený.

Zajiskřil jsem. *(Jak se ti zamlouval ten skok? Trefa přímo do černého!)*

BB se poněkud pootevřel. *(Hm, dobré.)*

Najednou jsem zneklidněl. Na něco jsem zapomněl. Bylo to důležité. Neklid ještě vzrostl. Něco se snažilo upoutat moji pozornost. Bylo to naléhavé. Ano! Moje tělo! Musím zpátky.

Zachvěl jsem se. *(Musím odejít! Ale vrátím se.)*

BB se široce otevřel. *(Hej!)*

Zmizel jsem tak rychle, že se z něho nejdřív stal bod o velikosti špendlíkové hlavičky a potom jsem ho ztratil z dohledu. Když jsem prolítal prstenci, téměř jsem nevnímal okolí... pak se objevilo pole druhého těla, které obklopuje fyzické tělo... snadno jsem vklouzl dovnitř a sesunul se ještě níž do fyzického. Posadil jsem se a cítil jsem únavu. Zvláštní. Problém, který mě přivolal zpátky, byl zjevný. Tělu byla zima. Přikrývka sklouzla na zem.

12. - NEPŘÍMÝ DŮKAZ

Čas: blíže neurčený, v noci... Proběhl obvyklý uvolňovací postup, žádný signál... mohu si vybrat z několika možností... rozhodl jsem pro návrat k BB, jestli to sám dokážu... Identita BB KT-95... pak spouštím metodu natažení se... průchod prstenci hladký, dál k hranici, kde začínají řídké mlhy Přejchodové oblasti... pomalu

se ubírám vpřed, abych získal vjem, který by mě upozornil na blízkost BB... nikde ho totiž nenalézám... vjem mě překvapuje, BB je přímo pode mnou, tak těsně zavřený a ochablý, že není divu, že ho nemohu najít.

Otevřel jsem se a zachvěl. *(Ahoj, BB! Jsem zase tady.)*

BB se mírně pootevřel a potom zajiskřil. *(No prosím! Skoro jsem už nedoufal! Jako bys už navždy uvíznul v tom svém lidském těle.)*

Poněkud jsem se zhoupł. *(Někdy uvíznu...)*

Nezachytil jsem od BB žádný vjem týkající se AA. Vůbec jsem se nechtěl do tohoto tématu pouštět - jenom v případě, že ho začne BB. Byla to dost citlivá rutina a uvědomoval jsem si, že mu stejně nemohu poskytnout odpověď, která by mu udělala radost. Jestli o nějaké odpovědi vůbec bylo možné uvažovat. Jen tak, aby se něco dělo, jsem se protáhl a udělal asi tři přemety. Pyšný na svůj výkon jsem se zase k němu vrátil.

BB se uklonil. *(Co to bylo?)*

(Jenom se trochu protahuji.)

BB se otevřel. *(Doma na KT-95 máme jednu hru a tam se podobné věci dělají. Chceš to zkusit?)* Zajiskřil jsem. *(Jasně!)*

BB se trošku zhoupł. *(Prostě zkus po mně všechno opakovat. To je vše.)*

Obrátil se, roztočil a já jsem se natáhl za ním. Plně jsem se soustředil na jeho identitu. Připadalo mi to, jako bych držel kluzké prase na zamrzlém rybníce s tím rozdílem, že tento rybník měl tři dimenze - ne, bylo to daleko horší, měl mnoho dimenzí. BB vířil, zastavoval se, znovu vyrážel kupředu, pomalu, pak zase rychle, měnil svůj signál od zvláštních záblesků vjemů až po vjem zářícího slunce a zpět, vybíral zatáčky kolem shluků forem pobouřených naší náhlou přítomností. Celou dobu jsem visel na identitě BB jako bruslař, jedoucí na kraji řady. Nořili jsme

se do mraků a zase jsme se vynořovali ven, do pásů různých energií, které byly jako poryvy studeného a horkého vzduchu, elektrických výbojů... pronikali jsme skrz všechny zdi a hradby toho úchvatného velkolepého „města“. Začal jsem mít strach, že se už nedokážu dál držet jeho identity, že když se pustím, ztratím se.

Okamžitě zastavil a znovu jsme se ocitli v jemném oparu vnějšího prstence Země. Třásl jsem se.

BB se zářivě chvěl. *(Dobrá zábava, ne?)*

Hluboce jsem mihotal. *(Jo, legrácky. Kdopak tohle vymyslel?)*

BB se odmlčel. *(Vymyslel?)*

(Kdo to začal?)

BB se uklonil. *(Ani nevím. Vždycky jsme to hráli. Můžeš začít něco úplně nového, jestli chceš. Opravdová legrace spočívá v tom, že každý přidá k původnímu něco nového na začátek, doprostřed nebo na konec, takové překvapení. Chápeš?)*

(Ano. My lidi máme něco podobného. Jmenuje se to „Dělej to co já“.)

BB zajiskřil. *(Ano, správně. Dělej to co já! Přesně to jsi dělal. A šlo ti to. Asi tu hru hraješ často.)*

Zamihotal jsem. *(No, v poslední době moc ne. Ale jsem pilot a to se mi teď hodilo.)*

BB se odmlčel, tak jsem pokračoval. *(Co se stane, když nezvládnou kličku nebo když ztratím identitu, která vede?)* BB se divoce zhoupl. *(Prohraješ!) (A co se stane těm, kteří prohrají?)*

BB zamihotal. *(Nemám k tomu žádnou rutinu. Nikdy si už nepřijdou zahrát. Můj vjem je, že se ztratí.) (A nikdo je už nenajde?)*

(Oni už znovu nepřijdou, aby si zahráli, jak jsem naznačil, takže k tomu nemám, žádnou rutinu. Někdy nás hraje třeba sto najednou. To je pěkné, ne?)

(Ano.) Měl jsem poslední otázku. *(Co jsou všechny ty věci, kterými jsme procházeli?)*

BB se uklonil. *(Ani k tomu nemám žádnou rutinu. Nikdo se tímto nezabývá. Je to všechno jenom hra.)*

A jaká! Jasně jsem během našeho výletu vnímal, že opakovaně ztrácím identitu BB. Prohrál bych a ztratil bych se. Možná, že bych také zůstal ztracen. Ale všechno nakonec dopadlo jinak a objevil se mi jasný vjem, že je dobré tuto hru znát dřív, než se do ní kdokoli pustí. Obzvláště tehdy, když hrajete ve stylu KT-95.

A druhá část otázky - kam a kdy nás hra zavedla. Jaký byl vliv této energie, kterou jsme my dva vynaložili na to, abychom se rychle a bezúčelně pohybovali prostorem. Kolik jsme asi usmrtili mravenců, když jsme neuvážlivě „šlapali“ po

„golfovém hřišti" vesmíru? Co by se stalo, kdyby se hry účastnilo sto hráčů najednou? Místní obyvatelé by to možná považovali za přírodní katastrofu nebo Boží vůli a bylo by úplně jedno, jestli jsou to mravenci, nebo archetypy. V každém případě je to podivný vjem, snad i jenom být tímto nástrojem Boží vůle. Snad jedna ukázka nejvyššího neosobního bytí...

BB mě přerušil. *(Hej, všechno v pořádku?)*

Otevřel jsem se. *(Jo, jistě.)*

(Byl jsi zavřený a mihotal jsi. Objevil se mi vjem, že zase skočíš zpátky do toho svého fyzického těla.)

Otevřel jsem se a zhoupal se. *(Ne, ne. Rozhodně ne teď.)*

(Nač se tím zatěžovat? A proč se vůbec vracet? Nechej ho, kde je.)

Otočil jsem se dovnitř. Tento vjem se zatím objevoval víc než jednou a já jsem ho vždycky zapudil. První otázka, která hned naskočila, byla: Co bych dělal a čím bych se stal, kdybych to udělal? V celém řetězci mi chyběl ještě jeden článek. Snadno bych dokázal projít prstenci a mohl pobývat a sdílet některou z horních vrstev. Děje se tam spousta zajímavého. Většinou, možná, že dokonce vždycky, jsou zaměřeny na pomoc lidem. To se jeví jako dobrá a velmi důležitá průprava. Průprava k čemu? Tak, chybějící článek je na světě. Finalisté v posledním prstenci věděli, že směřují Domů, ale můj vjem ohledně Domova byl čím dál matnější. Místo toho, abych ho vnímal stále jasněji, jak by tomu správně mělo být. Už je to dlouho, co jsem Tam byl.

Opatrně jsem se otevřel. *(No, víš... pořád se učím... a abych to dokončil, potřebuji fyzické tělo.)*

BB se odmlčel.

(Je to také taková hra,) pokračoval jsem, *(a já jsem se zavázal, že ji budu hrát.)*

BB zajiskřil. *(Ó, hra. Tak tomu rozumím.)*

(Pošlu ti k tomu stručnou rutinu, jestli ji budeš moci přijmout.)

BB se zhoupal. *(Po té poslední výpravě za AA už vydržím cokoli lidského.)*

Otočil jsem se dovnitř. Zmínil se o AA a ani nezamihotal. To bylo něco. Vyzařoval vlídnost. Sestavil jsem zkrácenou a upravenou rutinu, jenom stručné sdělení o mém mimotělesném působení od roku 1958.

Vynechal jsem část o NICH a poslal jsem mu ji. Pohltl ji, uzavřel se a už se nepohnul, naprosto znehybněl. Potom se široce otevřel, zhoupł se a zamihotal. Zachvěl jsem se. *(Není to zas až tak směšné!)*

BB se konečně zatvářil vlídně. *(Přišla mi identita, kterou pro tebe mohu použít! Ram-Bam⁶⁸.)* Mohutně mihotal a houpal se.

(Budu tě nazývat Rarn.)

Konečně se zklidnil. *(Dobrá, Rame, objevuje se mi vjem, že jsi byl pouze uzamčen uvnitř, zaháknut v lidském těle, než se ti to všechno stalo. A pak se začaly dít věci! Ze začátku jsi nebyl moc chytrý...)*

Uklonil jsem se. *(Pořád ještě nejsem.)*

(A jedno je jisté, vybíráš si vždy tu těžší cestu.)

Mírně jsem se zhoupł. *(Mám snad dát na vjem, že ty by sis poradil lépe?)*

BB zamihotal. *(Proč? Kterákoli hloupá Vlnka i s pouhou poloviční identitou by...)*

Skočil jsem mu do toho. *(A co tak se žádnou identitou?)*

BB se odmlčel a potom se zachvěl. *(Ne, ne, už dost. Do toho mě nezaplétej! Budu to dělat po svém!)*

Zhoupł jsem se a otočil se dovnitř. Možná, že z vnějšího pohledu je většina mých reakcí na první OOBÉ k smíchu. Teď se tomu sám dokážu zasmát. Alespoň jsem se přesvědčil, že ta záležitost se školením a výukou lidí *může* fungovat. Pořád zbývá ještě hodně otazníků. Co se děje po vystudování? Kde a jak budu uplatňovat to, co jsem se naučil?

BB přerušil moji úvahu. *(Řekni, Rame.)*

Otevřel jsem se. *(Ano?)*

BB zamihotal. *(Beru to zpátky. Nejsi žádná hloupá Vlnka.)* Zhoupł jsem se. *(Díky. Takové ujištění jsem potřeboval.)* BB se odmlčel. *(Opravdu?) (To je vtip. Lidský humor.)*

Otočil se dovnitř a potom změnil pozici a opět se otevřel. *(Jak se objevil ten vjem, že se máš pustit do té hry na opouštění svého těla?)* Zamihotal jsem. *(Nevím.*

Zkrátka se to stalo.) (Jiní lidé to také dělají?)

(Někteří určitě, to vím. Setkali jsme se. Potíž je v tom, že většinou prožívají OOBÉ, když spí, a když se pak probudí ve fyzickém těle, většinu toho zapomenou.)

⁶⁸ V originálu: Ram the Bam - možno přeložit jako: beran, tvrdá palice.

BB se otočil dovnitř. Věděl jsem, že si srovnává a prochází moje sdělení.

Informace jako spánek nebo probuzení od něho vyžadovaly nové vjemy. Také jsem věděl, k čemu směřuje. Ale ještě to odložil.

Otevřel se a zamihotal. *(Ty tři vlnky, které vyšly z toho... ehm, světla, to byl kdo?)*

Uklonil jsem se. *(To nevím.)*

(Chovaly se, jako by tě znaly.)

(Možná byly z KT-95.)

BB se zhoupł. *(To je pěkně hutná rutina... ehm, vtipný humor. Jako bys je také znal... Chtěl jsi, aby tě vzaly s sebou. Proč?)* Zamihotal jsem. *(Nevím.) (Potkali jste se ještě někdy?) (Ne, k tomu nemám žádný vjem.)*

BB se znovu otočil dovnitř a pak se zase otevřel. *(A co ty Vlnky, které ti pomáhaly, když jsi to potřeboval, nebo ses řídil vjemem, že to potřebuješ? To byl kdo?)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(Asi byly z horních prstenců. Podobných záležitostí se tam děje spousta. No a je to zase stejné - lidé k tomu nemají žádný vjem, možná s výjimkou toho, čemu říkají sen... ehm divoká rutina.)*

BB se opět otočil dovnitř, po nějaké době se otevřel a mihotal. *(Získal jsem vjem, že těch divokých rutin je tady docela dost.)* Odmlčel jsem se. *(Třeba které?)*

(Třeba ta rutina týkající se intenzivní výuky o lidské struktuře, víš, ta, kterou jsi mi poslal.) Zamihotal jsem. *(Ano?)* BB se přemístil. *(Není to divoká rutina?) (Můj vjem mi říká, že ano.)*

(A také mám další rutinu, a když tyto dvě srovnám, jedna z nich je zajisté divoká.)

Odmlčel jsem se. *(A to je která?)*

(Ta, kterou máme k brožurce o Časoprostorové iluzi. Týkala se všech těch míst, která navštívíme, a toho, co tam lze čekat. O lidských bytostech, o tom, jak to všechno začalo, k čemu to vlastně je... takové věci.)

Otočil jsem se a potom se znovu pomalu otevíral. *(Ono to do sebe nezapadá?)*

(Tady to máš. Tady máš, udělej si vlastní vjem.) BB mi poslal rutinu a já jsem ji zvědavě přijal. A otevřel ji.

BLIK!

Někdo, Někde (nebo obojí, v milionovém počtu nebo nekonečně velkém počtu) požaduje, má rád, potřebuje, ctí, sbírá, pije, jí nebo používá jako drogu (*obecně označeno*) látku s identitou Nektar (elektřina, ropa, kyslík, zlato, pšenice, voda, půda, staré mince, uran). Někde je považován za vzácnou látku a ti, kdož Nektar vlastní, vědí, že je životně důležitý pro použití k jakýmkoliv účelům.

Tváří v tvář otázce Poptávky a Nabídky (což je univerzálním zákonem tohoto „Někde“) se Někdo rozhodl vyrábět Nektar tzv. uměle, raději než aby ho hledal v jeho „přirozené“ podobě. Rozhodl se, že vybuduje Zahradu a v té bude Nektar pěstovat.

V přirozeném stavu, jak se zjistilo, Nektar pochází z řady vibračních pochodů uhlíko-kyslíkového cyklu, přičemž výsledným produktem je Nektar v různých stupních čistoty. Nektar se tvořil pouze při těchto pochodech anebo během reakce na tyto pochody. Hledači z Někde pátrali široko daleko po různých zdrojích Nektaru a každá příznivá zpráva se setkávala s nadšeným přijetím a byla odměněna.

A tak se stalo, že toto všechno změnil Někdo a jeho Zahrada. Někdo začal na osamělém odloučeném místě provádět pokus. Nejdříve vytvořil prostředí, v němž mohl probíhat uhlíko-kyslíkový cyklus a vznikat Nektar. S krajní péčí obdařil proces Rovnováhou a tím zajistil správnou míru záření a nepřetržitý přísun potřebných živin.

Potom se pokusil o První úrodu. Nektar přinesla, ale v malém množství a nesrovnatelně nižší kvalitě. To nebyl výsledek, se kterým by se Někdo spokojeně vydal na zpáteční cestu do srdce Někde. Problémy byly dva - životní cyklus byl příliš krátký a plodina sama o sobě byla příliš drobná. To poněkud omezilo kvalitu a množství. Plodina nestíhala tvořit Nektar v odpovídající kvalitě a kvantitě. Sklizeň navíc připadala v úvahu jenom v momentě ukončení života plodiny. Ani o chvíli dřív.

Jeho Druhá úroda nebyla o moc úspěšnější, pokud vůbec dosáhla kvality předchozí sklizně. Změnil tedy vnější prostředí pokusu a přesunul ho do jiné části Zahrady, kde bylo skupenství plynné, spíše než kapalné. Vyšší hustota chemikálií vytvořila pevnou vrstvu, jež byla stále k dispozici. Pak zasel nesčetné množství různorodých jednotek v novém, změněném provedení, které byly podstatně větší,

několik tisícinásobně větší a složitější než jednoduchá jednobuněčná První plodina. Pak obrátil uhlíko-kyslíkový cyklus. Jednotky se přesto opět vyznačovaly tím, že byly jedna jako druhá. Stejně jako při První úrodě se v pravidelných intervalech samy zasévaly a samy automaticky odumíraly. Ve snaze předejít nevyváženému rozvádění živin a záření, které se například u První úrody dostalo vysoko nad průměr, se on rozhodl, že zamezí pohybu jednotek Druhé úrody. Druhé úrodě byla vyhrazena určitá část Zahrady a každá jednotka se musela téměř bez výjimky zdržovat na místě, které jí bylo určené. Pro novou situaci měla speciální vybavení - získala pevné úpony, kterými byla přichycena k podloží z látek vyšší hustoty. Úpon pokračoval stonkem nebo kmenem, který zajistil vyzdvižení horní části a získání potřebného záření. Horní část, široká a tenká a poněkud křehká, plnila úkol převodníku uhlíko-kyslíkových složek dovnitř a zase ven z této jednotky. Dalším nápadem byly zářiče jasných barev, které doprovázely zdroje drobných částic. Tyto byly symetricky rozmístěny na každé jednotce obvykle v její horní části.

On dále vyvinul částice, které obíhaly ve vnějším plynném obalu kolem úrody a hlavním účelem bylo především napomoci procesu opětovného rozsévání. Později také zjistil, že stejné víření v plynném obalu umožňuje sklízet Nektar - když bylo víření dostatečně silné, dopadlo na Úrodu s razancí, plodina se kácela k zemi a její životní období bylo ukončeno. Nektar se mohl vyplavovat. To bylo obzvlášť významné v období, kdy nebyly Sklizně a vyvstala naléhavá potřeba vyprodukovat Nektar.

Přesto všechno byla Druhá úroda velkým zklamáním. Někdo sice docílil většího množství surového Nektaru, ale byl tak špatné kvality, že jeho výroba téměř neměla význam. Navíc se prodloužila doba zrání a kvalita se viditelně nelepšila. V řetězci scházel nějaký důležitý prvek.

Dlouho se vznášel Někdo nad svou Zahradou a věnoval se pečlivému zkoumání, než se rozhodl pro Třetí úrodu. Byla to skutečná výzva. Pravda, částečně uspěl. Vypěstoval Nektar. Ale plod jeho úsilí výrazně pokulhával za kvalitou surové, nekultivované odrůdy.

Řešení se muselo dříve nebo později objevit a Třetí úroda toho byla živoucím důkazem. Bylo nutno použít původní uhlíko-kyslíkový cyklus. Dále musely jednotky znovu získat svobodu pohybu. Tyto dva faktory byly příslibem velmi kvalitní produkce Nektaru. Pokud by se podařilo začlenit ještě prvek množství, mohl být výsledek velkolepý.

S tím vědomím vyjmul Někdo vzorky z První úrody, která v tekuté části Zahrady velmi prospívala. Upravil je, aby dokázaly přežít a růst v plynné části. Nejdříve je uzpůsobil k tomu, aby uměly čerpat živiny z Druhé úrody, jejíž hojné zastoupení mělo právě tento důvod. A tak se stalo, že vznikli první Pohyblivci, tj. Třetí úroda. Pohyblivci získávali obživu z Druhé úrody. Tím způsobovali její zánik a docházelo k vyloučení surového Nektaru. Když urostlý Pohyblivec dospěl podle přirozeného rytmu ke svému zániku, Nektar se vyplavoval znovu. Výsledkem bylo enormní množství vyplavené látky, i když její frekvenční vzorec stále zůstal daleko za požadovanou kvalitou.

I stalo se náhodou, že Někdo objevil Prvotní katalyzátor, co se týče vyplavování Nektaru. U obřích, pomalých Pohyblivců byla velká disproporce mezi délkou jejich života a potřebou jejich obživy. Zrání a dokončení životního cyklu byly tak dlouhodobé procesy, že Pohyblivci mohli představovat skutečnou hrozbu pro Druhou úrodu a mohli by ji zničit. Zahrada by ztratila svou rovnováhu a to by byl konec veškeré tvorby Nektaru. Druhá a Třetí úroda byly v nebezpečí zániku. Když Druhé úrody začalo být poskrovnu, energetické potřeby Pohyblivců se staly naléhavými. Často se přihodilo, že dva Pohyblivci projevovali zájem o stejnou jednotku Druhé úrody. Tím začaly vznikat Konflikty, který vyústily v soupeření mezi dvěma nebo více neuspokojenými Pohyblivci.

Někdo tento jev pozoroval a ze začátku ho mírně vyvedl z klidu. Později celé dění sledoval s velkým zájmem. Totiž, když vznikl Konflikt, začal se vylučovat Nektar! Nebylo to žádné zanedbatelné množství, ale velké, použitelné dávky mnohem většího stupně čistoty.

Někdo rychle podrobil teorii praktickým zkouškám. Vyjmul z kapalné části Zahrady další jednotku První úrody a nově ji uzpůsobil pro život v plynném prostředí - ovšem s jednou důležitou změnou. Nový Pohyblivec byl poněkud menší a ke své

výživě potřeboval jiné Pohyblivce. Tento postup vyřešil problém přemnožení Pohyblivců a současně zajistil, že se při každém konfliktním stavu začne v důsledku zápasu o potravu vylučovat využitelný Nektar. K tomu se jako bonus přidával Nektar, který vznikal případným ukončením životního cyklu jednoho z Pohyblivců. Někdo dokázal Někam dodávat značné množství Nektaru o slušné kvalitě.

Tak se stalo, že vstoupil v platnost *Zákon prvotního katalyzátoru*. Konflikt mezi jednotkami uhlíko-kyslíkového cyklu vytvořil nepřetržitý proces vylučování Nektaru. Jak prosté.

Někdo byl spokojený, že našel klíč, a začal pracovat na Čtvrté úrodě. Věděl už, že Pohyblivci ze Třetí úrody jsou příliš velcí a žijí příliš dlouho na to, aby byli nanejvýš efektivní. Kdyby je Někdo pěstoval ve velkém množství, bylo by nutné celou Zahradu rozšířit a zvětšit. Pro tak masivní samostatné jednotky nebylo v Zahradě dost místa, ani potřebné množství košatých jednotek z Druhé úrody. Správnou úvahou dospěl Někdo k závěru, že zrychlením a zmnožením pohyblivosti se bude dál vyvíjet faktor Konfliktnosti, a proto bude docházet také k vyšší tvorbě Nektaru. Jediným pohybem ukončil Někdo životy všech nadbytečných Pohyblivců Třetí úrody. Vrátil se k První úrodě v kapalně části Zahrady, upravil ji a rozšířil do nepřeborného množství tvarů a velikostí a vybavil je složitou a mnohobuněčnou strukturou s velkou schopností pohybu. Vložil do nich model Rovnováhy. Vznikli Pohyblivci, kteří pohlcovali jednotky uhlíkového cyklu z Druhé úrody (v zásadě nepohyblivé), a doplňovali si takto potřebnou energii. A byli ještě další, velmi mobilní Pohyblivci, kteří jako zdroj energie vyžadovali jiné pohybující se jednotky Upravené První úrody.

Tento ucelený řetězec fungoval uspokojivě. Druhá nepohyblivá upravená úroda jen vzkvétala ve svém kapalném prostředí. Malí a velmi aktivní Pohyblivci, fungující na bázi vdechování kapaliny, si doplňovali energii požíváním Druhé upravené úrody. Větší a nebo jiní čilí Pohyblivci získávali energii z menších „požíračů rostlin“. Když některý Pohyblivec příliš narostl nebo byl příliš pomalý, stal se snadným cílem menších Pohyblivců, kteří houfně a dychtivě útočili. Zůstatek těchto chemických přeměn se shromažďoval na dně tekutého média, a tím byla

zajištěna nová výživa pro Nepohyblivce (z Upravené druhé úrody). Kruh se uzavřel. Výsledkem byl nepřetržitý tok Nektaru, za prvé z důvodu ukončení životních cyklů Nepohyblivců. Za druhé z intenzivních Konfliktů mezi Pohyblivci ve snaze předejít vlastnímu pohlcení. Za třetí - konečně z náhodného ukončení životních cyklů těchto Pohyblivců jako nevyhnutelných důsledků takových Konfliktů.

Někdo zaměřil svou pozornost na jinou část Zahrady - plynou část s pevným základem - a použil stejnou techniku ještě v dokonalejším provedení. Ve snaze získat potřebné a různorodé zabezpečení pro nové Pohyblivce, které se právě chystal vypěstovat, obdařil Někdo jednotky Druhé upravené úrody, tzv.

Nepohyblivce, velkou pestrostí druhů. Přesně jako v jiné části Zahrady opět vytvořil rovnováhu dvou druhů Pohyblivců - takových, kteří pojídali a získávali energii z Nepohyblivců Druhé úrody. A další, které ke své existenci potřebovaly jiné Pohyblivce.

Vzniklo doslova tisíce originálních variací, malé, velké - ale žádná nebyla tak velká jako Pohyblivci ze Třetí úrody - a každého důmyslně vybavil určitým příslušenstvím ke Konfliktu. Toto příslušenství se týkalo hmotnosti, únikové rychlosti, klamné anebo ochranné vrstvy nebo barevného vyzařování s cílem klamat či chránit, vysílače a přijímače vlnění a detekce částic. Pohyblivci byli také vybaveni originálními výčnělkami s vyšší hustotou, se schopností při Konfliktu uchopovat, dloubat a trhat. Všechny jmenované položky přispívaly ke konfliktnosti a prodlužovaly dobu trvání Konfliktů - výsledkem byla vyšší tvorba Nektaru.

Ten Někdo si vymyslel menší pokus, kterým mírně vybočil z vytyčeného rámce. Navrhl a vytvořil jeden druh Pohyblivců, kteří byli v porovnání s dalšími Pohyblivci Čtvrté úrody slabí a neefektivní. Přesto se s touto variantou Pohyblivců pojily dvě velké výhody. Tito Pohyblivci měli schopnost přijímat energii jak od Nepohyblivců, tak od jiných Pohyblivců. Za druhé: Někdo oddělil Kousek Sebe - jakýkoli jiný zdroj této Látky není znám - aby působil jako intenzivní a nejzazší spouštěč k pohyblivosti. Někdo věděl, že podle zákona přitažlivosti vyburcuje tato součást v Pohyblivci neustálý pohyb. Tento pak bude navždy usilovat o to, aby uspokojil puzení tohoto malého zrníčka Sebe ke znovu-sjednocení s nekonečným Celkem. Od tohoto okamžiku už nebyla jedinou motivací pohybu snaha o doplnění energie

prostřednictvím pohlcení jiné částice. A co víc, potřeby a nutkání, které vytvářela Součást Někohe, nebylo možné uspokojit pouze v rámci zahrady. Tudíž nutnost pohybu byla zajištěna a Konflikt mezi touto nutností a energií vložené Součásti byl věčný - rýsovala se možnost, že vznikne Nektar Vyššího řádu, pokud tento Pohyblivec přežije.

Čtvrtá úroda předčila veškerá očekávání Někohe. Bylo zjevné, že se v Zahradě podařilo docílit nepřetržité a využitelné úrody Nektaru. Rovnováha „života“ fungovala dokonale, díky Faktoru konfliktu, který zajistil produkci enormního množství Nektaru s trvalým přídavkem z nepřetržitého ukončování životních cyklů všech druhů Pohyblivců a Nepohyblivců. Pro zvládnutí sklizně vyvinul Někdo Zvláštní Sběrače, které umožňovaly její hladký průběh! Ustanovil Kanály, které vedly surový Nektar z jeho Zahrady Někam. Nadále pak již Někde přestalo být závislé na „přirozené produkci“, jako hlavním zdroji Nektaru. Existence této Zahrady Někohe tento stav navždy vyřešila.

Když se činnost Někohe setkala s tak velkým úspěchem a bylo možné Nektar vytvářet prostřednictvím kultivace, začali své Zahrady vyvíjet a budovat také Další. Bylo to plně v souladu se Zákonem Nabídky a Poptávky (vakuum je nestabilní stav), jelikož přísun Nektaru ze Zahrady Někohe stačil jen na částečné pokrytí požadavků Někde. A tak se stalo, že Sběrači z pověření Dalších jednou vstoupili do Zahrady Někohe, aby využili malých množství Nektaru, které přehlédli či ignorovali Sběrači Někohe.

Když svou práci Někdo dokončil, vrátil se Někam a zaměstnával se jinými záležitostmi. Na výrobu Nektaru dohlíželi Sběrači. Změny však mohl nařídit jenom On sám. Podle instrukcí Někohe Sběrači pravidelně sklízeli určité větší úseky Čtvrté úrody. Dělali to proto, aby zajistili správné poměry jednotlivých látek, vyzařování a dalších výživných součástí pro mladé, přicházející jednotky. Druhotný důvod byl poskytnutí (jednou za čas) určitého množství Nektaru, který se samovolně vyloučil při takové sklizni.

Sklizeň se odehrávala za pomoci bouře vírů a vřavy, které Sběrači vyvolávali ve vnějším plynném obalu, ale i v pevných částech vlastního podloží Zahrady. Vlivem těchto vzednutí zanikalo ohromné množství částic Čtvrté úrody, které končily

zasypané a rozdrčené nebo také udušené vlnami rozbouřené tekuté části Zahrady. Svým vnitřním uspořádáním nedokázaly totiž částice Čtvrté úrody udržet svůj uhlíko-kyslíkový cyklus, když je obklopovalo kapalně prostředí.

Takový model „Života“, jaký byl v Zahradě, by mohl pokračovat navěky, kdyby nebylo všímavosti a zvědavosti Někoho. Stávalo se, že Někdo příležitostně zkoumal vzorky Nektaru ze své Zahrady. Neměl k tomu žádný důvod, snad jen ten, že si Někdo nadále uchoval zájem o svůj projekt.

Když jednou kontroloval složení vzorku Nektaru, prohlédl podle svého zvyku vylučovanou látku a už už se chystal, že ji vrátí zpátky do Zásobníku. Tehdy si povšiml Rozdílu. Byl nepatrný, ale byl tam.

Jeho pozornost okamžitě zbystřila a Někdo vzorek znovu prohlédl. Uviděl, že do obvyklého Nektaru prolнула malá část čistého esenciálního Nektaru... To bylo zhola nemožné! Čistá esence mohla vzniknout pouze mnohonásobným přepracováním surového Nektaru. A surovinu ze Zahrady dosud vždy bylo nutno před použitím tímto způsobem rafinovat.

Ale bylo to tak - vyzařování látky bylo tak jemné, že tento vzorek nemusel být vrácen ke smíchání se základní surovinou. Někdo opět prověřil výsledky svých měření. Vše odpovídalo. V jeho Zahradě působil činitel, o kterém vůbec nevěděl. Někdo chvatně opustil Někde a vrátil se do své Zahrady. Navenek se vše vypadalo jako obvykle. Část Zahrady, kde bylo plynné skupenství a pevný základ, připomínala nikde nekončící zelený koberec se zjevně prosperující Druhou úrodou. První upravená úroda v tekuté části Zahrady byla v naprostém souladu se Zákonem akce a reakce (té části zákona, která se týká příčiny a následku). Někdo si okamžitě všiml, že Rozdíl - zdroj rafinovaného Nektaru - nesouvisí ani s První, ani s Druhou úrodou.

První stopy esenciálního Nektaru vyzoroval v jedné z jednotek ze Čtvrté úrody (v té době už prosákla do plantáží Druhé úrody). Záblesk esence se objevil v okamžiku, kdy se jedna z jednotek Čtvrté úrody utkala v život ukončujícím boji s jinou jednotkou Čtvrté úrody. To samo o sobě by ještě nemělo vytvářet esenciální Nektar. Někdo si toho byl vědom, a tak se ponořil hlouběji k jeho zdroji.

A v té chvíli objevil Rozdíl. Jednotka Čtvrté úrody se v Konfliktní situaci neutkala kvůli potenciálnímu zdroji energie v podobě slabší jednotky Čtvrté úrody nebo chutného listu z nedalekého stonku Druhé úrody, anebo proto, že se snažila vyhnout pohlcení jinými Konfliktními jednotkami Čtvrté úrody.

Tato jednotka se účastnila Konfliktu za účelem ochrany před ukončením životního cyklu svých tří nově vytvořených jednotek, které se všechny tísnily pod urostlou jednotkou Druhé úrody a čekaly, jak se situace vyvine. Nebylo pochyb. Byl to tento pochod, který umožnil vznik stop esenciálního Nektaru.

Nyní měl Někdo vodítka, na jehož základě se jal zkoumat stav u dalších jednotek Čtvrté úrody. Zjistil shodné prvky: určité jednotky Čtvrté úrody se chovaly úplně stejně a bránily své „mladé“. Stále však přetrvávala jedna nesrovnalost. Součet všech záblesků energie esenciálního Nektaru ze všech těchto Konfliktních případů jednotek Čtvrté úrody se nerovnal polovině celkového součtu případů, které pocházely ze vzorků ze Sběrných nádob. Bylo jasné, že tady hraje roli ještě další faktor.

Někdo se začal systematicky vznášet nad celou Zahradou a nevynechal jediné místo. Zdroj našel téměř okamžitě: vyzařování prvotřídního Nektaru vycházelo z jedné zvláštní části Zahrady. Rychle se tam přemístil.

A bylo to tam - pokusná jednotka Upravené Čtvrté úrody, jedna z těch, které ve svém funkčním vzorci obsahovaly Kousek Jeho samého. Jednotka byla osamocená pod olistěnou horní částí jiné velké jednotky z Druhé úrody. Neměla „hlad“. Neměla Konflikt s jinou jednotkou Čtvrté úrody. Nebránila své „mladé“. Tak jak je možné, že vylučuje esenciální Nektar v tak velkém množství?

Někdo přistoupil blíž. Jeho vnímání prostoupilo jednotkou Čtvrté upravené úrody a okamžitě znal odpověď. Jednotka se cítila osamělá! To byla příčina, která fungovala jako spouštěč vylučování esenciálního Nektaru.

Když se Někdo odtáhl, všiml si další překvapivé zajímavosti. Jednotka Čtvrté upravené úrody si náhle uvědomila Jeho Přítomnost. Zkolabovala a začala sebou škubat v podivných křečích na pevném podkladu podloží. Ze dvou otvorů sloužících pro příjem záření se začala vyplavovat čirá tekutina. Díky tomu se stalo vylučování Nektaru ještě daleko zřetelnější.

Tato skutečnost vedla Někoho, aby navrhl své nyní již proslulé Pravidlo DLP, kterým se v současné době Zahrada řídí.

Závěr příběhu je dobře známý. Někdo Pravidlo začlenil do svého návodu kultivace: „...Tvorbu čistého esenciálního Nektaru umožňují jednotky typu 4M⁶⁹, ale pouze tehdy, kdy je model jejich jednání činný na frekvenční úrovni, která je nad smyslovými vazbami prostředí. Čím je intenzita tohoto modelu jednání větší, tím větší je také tvorba esenciálního Nektaru...”

Aby bylo možné začít toto pravidlo používat, Někdo provedl ve své Zahradě jemné změny, které jsou známé všem historikům. Rozděлил jednotky Úrody na Poloviny (záměrem bylo vytvořit osamocení, aby všechny jednotky toužily po znovusjednocení). Podpořil rovněž většinové zastoupení jednotek 4M - to jsou jen dvě z mnoha vylepšení, která stojí za zmínku.

V současné době vypadá Zahrada jako fascinující přehlídka efektivity. Uplynulo už hodně času od doby, kdy se Sběrači stali mistry v umění používání Pravidla DLP. Jednotky 4M převládly a rozšířily se po celé Zahradě s výjimkou hlubších teritorií s kapalným médiem. Tyto jednotky jsou základními producenty esenciálního Nektaru.

⁶⁹ Jednotka typu 4M - jednotka Čtvrté úrody Pohyblivců (angl.: Mobiles), neboli člověk *Homo sapiens sapiens* (pozn. překl.).

Na základě svých zkušeností vyvinuli Sběrači celou sérii doplňkových nástrojů ke sklizni Nektaru z jednotek 4M. Ty nejběžnější z nich byly pojmenovány jako láska, přátelství, rodina, chtivost, nenávisť, bolest, pocit viny, nemoc, pýcha, ambice, pocit vlastnictví, vášeň, oběť. V širším měřítku jsou to pojmy jako národ, provincialismus, válečné konflikty, hladomor, náboženství, systém, svoboda,

průmysl, obchod a další. Současná produkce Nektaru je vyšší než kdykoli předtím...

BLIK!

Byl jsem otočen dovnitř, pevně uzavřen a naprosto ohromen. Moje první reakce byla, že to všechno musí být nějaký omyl, že toto není historie Země. Že BB to musel splést s některou z jiných plánovaných zastávek během výpravy ČPI. Když jsem si ale rutinu ještě jednou sjel, všechno se nepříjemně shodovalo s tím málem, co jsem znal ze zoologické a lidské historie Země, přestože to byl pohled z jiné perspektivy. Potravinový řetězec ekosystémů Země je stabilní a funguje. S vědomím těchto poznatků o Matce přírodě se několik zarytých filozofů pokusilo v průběhu dějin odpovědět na otázku, jak do toho všeho zapadá lidské zvíře. Další otázkou je - kdo pojídá nás? Dříve to byla jen domněnka. Dnes...

BB se otevřel a uklonil.

(Už si skončil Rame? Máš vjem?)

Ochabl jsem... *(Jo, mám.)*

(Takže,) pokračoval BB, (co má Nektar společného s učením?) Mírně jsem se pootevřel. (Měl jsi o tom. všem nějakou rutinu, než jsi přišel na Zem?)

BB se zatvářil vlídně. *(Jak jsem ti už sdělil, všechno to bylo v materiálech při ČPI, spolu se stovkou dalších rutin, které jsme dostali, než jsme vyrazili.)*

Otevřel jsem se poněkud víc. *(Odkud jsou ty materiály?)*

(Nevím, proč se ptáš... no, od vedoucího výpravy.)

(Odkud je má on?)

BB zamihotal. *(K tomu nemám žádnou rutinu. Prostě to na nás všechno vysypal a spustil: „Dozvíte se o zajímavých a pozoruhodných místech, která po cestě navštívíme.“ Mám z toho kvalitní vjem, protože Země byla ze všech navštívených míst poslední, takže i ta rutina byla poslední. Proto to mám tak zřetelné. Jiné jsou zastřené, protože byly uprostřed. Ale ne tak rutina o Zemi nebo lidech. Je to všechno zřetelné, žádná divoká rutina.)*

Byl jsem neústupný. *(A odkud byl ten vedoucí výpravy?)*

BB zajiskřil. *(On a ještě pár dalších vlnek jsou ze systému, který je vedle nás.)*

(Proč vám tu výpravu na KT-95 nabízeli?)

BB se zatvářil vlídně. *(No, byla to taková nějaká, ehm, výměna... Děláme to často se systémy, které jsou blízko kolem.) (Co za to dostali oni?)*

BB zajiskřil. *(Hry, spoustu her! Máme více her než všechny systémy na vzdálenost čtyř Skoků!)*

Otočil jsem se dovnitř a uzavřel se. Začínalo mi to přerůstat přes hlavu. Jestli je ta rutina pravdivá... *obrovské „jestli“*. Začínal jsem poklesávat na mysli. Zlost, pocit, že jsem na tom konci reality, na který dopadají důsledky ohromného spiknutí. Ten odpor k manipulaci a touha po tom, abych to mohl hezky vytmavit těm, kdo mě šidí... nás... všechny lidi... ti, kdo z nás čerpali, aniž by k tomu měli náš souhlas či svolení. Kdepak zůstal ideál svobody? Byla *každá* naše myšlenka a čin veden -ne, řízen a ovládán za tím prostým účelem, aby se vytvořilo více Nektaru, ať již to bylo k jejich použití ke snídani, nebo do palivové nádrže Někde. A co mohu udělat já, i když to vím? Silně jsem ochabl a začal klesat...

(Halo, Rame!) BB se rychle ztrácel. (Kam jdeš!)

Návrat do těla se odehrál snad ve zlomku vteřiny... jako kdybych stiskl tlačítko **POPLACH, COŽ** se mi nestalo již dlouho. Silný pocit únavy, mentální i tělesné, zapomněl jsem zkontrolovat čas návratu. Bez energie a přání cokoli dělat. Nebyl jsem schopen usnout. Vstal jsem, šel jsem do kuchyně a udělal si kávu. Seděl jsem a upřeně jsem pozoroval šálek.

Ještě další dva týdny jsem byl v depresi a neměl sílu ani chuť cokoli dělat. Jediný výplod, na který jsem se za celou tu dobu zmohl, byl:

Je soumrak. Stračena nachodila po louce hodně mil... na pouti za potravou.

Pastvina dnes byla jaksí šťavnatější, i když ona nezjišťovala, proč tomu tak je. V klidu prošla vraty, když ji On k tomu vyzval, místo aby vešla do vrat, která jsou na druhé straně silnice. On věděl, že tady najde lepší trávu, a právě proto ji sem přemístil, bez jejího vědomí. Dělala jenom to, co On přikazoval.

Ale teď za soumraku je už zase načase. Musí dojít až k Němu. Ve svých útrokách cítí nutkavou bolest. Ta jenom všechno potvrzuje. Tam, u Něj na kopci, je chladno a je tam hojnost potravy. A On sejme tu bolest.

Stračena šplhá nahoru kopcem a potom čeká poblíž Jeho příbytku. Brzy se vrata otevřou a ona se přesune na své místo u Něho. A bude žvýkat píci, kterou jí On

předloží. Zatímco ona bude přežvykovat, On ji osvobodí od bolesti, opět až do rána.

Potom Člověk odejde s oblymi nádobami plnými bílé vody. Stračena neví, kde vodu vzal nebo proč ji chce.

Jelikož neví, nezajímá se.

13. - LÉČBA ŠOKEM

Trvalo mi několik měsíců, než jsem si přivykl na nektarovou rutinu. „Zvykl“ je velice nepřesný pojem na to, aby vyjádřil celou sérii šoků, zavržení, zlosti, deprese, rezignace, přijetí. Sled událostí, tak jak se vyvíjel, se pozoruhodně podobal jiným modelům chování, které byly objeveny a zkoumají reakci člověka na zprávu o nadcházející smrti v důsledku nemoci nebo zranění.

Něco ve mně skutečně umíralo. Už dlouho jsem si uvědomoval, že Bůh mého dětství neexistuje, alespoň ne v takové formě a podstatě, jakou si představuje naše kultura. Do srdce se mi ale hluboce vryla představa Tvůrce a Stvořeného - rozhlížel jsem se dokola a pozoroval propracovanost a nápaditost, vnitřní řád toho projektu, soulad umožňující, že celý tento proces funguje: stromy, které rostou kolmo vzhůru, když se jim k tomu naskytne možnost, a které zásobují mne a další spotřebitele kyslíku tím, co potřebujeme. Přičemž je dlouhou dobu nevědomky živíme naším odpadem, který potřebují pro svou existenci zase ony... Rovnováha celé planety, jejíž vnější filtrující energetické vrstvy umožňují právě tu žádoucí kvalitu a množství slunečního svitu, která je tak podstatná pro biologický růst... a samozřejmě potravinový řetězec.

Rutina týkající se Nektaru všechno hezky vysvětlila. Nejdůležitější je, že vysvětluje účel, příčinu toho všeho, *proč* se to děje právě takto? Tato skutečnost mi dlouho unikala. Odpověď s Nektarem byla jednoduchá a prostá. Byl v ní obsažen velice prozaický důvod. My vskutku tvoříme Něco, co má svou Hodnotu. Nektar. Když už někdo dokázal překonat emocionální bariéru, bylo těžké v této koncepci najít nějaké nedostatky. Očividně je to vysvětlení pro veškeré lidské chování a dějiny. Takže zbývali ještě **INSPEKTI**.

Měli roli zahradníků, sběračů Nektaru, nebo dozorčích? Tato otázka mě mučila a trýznila mnoho týdnů, než jsem se konečně rozhodl, že to musím za každou cenu zjistit.

Jedné noci jsem s velkými obtížemi prošel dvěma cykly spánku, když jsem se naprosto znenadání probudil a tiše zůstal ležet v posteli. Zjevně můj strach z toho, že to, co možná najdu, byl větší, než jsem si představoval. S potížemi jsem se odpojil od fyzického těla a vyklouzl z druhého těla, které se vznášelo poblíž. Pátral jsem po naváděcím signálu **INSPEKTŮ**, ale žádný jsem nezachytil. To mě zpočátku trochu zneklidnilo, ale byl jsem odhodlán a rozhodnut to risknout. Použil jsem identitu **INSPEKT**, plnou rutinu, kterou jsem k nim měl - zaměřil jsem se, natáhl a nechal to běžet. Objevil se rychlý, krátký pocit točivého pohybu, žádný vjem toho, že bych procházel prstenci, potom hluboká tma a zastavil jsem se. To bylo všechno.

Objevil se vjem, podle kterého jsem pochopil, že to, co jsem použil, nestačilo. Mohl jsem být u samotného vstupu na území **INSPEKTŮ**, ale povolení ke vstupu mi chybělo. Nikdy jsem se nepokoušel jít za nimi, vždycky oni přišli za mnou. Neměl jsem žádný vjem, který by se týkal jejich reality nebo stavu; proto jsem se dostal jenom na místo našich setkání. Kdybych se zaměřil na...

Pocítil jsem sprchu teplých vibrací.

(Výborně, pane Monroe. Máte docela pravdu.)

Trochu jsem se uvolnil. Alespoň, že jsem se dostal sem a alespoň, že mne **ONI** nenazývají „Rame“.

(Možná by bylo dobré, kdybychom používali identitu, podle které vás známe nejlépe. Věříme, že jste na to už připraven.)

Připravený, jméno, znají mě takto nejlépe... Co by to mohlo být?

(Ašanýn.)

Ašanýn. Znělo to povědomě a zároveň zvláště. Znovu ten pocit, jako bych se snažil upamatovat se po těžkém výpadku paměti, a ta jemná snaha těch, kteří mi pomáhají si vzpomenout... Ale ten Nektar...

(Víme, jaké znepokojivé události jste v poslední době podstoupil. Bylo potřeba, abyste to prožil. Souvisí to s touto oblastí, jak vy říkáte...)

Takže rutina k Nektaru byla skutečná! Zamihotal jsem...

(Jediné, co není skutečné, je překlad do lidských pojmů. Ta potíž je ve správném umístění pozemských a lidských hodnot do perspektiv a energií, které nepatří do času a prostoru. Sám to jistě znáte velice důvěrně.)

Zaměřil jsem se dovnitř a uchopil znovu rutinu k Nektaru. Nektar, energie, kterou vytváří veškerý organický život v různém stupni čistoty, nejčistší a neúčinnější vychází z lidských bytostí - vzniká lidskou činností, která spouští emoce. A tou nejvyšší z emocí je - láska? Je láska Nektar?

(Pokračuj, Ašanýne.)

Ale podle rutiny se Nektar vylučuje při ukončení fyzického života, když se objevuje bolest, hněv, nenávist... to přece není láska. *(Jak bys dle svého pojetí definoval lásku?)*

Věděl jsem, že právě toto bude příští bod na seznamu, a nedokázal jsem zplodit odpověď. V průběhu dějin se velcí myslitelé a ještě větší filozofové o to alespoň pokoušeli. A podařilo se jim to pouze částečně. Já jsem mezi ně nepatřil. Ani jsem se nad tím nezamýšlel, ani jsem to nezkoušel.

(Přece víš, že existuje. Láska není iluze.)

Spustil jsem rutinu k Nektaru, zaměřil jsem se hluboko dovnitř a začal jsem zkoumat. Z této perspektivy to bylo snadnější. Anebo to snad způsobovala přítomnost energie **INSPEKTŮ**? Probíhající rutina vypadala jako současně se projevující směs a úryvky hudebních akordů a krátkých melodií s tím rozdílem, že to nebyly skutečné melodie, ale ornamenty v různých barvách světla. Byly roztrženy ve změť harmonie a disonancí, skřípání, nadšení, radosti, strachu a emocí, které začínaly krátce po narození. Vnímал jsem chvilkové záblesky bílé... nejdříve od mé matky a mého otce, potom menší problesknutí, u kterých jsem nebyl schopen určit jejich původ. Dále jsem procházel své rané dětství, jestli nezachytím sebenepatrnější záblesk bílé, která by vyzařovala, která by vzešla ze mne. K mému zklamání jsem našel jenom jedno drobné zazáření určené teriérovi jménem Petr. Přitom jsem si byl jistý, že ta dívka ze školy... jak se jenom jmenovala... nevzpomínám si, nic se mi nevybavuje....

(Nejobvyklejší druh nesprávného úsudku, prvotní projev pudu sebezáchovy.)

Souhlasil jsem. Ale současně jsem to chápal. Jasně červené a růžové akordy a naléhavá melodie byly působivé i z tohoto úhlu pohledu; není divu, že tak nevědomá vlnka, jako jsem byl já, to všechno správně nepochopila. Dál jsem zkoumal ten zmatek, kterým jsem byl já, ve zrychleném přehrávání. Tu a tam jsem si uvědomoval jasné a hutné vlny bílé, kterých jsem si předtím nebyl vědom. Jejich výskyt mne rozesmutnil a přiváděl do deprese - protože jsem nenašel žádný případ, kdy by toto záření vycházelo ve větší míře ze mne, nebo mu bylo alespoň trochu vzdáleně podobné. To všechno do mne vcházelo a já jsem to přijímal a nechával to bez odezvy. Nakonec jsem to vzdal, nechtělo se mi už pokračovat. V každém případě jsem nebyl žádný velký producent Nektaru. Ve hře bylo příliš mnoho jiných barevných akordů a melodií. Kromě současného okamžiku, tedy. Uvědomoval jsem si, že ze mne bezprostředně vychází silné vyzařování na několika místech. To to trvalo!

(Vyznáš se ve vlnění. Všechna pocházejí ze stejného základu - všechny barvy a také bílá. Rozdíl je pouze ve frekvenci a amplitudě.)

Chápal jsem, co ONI dělají a byl jsem za to vděčný. Odváděli moji pozornost od toho, co jsem vnímal jako nepříjemné, zpět k abstraktnímu vnímání a k podstatě věci. Stejným způsobem, tedy interaktivní zkušeností, se člověk začíná učit vyjadřovat hněv, bolest, strach a vše ostatní. Pokud se podaří úspěšně projít tímto kurzem, člověk se naučí vyjadřovat i ono zvláštní energetické vlnění, které nazýváme láska. My však ve skutečnosti nevíme, co láska je, a mám podezření, že už vůbec ji neumíme používat.

(Pečlivě navržená škola intenzivní výuky.)

Cíl - stát se vysoce výkonnými producenty Nektaru či lásky. Skutečnost, že lidské fyzické vědomí si ve většině případů neuvědomuje, že se tohoto procesu účastní, může také být sama o sobě důležitým prvkem. Několik vyvolených má povědomí o netělesném dění, alespoň povrchně. Na *moje* povědomí už toho začínalo být také docela dost. Zachytil jsem ale velice slabý vjem, prchavý, ale nemýlil jsem se. Byl tam. Co by se stalo, kdyby Stračena nakonec zjistila, že její mléko má svou hodnotu? Jak by s ním mohla naložit, kdyby zrovna neměla telátko, které by jím živila? Mohla by ho odložit na později? Mohla by ho vyměnit za víc jetelinky nebo

vitaminové granule? Co kdyby potom zjistila, že si člověk bere její mléko? Vzepřela by se, odmítla by dojit? Přišla by o louku, na které se pase, ochranu před toulavými psy, býka (čas od času ho potřebovala), ale hlavně o chlív, kde vždycky našla úlevu od bolesti. Protože si neuvědomuje posloupnost času, nepřijde na to, že by bolest po nějaké době odezněla. A třeba by si to i mohla uvědomovat, ale bylo by jí to jedno. Nechtěla by si šlapat po štěstí. Takže: Koho to vlastně zajímá? Kdo by se vůbec o to *chtěl* starat?

(Abych použil váš výraz: „Stroj za nic nemůže⁷⁰. Bušit do něho je zbytečné.“)

Ten vjem tam neustále někde v pozadí byl, mlhavý, žádal si vysvětlení či uspokojení. A co ti, kdo ten stroj *bijí*? Vždycky musí být nějaké výjimky, žádný stroj není dokonalý, jediná výjimka stačí, aby potvrdila pravidlo anebo vytvořila nové. Odvezli by Stračenu někam, kde by ji mohli semlít na maso do hamburgerů? Jestli ano, jsou tyto hamburgery nějakým druhem výjimečného Nektaru, nebo něco zcela jiného? A je to všechno součástí produktu stroje (Stračeny)? Anebo je to odpad, který je potřeba vyhodit a zlikvidovat?

A co malí býčci, jakou mají roli? Nikdy nebudou vytvářet Nektar. Poměr je jeden býk na padesát krav, takže vzniká velký přebytek. O všechno, co se nechá v přírodě (je to také stroj?) jen tak napospas, je automaticky postaráno... Ta nelidskost demonstrace této převahy a dravosti určitě není ve vítězném sloupci. ... Ale okamžik, vjem začíná být silnější. Vůbec žádný Nektar by *nevznikl*, kdyby neexistoval alespoň jeden, uff, jeden býček. Takže podle této teorie je býček *nepřímým* tvůrcem Nektaru. To by se vztahovalo také na trávu, jetel, minerály a další články řetězce.

⁷⁰ V originálu: „You can't beat the machine.“

(Pamatuj na své tvary, rytmus frekvence se ti moc líbil.)

Okamžiček. Když moderní vysílač předává nějaké vlnění, mohou tyto vlny rezonovat s dalšími vlnami stejné povahy, aby vznikly vzorce stejného druhu a vytvářely mnohonásobné vzorce. Když si je nyní představím jako světlo, tvoří - bílou! Když to vezmeme kolem a kolem, nemusíte být konečnou anténou či

snímačem. Stačí, že jste jedním z oscilátorů. Nikdy nemusí dojít k tomu, že skutečně projevíte vyzařování Nektaru, ale budete hrát jednu z klíčových rolí v jeho tvorbě. Vzpomněl jsem si na situaci ze svého dětství a bylo mi hned lépe...

(Co tě tedy ještě znepokojuje?)

Vjem někde ve mně stále ještě hlodal, měli pravdu. Co bych udělal, kdybych měl sklad plný Nektaru/Lásky? Rozdával bych? V tom případě bych musel čekat, že na mne brzy dolehne vlna vyvolaného zájmu a budu muset stavět nový, větší sklad, kde bych uskladnil další vypěstované zásoby. Vyvstal projasněný vjem. Ano, bylo to tak samozřejmé... Někdo, Někde. Kdybych tak mohl...

(Nejsi teď na to ještě připravený)

Připravený na to, abych se přesunul do Někam? Připravený na setkání s Někým? A jakou roli v tom všem hraješ ty, příteli? Kdybych tak měl odvahu zeptat se...

(Nejsme „Někdo“, jak říkáš, ani nejsme od „Někud“, jak naznačuješ. Stejně tak nejsme hlídači Pozemské zahrady ani zahradníci. Ani nesbíráme Nektar/energii, kterou vytvářejí lidé, a nikam ji neodvádíme. Nezapadáme do žádné škatulky intenzivní lidské výuky. Nicméně z povzdálí sledujeme vytvoření Zahrady a její růst již od počátku. Když je to potřeba, vstoupíme do vaší reality bez toho, abychom narušovali proces výuky. Potřeba se objevuje, když se zablokuje proudění. Taková účast je v konečném důsledku pro nás velmi důležitá.) Toužil jsem se zeptat jednu otázku. Je...

(To Někde není ono nebe, na které se odvolávají vaše dějiny. Bylo stvořené, stejně jako všechny další systémy.) Potom ten Někdo...

(Je tvůrce, který byl stvořen. Jsi tvůrcem, který byl stvořen. Každý z vás má v sobě malou rutinu, jak říkáte, Někoho, který vás stvořil. Prostřednictvím této rutiny od Někoho, tedy tvůrce, v sobě nesete vjem tvůrce, který stvořil Někoho.)

Otočil jsem se dovnitř. I s tímto vysvětlením bylo těžké vypustit ze zřetele logickou posloupnost. Tento rychlý vjem ukázal, jak došlo ke všem těm zkreslením, nepochopením, odbočením, nejasnostem. Neúplné poznání může být nebezpečné... jelikož lidská představivost a fantazie dokreslí zbytek. Takže: kdyby nebylo Někoho...

(Tak by lidé neexistovali.)

Znovu jsem se vrátil k myšlence Nektaru/Lásky. Tohle Někde! To musí být místo, když je možné tam uchovávat takové množství Nektaru! Pěkně by to zapadlo do mojí představy Nebe. Zbystřil jsem. Třeba bychom se mohli přemístit na okraj Někde, abych jenom náznakem získal představu o tom, co je to za místo a jaký je to stav. Tam, kde se koncentruje takové množství lásky, samozřejmě zůstat poblíž, jenom to vše pozorovat z dálky. Poskytlo by to mnohé odpovědi....

(Není to vůbec problém, pane Monroe. Můžeme to zařídit. Zavřete se pevně.)

BLIK!

... Přestože jsem těsně uzavřený, je vyzařování tak silné, že nejsem schopen to snést... jako by ze mne valily proudy potu a já se rozpouštěl... ale nebyl to žár... začaly mnou otřásat hluboké vzlyky a já jsem nevěděl proč... Potom záře polevila a já se trošku otevřel. Mezi mnou a září byla nějaká bytost, která mne chránila, a já jsem si všiml, že ji obklopuje jasná záře jakési koróny. Okamžitě mi to připomnělo náboženské obrazy, které jsem kdysi viděl, ale s tím rozdílem, že tento byl živý a byl naprosto odlišný od namalovaného obrazu...

(Toto je nejbližší vzdálenost, kterou jsi schopný snést. Většinu záření odvádíme, stejně ale něco prosakuje, jak tomu říkáte. Zaměř se raději na nás než na vnější okraj té záře. To pomůže.)

S velkými potížemi jsem se zúžil a zaměřil se do středu bytosti... a začal jsem se ochlazovat a zklidňovat... pomalu se začalo objevovat moje racionální a pozorující já a získávalo pod svou kontrolu bouřlivé emoce, které mne obklopovaly... připadal jsem si, jako bych se díval skrze tmavé sklíčko, a stále jsem musel být ve střehu, abych dokázal udržet rozjeté emoce na hranici únosnosti. Úžasná, zářná radost, úcta, obavy - vše se míchalo v jedno a jiskřilo v mém vědomí... všechno mnou protékalo a já jsem na to reagoval zcela neschopen to ovládat... Toto dozajista musí být konečné nebe, poslední domov...

(Bud' ještě přesnější ve svém pozorování, máš k tomu předpoklady.)

Podíval jsem se přes štít zatemněného skla, které tvořil můj přítel INSPEKT... a byl jsem vděčný. Věděl jsem, že když nejsem schopen snést pouhý odraz či průsak této záře, plná síla by mě doslova rozdrtila. Viditelně jsem nebyl na to zralý, jestliže toto znamenalo pouhý vzdálený kontakt... Přede mnou stála zářivá živá bytost,

neuvěřitelně ohromná. Můj první vjem říkal, že se podobá vysoké stojící lidské bytosti. Ruce předpažené, dlaněmi vzhůru... a pak stejně rychle postava zmizela a na místo ní jsem viděl zářící kouli s nejasně ohraničenými okraji, za ní pak další podobnou a za ní další a další... souvislá kaskáda, která pokračovala do nekonečna a ztrácela se v nedohlednu... Z každé jsem vnímal bezpočet paprsků, některé byly v průměru velké, jiné ne větší než hrot špendlíku. Všechny ty světelné koule mi připadaly stejné, pokud se týče jejich velikosti či průměru. Ale co se týče jejich účelu, byly mimo mé chápání. Některé z nich kolem mne procházely tak blízko, že kdybych se natáhl a dotkl se...

(Rád bys to udělal? Pomůžeme ti, jestli chceš.)

Váhal jsem, pak jsem za asistence jednoho z **INSPEKTŮ** opatrně natáhl část sebe a dotkl jsem se nejmenšího paprsku, který byl nejbliže. Projel mnou, tedy tím, co jsem považoval za sebe, okamžitý šok. A já jsem věděl a v tomto poznání jsem také věděl to, že kdybych se snažil vše si zapamatovat, zapomněl bych to. Nebyl jsem schopen ani podržet si vědomí této skutečnosti... A také jsem věděl, že již nikdy nebudu stejný jako dřív, i když si nebudu pamatovat tu nepopsatelnou radost z poznání, které mnou prostoupilo. Ta ozvěna bude ve mně rezonovat celou věčnost, ať už to pro mne znamená cokoliv... jemně jsem cítil, že mne něco vzdaluje od tohoto paprsku a propadám se do sebe uvnitř zaštiťující bytosti mého přítele **INSPEKTA...** přítele? **INSPEKT?** Uvědomil jsem si své zaostalé uvažování a také omezenost mých úvah... Zářící koule, vysílající paprsky...

(Na to, že ses kontaktoval poprvé, byla tvá reakce velmi dobrá. Proměnil jsi svou lidskou energii Nektaru/Lásky v centru svého uvědomění. Odtud je tato energie přeměrována do paprsků, jak je nazýváš, do míst, kde je jí nejvíce zapotřebí. Když uděláš pokroky, můžeme tě vést do jednoho z míst určení, takže pak budeš moci sledovat tyto výsledky.)

Neměl jsem dostatečně silný vjem, který by mi objasnil, co by se se mnou stalo, kdybych byl vystaven plné síle těchto paprsků. Ale má lidská zvědavost mě nutila zeptat se alespoň na jednu základní otázku. Takže jsem se přece jenom zatvářil vlídně.

(Byly stvořeny. Byly zde vždy, nemáme žádný vjem o tom, jak vznikly. Jsi připraven k návratu?)

Otočil jsem se dovnitř a pevně jsem se uzavřel.

BLIK!

... Opět jsme zpátky v důvěrně známé temnotě, jenomže teď vypadá prázdně a sterilně. Energie **INSPEKTA** je pořád se mnou... Měl bych pro něj sestavit novou identitu, jelikož tuto používám již dost dlouho...

(INSPEKT je stejně dobrá jako každá jiná.)

Ale nemohl jsem to nechat být. Byl jsem otřesen a věděl jsem, že se musím zeptat. Věděl jsem, že mě přesahují, že jsou vyspělejší, ale jaký je ten rozdíl, to jsem nevěděl...

(Byli jsme stvořeni a ty jsi byl také stvořen. Nejdůležitější je to, co dokážeš pochopit na základě vlastního vjemu. Až přijde čas, jak říkáte vy, zjistíš všechny příčiny.)

Náhle jsem někde vzadu ucítil naléhavou výzvu k návratu do fyzického těla. Nevzal jsem ji hned na vědomí. Nechtěl jsem se vzdálit, ale signál vytrvával a byl stále stejně naléhavý. Zachytil jsem záchvěv vřelého porozumění od svého přítele **INSPEKTA**, a tak jsem se vydal za signálem. Okamžitě jsem se ocitl nad svým druhým tělem. Snadno jsem do něho vklouzl a potom do fyzického těla. Uvědomil jsem si, že mě brní pravá ruka. Špatné prokrvení - asi jsem si ruku nešikovně zalehl. Několikrát jsem ji rychle za sebou pokrčil a natáhl a přitom jsem (jak bylo mým častým zvykem) přemítal: Co kdyby nepřišla výzva, jak dlouho bych asi zůstal v odloučení? Vrátil bych se vůbec? Když jsem později po tmě ležel, oknem ke mně proudil jemný vánek nasycený vůní země, zvenčí ke mně doléhal zpěv lelka a zvuky cvrčků, cítil jsem horký dech našeho malého psa Parníka, který spal stulený u mých nohou, slyšel pravidelné oddychování mé ženy Nancy, cítil jsem, že mi po tváři stékají slzy...

A pak jsem si vzpomněl. Na všechno ne, ale vzpomněl jsem si! Ještě v posteli jsem se posadil a v návalu nepopsatelného štěstí a radosti se mi chtělo vyskočit a křičet. Parník nadzdvihl hlavu, se zájmem se na mne podíval a znovu ulehl. Když jsem se posadil, manželka změnila polohu a pak znovu začala pravidelně nadechovat a vydechovat. Nebudil jsem ji, potřebovala si odpočinout a nabrat sílu.

Opřel jsem se a vzpomínal. Někdy před rozbřeskem jsem usnul.

14. - JEDNA NENÁROČNÁ LEKCE

Čas 3:40... jsem vzhůru, bdělý, odpočatý, uvolněný... vyháknutí z fyzického bez potíží, hned opouštím také druhé tělo a čekám na signál. Žádný nepřichází, takže se dál nesnažím a nechávám se vést Vyšším Já. Cítím obvyklou „šmouhu“ pohybu, není silný a někde blízko sebe zachytávám identitu BB. Můj vjem, který jsem z něho měl, byl úplně jiný než dříve. Byl těsně uzavřený a ochablý. Tenký závoj mlhy vně Přejímové oblasti způsobil, že byl méně patrný.

Zkusil jsem navázat kontakt pomocí vlídnosti. *(Hej, chlapče, tak jak je?)*

BB se mírně otevřel. *(Ahoj, Rame.)*

(Měl jsem za to, že sis dávno odskákal zpět na KT-95.)

BB ochabl. *(To tak.)*

Projevil jsem jemnou vlídnost. *(Mohu ti nějak pomoci?)*

(Ne... ne.) Začal se zavírat. *(Jen tak tady pobývám.)*

Byl naladěný jako člověk, který přišel o svého nejlepšího přítele. Z jeho pohledu tomu tak vlastně i bylo a částečně rovněž i z pohledu AA, když se konečně objeví. I pro něj to bude důležité, že jeho původní základ bude doplněn o zkušenost lidského života, která bude trvale provázána s bytím, kterým původně byl. Takže by se to dalo brát jako ztráta, pokud BB nepřijme novou změnu nebo bude očekávat jenom to, co o AA věděl z KT-95.

Zkusil jsem na to jít jinak. *(Nemůžeš tady donekonečna jen tak postávat.)*

BB se odmlčel. *(Donekonečna... Co to znamená?)* Zamihotal jsem. *(Ale... lidský výraz.)*

BB se zachvěl. *(Nechci mít nic společného s tím, co dělají lidé!)*

Řekl jsem mu to tedy otevřeně a bez skrupulí, *(Budeš to muset udělat. Opatřit si nějakou rutinu o lidech. Jestli to neuděláš, nepoznáš svého přítele AA, až vyjde ven. Nikdy nezachytíš jeho identitu.)*

BB se zachvěl. *(Ale zachytím! Takové věci se nevytrácejí!)*

(Nebude to už stejné jako dřív. Projdi si znovu svoji rutinu, když ses ho z toho snažil dostat. Už tenkrát jsi měl problémy s jeho identitou. Garantuji ti, že to byl jenom náznak, protože se do toho teprve dostával, všechno začínalo.)

Otočil se dovnitř a zavřel se. Náhle se objevil vjem, že jsem zopakoval známý model. Co bych si s ním počal? Nebyl nějaké zatoulané zvíře, které bych mohl vzít domů, krmit ho a najít mu nový domov. Bylo to absurdní. Dostat ho do lidského těla? A to bych udělal JAK? Mohu si být jistý, že nepůjde do fronty, aby se stal člověkem skrze průchod Vstupní bránou. Můžete se naučit plavat bez toho, že byste se ponořili do vody a namočili se?

Elegantně jsem se pokusil ze situace vybruslit.

(Možná by bylo nejlepší, kdybys hezky skočil zpátky až na KT-95 a nechal vše být.)

BB se mírně pootevřel. *(Už jsem to udělal, vrátil jsem se na KT-95 a pak zase zpátky sem.)*

Vyčkával jsem. Nic jsem nechtěl zbytečně přemítat, šlo mi o to, abych mu pomohl. Věděl jsem, že bude pokračovat, a on skutečně pokračoval.

(Našel jsem díru a byla prázdná. Znáš, jaké to je?)

Uklonil jsem se. *(Ano, znám. Zůstane prázdná, protože je stvořená pro jednu konkrétní Vlnku. Žádná jiná se tam přesně nevejde.)*

(AA byl opravdu chytrá Vlnka, tomu věř. Tak chytrá, až si to pěkně zavařil. Podívej se, jak dopadl.)

Opět jsem se uklonil. *(To se stává.)*

Už jsem se chystal, že se otočím a co nejcitlivěji přeruším spojení, ale bylo pozdě. Objevil se jasný vjem, že BB pomalu nachází řešení a že to řešení se bude týkat také mne. Bylo tomu přesně tak.

BB jasně zajiskřil. *(Ty to můžeš dokázat!)*

(Co dokázat?)

(Poskytnout mi rutiny o lidech. To mě na něj připraví.) Zamihotal jsem. *(Nevěděl bych, z kterého konce začít.)* *(Ukaž mi jenom, jak to chodí u lidí.)* *(Jak to mám*

udělat? Musíš se stát člověkem...) (Ne, ne. Nemusím,) přerušil mě rychle BB.

(Pohybuješ se bez fyzického těla.)

(To ano, ale...)

(Ty a já jsme spolu od začátku nějak spřízněni, Rame. Jako staří přátelé. Docela dobře tvou identitu znám. Takže buď mým průvodcem způsobem „rychle a stručně“. Co ty na to?)

Zatvářil jsem se vlídně. (Něco v tom smyslu, jaké to je být člověkem „snadno a rychle“?)

Zajiskřil ještě víc. (Přesně! Přesně!)

Tak to by šlo. Není to úplně to samé, jako když slepý vede slepého, i když dost podobné. Mohl bych ho letmo seznámit se základy. Ukázat mu... ano! Ukázat! To by mu mohlo být jasné.

Otevřel jsem se. (Dobře. Nejdůležitější moment v životě člověka je nutnost přežít. To je nejsilnější vjem ze všech. Pro většinu lidí přehluší všechno ostatní.)

BB se odmlčel. (Co znamená přežití?)

(Zůstat naživu.)

(Jaký je v tom problém? Jsi živ. Zůstáváš stále živ.)

Zatvářil jsem se vlídně. (Tento vtisk pro většinu znamená zůstat naživu ve fyzickém těle, nic víc. Většinu své energie využívají na to, aby přežili, tak či onak. To je příčinou doslova všech lidských problémů. Pud přežití je tak silný, že přehluší všechno ostatní. Konec lekce.)

BB se zhoupł. (No tak. To je nejbláznivější rutina, jakou jsem kdy dostal!)

(Když jsi v těle, už to taková legrace není. Považuješ to za skutečnost a nic jiného si neuvědomuješ.)

BB se nepřestával pořád houpat. Uvědomil jsem si, že je jenom jedna možnost, jak by to všechno mohl pochopit. Ukázat mu to. Vzít ho na pobřeží, aby ty plavce mohl aspoň pozorovat... (Pojd', drž se mojí identity)

BB zajiskřil. (Ano, Rame!)

Otočil jsem se, udělal jsem půlobrat a vyrazil jsem dolů, skrz prstence. Můj nový přítel z KT-95 se držel v těsném závěsu za mnou. Neměl jsem v úmyslu navštívit velká města, chtěl jsem jít k základům... daleko od civilizace, zaměřit se na odlehlá

lidská obydlí... střední Asie, ano... to by mohlo být ono... zastavil jsem se nad bezútesným kopcem, jeden ze svahů pokrýval prořídly lesík. Na okraji lesa seděl v podřepu muž a číhal. BB byl vedle mne a snažil jsem se jej upozornit na tuto postavu. Kousek od muže se páslo zvíře, které připomínalo malou srnu. Muž zvedl pušku, zamířil a vystřelil. Srna padla k zemi. Muž přiběhl k ní, srna ještě hrabala nohama, zvrátil jí hlavu dozadu a máchnutím nože jí podřízl krk. Vyřinuly se proudy krve a srna se konečně přestala hýbat. Muž si hodil srnu přes rameno a vykročil směrem z lesa ven a dál ke kamennému příbytku. Sledovali jsme ho a BB do mě lehce strčil.

(Ten člověk. On zabil jinou bytost.)

Uklonil jsem se. *(Ano.)*

(Proč to udělal? To není dvakrát o přežití!)

(Pro srnu ne, ale pro to druhé zvíře... ehm, pro tu další bytost. Ten člověk tělo srny potřebuje.)

BB se odmlčel. *(Kčemu by mu mohlo být? Už má jedno tělo.)*

Zatvářil jsem se vlídně. Už je to tady. *(Poslouží mu, aby přežil. Potřebuje, aby se z něho najedl.)*

(Najedl! Co znamená jíst?)

(Vloží si srnu do svého fyzického těla a to mu dodá energii k přežití. Zůstane naživu... ehm, fyzicky. Tomu říkáme jíst.)

Ta druhá bytost... ta, ehm, srna nepřežila, nezůstala naživu... tedy fyzicky. Jasně jsem zachytil její energii, když opouštěla tělo.)

A že prý snadná lekce! *(No, lidé mají u nás identitu nadřazeného druhu, ehm, nadřazených bytostí. Jsou na vrcholu potravinového řetězce, tak tomu říkáme.*

Potravina nebo jídlo jsou věci, kterými se sytíme. Větší druhy pojídají menší druhy a pak jsou zase snědeny ještě většími druhy, dokud se nedostaneme až k člověku.

Člověk není největší, ale je nejchytřejší, proto je nadřazený. Jí téměř vše, co roste.)

BB se zaměřil dovnitř a mihotal. Následovali jsme muže až k chatě. Muž shodil srnu z ramen a pověsil ji na trám u vstupu, který byl částečně zakryt závěsem.

Potom šel dovnitř.

BB zamihotal. *(On se ji, ehm, nechystá sníst?)*

(Až později. Musí ji nejdřív trochu upravit, nechat vytéct všechnu krev. Podíváme se dovnitř?)

Neměl ve skutečnosti moc na vybranou, protože jsem ho právě vedl skrze kamennou zeď. Uvnitř, ve středu místnosti na hliněné podlaze hořel malý oheň. Kolem něho seděly tři osoby, žena a dvě malé děti. Žena míchala obsah kotlíku, který visel zavěšený nad ohněm, děti se hladově dívaly. Muž si přisedl, svlékl si silný kabát a převzal kotlík, který mu žena podala. Začal jíst. Pomáhal si přitom dvěma prsty, kterými si vsunoval potravu do úst, a příležitostně usrkával z okraje kotlíku. BB do mě naléhavě šťouchl.

(Co to dělá?!)

(Právě teď jí, uchopuje kousky potravy a vkládá si je do těla, a to další, to do sebe jednoduše nalévá.)

(No, ano. Tento vjem se už jednou objevil! Když si svlékl část svého těla!)

Odmlčel jsem se a potom jsem zajiskřil. *(To byl jeho kabát. Není to jeho tělo, je to jiný díl, který si obléká, aby ho zahříval. To je další věc, která je nutná k přežití - udržovat tělo ve správné teplotě, ani přílišné teplo, ani moc zima. Rovněž ho také chránit před zraněním. Proto je tady ta chatrč, ehm, obydlí, ve kterém právě jsme. Pomáhá chránit fyzické tělo. Oheň... ehm, to vyzařování uprostřed místnosti, umožňuje, aby byli v teple.)*

Objevil se mi vjem, že se BB soustředí podobně jako člověk, který pozoruje kobru, jak přímo před jeho obličejem pohupuje svou rozedmutou šjí. Zaměřil jsem se na něho a pokusil se zjistit, do jaké míry k němu celý děj proniká jako skutečná rutina. Jak byste vysvětlili teplo nebo zimu, nebo něco tak jednoduchého jako oheň k přípravě jídla nebo nutnost nepřetržité péče a zájmu o fyzické tělo a jeho potřeby někomu, kdo nikdy takové tělo neměl? Pak už do mě BB zase strkal.

(Rame, Ráme!) BB se silně chvěl. (Zabíjí teď další!)

Otočil jsem se. Muž mezitím popostrčil ženu dál od ohně a povalil ji na zem. Položil se na ni, tělem ji tisknul k zemi, pevně ji držel v sevření, stejně jako ona jeho. Dlouhý hrubý oděv měla vyhrnutý až nad boky, nohy měla zaklesnuté kolem jeho pasu a oba se divoce svíjeli. Opodál děti jedly z mísy a ničeho si nevšímaly. Nejsem založením voyeur, takže jsem snadno zachovával nezaujatý pohled.

Zatvářil jsem se vlídně. *(Nezabíjí ji. Rozmnožují se.)*

(Co to...)

(Spojují svoje energie, aby vytvořili třetí. Vyrábějí svoje kopie, jako jsou ti dva malí, co jedí u ohně. Jsem si jist, že udělali ty dva.) (Proč by to dělali?)

(To je na přežití to nejdůležitější. Vytvořit svoji kopii a udržet sebe sama - ve své kopii. To mají společné všechny živé druhy, nejenom lidé. Přesná rutina je nejdříve zajistit rozmnožení a až potom se postarat o potravu, chlad, teplo a všechno ostatní.)

(Ale oni udělali dvě kopie.)

(Je to taková záruka, že když je kopií více, alespoň jedna přežije. Kdyby ti dva malí zemřeli, nebo je něco zabilo dříve, než si udělají své kopie, tak by byla naděje, že třetí, kterého teď vytvářejí, bude žít dostatečně dlouho, aby stačil zajistit další kopie.)

BB se zamihotal. *(Proč by umírali, nebo co by je mělo zabíjet?)*

(To je ten problém fyzického života. Je snadnější zemřít nebo se stát obětí zabití, než žít. K udržení rovnováhy je potřebný silný pud sebezáchovy. To vytváří další problémy.)

(Jaké problémy?)

(Postupně se k tomu dostaneme.)

Zaměřil se na dvojici pod námi, která sexuální akt už ukončila a znovu u ohně jedla.

(Ti dva velcí nejsou stejní.)

(Jsou lidé, ale každý je jiný. Projdi si tu rutinu, kdy ses setkal s AA -on se chtěl vrátit na Zem. a stát se ženou. Při druhém průchodu byl opravdu žena. Lidé jsou buď muži, nebo ženy. Aby vznikla kopie, jsou k tomu zapotřebí muž i žena.)

BB se otočil dovnitř, potom se otevřel. *(Ty jsi co?)*

(Muž.)

(Byl jsi někdy žena?)

(Nemám k tomu žádnou rutinu, takže asi ne.)

BB se doširoka otevřel. *(Nic takového na KT-95 nemáme. Nikdy jsem na podobný vjem nenarazil. Vytvářet svou kopii. Úžasné!)*

Přerušil jsem ho. *(Není to přesná kopie, je to fyzická kombinace těch dvou, kteří ji tvoří. Pak doufáš, že to bude tvoje kopie, ale nikdy to tak není. Je to jenom fyzické „vozítko“. Vlnka, která do něho vstupuje, může být naprostý cizinec.)*

BB se zhoupil. *(Neboj se, Rame. Tolik mě to zase nebere.)*

(Mám vjem, který mi říká, že i silnější Vlnky, než jsi ty, skočily na lep a staly se lidmi.)

BB se zatvářil vlídně. *(Pořád ještě vůbec nic nechápu, tu věc s přežitím. To by pro mne bylo příliš. Na to jídlo bych si zvykl, i na teplo a zimu. To rozmnožování, tvoření kopií, by mohla být docela legrace. Výborná hra by to mohla být.)*

Neovládl jsem se. *(Kdo se směje naposled... Pojd'me.)*

BB se odmlčel. *(Chybí mi vjem. Kdo se směje naposled?)*

Otočil jsem se, prošel zdí a věděl jsem, že mě BB následuje. Zaměřil jsem na místo, kde mohl získat silnou rutinu o tom, jak se může hromadit zkreslení. Identita New York, centrum Manhattanu, začneme na Západní 42. ulici. Přesun netrval dlouho, objevili jsme se zhruba na úrovni chodníku. Kulisa pozdního odpoledne - lidé se shromažďují, obvyklá tlačeničky, přecházejí, spěchají a courají se městem. Restaurace, kina, nenápadně podbízející pornografické filmy, poutače a občůdky všeho druhu, rámus z prodejen CD nahrávek, ulice přečpané dopravními prostředky - moc se toho za posledních třicet let nezměnilo, jenom asi přibylo toho, co zde již dříve bylo. To bude opravdu názorný příklad. BB stál uprostřed proudících zástupů, krčil se a kroutil, snažil se vyhnout srážkám s chodci... úplně zbytečně. Vedl jsem ho k obrubníku, který byl poněkud mimo ten shon.

Mihotal. *(Odkud se všichni vzali?)*

(Křižovatka světa, tak se tomuto místu dřív říkalo. Přicházejí odevšud, spousty jich žijí poblíž.)

(Co je sem táhne? Takové místo!)

Zatvářil jsem se vlídně. *(Mají vjem, že tady, v Novém Yorku, je všechno možné.)*

BB se zachvěl. *(Moc „nové“ mi to tady nepřipadá.)*

(Je to jenom identita, nic víc. Lidé tady ale dělají úplně to samé jako ten z lesa. Jeden jako druhý - snaží se přežít. Dělají cokoliv, aby přežili.)

BB zamihotal. *(Nemám ten vjem. A ten hluk pásma M mě rozechvívá. Nejhorší je to skřípání, s tím jsem se ještě nikdy nesetkal! Odkud to přichází?)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(Trochu se zavři, nebude to tak silné. Ten hluk vytváříme my, lidé. To skřípání, ty pronikavé zvuky - už jsem na to přišel, co to je. Jsou to jejich emoce.)*

(Emoce?)

(Nebudu ti k tomu dávat žádný vjem. Ani se o to nepokusím. Musel bys být člověkem, abys to pochopil. Dále je tady patrný další problém, který se řadí hned za pud sebezáchovy - většina lidí dělá něco, co ve skutečnosti dělat nechce.)

Zamihotal napůl otevřen. *(Proč dělají takový hluk?)*

Uklonil jsem se. *(Oni nevědí, že ho dělají.)*

Zaměřil se dovnitř a uzavřel se. Pak se maličko pootevřel. *(Ty jsi také člověk. Tak proč také neděláš stejný hluk?)*

(Také ho dělám. Jenom ho mám dočasně pod kontrolou. Když jsem ve fyzickém těle, tak hřímám do všech stran, o tom nepochybuj.)

BB se otevřel a zatvářil se vlídně. *(No dobrá. Když to sneseš ty, tak já určitě také. No a co dál, to přežití...)*

Pomaloučku jsem se otočil kolem své osy. *(Ve velice těsném okolí tohoto místa je možné uspokojit všechny potřeby, které souvisejí s přežitím. A to zdaleka není všechno. Je zde všechno, co chceš, cokoli chceš, kdykoliv chceš. Pouze se zaměříš na správnou identitu a máš to.)*

BB zamihotal. *(Všechno to, ehm, jídlo?)*

(Počínaje bistroem tady na rohu až po horní patra výškové budovy támhle na obzoru. Stačí vstoupit a obslouží tě.)

(Teplo, zima, ehm, ta kamenná chata, všechny ty věci, co se vkládají do těla?)

(Všechno tady je.)

(A co kopie, také se tady dělají, ehm, to rozmnožování?)

Zhoupl jsem se. *(Kdybys opravdu důkladně pátral, tak by asi nějakou možnost objevil. Tady se většinou dělá jenom ten úkon, bez kopií.)*

BB se odmlčel. *(Proč by to někdo dělal, kdyby nevznikaly žádné kopie!)*

Zamihotal jsem. *(Podle mého vjemu je vtisk pudu sebezáchovy proto tak silný, aby každý druh vynaložil skutečné úsilí o své rozmnožení. A tak se z toho aktu vyvinulo něco, ehm... je to vlastně zábava.)*

Opět se odmlčel. *(Zábava! Ti dva v chatě nevypadali, že se baví!)*

Uklonil jsem se. *(Musíš být člověkem, abys tento vjem správně zachytil. Není možné to někomu předat jako rutinu. Ale i tu zábavu bys tady úspěšně uspokojil - podle libosti.)*

BB jasně zajiskřil. *(Co tedy znamená ten zmatek? Všechno je to řízeno! Lidé dostávají co chtějí, spousty toho, a každá Vlnka to nasává a jde zpátky tam, odkud pochází.)*

Otočil jsem se dovnitř a uzavřel se. Obracelo se to v těžkou lekci pro mne, ne pro něj. Od začátku mi připadalo, že všechno to vysvětlování mu bude k ničemu. Jak mu například vysvětlím, že lidé musí většinu denní doby věnovat nějaké práci, pokud chtějí přežít? Že touží po stejných věcech a zabíjejí se pro ně? Že úsilí o přežití je často zcela pohltí a oni nevědí, kdy přestat? Že lidé zakládají velké kluby, kterým říkají národy, a chtějí zničit jiné národy, jelikož se domnívají, že ohrožují jejich přežití? Že celá ta záležitost natolik zaměstnává jejich myšlenky, až se soustředí jenom na fyzickou, lidskou existenci a zapomínají na všechno ostatní...

(Už se zase prosakuješ ven, Rame,) vložil se do mých myšlenek BB. *(Ale souhlasím s tebou. Nemám o tom všem téměř žádné vjemy. A co ta... ta práce? Znamená to, že lidé se zabíjejí a pak se snědí? A co znamená, že zapomínají?)*

Dělal jsem, co bylo v mých silách. *(Práce je to, co lidé dělají, aby získali peníze, ehm, energii k placení, ehm, k dávání druhým lidem, aby na oplátku získali to, co uspokojí jejich potřeby pudu sebezáchovy.)*

(Peněžní energii? Musí to být něco mocného... takovou identitu neznám.)

(Ani nemůžeš. Mají to jenom lidé - je to výhradně fyzická záležitost. Nefunguje nikde jinde, pouze na Zemi a mezi lidmi. Nejhorší je, že různé skupiny lidí, ehm, národy...)

(To jsou ty velké kluby... na KT-95 máme kluby hráčů.)

(Přesně tak, ty velké kluby lidí. Každý má svou vlastní peněžní energii a vzájemně si ji vyměňují.)

BB se zatvářil vlídně. *(Takže když chci srnku, abych se nasytil, nebo chatu, ve které bych bydlel, nebo povlak na tělo, tak musím dát peněžní energii. Pak to dostanu.)*

(Nejdříve musíš pracovat, potom dostaneš peněžní energii a pak dostaneš, co chceš.)

BB upnul pozornost na auta, která projížděla kolem. *(A tyto obaly? Také za peněžní energii?)*

(Stačí peněžní energie... a je to.)

(Jsem z toho pěkně zmatený.) BB se zatvářil zcela vlídně. *(Kdybych se musel stát člověkem, vůbec bych se do těchto věcí nemíchal. Jenom bych zde pobýval, dělal bych kopie a to by mi stačilo... Co je na tom tak zábavného?)*

Divoce jsem se zhoupł a nemohl jsem se přimět k tomu, abych se uzavřel.

Odmlčel se. *(K tomu je také nutná peněžní energie?)* Uklonil jsem se. *(Jak se to vezme.)*

Najednou jsem ucítil neodbytné nutkání, že bych se měl vrátit zpátky do fyzického těla. Snažil jsem se mu odolat a současně si udržet pozornost BB. Musel jsem zpět, ale BB jsem tady nechat nemohl, neuměl by se odsud dostat... ale výzva byla velice naléhavá a nemohl jsem jí odolat. Začal jsem se pohybovat směrem zpátky, pomalu, protože jsem se tomu bránil, a potom rychle, když jsem se rozhodl, že zjistím, o co jde, a vrátím se co nejrychleji. Přiblížil jsem se k druhému tělu, bleskově vklouznul dovnitř a pak jsem vešel do fyzického. Posadil jsem se na posteli a rozhlédl se kolem sebe. Zdálo se, že je všechno jako obvykle, močový měchýř také v pořádku, žádné brnění rukou nebo nohou způsobené nedostatečným prokrvením, ani žádná bolest. Muselo to být něco vnějšího, telefon, letadlo přelétající nad domem, zkrátka něco, je jedno co. Okamžitě jsem si vzpomněl na BB a viděl jsem ho, jak zmaten stojí u patníku na rohu 42. ulice a Broadwaye. Provedl jsem krátkou relaxaci, abych se dokázal vrátit zpátky a pak dostat mimo tělo, ale byl jsem napjatý a nešlo mi to. Usnul jsem asi na šestý pokus.

Když jsem se probudil, bylo ráno. Napadlo mě, že se pokusím dostat ven a pomoci BB, ale z časových důvodů jsem to nemohl udělat. Den jsem strávil jako obvykle s tím, že se mi občas v různých intervalech ve vědomí objevoval BB. Věděl jsem, že

v tomto případě jsem stoprocentně zodpovědný. Když jsem konečně pozdě odpoledne pocítil únavu, která dávala šanci na úspěch, odjel jsem do laboratoře, vešel dovnitř a zamkl za sebou dveře. Připravil jsem zvukové nahrávky a odešel do kabiny. Lehl jsem si na záda na vodní lůžko a nasadil si sluchátka. Téměř okamžitě jsem cítil, že se uvolňuji. Pak už to bylo jednoduché. Odpoutal jsem se od fyzického těla, vysunul se z druhého, začal jsem zaměřovat... a bum! Přímo přede mnou se objevila bytost.

(Hej, Rame, kam míříš?)

Zachvěl jsem se. *(Jak ses sem dostal?)*

BB se zatvářil vlídně. *(Když jsi se začal natahovat k tomu krátkému skoku, sledoval jsem tvou identitu. Ani mě nenapadlo, abych zůstal v tom příšerném hluku, když jsi tam nebyl ty. Tady je to o moc lepší.)*

(To doufám.)

(Tvůj pud sebezáchovy musí být pěkně silný. Nemáš jenom jednu chatu, máš jich hned několik!)

Zamihotal jsem. *(Toto není chata, tady pracujeme.)*

(Přesně jsem tě zachytil, když jsi opouštěl fyzické tělo. Tamto je tvoje?)

Zachvěl jsem se. *(Jistě, že je moje! Nechodím do těl druhých lidí.) (Proč ne?)*

Zamihotal jsem. *(No, je to proti pravidlům.) (Proti jakým pravidlům?)*

(To já nevím, není to... Vjem je zkrátka takový, že se to nedělá. 1 kdybych to chtěl udělat, tak myslím, že bych nemohl.)

(Pořádně se kroutíš a prohýbáš, než se dostaneš ven.)

Uklonil jsem se. *(Nemám k tomu žádný vjem. Nepozoruji se, když vystupuji z těla.) (Děláme to dost podobně, když hrajeme hry na KT-95. Dostáváme se tak do systému, který je nad námi a pak zase zpátky ven. Hej, co dělají tamty Vlnky v té velké chatě?)*

Zachvěl jsem se. *(Doufám, že jsi tam nebyl, že ne?)*

BB se zatvářil vlídně. *(Trochu jsem tam okouněl. Nepodařilo se mi upoutat tvoji pozornost, tak jsem musel něco dělat. Poslal jsem jim jednu či dvě rutiny. Udělalo jim to radost. Co dělají?)*

(Snaží se prolomit sklon k pudu sebezáchovy... a znovu se naučit, co zapomněli. Říká se tomu škola.)

(Nenacházím žádný vjem, proč by k tomu musela být potřeba škola.)

Otočil jsem se. *(Potřebuješ ten zbytek úvodní lekce.)*

Zaměřil jsem se a natáhl směrem k nejnižší obíhajícímu prstencům, které jsou pouze fázově posunuty oproti fyzické úrovni. Byla to oblast, kde to vypadalo drsně, ale současně jsem věděl, že zůstaneme-li v horních prstencích, nikdo si nás nevšimne... Ale netěšil jsem se na to. Z důvodu srovnání jsem použil stejnou identitu 42. ulice v New Yorku. Byl to krátký přesun s výstupem asi padesát stop nad povrchem. BB byl vedle mne.

Zatvářil se vlídně. *(Opět jsme zde. Žádný rozdíl, kromě toho, že je zde mnohem více lidí.)*

(Soustřed' se na ty, které vnímáš nejlépe.)

BB se otevřel a bylo jasné, že si začíná uvědomovat změnu v rozvrstvení masy. Pozoruje, jak do silnice vbíhá muž a mává na taxi. Když proběhne skrze projíždějící auto, bezradně se zastavuje. Prostor, který muž zdánlivě zabíral, taxi protnulo, jako by neexistoval. Štíhlý mladík s dlouhými vlasy, který vypadá asi na osmnáct let, se snaží upoutat pozornost skupinky teenagerů, kteří se těsně vedle opírají o auto. Rád by si potáhnul z jointu marihuany, který nechávají kolovat. Marně - nikdo ho nevidí ani neslyší. Statný policista v uniformě pohupuje svým pendrekem, přechází sem a tam před obchodní výlohou a vůbec si neuvědomuje, že ho nikdo nebere na vědomí. Luxusně oblečená dáma neurčitého věku se snaží objevit ve své kabelce drobnou minci, za kterou si chce koupit noviny. Nevědomky přitom prochází zdí blízké budovy. Starší muž se pokouší zakoupit vnady dvou prostitutek stojících na začátku chodby, která vede schodištěm dál do patra. Rozčiluje se, protože ho vůbec nevnímají. Potom přihlíží, jak se blíží muž, který má skutečné fyzické tělo a šimrá jednu z dívek na tváři desetidolarovkou. Ona se otáčí a vede ho nahoru po schodech; první muž je jim v patách. Starší žena jde pomalu ulicí, nic kolem sebe si neuvědomuje, čas od času se shýbá a chce zvednout nedopalek cigarety. Její ruka jím ale prochází naskrz. Uprostřed davu proudících lidí stojí vyzývavě muž snědé pleti. Tvář má zkroucenou vzdorem a nenávistí, v

ruce drží nůž a bodá do všech kolemjdoucích. Neuvědomuje si, že nikoho nezraňuje. Starý zarostlý muž v baru přes ulici se snaží vypít všechny panáky, které si objednává jeden z hostů. Nakonec vylézá hostovi na záda a snaží se zachytit chuť a účinek nápoje stejně, jako je vnímá host. Nikdo si ho nevšímá a jeho snaha je marná.

Otočil jsem se k BB. *(Stačí?)*

BB divoce mihotal. *(Co se s nimi stalo?)*

(Fyzicky zemřeli, ale nevědí to. Pamatují si jenom fyzické bytí a chtějí si ho udržet. Myslí si, že nic jiného neexistuje.)

(Nemůžeš jim poslat nějaký vjem, aby to začali vidět jinak?)

Zatvářil jsem se vlídně. *(Jestli myslíš mne, tak jim budu muset pomáhat ve všem, když se do toho jednou pustím. A takto si kariéru budují jiní, od toho tu já nejsem.)*

BB se odmlčel. *(Kariéru?)*

(Nedělají nic jiného, jenom se snaží upoutat pozornost takových lidí. Chceš ještě vjem opravdu krajního pokřivení pudu sebezáchovy?) Zamihotal. *(Jistě, pokračuj.)*

Uvědomoval jsem si, že jím to všechno otrásl, ale musel jsem ho tlačit dál. Až potom jsem mohl mít jistotu, že si bude považovat vnějších prstenců. Zaměřil jsem a napojil se na identitu chumlu sexuchtivých forem. Natáhl jsem se a po krátkém přesunu jsme se zastavili necelých deset kroků od obří hromady. BB se soustředil přímo na ni. O chvílku později se odmlčel a nakonec se zavřel. Čekal jsem, až se znovu mírně pootevřel, zaměřil jsem se mimo hromadu svíjejících se lidských forem. Sám jsem byl otevřen jen napůl, protože mi navíc nestačily síly.

BB se slabě chvěl. *(Co se to s nimi stalo?)*

(Fyzicky jsou mrtví. Sice vědí, že se něco stalo, nějaká změna, ale necítí odpovědnost, takže zkrátka dělají všechno jako dřív.) *(Co to ale dělají?)*

(Vůbec jim nejde o to, aby se rozmnožovali, dělali kopie. Zajímá je jenom ten akt rozmnožování. Nic víc nevědí a nic jiného je nezajímá. Zkoušejí to znovu a znovu, ale nemají z toho žádné uspokojení, protože k tomu by potřebovali tělo, aby to bylo takové, jaké to znají. A to oni nemají.)

BB se znovu pokusil zaměřit na lidská těla a hned se odvrátil. *(Pojďme pryč.)*

Chtěl jsem od něho rutinu, abych si byl naprosto jistý. *(Přesvědčilo tě to?)*

(Ano, ano... pojd'me.)

Zaměřil jsem se a natáhl směrem k vnějším prstencům. Ani na okamžik jsem nepochyboval, že BB je mi v patách. Pomalu jsme postupovali ven. Protnuli jsme hustou vrstvu nehybných šedých bytostí, které nejsou ani tady, ani tam, mráкотných... čekajících, až se něco stane. Ale všechny jsou přesvědčeny, že se skutečně něco stane. Hluk pásma M je skoro neznatelný. Přibrzdil jsem nás, abychom mohli zastavit v dalším, druhém nejvnitřnějším prstenci. Ze všech stran nás obklopovaly bytosti, které věrně připomínaly lidi. Každá však byla vědomá a činná jenom v mezích své vlastní rutiny.

BB se ke mně přiblížil. *(Proč zastavuješ tady? Pořád je tady ještě hodně hlučno.)* Otevřel jsem se. *(Je tady jedna velká odlišnost. Tito si uvědomují, že už nemají fyzická těla, ale nic víc. Zaměř se na některé a objeví se ti vjem.)*

BB se otočil a stanul tváří v tvář ženě, která budila dojem, že zpomaleně kráčí stále na tomtéž místě. Mohla být středního věku, byla silná a po tváři jí stékaly slzy... *(Odpusť mi, odpusť, maminka tě nechtěla opustit, holčičko moje milá, ale nemohla jinak. Vrátím se ale, vrátím, abych ti pomohla, jen co to půjde... nějak to už zařídím...)*

Pokynul jsem směrem k muži, který vypadal asi na šedesát. Rychle přecházel z místa na místo a přitom tloukl zatnutou pěstí do dlaně druhé ruky... BB se na něho zaměřil... *(Zatraceně! Zatraceně! Zatraceně! Zrovna, když jsem si to všechno připravil a chtěl si začít užívat. Ted' to všechno ona utratí za oblečení a za výlety kdoví kam. A já jsem z toho všeho vynechán. Někak se tam musím zase dostat, musím mít, co mi patří. Zatraceně! Zatraceně!...)*

Obrátili jsme se ve směru muže, který vypadal, jako by seděl. Byl neurčitého věku. Pomalu potřásal hlavou ze strany na stranu, tupě zíral... *(Nikdy jsem neměl možnost říct jí, že jsem jí nechtěl ublížit. Byl jsem opilý, byl jsem opilý, to je vše. K čertu! To je nadělení! Co ted' budu dělat? Věděl jsem, že tam bude na cestě zatáčka... Muselo tam něco být, mohl jsem...)*

Naši pozornost upoutala hubená dívenka v modrých džínách. Ruce měla v bok a vzdorovitě se rozhlížela kolem sebe... *(No co to znamená? Tohle je všechno?!)*

Tohle má být to umírání? Nevidím žádného Boha ani anděly... věděla jsem to! Do háje!)

Opatrně jsme procházeli kolem různých pohybujících se bytostí... jednu po druhé jsme si prohlíželi... muž, asi čtyřicátník, šedé vlasy, stál a díval se do mlhy, ruce založené na prsou... *(Udělal jsem, co jsem mohl. V bance zůstaly peníze, dům je v dobrém stavu, splátka se pokryje z pojistky. Pravá přední pneumatika kombíku potřebuje vyměnit. Doufám, že se Ben postará o kontrakt s Holmesem. Budu jim ve firmě scházet. Nechal bych si líbit ještě jednu večeři u Luigiho. Takové mořské plody jako tam nemají nikde...)*

BB přiklouzl ke mně. *(Je úplně zavřený. Nedostaneme se k němu?)*

Uklonil jsem se. *(Jdi do toho, zkus to.)*

Přesunul se přímo před muže a začal k němu vysílat drobné rutiny. Muž je jednu po druhé odrážel, jako by odháněl dotěrný hmyz. Jiné odezvy jsme se nedočkali. BB to nakonec vzdal a v závěsu za mnou se skrze mlhu vydal směrem ven z prstence. Těžko jsem se smířoval s myšlenkou, že jsem také kdysi byl v tak hlubokém zajetí ČPI. Byl jsem si ale jist, že tomu tak bylo. Jestli ve mně stále zůstala nějaká rutina z té doby, byla mnohonásobně překryta. Rád bych si myslel, že jsem se takových rutin už určitě zbavil...

Ještě jedna zastávka před cílem by měla stačit. Když se mlha začala zvolna rozestupovat, pomalu jsem zastavil. Uprostřed něčeho, co vypadalo jako skalnatá soutěska stála žena. Okamžitě si nás všimla a dala se do hlasitého křiku. BB se dal ihned na ústup.

Žena vykročila k nám a divoce přitom mávala pažemi. *(Jděte pryč, vy chapadla d'áblova! Hřešila jsem, ale o nic víc než všichni ostatní, to vám povídám! Nemůžete mě odnést do pekla, jsem dobrá žena! Jděte po těch běhnách z Hlavní ulice!)*

Potom se prudce zastavila, padla na kolena a se skloněnou hlavou začala naříkat. *(Prosím, neberte mě do pekla... Prosím! Chci jenom být se svou dcerou. Někde tady musí být, byla takový drahoušek. Nemohla tomu zabránit, aby nezemřela přede mnou. A já vím, že neskončila v pekle... Prosím, prosím!)*

Udělal jsem, co jsem mohl. *(Vaše dcera byla určitě drahoušek. Jenom se zklidněte a ztište a ona vás sama najde. Myslete na ni. Tiše si sedněte a myslete na ni. Ona si vás už najde. Jak se jmenovala?)*

Žena. už tolik nevzlykala, ale hlavu měla dále sehnutou a nebyla schopná klidně uvažovat. Náhle jsem zachytil vjem. *(Claire si vás najde, už brzy.)*

Žena pomalu zvedla hlavu. Otevřela oči v údivu. Zatímco já jsem se otočil a vedl BB dál mlhou směrem ven.

BB se mi objevil po boku. *(To ses tedy vytáhl, Rome.)* Zatvářil jsem se vlídně.

(Začátečník mívá štěstí.) BB se odmlčel. *(Co je...)* *(Zase lidské záležitosti. Pojd'.)*

Občas jsem si nebyl úplně jistý kudy pokračovat dál. Nakonec se nám však přece jen podařilo prorazit mlhu a vstoupit do projasněných oblastí. Tady jsem chtěl udělat další zastávku. Napravo od nás omýval kamenité pobřeží oceán v pravidelném mírném příboji modrých pěnicích vlnek. Nahoře nad námi se rozprostírala světlejší modrá obloha bez jediného mráčku. Přímo před sebou jsme viděli dřevěný srub a vzadu za ním zvolna se zvedající lesnaté pohoří. Mohlo to být v Maine nebo v Kalifornii, ale nebylo. Nebylo to nic.

(Hej, proč zastavujeme?) přerušil mé úvahy BB.

(Zaměř se na identitu Charlieho. Je to můj přítel. Zkus to.)

Poslechl mě a já jsem věděl, co se bude dít dál. Všechno, co jsem dosud vnímal, se přeneslo na BB: oceán, pobřeží, srub, nebe, hory.

Zamihotal. *(Jsme zpátky na tvé Zemi?)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(Ne, to vytvořil Charlie.)*

BB se odmlčel. *(To vytvořil Charlie!)*

(Rád si připomíná svá oblíbená místa, tak si udělal kopii.)

(To dokáže?)

(Je to jako rutina, skoro.)

Dveře srubu se rozlétly a objevil se Charlie. Vypadal jako obvykle. Byl malý, boubelatý, s kulatou tváří, navlečený do svého oblíbeného kostkovaného trika.

Místo blond kudrnatých kadeří ho však tentokrát zdobily vlasy tmavé a rovné.

Přiblížil se a potřásl mi rukou. *(Tak co, Roberte, vidím, že si zase volně poletuješ.)*

(Ahoj Charlie. Co se ti stalo s vlasy?)

Charlie zamihotal. *(Mám novou přítelkyni a jí se to takto víc líbí. Tak jsem udělal změnu. Je ve srubu, chceš se seznámit?) (Zastavili jsme se jen na chvílku. Třeba příště.)* Podíval se směrem k BB. *(Někdo je tady s tebou?)* Zatvářil jsem se vlídně. *(Ano, přítel.)* Pozorně se zadíval. *(Stěží rozeznávám jeho obrysy.) (Pozdrav se s BB.)*

Charlie vypadal, že je zmatený. *(Nevidím tě, ale vítej, BB. Vítej v Říši fantazie.)*

BB zamihotal. *(Ehm, ahoj, Charlie.)*

Ve tváři Charlieho se mihlo překvapení. *(Slyším ho! Slyším ho, ale nevidím!)*

BB se mírně zhoupł. *(Pro mne jsi úplně v pořádku, Charlie!)* Charlie se otočil ke mně. *(Naučil jsi ho, jak vystoupit z fyzického těla. Takže teď máš partáka na cesty. No to je výborné!)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(To není úplně pravda, Charlie. Víš...)*

(Budeš ho muset ještě naučit, aby se poněkud doladil, Roberte. Nevidím pořádně ani siluetu. Spíš mi připomíná takové to mihotání horkého vzduchu někde v poušti. Slyšíš mě ještě, BB?)

BB musel vytáhnout nějaký vjem z Charlieho, který byl široce otevřený. *(Slyším tě hlasitě a čistě. Maximální úroveň, plus minus tři decibely.)*

Charlieho to viditelně potěšilo. *(Moje řeč, BB! Aspoň že tě slyším. Pověz, líbí se ti, co jsem vytvořil? Dalo mi to práci, než jsem udělal ty vlny na oceánu tak, aby správně narážely na skálu, to ti říkám. Hej, Roberte, a tobě se líbí západy. Tak sleduj.)*

Otočili jsme se a zadívali se nad oceán. Světle modré nebe se začalo pomalu zatahovat a horizont zalila směs rudé, oranžové a žluté barvy. Objevily se vrstvy mraků, které celému výjevu dodaly plastičnost a perspektivu. Jejich okraje se zbarvily do růžová a lila. Vybavil jsem si Oahu na Havaji.

Charlie se ke mně otočil. *(Je to ještě nanečisto. Jak to hodnotíš?)*

Vysvětlil jsem BB. *(Charlie byl ve svém fyzickém životě technikem a zabýval se elektronikou.)*

(Řekl bych, že jsem nebyval nejhorší,) dodal Charlie. (Ale to nebylo nic proti tomu, jaké jsou možnosti zde. A jaký máš obor ty, BB? Pracuješ tady s Robertem?)

BB zamihotal. *(Jsem z KT-95.)*

Charlie vypadal zmateně. *(KT-95? To je pro mě novinka. Kde má tato společnost sídlo?)*

Rozhodl jsem se, že mu to naservíruji na rovinu. *(Není ze Země, Charlie. Není dokonce ani člověk.)*

To nečekal. Zaváhal, ale jen na okamžik. *(Ne, ne, Roberte. Zase už začínáš!)*

Rozesmál jsem se. *(Je to opravdu tak, Charlie.)*

Otočil se směrem, kde odhadoval, že stojí BB. *(Robert mi vždycky naléval do hlavy ty nejneuvěřitelnější představy o jiných světech, o energetických polích, o kterých nic nevíme, a různé další věci. Ještě bych s ním souhlasil, pokud se týče možné existence inteligentního života na různých planetách mimo naši sluneční soustavu, ale on to myslí zase ještě jinak. Beru dokonce lidskou existenci na způsob, jak v současné době vegetuji já. Tak on tě ukecal, abys zahrál tuhle habadůru na dobráka Charlieho. Poněkud ses fázově posunul, abys vypadal zamlženě, a už to bylo. A hned má Robert nadlidskou bytost!)*

BB zamihotal. *(Ted', Charlie, já jsem ne...)*

(Dobrá, dobrá. Srovnám se s tím šprochem stejně jako s tím dalším.) Uchichtl se. *(Odkud žes říkal, že jsi?)*

(KT-95, Charlie.) BB se zatvářil vlídně. *(Je to tam jiné než tady.)*

(To se vsadím, že je.) Zasmál se. *(Co tam děláte? Myslím přímo ty, osobně.)*

(Hraji, ehm, hry.)

(Jaké hry?)

(Těžko se to vysvětluje, ale jednu ti můžu ukázat.) Charlie se usmál. *(Dobrá, ukaž, já jsem hoch z Missouri, tam si rádi hrajeme.)*

Zasáhl jsem. *(Myslím, že bys neměl... BB. Nemáme, ehm, nemáme čas.)*

Charlie se bujaře rozesmál. *(Ted' jsi ho z toho musel dostat, Roberte, co? Měl jsi ho lépe připravit. Předpokládám, BB, že jsi přišel na Zem, abys nás lidi zachránil před sebou samými, zabránil výbuchu atomovky nebo něco takového.)*

BB se odmlčel. *(Ne, ne. Byli jsme na té výpravě do ČPI a ...)*

(Takže obyčejná návštěva, vid'.)

(Přesně tak, nic víc než návštěva. Potom...)

(Kdeže je to KT-95, odkud jsi, jak říkáš, přišel?)

BB zamihotal. *(Stačí, když uděláš pár dlouhých skoků tímhle směrem.)*

Charlie se ke mně otočil a pochechtával se. *(Opravdu povedený kousek, Roberte. Vážím si vašeho úsilí, které jste tady spolu s BB vynaložili na to, abyste si toto všechno vysnili. Jenom mi předložte pár faktických důkazů a okamžitě vám uvěřím.)*

Usmál jsem se. *(Budu se dál snažit, Charlie. Teď už ale musíme jít. Děkujeme za vstřícné přijetí. A ten tvůj západ slunce se mi líbil.)*

Potřásli jsme si rukama a potom se Charlie otočil k BB. *(Zastav se někdy. Nemusíš čekat, až tě Robert přivede.)*

BB se zachvěl. *(Skutečně?)*

(Zastav se, kdykoli se ti to bude hodit. A příště se tolik nesmazávej. Lépe na tebe uvidím.)

(Mimochodem,) poznamenal jsem, (už ses rozhodl, jak to bude s tvým dalším lidským životem?)

Pokrčil rameny. *(Ještě o tom přemýšlím. Nespěchám.)*

(Tak to je dobře. Příště si vyber jinak. Lépe.)

(O tom nepochybuj.)

Zatvářil jsem se vlídně. *(Měj se dobře, Charlie.)*

Stoupali jsme dál nahoru a za chvíli jsme se znovu ocitli v mlze. Podle změny její struktury jsem dokázal odhadnout, že jsme minuli nulový bod. Dál se bude všechno velice rychle měnit. Otázkou bylo, kde udělat příští zastávku. BB byl těsně vedle mě. Věděl jsem, že si snaží srovnat to, co bych nazval přesně cílenou rutinou, která na něho až do tohoto okamžiku tak hustě dopadala. Zkusil jsem zachytit vjem, jak to na něho všechno zapůsobilo, ale byl těsně zavřený. Vlastně jsem vjem ani nepotřeboval. Charlie na něho nepochybně udělal dojem. Byl další lidská bytost - i když dočasně mimo fyzické tělo, se kterou dokázal komunikovat. Po všech těch nánosech, se kterými se setkal v nižších prstencích, mu Charlie připadal naprosto normální. Uměl se o všechno možné postarat (snad si i hrát). Dělal věci novým způsobem, který BB imponoval, a navíc měl smysl pro humor, stejně jako BB. Byl tady jeden drobný problém - kdyby Charlie skutečně měl rutinu o tom, kdo BB je, nikdy by nevěřil, že můj přítel existuje.

Připadalo mi, že jsme byli už dostatečně hluboko ve vnějším prstenci, takže bez sledování jakékoli identity jsem udělal krátkou zastávku. Mlha byla řidší. Pomalu se začaly rýsovat obrysy budov, nepravidelně roztroušených. Každá budova vypadala jinak (mnohé vypadaly, jako by byly kamenné) a většinou měly věžičky a klenby anebo je podpíraly různě umístěné pilíře. Některé zdobila bohatá vitrážová okna ve tvaru kruhu. Sestoupili jsme níž a vydali se k jedné z budov - přímo ke vchodu. Zatímco jsme se přibližovali, objevila se ve vstupních dveřích žena a začala sestupovat po širokém schodišti. Právě v okamžiku, kdy jí zbýval už jen poslední schod, se podívala před sebe a okamžitě se zastavila. V očích neměla strach, jenom nejistotu.

Chtěl jsem udělat jasno hned na začátku. *(My nekoušeme.)*

Bez zaváhání odpověděla. *(To jsem ani nečekala. Jenom jsem se zamyslela nad tím, kam vás pošlu dál - u nás máme mnoho různých výborů. Vy ale nejste nově příchozí.)*

Usmál jsem se. *(Přišli jsme vás navštívit.)*

(Náš ministr říká, že u nás žádné návštěvníky nemáme,) odpověděla s rozhodností v hlase. *(Nenašli byste nás, kdybyste nesdíleli naši víru. Ale je to v pořádku, pokud jste nově příchozí. Vezmu vás k Thelmě. Má na starosti uvítací radu.)*

Usmál jsem se. *(To nebude potřeba. Jak jsem říkal, jenom tudy procházíme.)*

Trochu jsem ji zmátl. *(Neustále říkáte „my“. Myslíte si snad, že jste více než jeden člověk? U nás máme kurz zaměřený na problematiku vícenásobných osobností. Můžete se přihlásit, vyučuje Dr. Frankel.)*

BB se do toho vložil. *(Proč mě nevnímá, Rame? Charlie mě vnímal.)*

Usmála se na mne. *(Kdo jste... Ach, jmenujete se Rame Charlie Vnímal?)*

(Ne tak docela,) odpověděl jsem. Zajímavé. Moje a BB vyzařování se jí slévalo do jednoho vjemu.

(Není to krásné, když si uvědomujeme, že máme věčný život?) Široce rozepnula ruce. *(Vzpomínám si, jak mi bylo, když jsem zemřela a oni mě přivedli sem. Jak jsem tajila své drobné pochyby. Takže vám skutečně rozumím a chápu, jak se cítíte. Nedělní škola a reindoktrinační⁷¹ kurz vše vyjasní. Nebojte se. Jen je zvláštní, že jste se sem dostal úplně sám.)*

Musel jsem se zeptat kvůli BB. Pozorně sledoval, co se kolem nás děje. *(Tak toto není nebe? Tady není Bůh?)*

Jemně se zasmála. *(Ptala jsem se úplně stejně, když jsem se sem dostala. Nebudte zklamaný. My jsme teprve u brány do nebe. Náš ministr, Dr. Štěstěna, nám o tom každou neděli káže. Musím přiznat, že se to dost liší od toho, co nám kázával velebný pan Wilson ještě v dobách, kdy jsem fyzicky žila v Lexingtonu.)*
(Vrátíte se tam?)

Zasmušila se. *(Máte na mysli do fyzického života?)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(Asi tak bych se vyjádřil.)*

Na okamžik se zamyslela. *(Nevím. Dr. Štěstěna se o tom pravidelně zmiňuje. Říká, že odejít může každý, a když odsud odejde, může jít buď zpátky na své dřívější místo, nebo někam jinam.)*

BB nás přerušil. *(Tak už jsi to konečně pochopil, Rame? Tahle Vlnka, kterou nazývá Štěstěna, se dobrala k solidnímu vjemu!)*

Otočil jsem se k BB. *(To je pravda.)*

Žena na mě užasle zírала. *(Vy si pořád něco mumláte, že ano. Myslím, že Dr. Štěstěna vnímá správně. Ale je to muž, ne děvče..)*

Neúnavně jsem pokračoval. *(Takže lidé odsud odcházejí?)*

Usmála se. *(Ach, ano. Při každém nedělním shromáždění přicházíme o mnoho členů. Dr. Štěstěna říká, že je to tak v pořádku.)*

(Víte, co se s nimi stane?)

(Po bohoslužbě se zvednou a vyjdou z kostela dřív než všichni ostatní. Potom je už nikdy nevidíme. Když vyjdeme před kostel, už tam nejsou. Je to, ehm, rituál, který v našem kostele udržujeme.)

Hrábnul jsem tak hluboko, jak se dalo. *(Odcházejí konečně do nebe?)*

Mluvila velmi otevřeně a na rovinu. *(Většina z našeho sboru si to myslí, ale Dr. Štěstěna si tím není jistý. Na závěr každé bohoslužby vydává to, čemu náš velebný pan Wilson říkával „povolání“. Lidé, kteří je dostanou, se pak zvednou a jdou k východu. Tam jim Dr. Štěstěna říká něco, co nikdo z nás neslyší. Nakonec zpíváme chvalo zpěvy a oni vyjdou z kostela ven.)*

(A co si myslíte vy? Kam odcházejí?)

Zaváhala. *(Nevím. Je to všechno tak jiné, než jsem si myslela, a tolik jsem se tady naučila... zkrátka jsem si ještě neudělala ucelený pohled.)* Potom se zasmála. *(Vy mi ale stále kladete nějaké otázky. Měli byste se setkat s lidmi z uvítacího výboru. Vezmu vás k... počkejte, okamžik, kam jdete?)*

(Musíme, ehm, jít,) zavolal jsem na ni, když jsme už stoupali, *(budu doufat, že se setkáme v nebi!)*

⁷¹ Reindoktrinační kurz - zde kurz pro změnu dosavadního systému víry.

Stála tam a v ohromení pozorovala, jak se vzdalujeme, až jsme jí v mlze úplně zmizeli z dohledu. Často mi později probleskla hlavou myšlenka, jakou odezvu asi vzbudilo ohlášení naší návštěvy - pokud to skutečně udělala.

Pomalou jsme se pohybovali vpřed, zatímco jsem se pokoušel naplánovat vhodnou poslední zastávku této lekce pro BB. Tolik jsem přeskakoval a všechno bylo tak útržkovité, že jsem začal pochybovat o smyslu celé výpravy. Nic pro nováčka. A to já jsem určitě nováček byl, pokud se jedná o nějakou úvodní lekci. Sám jsem ještě byl ve velké míře člověkem. Vtom do mne vrazil BB a tím mi vnuknul potřebný nápad.

(No tak, Rame, teď jdeme do nebe?)

Maličko jsem se zhoupl a potom zvažněl a zatvářil se vlídně. *(Ještě ne. Můj vjem je, že i kdybych chtěl, nemohl bych to udělat.)*

(Tak co třeba někam k lidem, se kterými bych si mohl vyměnit pár rutin. Abych pořád nevyměňoval jen s tebou. Toto přece měla být moje lekce, a zatím se jen tak touláme. Pojd'me zpátky k Charliemu.)

Neodpovídal jsem. Cítil jsem jasně zářící vjem a začal jsem zrychlovat. Přesně jsem věděl, kde bude naše poslední zastávka. Vedl jsem nás do úplně nejzazšího výběžku vnějšího prstence, kde byla poměrně řídká mlha. Když jsme se přiblížili, pozorovali jsme, že okraj vydává zvláštní záři, která se hned po vstupu měnila v několik jednotlivě vyzařujících bodů. Vyzařování vycházelo z bytostí, které se tady zdržovaly - učitelé, pomocníci, takzvaní vůdci těch, kdo jsou ve vnitřních prstencích. Dočasná služba - ovšem v plném nasazení. Znal jsem v těchto místech jednu

identitu, na kterou jsem se napojil. BB mě následoval, až jsme nakonec zůstali stát. Nedaleko od nás byla skupinka bytostí. Po chvíli se jedna z nich oddělila a blížila se k nám. Lidskou siluetu připomínala jenom v náznacích a také z ní vycházela velmi jemná záře.

Otevřel jsem se. *(Vzal jsem tě za slovo, Bille. Přišli jsme tě navštívit.)*

Bytost se zatvářila vlídně. *(Čekali jsme tě, Bobe, a toto je tvůj přítel z KT-95. Vítej, BB.)*

BB zamihotal. *(Ehm... Dobrý den.)*

Nepřekvapilo mě, že si Bili uvědomoval přítomnost BB a dokonce celý řetězec událostí. Někdy jsem míval mlhavý pocit, a tato situace to dokládá, že je všechno už od úplného začátku naplánováno. A tak jsem nechal Billa a BB, aby se sblížili, a oni tak učinili...

Začal BB. *(Ty jsi člověk jako tady Ram?)*

Bili se trochu zhoupl. *(Disponuji solidním množstvím lidské rutiny, BB. Jak se říká, prošel jsem tím „mlýnkem“. Ale nemám teď fyzické tělo jako Bob.)*

(Chceš ode mne rutinu? Kdo jsem a takové ty další věci?)

(Není to nutné. Mám dostatečný vjem o tobě, dále o tvém příteli, ehm, AA i o KT-95. Co by mě zajímalo, je tvůj vjem lidské zkušenosti tak, jak se ti jeví po tvé úvodní lekci.)

BB zamihotal. *(Ještě není, ehm, dostatečně celistvá. Opravdu ji chceš?)*

Bili se zatvářil vlídně. *(Pošli takovou, jaká je.)*

(Jo. No, ehm... jsou to ty nejoblíbenější hry ve spoustě dalších her... Pravidla na pravidlech, ehm, všechno se plete dohromady, až nakonec nikdo neví, kterou z těch všech her vlastně hraje. Nakonec se do toho tak ponoří a hrají všechny ty hry, že z toho zapomenou, že to je všechno pouze hra. Zapomenou i to, proč vůbec hrají a jak se do toho všeho namočili.)

(Velmi dobře řečeno, BB.)

(Mohl bych vzít rutinu, kterou jsem při své úvodní lekci získal - jenom to, nic víc - a vrátit se zpátky na KT-95. Potom bych ji po částech posílal všem těm Vlnkám a ty by si hrály, hrály, proháněly se, až by se jim z toho točila hlava.)

(Určitě bys to mohl udělat.)

BB zamihotal. *(Ale nevím několik maličností... a ehm, bez nich potom není hra opravdovou hrou.)*

Bili se zatvářil velmi vlídně. *(Co máš na mysli...)* *(Kdo uděluje body? Kdo to všechno sleduje?)* *(Správná otázka.)*

BB se zachvěl. *(Kde je potom veškerá legrace? Proč hrát hru, když ze hry nemáme radost? A všichni ti lidé tady - ani u jediného jsem neměl vjem, že se baví.)*

BB se uklonil. *(Baví se někdy. A někteří, ale není jich mnoho, se baví častěji. A pak je několik málo dalších, ale těch je opravdu málo a ti se baví pořád. Ve tvém vjemu chybí tyto jemné odstíny.)*

BB zamihotal. *(A ještě něco.)*

(Ano?)

(Nějaký ten hluk, který tak příšerně ruší pásmo M... to pronikavé skřípání. Ram tomu říká emoce. Nemám k tomu nejmenší vjem. Pořád opakuje, že se kvůli tomu musím stát člověkem.)

(Emoce jsou právě ty body, celkové skóre.)

BB se odmlčel a já jsem čekal, až se Bili vyjádří. Toto mě zajímalo také.

Bili pokračoval. *(Emoce jsou tím, co způsobuje, že tato hra navenek vypadá tak divoce. Ale je to tato hra, ta jediná hra, v jejímž rámci hrajeme všechny ostatní hry. Ostatní hry nepřetržitě podporují a udržují hlavní hru svými body, které mají podobu emoční energie. V hlavní hře jde o ovládnutí a rozvinutí emoční energie do stavu největší efektivity, které my lidé nepřesně říkáme láska. Dokud se nestaneme Absolventy. Čím víc bodujeme, tím více se bavíme. Většina z nás, kteří jsme zde, vynakládá energii na to, abychom pomáhali druhým lidem, jakkoliv a kdekoliv můžeme, abychom zvýšili jejich skóre - a to nám přináší více zábavy.)*

BB se zaměřil dovnitř a uzavřel se. Po chvíli se znovu otevřel. *(Ehm, Bille?)* *(Ano, BB?)*

BB zamihotal. *(Nemám nejmenší vjem k emoční energii a k těm věcem s energií lásky. Ani nejmenší ponětí.)* Bili se jemně zachvěl. *(To víš, že máš.)* BB se odmlčel. *(Mám?)*

(Proč jsi teď tady? Proč jsi podstoupil tak obtížný návrat z KT-95? Proč se tady... potuluješ? Proč jsi chtěl s Bobem projít touto úvodní lekcí? Proč se jednoduše nesebereš a nevrátíš se na KT-95 a nevěnuješ se svému hraní her?)

BB se naprosto odmlčel, potom se velice pomaloučku zaměřoval dovnitř a nakonec se pevně uzavřel. Nedokázal jsem zachytit sebemenší vyzařování, jediný pohyb. Bili se jemně naklonil, ale od BB nepřicházela žádná odezva. Ještě nikdy jsem nezažil, že by se něco podobného, třeba i vzdáleně, přihodilo netělesné bytosti - s výjimkou těch, kdo jsou v tom ohromném prstenci, který následuje hned po smrti. V takových případech jsem ale nikdy nezachytil začátek těchto stavů. Začal jsem se chvět.

Bili se pootevřel. *(Měl by ses teď asi vrátit. Postaráme se o něho.)*

Začal jsem chvět ještě silněji. *(Bude v pořádku?)*

(Vstřebává velkou rutinu... Je to pro něho... nové, protože nikdy nebyl člověkem. Bude v pořádku.)

Do mysli se mi vloudila myšlenka, že jsem BB neměl na podobný výlet vůbec brát. Bili mě rázně přerušil. *(Bobo, to já jsem mu dal rutinu, která ho tak zasáhla. Prožívá obdobný stav, kterému jsme kdysi říkali šok. Teď už běž, tvoje energie slábne. O BB se dobře postaráme. Bude v pořádku.)*

Neochotně jsem se otočil, udělal půlobrat a ponořil se dolů, sleduje identitu svého fyzického těla. Přesto jsem cítil vnitřní klid, protože jsem si pro BB nemohl přát lepší péči než Billa a jeho přátele. Možná snad **INSPEKTY** - ale v tom byl jenom minimální rozdíl. Vstoupil jsem do druhého těla a hladce vklouzl zpět do fyzického. Všechno bylo v pořádku, jen jsem zapomněl zkontrolovat čas.

Celé další týdny a měsíce jsem přemýšlel o tom jemném rozdílu.

15. - PŘISLÍBENÝ PLÁN

Čas: 2:32... jsem vzhůru, s plným fyzickým vědomím, cítím známý signál **INSPEKTŮ**, jemný, nenaléhavý a v něm... pocit důvěry... krátká koncentrace, pak odpojení od fyzického těla, od druhého... hodně se to podobá pomalým půlobratům s letadlem... Napojuji se na tu identitu a pouze s nepatrným vjemem pohybu jsem

najednou s nimi - na našem obvyklém místě setkání. Teď vím, že bych nikdy neměl překročit tuto hranici znova, dokud se plně neoprostím od těla. I když toto vědomí vyvolává pocit velké přitažlivosti a věřím, že bych to zvládl, přinejmenším v této chvíli.

(Líbí se nám tvoje lidské obraty. Použil jsi slovo zvládl. Výraz zvládnout má širší význam nežli pouze vlastnost tělesného uchopení. Je to spíše schopnost správného konání. Tady vidíte, jak se od vás učíme.)

Stejně jsem si nedokázal představit, že bych mohl čímkoli přispívat k jejich poučení. Ale když to tak berou **ONI**, dobrá.

(Učíme se od tebe a skrze tebe mnoha důležitým věcem, Ašanýne.)

Ještě dnes si pamatuji okamžik, kdy jsem si poprvé uvědomil, že nemusím formulovat otázky, **ONI** vnímají každou moji myšlenku, nevyjímaje všechny otázky ještě dřív, než je stačím položit. Vše se zklidnilo, když jsem přijal skutečnost, že jakákoli myšlenka, představa, citová reakce jsou jenom odrazem toho, že jsem člověk. Nevyplývá z toho žádné posuzování. Jaký pocit svobody!

(Nevnímal bys to svobodně, kdybys nejdříve nepoznal, kdybys nezažil potlačování.)

Ano, prvek srovnávání zřejmě funguje ve všem. Bez něho by možná nemohlo dojít k žádné změně nebo ani uvědomění.

(Máme za to, že jsi nyní připravený vstoupit do jiné úrovně vědomí, Ašanýne. Mohl bys nyní ocenit prohlídku toho, co budeš v současnosti dělat a jak se v budoucnosti budou vyvíjet plody tvé práce. Neznamená to, že bys sám dokázal celý svůj současný potenciál proměnit v pozemskou skutečnost. Tvoje dílo je součástí velkého celku a uskuteční se jenom tehdy, když se na něm bude podílet mnoho, mnoho dalších, kteří svým drobným úsilím přispívají podobně jako ty. Když však bereme v úvahu tvou současnou snahu, budeš schopen dokončit svůj díl práce a vrátit se domů, aby ses pak později mohl znovu vrátit a sdílet plody své současné práce. Do té doby vyzrají. Tyto plody ti nyní chceme ukázat.)

Když použili slovo „domů“, vzedmula se ve mně vlna zapomenuté touhy. Zaměřil jsem se dovnitř a uzavřel se. V mém nitru se rozezněly útržky rutiny, kterou bych nikdy nedokázal plně vyjádřit - upřímnost, pocit naprosté sounáležitosti, ozvěny

dávno zapomenuté síly, průzračný jas a hřejivé světlo... a přesto ten pocit nebyl úplně přesný. Něco chybělo, zasunuté někde hluboko uvnitř... Otevřel jsem se. *(Cítíme, že by toto pro tebe mohlo mít velký význam. Vše prožiješ v roli pozorovatele, nikoli účastníka.)*

Přestože jsem se chvěl, současně jsem mlčel. Musí to být něco velkého, když to naplánovali ONI. Ovšem nedokázal jsem v nich číst. To uměli ONI - ve mně. Co kdybych...

(Můžeme tě přemístit do pravděpodobné pozemské reality po roce 3000.

Obyvatelstvo se bude skládat převážně z bytostí, které jsme z důvodu rozlišení od současných lidí označili „H - plus“⁷². V roli, která ti dnes přísluší, budeš návštěvník.)

No dobrá. Je to tady! Do budoucnosti jsem podnikl zatím jen několik výprav. Sám od sebe bych se k takovému skoku nikdy neodvážil, ale s nimi...

(Pevně se uzavři. Bude to tak lepší.)

Byl jsem opravdu nadšený, což bylo patrné i na mém chvění. Zaměřil jsem se tedy dovnitř, poskládal jsem tam vše do úhledných hromádek a uzavřel se. Čeká mě opravdová rutina, žádná přehrávka nebo představa toho, co vypadá tak malé, a vždy...

BLIK!

Pohybujeme se vysoko nad Zemí a vnímáme ji, jako bychom byli v půlce cesty na Měsíc, který je pořád na svém místě a máme ho za zády. Země jako obvykle má modrozelené zbarvení a částečně ji překrývají bílé mraky. Vstup je hladký a já se upřímně raduji ze skutečnosti, že sytě šedivé a hnědé prstence už tam nejsou. To by znamenalo, že tato blokáda se pročistila. Dobrý! Ti, kteří opakují, už nejsou. Moji pozornost náhle upoutává jiný nečekaný rys. Kolem Země je jediný plochý prstenec, podobně jako u Saturnu, který vyzařuje a třpytí se. Ale není to kvůli odrazu paprsků od Slunce - má svůj vlastní vnitřní zdroj!

(Smysl prstence postupně v plné míře pochopíš.)

Postupujeme kolem prstence, nikoli skrz něj. Pronikáme hlouběji. Uvědomuji si další odlišnost - pásma M neprostupuje hluk, ale různé roviny probíhající komunikace. Žádný hluk! To může znamenat jediné - člověk se nakonec přece jen vzpamatoval. Dalším důkazem je nepřítomnost mlhy, kterou hluk Pásma M

vytvářel. Náhodné shluky myšlenek již také neexistují! To mi přinejmenším poskytuje počáteční vjem toho, co ještě mohu dále očekávat.

Snižujeme výšku asi na osm tisíc stop a začínáme kroužit nad povrchem severní polokoule. Pohybujeme se z východu na západ, zhruba podél dvacáté osmé rovnoběžky, několik mil od pobřeží pevniny, která vypadá jako Japonsko. Moře má světle zelenou barvu a jemné vlny vysoké asi deset stop majestátně zalévají pobřeží. Hlouběji v moři si všímám houfů ryb, které se klidným tempem pohybují podél linie pobřeží. Jsou jich tisíce a jejich stříbrná, kluzká těla se při náhlých změnách směru jen blýskají. Určitě to musí mít nějaký důvod, že se shlukují tak blízko u pobřeží. Je mi to povědomé, ale chybí mi pojítka. Pozorně prozkoumávám povrch oceánu a začínám nabývat jistotu - vím, kde se nacházím.

⁷² H-plus, v originále „humans - plus“ (pozn. překl.).

Nejsou tady žádné lodě. Zaměřuji se až k dalekému horizontu a pak ještě dál. Nic. Žádná veslice, žádná lodička. Zvedám hlavu a přehlížím celou klenbu s bílými cáry oblak. Ani jedno letadlo, jenom rackové a mořští rybáči. S pronikavým skřekem křížují oblohu. A tak hledám ještě výš, až za mraky - a nic. Žádné stopy po brázdách, které na obloze zanechávají těžká proudová letadla.

Ted už přelétáme hraniční čáru pobřeží a přenášíme se nad Japonsko. Severním směrem se tyčí bělostný kužel Fudžijamy. Pod námi jsou pásy úhledných políček - vypadají jako malá okénka různě zelené barvy - oprava: není to jen zelená. V té záplavě zeleně probleskují jako obrovské kytice shluky políček, každá jiné barvy. Jedna ohromná masa jasně oranžové, další sytě modré, bílé, červené. Jsou to políčka rozkvetlých květín, keřů a zřejmě i kříženců obou druhů rostlin, protože žádná květina nemůže vyrůst do takové výšky. Tuto scénu je jistě možné pozorovat jenom z velké výšky, přesto však žádné letadlo nevidím. Tím se zvolna dostávám k dalšímu vjemu.

Pohybujeme se dál na západ. Při té příležitosti si uvědomuji, že chybí mnoho dalšího. Nikde nevidím silnice. Přesněji řečeno silnice vidím, ale jsou to spíš přístupové stezky k polím a slouží asi jenom farmářům.

Dále vůbec nepozoruji budovy, domy, stáje, kravíny - pátrám všemi směry, ale nic. Žádná města, žádné vesnice, žádná elektrická vedení, žádná auta ani nákladáky, ani jízdni kola. Všechno je pryč. Vzduch je čirý, čistý, žádný kouř nebo zplodiny. Pak se znenadání objevuje vjem. Nejsou tady vůbec žádní lidé. Vlastně hledám muže, ženy, děti, o ně mi jde. Jaká hrozná katastrofa je odnesla z povrchu Země!
(Jsou. tady. Je jich méně, ale příčinou nebyla žádná taková událost. To, co vnímáš, je jenom vnější zdání.)

Zrychlujeme a směřujeme stále na západ nad paletou barevných okýnek, která jsou roztroušena v záplavě zeleného koberce. Některá z nich jsou velikánská, mohou mít i šířku několika mil. Zanedlouho se opět ocitáme nad hladinou oceánu - Japonské moře, vzpomínám si matně. Znovu žádné lodě - zrovna v těchto místech, která kdysi představovala dopravní tepnu světové důležitosti. A znovu přes pevninu, snad Korejský poloostrov, zemský povrch se mění. Na všechny strany se táhnou vysoké a statné stromy s větvemi otočenými ve strmém úhlu směrem nahoru. Všechno jsou to druhy, které neznám... Opět žádná stopa po člověku, žádný artefakt, který by potvrdil, že zde někde poblíž byl Kilroy.
(Tvůj vjem - jak tomu říkáte - zastaral.)

Než jsem se stačil otočit dovnitř, abych si nový poznatek trochu srovnal, ocitáme se znovu nad vodou. Pohybujeme se ještě rychleji než dřív a za několik okamžiků jsme zase nad pevninou. To musí být Čína. S těmi miliony obyvatel musí být nějakí určitě vidět... ale jak to tak vypadá, očividně nemusí... Řítíme se dál, míle nekonečných lesů jenom místy přerušují drobné travnaté mýtiny, široké řeky a potoky. Kam se poděly všechny přírodní bazénky pro pěstování rýže? Umožňovaly v těchto končinách přežít.

(Pár jich tady je, ale slouží jinému účelu - jsou z nich útočiště pro ptactvo.)

Povrch pod námi se vlní a pomalu přechází v hory. Ocitáme se teď nad velmi vysokými horami s ostrými štíty a roklemi. Vegetace téměř mizí a kolem nás se míhají sněhem pokryté vrcholy hor - jako bychom letěli dvojnásobnou rychlostí zvuku nebo i větší. Cítil bych se pohodlněji v poněkud větší nadmořské výšce... to se ozývá má zkušenost pilota. Uchoval jsem si zdravý rozum, ano, a možná, že

díky tomu se ve zdraví dožívám svých šedin. Zato jsem se ošidil o eleganci a styl. Blížíme se ke strmé, ledem pokryté stěně.

(Můžeš projít skrz ni a vynoříš se na druhé straně. Ani si toho moc nevšimneš.)

Horský hřeben se rychle přibližuje. Těsně se uzavírám, jako bych očekával čelní náraz. Potom na okamžik kolem sebe cítím změnu konzistence a už je to pryč. Otevírám se a zkoumám prostor za námi. Vysoký hřeben mizí v dálce. Na průchod skrze fyzickou hmotu jsem si ještě pořád nezvykl. Zemský povrch se rychle srovnává, mění se zbarvení lesů (teď je zeleň světlejší), mýtiny jsou stále větší a větší. Snažím se o osvěžení geografické orientace - jsme někde nad Středním východem, běží mi hlavou... ano, už je to tady, mírné písčité kopečky, místa připomínající poušť - odtud máme ropu. Rozhlížím se všude kolem, ale vidím jenom symetrické shluky stromů - rozhodně ne žádné ropné vrty, potrubí, čerpadla... Nic nenaznačuje, že tady vůbec kdy stanula noha člověka. Buď došlo k vyčerpání zásob, nebo se už ropa nepoužívá.

(Oba tyto vjemy jsou pravdivé.)

Znovu se dostáváme nad moře (asi Středozevní?). Pohybujeme se ještě výš a ještě rychleji, sotva stačím zahlédnout drobný cípek pevniny, nepoznávám v té rychlosti, co to je. A už zase voda a jenom voda, rozbouřené vlny - to musí být Atlantik... opět pevnina a náhlé zpomalení a jemně přistáváme na louce mezi malebnými kopečky. Rozhlížím se. Nevím, proč jsme zastavili zrovna tady. Místo je mi velice vzdáleně povědomé. Stojím na vyvýšeném pahorku uprostřed sytě zelených luk. Trávu musel někdo právě pokosit - jinak jsem si nedokázal vysvětlit tu vzpřímenost jednotlivých stébel, jejich stejnou délku a sytost odstínu. To není možné, není posečená, ona tak rovně narostla! Za sebou si všímám mohutných dubů, které na kraji lesíka rozevírají své koruny. Kdesi v dálce tvoří zelenomodré hřebeny hor gigantické schodiště vedoucí někam do nebe...

Proč jsme se zastavili právě tady?

(Je to jejich přání. Očekávají tě.)

Energie INSPEKTŮ náhle mizí a já zůstávám sám. Jak tam tak stojím, připadám si jako skutečná, tělesná bytost. Na svých tvářích cítím slunce a svěží vánek mi čechrá vlasy. Vlasy? Neměl bych mít... Očekávají mě? Pátrám všemi směry. Nic -

žádná identita, ne, ne, jednu přece jenom nacházím a je mi opravdu povědomá, moc povědomá... támhle v tom lesíku. Otáčím se a kráčím směrem k dubům. Kráčím?... To bych musel mít nohy. Skláním hlavu a skutečně! Mám úplně obyčejné, veskrze lidské nohy, nahé a mám také bosá chodidla, takže při chůzi cítím mezi prsty trávník. Cestou k lesíku se dotýkám dalších částí své tělesné schránky, jsou skutečné a pod dlaněmi cítím jejich teplo. Znovu skláním hlavu - ha! Mám tělo jako dvacetiletý junák a nejsem oblečen! To už je určitý pokrok. Vnímám jemný vítr, jak se dotýká mého těla, a když se nadechuji, cítím vzduch v plicích. Je to poprvé, co v tomto stavu vědomí vnímám, že mám plně fungující fyzické tělo. Nechápu jen, že jsem se musel vrátit ke svým dvěma metrům a váze necelých sedmdesáti kilogramů... Přicházím na okraj lesa a pomalu postupuji dál. Vtom narážím na nějakou bariéru, na něco, co mě silným „úderem“ odráží zpátky do pole. Zůstávám stát na místě a rozhlížím se okolo. Žádné náznaky vjemu. Známa identita, kterou jsem si zatím nedokázal zařadit, je na druhé straně bariéry. Musím to zkusit znovu. Poněkud se to poddává, ale ne moc. Neviditelná síla mi je povědomá, ale ve spojení s bariérou jí nerozumím. Něco chybí.

(Zůstaň na louce. Připojíme se tam k tobě.)

Nebylo slyšet žádný hlas. Byla to NVK! Dokázali jsme to! Lidé to dokázali! Udělali jsme obrovský skok od zvuků opic a všeho, co s touto vývojovou úrovní souviselo. Nadšeně čekám na příležitost, až se budu moci setkat s uvítacím výborem - ať už je to kdokoli. Nenechávají mě čekat déle než okamžik. Na kraji lesíka se pod stromy objevují dvě postavy, muž a žena. Když dojdou až ke mně, zastavují se. Ta krásná polarita se naštěstí nevytratila. Oba dva působí dojmem asi dvaceti let, jsou pohlední, mají pevná, zdravá těla, sluncem opálenou tvář, muž má blond vlasy, žena je tmavovláška. Zkoumám je a oni se zatím usmívají.

Otevřel jsem se. *(No, řekl bych, že jsme se zase až tak moc nezměnili. Fyzicky určitě ne.)*

(Omluv tu nepříjemnost, Rame.) Zhoupł se muž. *(Tvůj hostitel si neuvědomil, že je tady bariéra. Proto ho teď zastoupíme my.)*

Odmlčel jsem se. *(Ty mě znáš pod jménem Ram?)*

Muž zvroucňel. *(Ano!)*

(A neváhám ti říct, že ty jsi zase ohromně povědomý mně! Pouze identita není zcela jasná. Víím, že se nesetkáváme poprvé, ale vnímám tě nějak jinak. Něco není v pořádku.)

Muž se zachvěl a zhoupal se. *(Ani za tisíc Let bys tomu nevěřil, a protože je tomu víc než tisíc let, tak tomu hezky koukej uvěřit.)*

Naskakuje jasný, bleskový vjem a skutečně nevěřím. *(BB!)*

BB se celý houpal. *(Kdo jiný!)*

Otáčím se dovnitř a nacházím rutinu, která obsahovala vjemy ohledně bariéry, která mě na začátku odmrštila. Poznávám, kdo je mým hostitelem. *(Támhle vzadu mezi stromy je AA.)*

BB se široce otevřel. *(Tolik se s tebou chtěl setkat osobně. Tolik se těšil, že zapomněl na bariéru. Ale vjemy se k němu dostávají.)*

(Víš, co způsobuje tu bariéru?)

BB se zatvářil vlídně. *(Ano, ví. Řekl mi ale, že na to musíš přijít sám.)*

Vtom jsem si uvědomil, že už nedokážu snášet přitažlivost, kterou ve mně vědomě nebo nevědomě probouzí ta žena. Otáčím se k ní... z úsměvu, který jí září na rtech usuzuji, že se snaží na sebe nějakým způsobem upozornit. Je však pevně uzavřena, takže její signál respektuji. Stejně jako u BB vnímám i její identitu, možná ještě silněji... ale je úplně neurčitá. Jak jsem mohl zapomenout něco tak jasného, samozřejmého?

Na rtech se jí objevuje hravý úsměv. *(Nic jsi nezapomněl.) (Tak, co chceš vědět nejdříve,)* vkládá se do neverbálního „hovoru“ BB. *(Mohu ti poslat svoji rutinu, ale třeba ji nechceš.)* Otáčím se k BB. *(Jaký je přesně rok?)*

(Rok... aha, čas. Přestali jsme toto měření sledovat, když jsme dospěli k číslu 3000. Nebylo to už potřeba. Co dál?)

Zamihotal jsem. *(Kde to jsem? Podle toho, jak jsme se sem přibližovali, jsem pozoroval, že se pohybujeme někde ve Spojených státech, poblíž pobřeží.)*

BB se zatvářil vlídně. *(AA si myslel, že ze všeho nejvíce by ses rád podíval právě sem. Spojené státy už neexistují. Stejně tak žádné jiné státy ani země. Nejsou potřebné. Na tomto místě bys ale měl získat vjem.)*

Otáčím se a začínám pátrat kolem sebe. Je to povědomé místo. Pahorek, na kterém stojíme, sytě modré hřebeny, které se zvedají západním směrem... Modré

hřebeny! Ten vjem byl dokonalý. Kolikrát jsem přicházel sem na pahorek a vyhlížel směrem na západ, kolikrát se oblé kopečky měnily ve schodiště, kterého jsem se dotýkal, když jsem vzlétal s padákem - úplná záplava lidských pocitů a vzpomínek, které jsem si s tímto místem spojoval... domy, ploty, budovy, silnice, to všechno zmizelo. Jezero. Jezero zůstalo. A stromy, je jich o tolik víc a tolik odrůd, že některé vůbec neznám a směrem na východ bývala... voda. V místech, kudy kdysi vedla čtyřproudová dálnice, se teď rozprostírá až k obzoru vodní hladina.

(Na památku říkáme tomuto místu Virginská zátoka. Část oceánu.) BB se zatváří vlídně. (Ty ses přece vždycky domáhal zákona změny! No a někdy tady trávíme zimu. To víš, vzpomínky...)

Odmlčel jsem se. *(Přezimujete?)*

Žena se velmi nepatrně pootevřela. *(Ukládáme pod těmito duby naše oblíbená lidská těla do doby, než je zase potřebujeme.) (Což zase není tak často,)* dodává BB.

Otočil jsem se dovnitř. Tráví tady zimu. Nakonec, proč ne? To je jedině krok vpřed v porovnání s někdejšími metodami OOBÉ. Ale nechat tělo jen tak ležet pod dubem...

(Balíme je do speciálního Reballu⁷³,) reaguje hned žena s úsměvem. *(Doléhá tak těsně, že nepřichází v úvahu ani roztoči, ani komáři, ani žádný větší hmyz.)*

Rutina se objevila velice rychle. „Reball“ byla zkratka pro rezonanční energetický balon, který jsme se kdysi velmi těžkopádně a se smíšenými výsledky pokoušeli vyvinout. Prostě ochranné energetické pole kolem těla, které bylo určeno k jeho ochraně a zajištění. A roztoči, komáři, viry a medvědi nás určitě pořád ještě neopustili, o tom bych nepochyboval.

BB vycenil v úsměvu zuby. *(O tom tedy nepochybuj.)* Podíval jsem se na něj. *(Jak si mám vyložit „není to často“?)* BB pokynul k ženě. *(Pověz mu to ty.)*

Žena se o něco více pootevřela a já mohu pozorovat, jak se její vyzařování mění. Burcující přitažlivost teď mizí. Dělá to cíleně. Také jistě ví, že se ve vztahu k ní nepokusím získat žádný další vjem - pokud by si to nepřála přímo ona. Díky Bohu, zase něco, co zůstalo při starém! Ženám se nepřestalo líbit vytvářet kolem sebe aureolu tajemnosti.

(„Není to často“ znamená přibližně dvakrát týdně.) Zatvářila se vlídně sledujíc mou reakci.

Vyvolalo to odezvu - odmlčel jsem se.

(Že jsme tady tři ve stejný den a máme tělesnou formu... to je dost neobvyklá situace,) pokračuje dál a radostně procitňuje každý okamžik. (Udělalí jsme to jenom kvůli tobě, abychom se s tebou mohli setkat.)

Do tváře se mi dere úsměv. (Vážím si toho, to mi věřte.)

(Vzpomínáš, jak jsi kdysi říkával...) začíná se zvonivě smát a teprve potom pokračuje. (Vždycky jsi říkal, že jsme více než naše fyzická těla.)

⁷⁵ Reball - zde: energetický obal těla, který zabraňuje průniku vnějších nepříznivých vlivů a ovlivnění tělesné schránky (pozn. překl.).

Ted' je tomu naopak. Všem příchozím stále opakuješ, vlastně opakujeme, že jsou víc než jejich energetická já.)

Zaměřil jsem se dovnitř. Bylo to nad mou představivost, ale jedna věc se nezměnila: jedna odpověď stále vyvolala sto nových otázek. Musím se v tom nějak...

(Chceš svůj obvyklý výčet hlavních bodů. Dobrá. Jsme stále lidské bytosti nebo bytosti, které jsou lidmi. Nepletu se?) dívá se na BB a ten jenom krčí rameny. To je neobvyklé. AA mu musel říct, aby nechal mluvit tu ženu. Opravuji: komunikovat. Zkousím to jinak. (Po cestě sem jsem nikde neviděl jediný dům nebo jedinou silnici. Nic, co by nasvědčovalo tomu, že tudy prošel člověk nebo se tady vůbec někdy vyskytl, žádná města, průmysl, letadla, auta. Jak je to možné?)

BB se směje. (To ses nedíval dobře.)

Žena jenom září. (Není to nádherné?)

Zatvářil jsem se ještě vlídněji. (Můžete si lehnout pod strom a usnout - v počasí, jako je ted', to chápu. Jak to ale děláte v zimě? Musíte se přece zahřívat.)

(Stačí Reball,) odpověděla mi. (Ve vzdušném obalu okolo těla se udržuje teplota, jakou chceš.)

(A co strava? Jíst přece musíte.)

Pozoruji, jak žena asi v úrovni ramen předpažuje, obrací dlaně vzhůru, potom zavírá oči a zůstává tiše stát. Po chvílce ruce spouští zpátky dolů a znovu otevírá oči.

(Z energie, kterou fyzické tělo tímto způsobem přijme, můžeme žít nejméně týden,) spokojeně si oddechla.

Zamihotal jsem. *(Chcete říct, že už vůbec neznáte chuť skutečného jídla?)*

(To ano,) ožívá znovu BB. Sklání se k zemi a u kořínků rostlinek nabírá plnou hrst jílovité hlíny. *(Tak, co to bude? Račte si přát přírodní rýži? Moje oblíbená!)*

V neskrývaném úžasu ho sleduji... a okamžitě se vžívám do jeho hry, kterou nechci pokazit. *(Ne, ehm... spíš Stříbrnou královnu.)*

BB se odmlčel. *(Stříbrnou královnu? Jaký druh to...)*

(Počkej,) přerušuje ho žena. *(Udělám to já.)* Bere si od BB hlínu, tiskne ji v pravé dlani a soustředěně se na ni dívá. Hlína začíná bublat, vře, mění barvu a skupenství a mění se v členitý, zralý klas světlé odrůdy kukuřice.

Podává mi ho a já ho přijímám. V dlani mě ještě pálí. Opatrně ho zvedám k puse, zakusuji se a opravdu! Stříbrná královna, nejlahodnější kukuřice, jakou jsem kdy jedl. Jako by ji právě utrhli. Dokonce je na ní rozpuštěné máslo, ne není to máslo - po stranách stékají úzké potůčky vybraného čerstvě lisovaného oleje. V naprostém údivu se znovu zakusuji. Dívám se přitom na ženu, která se znalecky usmívá. Jestli jí budou stále utíkat tyto malé vjemy, brzy se dozvím její identitu, ať chce nebo ne. A ona přijde o své tajemství. Podávám jí kukuřici, aby si také kousla. Oba teď žvýkáme a plně vychutnáváme její lahodnou chuť.

Polykám a uvažuji nad tím, co se dál s kukuřicí děje. Nebylo to podstatné. Zatvářil jsem se vlídně. *(Přesvědčili jste mě. Ale co silnice a doprava vůbec? Co kdybych se chtěl dostat do Japonska? Tam nemůžete jít pěšky.)*

BB se usmívá. *(To je pravda. Děláme to tak, že se natáhneme a skočíme. Kratší verze skoku, jak ho znáš. Je to snadné. Proč zrovna do Japonska?)*

(Po cestě sem jsem si všiml rostlin, které rostly na políčkách zvláštního tvaru.)

Žena se usmívá. *(Není to krása?)*

(První zastávka Japonsko.) BB se obrací směrem k lesu a žena se chystá ho následovat. *(Za okamžik jsme zpátky.)*

Dívám se za nimi, dokud nezmizí v dubovém háji. Já zůstávám na místě a přemítám nad zvláštní směsicí energií - fyzických a mnoha dalších, které teď jsou charakteristické pro život na Zemi. Zjišťuji, že jsem neschopen rozlišit, kde končí jedna energie a začíná druhá. Dělicí čára mezi nimi přestala existovat. Je vše podobné jako toto?

(Můžeme?) Překvapeně se otáčím a... jsou tam, hned vedle mě, on i ona. Zdá se mi, že vypadají nějak jinak - lehčeji. *(Museli jsme odložit těla.)*

Probleskla mnou vzpomínka. *(Žádné triky, BB.)* BB se zhoupl. *(Můžeš být naprosto klidný. Identitu má na starosti ona. My dva budeme jenom v závěsu. Zahrajeme si „Dělej to co já“.)* Pozorně se soustředím na BB a natahuji se.

BLIK!

Vznášíme se nad pohybující se krajinou ve výšce asi deset tisíc stop. Přímo pod nám je nějaké místo, které nejvíce připomíná pěstitelskou stanici lotosů - všemi směry se rozprostírají několikamílové pásy úžasně kvetoucích plátků. Hýří všemi barvami. Po nich následují různé odstíny zelené, počínaje velmi světlými, svěžími tóny mladých listů, až po sytě zelený, tmavější spodní porost deštného pralesa. Ona a BB byli po mém boku.

Žena se zachvěla. *(Toto je jedno z nejhezčích míst.)*

Tomu bych klidně uvěřil. Otevírám se. *(Kdo to vytvořil?)*

(Skupinka lidí chtěla, aby toto místo připomínalo krásu, která odsud vzešla. Když jsem sem přišla, už to zde existovalo. Teď už se o to starají zase jiní.)

Objevil se jasný, přesný vjem. *(Zbytek světa. Země, je celý takový?)*

(Byla obnovena do své původní ekologické rovnováhy, lak jak fungovala předtím, než ji lidé tím hrozným způsobem narušili. Teď už je zase všechno jako dřív, stromy, rostliny, zvířata... všechno.)

(A k tomu několik vylepšení,) ozývá se BB.

(Celková plocha ale není rozdělena do obrovských zahrad, jako je například tato.)

Soustředil jsem se na ženu.

(Jenom malá část,) řekla. *(Zbytek tvoří lesy, lesnaté oblasti, pastviny a prairie. Dokonce i pouště byly obnoveny.)*

Můj vjem je tedy celkem přesný. Lidé převzali vůdčí roli Matky Přírody - a přidali několik úprav. Nemusel jsem se na nic vyptávat. Rutina, kterou jsem zachytil, když

žena měnila hlínu v čerstvou sladkou kukuřici, vše vysvětlila. Když toto dokáže člověk... Musel jsem dokončit, co jsem začal. Byl jsem si jistý odpovědí dřív, než jsem otázku vůbec vyslal.

(Co kdybychom se chtěli tam dole trošku projít, ve skutečném fyzickém těle?)

Zatvářil jsem se vlídně. (Jak bychom to udělali?)

Žena se zachvěla. *(Nepochybuji, že pod těmi nádherně kvetoucími třešněmi je k dispozici bezpočet těl.)*

Ještě pokračuji. *(Každý bychom si mohli jedno vzít, jen tak?)*

(Ano, jistě.)

Musel jsem znát odpověď. *(A co kdyby zrovna byla, jen tak hypoteticky, všechna... obsazena, abych se tak vyjádřil.)*

BB už nevydržel nečinně přihlížet. *(Vytvořili bychom pár nových. Netrvá to dlouho. Chceš tam dolů?)*

Zamihotal jsem. *(Ne, ne, ještě ne. A co těla, která jste nechali pod duby? Také je může kdokoli svobodně použít, když bude chtít?)*

BB se zhoupl. *(Jistě, proč ne?)*

Proč ne?! Potřebuji pár okamžiků, abych znovu získal vnitřní rovnováhu. Pak jsem vytáhl rutinu, ještě z doby, kdy jsme v pokusných laboratořích byli svědky toho, jak jiné bytosti dočasně používaly těla našich dobrovolníků, verbálně komunikovaly, pohybovaly různými částmi „vypůjčeného“ těla, například při hře na piáno... otázka opotřebování fyzického těla patří minulosti a není třeba se tímto dál zabývat... takže proč ne?

Žena se zatvářila vlídně na BB. *(Stále mi chybí vjem, že už je dostatečně připravený.)*

(Aleje,) ožívá zase jednou BB. (Je to velký kluk. Nasál by celou rutinu jediným douškem. A potom se bude bavit, že mu z toho půjde hlava kolem!)

(Vraťme se nejdříve na kolej, jak to naplánoval AA,) navázala jemně žena. (Možná potom půjdeme odsud.) Otevřel jsem se. *(Mám vůbec na výběr?)* Zhoupla se. *(Jistě že ano.)*

Zatvářil jsem se vlídně, zadržuje chvění, a obracím se k BB. *(Udělejme to, jak navrhuje. Tvoje žertíky jsem už měl tu čest poznat, BB, a dost jsem si užil. Neber si to osobně, kamaráde.)*

BB se zhoupí. (*Dobrá, dobrá.*)

(*Pevně se zavří,*) otáčí se ke mně žena.

Poslechl jsem.

BLIK!

Postupujeme vpřed místy, kde jsou stovky tisíc bílých jiskřivých bytostí. Všechny se pohybují a vibrují. Světlo, které vyzařují, je natolik silné, že se už už jakoby natahují po tlačítku „alarm“! Anebo bych nejráději přivolal na pomoc svého přítele INSPEKTA... Naštěstí však intenzita světla slábne a já cítím, že ke mně z vnějšího prostředí ze všech stran přichází chápající, vřelé vyzařování. Uvědomuji si, že záměrně tlumí své světlo a sladují ho s úrovní mé tolerance. Jak mě asi vnímají, říkám si v duchu. Jako tupý šedivý cár mlhy.

(*Vítej na koleji obnovené Vyšší nadlidské školy intenzivní výuky!*) Tou identitou byl BB, nebylo pochyb... (*AA považoval název kolej za nejlepší. Nemám žádný vjem k tomu, co je nějaká kolej.*)

Po svém boku zachycuji nejasnou identitu té ženy. Září stejně jako ty další bytosti. Byl jsem si jistý, že ta žena je lidská bytost (opravdu?). Takže i ostatní by měli být lidé.

Široce se otevírám, tak moc, jak to jenom dokážu. (*Kde to jsme?*)

(*Procházel jsi těmito místy po cestě k nám.*) V okamžiku, kdy přijímám rutinu, se mi okamžitě vybavuje zářící prstenec kolem Země. (*Je to náš vztažný bod předtím, než se rozhodneme...*) Odmlčí se a současně se hned zavírá.

Pokouším se tvářit vlídně. (*Rozhodnete k čemu?*)

Mírně se pootevírá. (*No, ehm, než absolvujeme.*)

Pro tento okamžik nechávám tuto informaci bez povšimnutí. (*Co do té doby děláte?*)

Jemně se zhoupí. (*Co bychom dělali, tvoříme a sbíráme... jak tomu říkáš ty? Nektar? Jako včelky nebo jako dojná Stračena. Rozdíl je v tom, že už víme, co děláme a proč to děláme. Takže to děláme s radostí.*)

Zaměřuji se dovnitř a zavírám se. Toto jsem pochopil, ale ta ohromující velikost změny byla téměř neuvěřitelná. Ale byl jsem zde a důkazy byly všude kolem mne. Mezistav ke svobodě.

Znovu se otevírám. (*Co ještě děláte?*)

Jemně zajiskřila. *(Prožíváme pozemské vědomí. Nejenom fyzickou úroveň. Kdysi jsme dokázali vnímat jenom určitou část, vzpomínáš? Teď obsáhneme celek od jednoduchých jednobuněčných forem až po miliony dalších životních cyklů, které jsme si většinou vůbec neuvědomovali -prožívali jsme výhradně lidskou rovinu. Dokonce hmotná Země má své aktivní vědomí.)*

I toto přecházím, protože se neodvratně schyluje k další mojí otázce. *(Funguje ještě přirozený potravinový řetězec? Od začátku až do konce? Jste také jeho součástí?)*

Jemně odpověděla. *(Je to důležitá součást procesu učení. Bez této zákonitosti bychom nemohli tvořit nektar.)*

(Hej, Rame!) BB se už zase nemohl dočkat. (To jsou změny, co? Žádná mlha, žádný hluk Pásma MI Konec neprostupným prstencům! Chceš, abych tě provedl?)

Obracím se k ženě, ale neodpovídá. Vykládám si to tak, že to znamená souhlas. Bylo jasné, že si chce uchovat svoje tajemství, a kdyby jí uklouzlo ještě něco její identity, ztratila by ho.

Následuji BB. *(Tak ved', kamaráde.)*

Zlehka se pohybujeme kolem zářících bytostí a napojuji se na identitu BB. Nerad bych se ztratil. Před sebou vnímám mírné vyzařování, které mi otevírá cestu tím, že snižuje intenzitu okolních energií tak, abych je dokázal snášet. Překvapuje mne, že se každou chvíli od zářivého prstence odděluje drobná jiskra a dotýká se mě. V jiskrách jsou obsažena mluvená slova, která slyším velice jasně: *Ahoj, Bobe!... Nazdar, Roberte!...* Nedokážu ale rozpoznat jejich identitu. BB nakonec zastavuje. Před námi je stanice pro První vstup. Připadá mi stejná, všechno je jako dřív. Kolem stanice je obvyklý shluk šedých bytostí. Je jich opravdu mnoho.

(Naopak! Mnoho změn!) BB se zatvářil vlídně. (Kdo ale nevnímá lepší možnosti, nezpozoruje nic.)

Zkouším se zeptat. *(Například jaké?)*

(Například zásadní oslabení pudu sebezáchovy.) BB se zhoupł. (Vzpomínáš na svou úvodní lekci v těch starých prstencích? Všechny ty názorné příklady? Nevěřil bys, jaký to přineslo užitek.)

Otevřel jsem se. *(Já si to moc dobře uvědomuji.)*

BB se odmlčel a po chvíli pokračoval. *(Další změna se týká důkladného obeznámení se situací. Probíhá před vstupem a zahrnuje speciální výcvik. Zvláštní důraz se klade na pokračující kontakt během cyklů fyzického spánku.)*

Odmlčel jsem se. *(Ale vy tady přece nespíte, nebo snad ano?)*

(Ne, nepotřebujeme to.) Potom zajiskřil. *(Ale ještě něco. Ti, kdo sem přijdou jako Nováčci, neprocházejí obvyklým procesem u vstupní stanice. Volí si bod vstupu v době před těmito změnami. Někteří se vracejí také zpět do doby, kdy lidé po prvé začali být lidmi. Vtělí se jen jednou a pak se znovu vracejí sem. Potom už neopakují. Nikdo z nich neopakuje. Jdou do vtělení pouze jednou. A pak se znovu připojí k nám.)*

Otáčím se dovnitř a potom jsem se otevřel. *(Vracejí se také do doby, ze které jsem přišel?)*

BB zajiskřil. *(Jistě.)*

Zamihotal jsem. *(Nikdy jsem ještě nezachytil vjem, že by se něco takového dělo.)*

BB se zatvářil vlídně. *(Ale ano.)* Odmlčel jsem se. *(Cože??)*

(Vzpomínáš na poslední vnější prstenec? Nepřišel jsi snad blízko k oddělení pro ty, kteří opakují? Nezastavil ses tam a hned zase nezmizel?)

Znovu jsem zamihotal. *(Ano, ale oni byli na cestě Domů.)* BB se triumfálně zachvěl. *(Takže?)*

Otáčím se dovnitř a zavírám se. Všechno se mi nějak začíná vymykat z rukou, nebo bych spíš řekl vymykat založení mojí mysli - schopnosti bezprostředně vstřebávat a chápat.

BB mě dále napíná.

(No tak, Rame.) Zachvěl se. *(Hlavu vzhůru! Pojd', půjdeme se trochu pobavit.)*

Zamihotal jsem. *(Pobavit? To tedy nevím. Víš, ty tvoje představy o zábavě...)*

(Žádné experimenty, slibuji. Samé všední záležitosti... které tady děláme. Navíc jsem dostal přísnou, ehm, rutinu od AA, co ti mohu ukázat a co ne.)

Na dálku zběžně zkoumám horizont za šedivými bytostmi u vstupní stanice a dokonce ještě dál, až za mihotavou září světýlek na obzoru. *(Kde je AA? Pořád ještě nemám jeho přesnou identitu.)*

BB pohybem naznačuje dozadu za nás. (*Je tam vzadu. Bariéra mu nedovolí více se přiblížit. Ale vsadím se, že nás bude sledovat i tak. Můžeme? Jenom krátké skoky, nic víc.*)

Cítím jsem se mnohem spokojeněji s tímto malým vjemem. Natáhl jsem se a zavěsil se za identitu BB.

BLIK!

Vznáším se nad širokým hnědým polem asi ve výšce tři tisíce stop... ze spodní strany jsem placatý a zespodu do mne vniká obrovská životní energie... zvětšuji se a jsem stále větší a větší a s vervou měním přicházející energii ve svou součást... jsem vířící větrná smršť a moje působení zbavuje vodu energie. To mi pomáhá zvětšovat se, být pořád vědomějším a bdělejším... čím jsem větší, tím jsem schopen vědět víc... Vypadám jako velká pýchavka a cítím, že roštu více do výšky než do šířky... proudí teď ve mně ohromná životní síla, skládá se... (Okamžik, to je přece elektřina!)... jestli bude dostatek tekutiny a budu dál růst, jestli bude stačit energie, která přichází zespodu, budu silný, opravdu silný... náhle se ale vzdaluji energetickému sloupu a nedokážu tomu zabránit, nedostávám už tolik energie, abych mohl...

BLIK!

Vznášíme se nad zemí, zrovna jsme nad hustým lesem. Hnědé pole, které je na dohled, se mi zdá povědomé. BB vlaje přede mnou. Chvěje se. (*Legrace, vid'?*) Zamihotal jsem. (*Co to mělo znamenat?!*)

Pokynul směrem dozadu za mne. Otáčím se. Byl to středně velký kupovitý mrak. V místech, kde na něho dopadaly paprsky slunce, až na okrajích, je bílý, vzadu šedý a spodní část je plochá a temná. Mraky mají vědomí? Základní složky života? Voda, drobné částice... a elektřina! Má všechny složky. Jaké vědomí má asi blesk? Nebo tornádo, hurikán, tlaková níže nebo výše!

BB mě přerušuje. (*Zopakujeme si to?*)

Natahuji se a následuji BB.

BLIK!

Jsem v zelené vodě... nahoře nade mnou je více světla než dole... ústa se mi otevírají a zavírají automaticky, nasávám vodu, která mi vtéká do hlavy a vytéká ušima... ne, ne ušima. Žábrami... Jsem ryba, ohromná ryba!... Cítím, že se

menšími ploutvemi udržuji na stejném místě, mé zorné pole je rozděleno, nejsem schopen se podívat přímo dopředu před sebe... za mnou je téměř slepé místo, ale periferní vidění mám téměř dokonalé, ostrost výtečná, ale barev moc nerozlišuji, asi jednu, dvě... zkusím se hýbat, teprve o tom přemýšlím a už se pohyb vpřed znatelně zrychluje, zatáčím doprava, doleva, prudce stoupám a pak se ponořuji... počkat, něco je na povrchu...., když jsem stoupal, musel jsem se vrátit... chňapnout, hlad, hlad... vystřelil jsem nekontrolované ke hladině, čelisti rozevřené, jako bych něco polykal... potom padám zpátky do vody a potápím se s úžasným uspokojením. A až někde u konce ústní dutiny se mi něco svíjí a křupe... nějaký brouk?... hlouběji, není tady taková tma, jak jsem původně čekal, vidím výborně... uvědomuji si, že vedle mne plave ještě jedna ryba a pádluje, mohutně pádluje jak ocasem, tak zadní částí těla... já to také dělám?... dělám!... dělá se to vlastně samo... jen na to pomyslím, a už to funguje, něco jako chůze nebo běh, kdy jste v lidském fyzickém těle... zastavuji. Předě mnou je ještě jedna ryba, blíží se... ach ne, je obrovská, voda klame, je neporovnatelně větší než já, je ohromná... vyzařuje signál hladu... jdi, jdi, jde po mně, plav, plav rychle, honí mě... nahoru, nahoru, ještě výš, výš, rychleji... chytám signál odněkud ze strany, vedle mne divoce plave další ryba... vnímám signály z postranní čáry na svých bocích...

(Rame, až budeš ve vzduchu, přeskoč! Přeskoč!) Protínám hladinu moře, odděluji se od hladiny... vzhůru! Vzhůru! Natahuji se a skáču.

BLIK!

Jsem těsně nad vodou a vidím tělo své ryby a vedle ní tělo druhé ryby. Opisují vzduchem oblouk a znovu se s nepatrným žbluňknutím vnořují do vody. Ve stejném okamžiku se pod hladinou strhává mohutné víření.

(Jak se bavíš?) ozval se BB po mém boku. Nezmáhám se na odpověď, třesu se jako osika. BB tedy pokračuje. *(Musel jsem AA slíbit, že si konec odpustím. AA měl vjem, že by to na tebe ještě bylo příliš, projít to až do konce a měl pravdu. Ale ptal ses na potravinový řetězec, takže...)*

Zachvěl jsem se. *(Dobrá, dobrá!)*

BB se zatvářil vlídně. *(Vždycky tě přece zajímalo, jak je to ve skutečnosti, ne?)*

Také jsem projevil vlídnost. *(Jenom mě to zaskočilo, to je všechno.) (Dobrá. Další dobrodružství bude klidné. Milé a úplně klidné. Můžeme?)*

Všechno je relativní, včetně představy BB o tom, co znamená klidné. Zaměřil jsem se a skočil....

BLIK!

Dělám máchavé pohyby nahoru a dolů, prohýbám se, vypínám, kroutím...

soustředím se do sebe, do své nejmenší součásti - je to dlouhá a úzká část, skrze kterou prochází mnoho dalších trubic. Přichází můj díl nádherné životní síly, která proudí z Celku, z mojí rodiny, jejíž jsem součástí... a uvědomuji si, jak moc mě Celek potřebuje... S radostí sloužím, energie mě rozechvívá a činí mě pružným, proudí kolem mých plochých boků... (Okamžik! To je jenom vzduch, vítr!)

odebírám z něho součásti, které Celek potřebuje, a úzkými trubicemi je posílám dozadu za sebe. Protože jsou potřebné... Jak je to snadné! Necítím to jako práci, je to pro mne dýchání, dýchám, jsem stvořený pro to, abych dýchal... dýchal pro Celek... Odebírám Celku odpad a měním ho v energii... moje milá výměna... a to ostatní, tak moc důležité - můj zvláštní tvar, má silueta, nastavení... přijímá zvláštní signál, kterému Celek rozumí, potřebuje ho, používá ho. Jenom přijímám a vysílám, nic víc. Jsem šťastný, svrchovaně šťastný. Plně si uvědomuji svou sounáležitost a dělám to, k čemu jsem byl stvořen. Překrásná rovnováha, dávání a přijímání... jistota a síla Celku...

BLIK!

BB je vedle mě. *(Dojímá to, co?) Zamihotal jsem. (Kde jsem to byl?)*

Naznačil směr a já se opět otáčím. V těsném odstupu za mnou je list, dubový list.

Dlouhým stonkem je přichycený k větvi, vzadu se rýsuje mohutný kmen, pevně ukotvený v zemi. Jaké poznání na mne dub přenesl, aniž si to uvědomil! Začínám tu novou lidskou školu více chápat...

(Jdeme na to? Zopakujeme si to? Tohle mám nejrady.)

Zamihotal jsem. *(No, nevím. Možná bychom se měli...)*

BB mě přerušuje *(Toto jsme vymysleli my. Sami. Když se ti to nebude zdát, dej mi znamení a rychle skočíme.)*

Neochotně se zaměřuji a skáču.

BLIK!

Ležím na měkkém a silném travnatém koberci. Ležím na boku... otvírám oči...

kolem dokola jsou urostlé stromy, listnaté větve nade mnou vytvářejí baldachýn,

kterým místy proniká sluníčko, mihotavé osvětlení přesně dostačuje... nade mnou stojí urostlý žlutohnědý levhart a pozorně na mě hledí.

(Pojd', Rame... Zahrajeme si!)

Převaluji se, napřimuju a vstávám. Mám čtyři nohy! To je ale stabilita a jistota! Hlavu mám vepředu před tělem... teď se musím podívat stranou, abych si prohlédl boky a zadní část těla. Mám lesklou srst... co se to tam vzadu houpe?... ocas, mám ocas... pomýšlím na to, že bych s ním pohnul, a švihám... tam a zpět, tam a zpět. To je něco!... potom ho zvedám a zase pokládám, pak zvedám ještě o něco výš... doléhá ke mně nějaký pach... pachy, pachy, je jich tolik, to jsem nikdy netušil... všechno okamžitě vím a nezáleží na tom, jestli přicházejí z dálky nebo zblízka... můj čich je stejně dokonalý jako můj zrak... a sluch... ohýbám nohy, zatínám drápy... ano! Mám drápy! Cítím se skvěle. Dejte si na mě všichni pozor, jsem tady!... Je to tak povznášející pocit být naživu... naplno žít, chce se mi běhat, skákat, šplhat...

(Tak do toho!)

Žlutohnědý levhart se mihl mezi stromy a mizí... vyrážím za ním... zrychluji až do trysku... běžím ze všech sil, obratně kličkuji mezi stromy, hladce se vyhýbám nízkým větvím... strhující proud pachů mi prochází čenichem, všechny je prověřuji... oči a uši registrují, posuzují stovky vjemů, všechny jsou povědomé... před námi je starý, suchý strom, žlutohnědý levhart vyskakuje na něj a běží po jeho kmeni. Držím se za ním v těsném závěsu, opírám se do drápů, vyskakují nahoru, zachytávám se drápy. Čeká na mne, uvolněně sedí na silné větvi... jedním skokem jsem u něho a sedám si na zadní... pohodí ocasem... a já odpovídám stejně.

(To není špatné, Rame! Na začátečníka...)

Jsem příliš vzrušený na to, abych mu odpověděl. Pamatuji si pocit ohromné síly ve svalech a zpracovávání vnějších podnětů, kterými mě bombardovalo okolí prostřednictvím smyslů... jak si lidé mohou nevšimat tak hlubokých vjemů?... Málo jsem toho pobral, když ještě jako nižší zvíře... nižší?... Pobral jsem toho hodně.

(Musím teď dolů, Rame.)

Žlutohnědý levhart se zvedá, otáčí se a schází ze stromu dolů na zem... schází!... Nikdy by mě nenapadlo, že kočky umí lézt, vždycky přece zůstávaly na zemi... také jsem se napřimil a pomalu sestupuji dolů. Posledních asi osm stop lehce seskakují.

(Lehni si pod strom, blízko ke kmeni. A potom udělej krátký skok, ale opravdu velice krátký.)

Ulehám do vysoké trávy a s nechutí se natahuji a skáču.

BLIK!

Vznášíme se těsně nad zemí. Dívám se dolů. Pod námi leží ve vysoké trávě tělo skvrnitého levharta. Pravidelně oddychuje. Spí. Vedle je ještě jedno tělo, tmavší... v tom jsem před chvílkou dočasně sídlil já.

BB se vedle mě zhoupí. *(Líbilo se ti? Líbilo?)*

Zachvěl jsem se. *(Nádhera!)*

(Ještě tady pro tebe máme jeden pokus. Tento vybrala, ona. Je přesvědčena o tom, že to bude podle tvého gusta. Budeš sám, ale prý si budeš umět poradit. Já tě tam jenom doprovodím. Můžeme?)

Byl jsem zvědav, co vybrala Ona. Zaměřuji se skáču...

BLIK!

Vznáším se vysoko nad rozeklaným, zasněženým horským pásmem a vidím stovky mil do všech stran... vidím i na zem, dolů na zem... úžasná ostrost vidění... i těch nejmenších detailů... listy na stromech, drobná fauna pohybující se po kamenitých úbočích... pohybuji se pomalu, dělám táhlou pohodlnou otočku. Přímé proudění od vrcholku hřebene mi zajišťuje dostatečný vztlak pod křídly... křídla! Otáčím hlavu. Z ramen se mi klenou od těla široká vykrojená křídla a jemný vánek čechrá moje opeření. Otáčím hlavou doleva a na druhé straně vidím druhé křídlo... letím, vznáším se jako pták, jsem pták... super vznášedlo, které se chová tak, jak si pomyslím. Přerušuji otočku a perutě na nosném konci křídel se na jedné straně sklápějí k zemi, na druhé straně se zvedají, okamžitě reagují, kormidlují... Snaží se dosáhnout maximálního vztlaku... ano, je to tak, více pod levým křídlem než pod pravým, otočka ke vzestupu, cítím, že vzestup se zrychluje... dosahuje vrcholu, otáčím se... utahuji otočku, nejvyšší bod vzestupu... koeficient klouzavého letu musí být přibližně 50 : 1... otáčka a vzestup ve spirále, těsnější a rychlejší... dokonale to zvládám... vzduch je řidší... dá se letět rychleji... jsem v úžasu, jak vysoko je bod obratu... nos, ne, hlavu více vzhůru, vyšší úhel vzestupu, víc, ach, je to úžasné!... Nikdy bych nevěřil, co zvládne tělo ptáka... A jsem v horní úvrati... jak

snadné je opět nabrat rychlost... jééé! Jenom složit křídla a pojďme dolůůů! (Hej, Rame)

Vsadi bych se, že tato křídla, kdybych je pomalu otevřel ve střemhlavém letu, by mě pěkně nadnesla... uvidíme... zkusíme poněkud rychlejší střemhlavý let...

(Rame, víš, co děláš?)

A je to dost rychlé... nyní současně pootevřít křídla... pomalu... teď zase zpět k tělu... současně ocasní péra mírně vzhůru... ták! Opět vše, jak má být. Rychlost průměrná... co za... ach! Co je to za ptáka! Musí to být kondor... divím se, jak rychlý může být vrabec...

(Rame, jenom se natáhni a skoč. Ted'!)

Povzdechl jsem... natahuji se a skáču...

BLIK!

Znovu se ocitám mezi zářícími bytostmi a pevně se zavírám. To záření způsobuje, že se ze mne linou nádherné a důvěrně známé vlny. Po chvilce světelná intenzita slábne a já se mohu zase otevřít. Okamžitě zachytávám identitu BB a nejasnou identitu ženy.

BB se zhoupł. *(Náš zkušený letec si asi láme hlavu, kdo mu to přistříhl křídylka.)*

Houpu se s ním. *(Kdepak. Když jsem byl odvolán, nenechal jsem tam jedinou namoženou šlachu či sval a ani jediné pírko nevybočovalo. To ti garantuji.)*

BB se otočil k ženě - zářící bytosti, ke které mám již identitu jako Ona.

(Přenechávám ti ho. Zkontroluj to s, ehm, AA a uvidíme se na místě.)

Otáčím se k ženě. *(Na jakém místě?)*

(Tam, kde jsme se po první setkali.)

Otáčím se dovnitř. Mám spoustu nevyjasněných otázek a objevuje se vjem, že moje návštěva bude brzy končit. Takže k věci. Podstatné nejdřív.

Koncentruji se a potom se široce otevírám. Chci vnímat s co nejmenším zkreslením. *(Když se vracejí ti, co jsou tady poprvé...)* *(Co sem přijdou jen jednou,)* opravila mě.

Pokračoval jsem. *(Když tedy máte nepřetržitý přísun, musí být také nepřetržitý odbyt. Musíte zachovávat tok, proudění... aktivní pohyb.)*

Žádná odezva. Čeká? Odmlčela se ze zdvořilosti? Nebo nerozlišuje mezi otázkou a odpovědí? Pokračuji. *(Takže tady, na koleji, je možné absolvovat. Takže se ptám: Co se dál děje s Absolventy?)*

Zamihotala. *(Nemám k tomu žádný vjem. Prostě odvánou.)*

(Každý jednotlivě, nebo jako celá skupina?)

Zatvářila se vlídně. *(Obvykle více najednou. Jednou za čas se stane, že někdo odejde sám.) (A vracejí se někdy?) (Ne, nevracejí.)*

(Máte s nimi nějaké spojení, když odejdou?)

Zamihotala. *(Jestli nějaké je, tak ho nevnímáme.)*

Toho jsem se chtěl chytit. Celkem jsem ale cítil jistotu, že by to beztak přirozeně vyplynulo. *(Jsou nějaké průvodní znaky toho, že se z nich brzy stanou, ehm, Absolventi?)*

Opět se zatvářila vlídně. *(Ano. Nemají potřebu pozemských zkušeností, takže jsou stále méně fyzičtí. Nakonec fyzickou rovinu úplně opouštějí.)*

(To je všechno?)

(Ne. Jejich... ehm, vyzařování se mění. Začnou se zavírat a nakonec zmizí.)

Objevuje se vjem, že se každým okamžikem začne chvět. *(Nechci, aby sis připadala jako u výslechu, ale...)*

Otevřela se víc. *(Pokračuj. Počítali jsme s tím, že se budeš ptát i na poslední maličkost.)*

Vzal jsem to odjinud. *(Chci tolik rutiny, kolik dokážu snést. Možná už takovou šanci nikdy nedostanu.)*

Způsob, jakým se vlídně zatvářila, obsahoval i náznak zhoupnutí. *(Jsem si jista, že dostaneš.)*

Pokračoval jsem. *(Jsou v časoprostoru ještě jiné systémy růstu, které se podobají modelu lidského vědomí na Zemi?)*

Zhoupla se. *(Nespočítal bys je, kdyby ses o to pokusil. Je jich tolik. A stále vznikají nové.)*

Zamihotal jsem. *(Vznikají nové?)*

Ještě silněji se zhoupla. *(AA věděl, že se ti to bude líbit, když použiji tento výraz.)*

Chytám se toho. *(Rád bych se s tím AA někdy setkal tváří v tvář. Ví o mně víc, než já sám.)*

Neodpověděla, jenom se ještě více rozhoupala. Mně to zase tak směšné nepřípadalo. *(Jsou lidé ve spojení s jinými civilizacemi?)*

Přestala se tvářit vlídně. *(Není to časté. Nějaký kontakt je, ale nezdá se, že by byl nutný nebo důležitý.)*

(A co jiné nefyzické, energetické systémy?)

Zajiskřila. *(Ach ty! Navštěvujeme je tak často, jak je to možné.)*

Teď jsem na to kápnul! *(Abyste mohli sbírat Nektar?)*

Otáčí se dovnitř, potom se opatrně otevírá. *(Ne, zasévat ho. Zasévat semena. Potom se může, ehm, paprsek na něco zaměřit.)*

Nyní jsem to já, kdo se zaměřuje dovnitř a uzavírá se. Její prosté sdělení obsahuje takovou moudrost, že se všechno ostatní automaticky mění v plané žvatlání.

Žvatlání - na to mě zatím užije. Až moc. Objevuje se náhlý vjem. Víím, že si ho hned musím ověřit.

Zatvářil jsem se vlídně. *(Budeš už brzy Absolventkou?)*

Zamihotala. *(Ano.)*

(Jak to víš?)

Zachvěla se. *(Připravil mě na to, že mi tuto otázku položíš, ale nezeptal ses správně. Takže ti neodpovím.)*

Ani se nemusím ptát, kdo je „on“. *(Ale dříve jsi mi odpověděla, že nemáš vjem o tom, co se dál děje s Absolventy.)*

Zatvářila se vlídně. *(Já to nevím. To víš ty.)*

Úplně jsem se odmlčel. Snad ona nebo INSPEKTI nemají za to, že jim dám na tuto otázku odpověď? Chlapec se má pustit do práce mužů? Uzavřel jsem se tak těsně, že mi skoro všechno ostatní uniklo.

Vroucně se zachvěla. *(Očekáváme jednu důležitou, ehm, událost. Potom budeme moci odejít.)*

Už už jsem se chtěl ptát, kdo je to „my“ a ta událost, ale ucítil jsem známý signál INSPEKTŮ, na který jsem ihned zareagoval... a ona také! Ona také! Zalila mě celá záplava vjemů a najednou jsem získal všechny odpovědi... alespoň jsem se domníval.

(Musíme se teď vrátit na to místo.) Vyzařovala vlídnost a přitom se současně chvěla. *(Můžeme?)*

Zavřel jsem se... identita návrší... natáhl jsem se a skočil.

BLIK!

Jsem nad návrším... asi sto stop... hřebeny se táhnou západním směrem, takže se obracím, nahlížím přes ploty... ploty! A ještě dál vidím budovy Centra, jeho tmavě červené střechy. Po boční silnici projíždí auto a zvedá za sebou prašný bílý oblak. Napojil jsem se na špatnou identitu, je teprve rok 1982. Probíhá mnou zvláštní pocit, směs nejrůznějších emocí. Nějak se v nich budu muset zorientovat, jestli to půjde. Druhé tělo nacházím bez sebemenšího vodítka - to se mi dřív nestávalo. Vstup do fyzického byla jenom rutinní záležitost... Otevírám oči, protahuji si ruce a nohy. Kouknu na budík. Čas: 2:40. Uplynulo osm minut! Jenom *osm minut*?

16. - SHROMÁŽDĚNÍ

Dny, potom týdny a měsíce rychle ubíhaly a nic neobvyklého se nedělo. Žádný další mimořádný mimotělesný zážitek nepřicházel. Doslova jsem vyrostl ze svého zvyku zkoumat události místního významu, které mě v dřívějších dobách tolik lákaly. Jednou za čas se stalo, že jsem se jako obvykle brzy ráno vzbudil a jen ze zvyku jsem se odpoutal od fyzického těla. Vždycky jsem chvíli vyčkal, jestli se neobjeví signál INSPEKTŮ, ale nic se nedělo. Po chvilce jsem se vrátil zpátky do těla a usnul.

V tomto mezidobí mě netrápily žádné pocity odloučení nebo deprivace.

Nepřítomnost signálu jsem si nevykládal jako přehlížení nebo opuštěnost. Naopak. Cítil jsem bezmeznou jistotu a důvěru, plně vyvinutou touhu jít dál a rozšiřovat svůj díl účasti na fyzickém životě, který byl všude kolem mne. Svobodně vyjadřovat svou zvědavost, kterou jsem kdysi považoval za nešvar, spíše než úzkost z toho, co přinesou budoucí časy. Zkrátka jsem se vrátil k uvažování, které je možné vypo-
zorovat například u stáda - dnes se pasu tady a podle toho se rozhodne, kde se budu pást zítra, jestli vůbec nějaké zítra bude. Signál jistě přijde v pravý okamžik. A přišel. Jednou ráno jsem náhle začal mít pocit, že musím udělat něco, na co jsem dávno zapomněl. Ze začátku jsem si nebyl jistý, co to má být, ale určitě to nějak souviselo s fyzickou složkou. Asi kolem jedenácté na mne přišla výjimečná ospalost. Byla tak velká, že jsem se rozhodl, že si v ložnici na chvíli zdřímnu.

Nebyl jsem unavený, ale přesto jsem cítil potřebu spánku. Bezprostředně poté, co jsem ulehl, se dostavilo hluboké uvolnění a v tom okamžiku jsem vnímal signál INSPEKTŮ. Byl jasný a nezaměnitelný. Podařilo se mi zachovat dostatečný klid na to, abych mohl vystoupit z těla. Vysunul jsem se tedy z těla a přešel do druhého. Z druhého jsem vyklouzl již automaticky a po natažení jsem zaměřil známou identitu. Změna byla okamžitá, neregistroval jsem žádný pohyb. Vpředu přede mnou se objevila bílá zářící postava. Byl jsem si vědom, že září, ale nebylo mi to nepříjemné.

(Velmi dobře, Ašanýne.)

Přece jen nějaký ten pokrok.

(Mnoho se změnilo. Máme za to, že jsi připraven k dalšímu - jak to nazýváš - kroku.,
Nebyl to vjem, ale napadlo mě, jestli nejde o zdvořilý způsob, jakým se mi sděluje, že
nadešel čas navždy se odpoutat od těla. No, mohl bych k Charliemu, třeba bych mu
k západu slunce přidal hudbu nebo...

*(Není to ten krok, o kterém přemýšlíš. Poznáš, kdy se bude blížit odloučení od tvého
fyzického těla. Nemáme zapotřebí tě o tom informovat. Ani neplánujeme, že ti
budeme asistovat při takovém uvolnění od těla, ledaže bys o to požádal. Než se to
ale stane, máš ještě hodně práce.)*

Přijal jsem toto sdělení se smíšenými pocity, jedna moje součást toužila jít dál, druhá
sahala zpět po fyzické zemi a hlubokých, živých pocitech, které jsem zde zažíval.
Pamatuji si na situaci před několika lety, kdy jsem měl možnost se rozhodnout, jestli
zůstanu, nebo se plně vzdám fyzického těla. A zvolil jsem fyzický život s podmínkou
do té doby, pokud bude funkční, a za všech okolností. Vedla mě k tomu zvědavost,
chtěl jsem vědět, co se stane zítra.

*(Vysvětlili jsme ti, že jde o jednu z tvých dispozic. Naplnění tohoto dalšího kroku ti
poskytne mnohé odpovědi.)*

V mé mozaice toho chybělo příliš a nic na tomto světě mi nemohlo zabránit, abych
ze zvědavosti nehledal odpověď.

(Ani mimo tento svět. Od tohoto okamžiku se už nemusíš při přenosu zavírat.)

Ovládl jsem své emoce, ale bylo ve mně ohromné očekávání.

BLIK!

Nacházeli jsme se na vzdáleném konci vnějšího prstence. Poznal jsem to podle lehké okolní mlhy. Všude kolem byly jemné bílé bytosti. Vnímал jsem, že můj přítel INSPEKT je se mnou, i když jsem jeho vyzařování viditelně nepozoroval.

(Není třeba upoutávat jejich pozornost.)

Nejdříve jsem se snažil zachytit identitu Billa, potom Loua. Ani jednoho jsem nezachytil.

(Už odmaturovali, jak říkáte.)

To se dalo očekávat a dokonce se objevil vjem jejich nové, jak bych to řekl, adresy, ale vnímал jsem něco, co mě zneklidňovalo. Neuměl jsem ale říct, co to je. O něco později jsem si začal uvědomovat, že se obyvatelé vnějšího prstence výrazně zaměřují dovnitř. Necítil jsem ani tak starostlivý zájem, ale spíš velmi silné vyzařování, ve kterém bylo podobné očekávání, jako by každou chvíli měla vyjít na scénu hvězda večera. Sledoval jsem směr, kterým upírali svou pozornost. Byla to hmotná planeta Země, z této perspektivy nejasná a zamlžená.

(Podívejme se teď z jiného pohledu.)

Dle mého názoru to bylo zcela přesné.

BLIK!

Byli jsme ve volném prostoru někde mezi Zemí a Měsícem, v těžko odhadnutelné vzdálenosti, určitě více než padesát tisíc mil nad zemským povrchem. Vše bylo velmi jasné a zřetelné. Otočil jsem se, abych se podíval na Měsíc, a odmlčel jsem se. Ve vzdálenosti asi tisíc stop, alespoň tak jsem to vnímал, byl obrovský předmět, zdánlivě pevný, šedivé barvy, dlouhý a štíhlý, kuželového tvaru s půlkulatou kopulí na širším konci. Druhý konec byl někde v dálce ve vzdálenosti nejméně několika mil. Vypadalo to, že se nehýbe, ale objevil se vjem zřetelného vyzařování Pásma M. Že by vesmírná loď, fyzická vesmírná loď?

(Ve tvé terminologii to je správná úvaha. Není to ale lidský výtvar. V současné době je v okolí planety Země mnoho podobných lodí. Pocházejí z vašeho fyzického vesmíru, ale nemusí být ze stejného referenčního času.)

Mnoho může znamenat pět nebo pět tisíc. Nemělo ale význam se na to ptát. Ale proč kolem Země, byly...

(Zaměřují se na Zemi a lidské bytosti stejně, jako jsi ty pozoroval jiné a pro ten samý účel. Můžeme jít dál? Brzy dostaneš odpověď.)

Moje zvědavost vděčně souhlasila.

BLIK!

Můj bezprostřední vjem Země se podobal hlavičce špendlíku, která odráží světlo, jako by to byla vzdálená malá hvězda. Vyzařovala nepravidelné vlny energie, vícedimenzionální, pulzující, rychle přerušované náhlými záblesky světla, komplexně neorganizovaná struktura, která nesestává ze světla nebo elektromagnetické či gravitační struktury, ale z nějaké jiné energie, kterou jsem nedokázal definovat. Tento výjev natolik upoutal moji pozornost, že jsem si hned nevšimnul pozadí. Kam jsem jen dosáhl svým vnímáním, na všechny strany se rozprostíraly ohromné davy bytostí. Zdálo se, že jich je bezpočet. Některé měly tvar, další vypadaly jako chuchvalce páry a všechny zářily různou intenzitou. U těch, které nám byly nejbližší jsem znovu vnímal vyzařování plné očekávání, čekalo se, až propukne vystoupení. Musí se tady dít něco skutečně pozoruhodného, když to láká tak obrovskou pozornost těchto...

(Říkáme tomu Shromáždění. Všichni, kdo tady jsou, se objevili z blízkých energetických systémů z jediného důvodu - aby se mohli stát svědky velké podívané, jak tomu říkáte vy, stejně jako ti z vesmírné lodi nebo i vaši lidé, kteří čekají na finální vtělení. Ta podívaná, která má každým okamžikem propuknout, je ve skutečnosti velmi zřídka událostí - splynutí několika různých mocných energetických polí, která se setkávají současně ve stejném místě vašeho časoprostoru. Právě tento ojedinělý jev poutá takovou pozornost. Vyjádřím-li to ve tvých pojmech, může k této události dojít vždy jednou za asi osmdesát sedm milionů let.)

To není zrovna častý jev. A čekání dlouhé...

(Není ale jisté, že se vše odehraje na této frekvenční úrovni. Svou roli hrají také náhodné vlivy a proměnné, které není možné s jistotou předvídat.)

Jsou tak náhodné, že se snad celá událost nakonec ani neuskuteční... To by ale bylo zklamání...

(Rizika nejsou tak vysoká. Nastane to. Zájem je zaměřený na výsledek. Nejlépe bych to vysvětlil jako souběh obrovského počtu možností, které se vynoří jako několik pravděpodobností a pár možností. Jediná taková pravděpodobnost může změnit nejenom váš celý časoprostor, ale také všechny sousední systémy. Proto ten velký zájem. Ve významu, který je blízký vašemu uvažování, ale je stále v symbolické rovině, se shromáždění sešlo proto, aby přihlíželo možnému vzniku nové energie. Završí se tento proces zrození? V případě, že ano, jaké budou možnosti obsažené v této energii, podle nichž půjde přesně odhadnout její chování během budoucího vývoje? Anebo se zrození energie nepovede a všechny možnosti zůstanou omezeny na současný stav, což není nic jiného než slabé, nesladěné možnosti?)

Probral jsem si část své rutiny H+⁷⁴ a to stačilo k tomu, abych si udělal jasnou představu. Ale moje dosud lidské já se dívalo svým pohledem na planetu Zemi a lidský systém...

(Existuje jeden lidský symbol, pocházející z východu, který vyjadřuje krizi. Skládá se ze dvou částí, jedna znázorňuje nebezpečí, druhá příležitost. Očekávaná událost je v lidském chápání nepochybně okamžikem krize. Je pravda, že pro lidské bytí tato doba znamená možnost krajního ohrožení nebo také nové příležitosti. Obě tyto možnosti jsou reálné.)

⁷⁴ Rutina týkající se lidského typu humans - plus. Odkaz na osobní zážitek týkající se nabytí této rutiny (pozn. překl.).

Ohrožení? Fyzické ohrožení? Psychické?...

(Jsou to pouze možnosti. Jejich povahu přesně určí až okolnosti samotné události. Kterýkoli z tvých vjemů se může stát jednou z takových možností. Stane se jedna, nebo třeba několik.)

Teď jiná stránka, příležitost.

(To je klíč k pochopení celé události. Lidskému vědomí se naskytne příležitost rychle proniknout do sjednoceného inteligentního energetického systému, který sahá daleko mimo vaši časoprostorovou iluzi, který tvoří, buduje, učí způsobem, kterým to dokážou zatím jenom vysoce vyspělé energie lidských Absolventů.)

A co naše návštěva na Zemi po roce 3000?

(Je to možnost, která se může stát pravděpodobnou událostí. Tvá činnost je jednou z drobných náhodných aktivit, která tomu může napomoci.)

A když není možnost využita...

(Lidé ztratí svou pozici dominujícího druhu na Zemi, postupně vymizí jako aktivní vědomí, případně i v jakékoli jiné formě.)

Přímo jsem se zeptal: *(A vy, vy všichni, co budete dělat vy v případě, že se něco podobného stane?)*

Zalila mě hřejivá vlna naplněná úsměvy. *(Museli bychom založit nové lidstvo na jiné planetě časoprostoru.)*

Zaměřil jsem se dovnitř a uzavřel se. Nebyl jsem téměř schopný o něčem přemýšlet nebo něco dělat. Hluboce mě to citově zasáhlo a současně jsem nechtěl promarnit příležitost. Ne, teď rozhodně ne.

(Zbývá vykonat ještě jednu proceduru a potom se budeš moci vrátit do fyzického těla.)

Nebyl jsem si dvakrát jistý, že snesu ještě něco dalšího, ale věděl jsem, že do toho půjdu.

(Zaměř identitu svého přítele BB a přiveď ho sem.)

Okamžitě se rozvinula rutina. *(Nechal jsem ho u Billa a Bili tady už není...)*

(Nebude těžké ho najít. Může pro nás vykonat jeden zvláštní úkol.) Nebylo třeba dalších otázek. Zaměřil jsem identitu BB a natáhl se k ní.

BLIK!

Buď jsem se zlepšil, nebo stárnu. Nevnímal jsem jakýkoli pohyb. Vůbec mě nepřekvapilo, na jakém místě jsem se ocitl. Byl jsem na travnaté louce před Charlieho srubem. BB a Charlie stáli stranou od domu hluboce zaujati nějakou činností. BB si mě všiml, až když jsem k nim přicházel.

(Hej, Rame!) Hlasitě vibroval. (Podívej, co tady vyrábíme!)

Charlie se smál. *(Pořád tomu hošíkovi vysvětluji, že plachetnice a vznášedlo nemohou fungovat dohromady. Vzduch a voda nejsou stejné!)*

Zamihotal jsem. *(Charlie, ty už ho vidíš?)*

Charlie se usmál. *(Jasně. To jsem vyřešil ještě ten samý den, co se tady zjevil. Oceán změnil snad stokrát, než se mi podařilo ho zastavit. Byl dokonce žlutý s čtverhrannými vlnami. To bylo něco. Ale je chytrý, rychle ledacos odkouká.)*

Zatvářil jsem se vlídně. *(No, fakt mě mrzí, že vám to tady musím narušit, ale potřebuji, aby tady BB pro mě něco udělal.)*

BB se otevřel. *(K tvým službám, Rame.)*

Charlie zamával. *(Vrať se pak zpátky, chlapče.)*

BB se zhoupł. *(Co by mi v tom mohlo zabránit?!)*

Charlie potřásl hlavou a zasmál se. Zaměřil jsem a natáhl se k identitě INSPEKTŮ..
BLIK!

BB byl po mém boku. *(Pěkně jsi vypiloval Přeskočení. Asi bych ti nestačil, kdyby nebylo těch her na...)*

Zmkl a pevně se zavřel, protože si uvědomil vyzařování přítomného INSPEKTA. As jsem ho měl upozornit. Dole pod námi v hloubce asi pět set stop byl zemský povrch

Byla noc a řídké roztroušená světla místy prosvětlovala tmu venkovské krajiny.

Téměř přímo pod námi byla oblast připomínající vodní nádrž nebo rybník a hned za ní se tyčila budova ve tvaru pyramidy. Byla celá zelená a uvnitř se svítilo. Tato scéna mi něco silně připomínala, ale nedokázal jsem si vzpomenout.

Otočil jsem se k BB. *(Jenom se pomalu otevři. Je to přítel.)*

Poslechl mě s krajní opatrností, pak se zaměřil na jasné světlo. *(Ehm, bud' pozdraven.)*

(Vážíme si toho, že jste se dostavil.)

BB neměl jakékoli kulturní zábrany. *(Na KT-95 byla jedna Vlnka a ta tvrdila, že se s vámi setkala, s někým přesně jako vy. Vůbec jsme se tím nezabývali, zdálo se nám že je to nějaká pěkně šílená rutina.)*

(To je pochopitelné.)

BB pokračoval. *(Pořád ji na nás házel a po nějakém čase se natáhl a někam přeskočil. Od té doby se už neukázal. Takže měl pravdu, skutečně existujete.)*

(Je vás potřeba ke splnění jednoho speciálního úkolu, jestli to tak mohu nazvat.)

BB zamihotal. *(Ehm, jistě, jistě.) (Půjdeme teď blíž.)*

Všichni tři jsme pomalu sestupovali dolů, pak jsme propluli nad pyramidou a potom dál k malé stavbě uprostřed lesíka. Bylo mi to všechno velice povědomé a z nějakého důvodu jsem se začínal cítit nepříjemně. Připadal jsem si, jako bych se setkával s nějakou vlnou odporu. Čím více jsem se snažil přiblížit, tím více mě něcc odráželo směrem zpátky.

(Uvnitř je tvůj přítel AA. Je důležité, abys mu teď pomohl.)

BB se odmlčel. (AA?)

(Přesně tak.)

BB se zaměřil a já také. V malé budově ležel uvnitř na posteli muž. Všechno nasvědčovalo tomu, že odpor, který jsem vnímal, vychází z něho. Bylo to úplně stejné jako v dřívějších případech. Byl to AA, o tom nebylo pochyb. Odpor byl skutečně velký, až jsem se z toho začal chvět.

BB se otočil. *(Vypadá to, že to je opravdu on, tomu věřím. Část jeho identity je mi jasná, ale moc toho není. Současně s tím cítím ještě něco jiného a to také znám. Ale celkový vjem je divoký.)*

(Je důležité, abys mu pomohl dočasně se odloučit od fyzického těla.)

BB zajiskřil. *(Myslíš, jako to dělá tady Ram?)*

(Přesně tak.)

BB se odmlčel. *(Jak to mám udělat?)*

(Jenom jemně zatáhni. Použij stejnou energii, jako když přeskakuješ.)

BB se otočil a přiblížil se k muži na posteli. Všechno jsem pozoroval s naprostým úžasem a přemítal jsem, jestli mi také poprvé pomohl nějaký netělesný přítel, pověřený, abych se dostal z těla ven. Ale tenkrát jsem žádné netělesné přátele neměl - aspoň jsem o nich nevěděl.

Náhle odpor zesílil tak, že mě odmrštil. Snažil jsem se udržet pozici, jak jsem nejlépe dokázal a skutečně mi nebylo dobře. Zaměřil jsem se dovnitř a zavřel se. Muž nyní stál ve volném prostoru a jeho tělo leželo na posteli. BB ustoupil a divoce mihotal.

Zaměřil se na INSPEKTA. *(Je venku, dostal jsem ho ven! Ale...)*

(Zeptej se, v čem spočívá jeho úkol.)

Muž odpověděl, ale odpovědi jsem nerozuměl. Skřípání a pískání Pásma M naznačovalo velmi silné emoce. Bylo to poprvé, a tak jsem s ním soucítil a chápal ho.

(Odpověděl, že chce sloužit lidskému pokolení. Velmi šlechetný cíl.)

Z vypětím všech sil jsem se dokázal pootevřit. *(Proč ten odpor? Když se pokusím přiblížit k AA, hned ho cítím.)*

(Skutečný paradox odmítá existovat. Brzy to pochopíš.)

V tom se naléhavě ozval BB. *(Chce jít s námi! Může?)*

Odpor a skřípání byly tak silné, až bolely. Ale věděl jsem, mám odpověď dřív, než stačí odpovědět INSPEKT.

(Informuj ho, že teď musí působit na svém předurčeném místě. V tuto chvíli nemá jinou možnost.)

Bez ohledu na bolest jsem se snažil vše pozorovat. Po chvilce se BB vzdálil a připoji k nám nahoru. Muž padnul v místnosti na kolena a skřípání zesílilo v takové míře, že jsem se okamžitě musel pevně zavřít.

(Přesuňme se teď někam, kde to je pro tebe příjemnější.) Nadšeně jsem souhlasil. BLIK!

Byli jsme těsně za hranicí mlhy Přechodové oblasti. V dálce bylo vidět prstence a uprostřed nich mlhavé obrysy Země. Hluk Pásma M a především to skřípání beze zbytku zmizely. S úlevou jsem se otevřel. INSPEKT byl vepředu, BB vedle mne úplně zavřený. Zvláštní.

(A je to. Ten model je ukončen.)

To konstatování bylo v určitém směru tak definitivní, že mě to rozrušilo. Znovu zněl mým nitrem a vyvolávalo známé emocionální rutiny a já jsem je všechny pozoroval a všechny zpracovával. Tentokrát jako by všechno bylo jinak. Na to, abych připustil jiný vývoj, jsem byl příliš prostoupený rutinou důkladnosti a dokonalosti. Nepříjemný pocit zmizel. Široce jsem se otevřel a zatvářil se vlídně. *(Chápu individualizaci. A vím, že není nezbytná.)*

(Své lekce jsi zvládl velice dobře, Ašanýne.)

Jasně zářící postava zmizela. Věděl jsem, že mě už žádný přátelský INSPEKT nepovede, ale necítil jsem osamělost. Přiblížil jsem se k BB, který byl stále ještě zaměřen dovnitř.

Soustředil jsem se. *(Haló, příteli, musím se vrátit.)*

Pomaloučku se otevřel. *(Jé, Rame. Také mám něco k vyřízení.)*

Nepochyboval jsem o tom, co to bude. *(Určitě to zvládneš. Jako přeskokování nebo hry na KT-95.)* Zajiskřil. *(Jasně! Spousty her!)*

Široce jsem se otevřel. *(Zvládneš to, příteli! Pamatuj mou identitu! Tak si to užij!)*

Otočil jsem se a chtěl jsem se zaměřit dovnitř, ale zastavil mě. *(Co se děje, BB?)*

Zamihotal. *(Ehm, to poslední, co jsme spolu dělali, vytažovali AA ven, no, ehm, neměl jsi k tomu nějaký vjem, vidi)*

(Ne. Kromě toho, že to určitě byl AA. Stejný odpor jako dřív. Proč? Něco jsme nepochopili?)

BB se na mne pozorně zaměřil, zatímco já jsem vyčkával. Vtom se náhle jasně rozzářil a začal se nadšeně houpat ze strany na stranu. Bylo to tak silné, že to skoro hraničilo s lidským smíchem.

Zamihotal jsem. *(Co tě tak pobavilo?)*

(Ty si to užívej, Rame!)

Pozoroval jsem ho, jak mizí ve směru Stanice prvních vstupů a ještě pořád se houpe. Když zmizel uvnitř, otočil jsem se, zaměřil na identitu fyzického těla a opatrně jsem se natáhl. Pomalu jsem procházel prstenci směrem ke středu a cítil jsem jistotu a sílu. Čeká na mne další lidská rutina, kterou ještě musím prožít a zpracovat.

Vstoupil jsem do druhého a potom do fyzického těla s vědomím, že jsem ukončil jeden model a další brzy začne.

Co ho ale tolik rozveselilo? Zelená pyramida, my tři, služba lidstvu... zelená, zelená střecha pyramidy, jsme tři... hej!

Za jasné noci, dřív než jdu spát, někdy vycházím na terasu, postavím se a dívám se vzhůru. Když to udělám, někdy se stane, že hvězdy zmizí a nezbude víc než černé nebe. Někde vzadu za tou černotou zní neslyšitelná věčná píseň, která je povědomě známá a připomíná se, pokud je to potřeba, ostře se zarývá do hluku místního provozu, INSPEKT, BB, Lou, Bili, ona, v té písni jsou všichni. Ale AA v ní není!

Nakonec píseň odeznívá, hvězdy se znovu vracejí na temnou oblohu a já se zhluboka nadechnu a vracím se zpátky dovnitř.

EPILOG: JEDNA HRA NA ZÁVĚR

Když se ve mně rozlil takový klid, začal jsem si třídít a přehrávat různé rutiny, které jsem přijal a někde v sobě uschoval s tím, že se na ně podívám později. Pozornost jsem nevěnoval pouze tomu, co mi mohlo uniknout, ale pokusil jsem se současně o utvrzení nově přijatých vzorců. Mohlo se stát, že někdo, někde, skupina nebo jednotlivec, bude procházet tento materiál - pod rouškou nějaké filozofické, patologické, osvětové nebo jiné studie. Jak už bylo řečeno dřív, pokud tento materiál pomůže třeba jen jednomu člověku k tomu, aby dosáhl hlubokého vhledu o tom, kým a čím je, bude účel naplněn.

Procházení rutiny velmi připomíná snahu rozpomenout se na nějakou událost z dávné minulosti. Rozdíl spočívá v tom, že když se jednou celý proces dá do pohybu všechny podrobnosti vyvstanou jasně a naprosto zřetelně. Nejlepších výsledků je možné dosáhnout ve stavu hlubokého uvolnění a když je dotýčný o samotě.

Podstatné je, abyste zůstali v bdělém stavu a aby kontrolu nad procesem převzalo vědomí levé hemisféry. Pak pomyslete na identitu - konkrétní rutinu - a čekejte.

Můžete se pokusit zaznamenat své informace v psané nebo mluvené podobě, dělat si poznámky nebo vše zaznamenat na diktafon. Pokud získáte pocit, že jste něco vynechali, můžete vše SMAZAT a začít znovu buď od začátku, nebo od určitého úseku přehrávané informace nebo zkušenosti. Podle potřeby můžete zmáčknout pomyslný knoflík PAUZA, třeba když zazvoní telefon, nicméně podobné situace si často žádají nový začátek a novou relaxaci. Rutina zůstane „otevřená“ - přesně ve stavu, v jakém jste ji zanechali. Celý postup vyžaduje čas a trpělivost, proto je nutné aby vás nikdo nerušil.

První závěry měly zhruba následující podobu. Možná jim chybí něco na přesnosti, zato jsou však srozumitelné.

Pohyb prstenci

První vnitřní vrstva či prsteneček je jasná a zřetelně pozorovatelná z mé nefyzické perspektivy. Celkový účel prstence se zjevně týká činností v podmínkách lidské zkušenosti. Veškeré pokusy o komunikaci s těmi, kdo tyto činnosti vykonávají, anebo o upoutání jejich pozornosti, se přinejmenším setkaly s nulovou odezvou, v nejkrajnějším případě s projevy bezradnosti, strachu a zjevným nepřátelstvím. Všechny bytosti tohoto prstence se bez výjimky snaží o účast - aktivní a v jakékoli formě - na fyzickém životě. Nejsou však patrné ani známky jakéhokoli jejich úspěchu. Na první pohled se všechny vyznačují stejnými vlastnostmi a neuvědomují si jinou rovinu bytí než fyzickou. Jenom díky opakovanému pozorování jsem dokázal obecně rozřadit tyto krajně pozemské bytosti do určité hierarchie.

Snivci: Tato kategorie se vyznačuje jasnou vibrací nebo vyzařováním, které dokládá, že tyto bytosti váže někde v současném zemském časoprostoru pouto k jejich fyzickému tělu. Z toho vyplývá, i když nedokazuje, že během spánku prožívají OOBE. Zjevně se snaží pokračovat v aktivní činnosti i ve spánku. Některé bytosti se jenom pohybují, jiné se snaží mluvit s lidmi, které znají a vědí o nich, že zrovna v tomto okamžiku nespí nebo se snaží jíst, pít, pracovat, hrát si, provozovat sex - to všechno marně, bez viditelného výsledku. Typickým znakem je, že si nevšimnou, když se podobná činnost začne dít kolem nich. Poznáte je tak, že uprostřed činnosti náhle z ničeho nic všeho nechají a zmizí. Probouzejí se do obvyklého bdělého vědomí ve fyzickém těle? Psychoanalýza snů je možná na správné stopě, ale přistupuje k věci ze špatné perspektivy.

Uvězněnci⁷⁶: Velmi se podobají předchozí kategorii, dokonce je možné si je splést, ale v několika ohledech se zásadně liší. Najdete zde pouze a jenom ty, kdo trvale opustili své současné fyzické tělo pomocí smrti a neuvědomují si to. Z toho důvodu se znovu a znovu pokoušejí žít fyzicky a pokračovat v tom, na co jsou zvyklí. Často zůstávají na konkrétních místech, např. v domech u fyzických osob, ke kterým cítí náklonnost. Někteří se neúnavně pokoušejí znovu vstoupit do svého těla a aktivovat ho, dokonce do těl pohřbených v hrobě - to by mohlo vysvětlovat určitou intenzitu vyzařování, které bylo zaznamenáno na hřbitovech. Jak velké je asi utrpení těchto bytostí, když na svých pohřbech přihlížejí kremaci svých fyzických pozůstatků, jichž si tolik považují!

⁷⁶ V originálu: „The Locked-ins“ (pozn. překl.).

Stejně jako Snivci se i tato kategorie plně a závažně váže na časoprostorovou realitu. Navíc se jeví, že jsou hluboce obestřeni nekonečnými emocionálními strachy a touhami, které projevují navenek. Tato skupina tvoří největší překážku v plynulém toku přijímání nových lidských výukových zkušeností. V tomto „uzamčeném“ stavu mohou přebývat léta, snad i staletí, dokud jim nepodáme pomocnou ruku, nebo je snad nezasáhne nějaký záblesk uvědomění. Jejich počet se stále zvyšuje a bude tomu tak i nadále do té doby, dokud se nezmění fyzické lidské hodnoty, které tento stav podporují.

Dychtivci⁷⁷: Početně mnohem menší kategorií jsou Dychtivci. Mají však stejně silnou motivaci k činnosti, která se však projevuje zcela jiným způsobem. Důvodem je mírný posun stavu vědomí. Dychtivci si neuvědomují, že ztratili možnost používat svá fyzická těla a nevnímají nic jiného kromě fyzické reality. Nicméně jsou si velice dobře vědomi, že jsou sami nějakým způsobem jiní. Nechápu, proč je tomu tak a jak je to možné, ale nemají zájem se dále učit. Vše, co si uvědomují, je, že tento rozdíl je odděluje od všech jejich omezení, závazků a vazeb, které byly předtím součástí jejich životů. Vykládají si tento stav jako absolutní svobodu a snaží se vyjádřit tím jediným způsobem, který znají - prostřednictvím napodobování fyzické činnosti. Jejich úsilí o účast na fyzickém životě, který všude kolem sebe vnímají, se proto někdy zvrtné v prapodivnou podívanou. Příklad hromady svíjejících se forem, který jsem uvedl dříve, to jen dokresluje. Různé zkušenosti ukazují, že kdykoli se lidské fyzické vědomí v bdělém stavu dostane do nerovnováhy nebo je něčím „otřeseno“, může to znamenat příležitost pro některého Dychtivce, aby se přiživil na energetice člověka. Není známo, alespoň mně ne, jak častý je tento jev. Doufám, že je velmi vzácný - někdy jsou totiž opravdu nepříjemní.

Z těchto vnitřních prstenců se lze mnohému naučit, ale je to těžké, pokud jste sami dosud značně v zajetí lidské časoprostorové iluze. Nemá význam, abych se rozepisoval o početných setkáních s obyvateli těchto prstenců.

⁷⁷ V originálu: „The Wild Ones“ (pozn. překl)

Takové informace si můžete opatřit sami a ani se kvůli tomu nemusíte obtěžovat se vstupem do mimotělesného stavu. Stačí s lidmi rozmlouvat a pozorovat průměrný vzorek populace kteréhokoli velkoměsta. Získané údaje budou sice omezené, ale budou snadněji zpracovatelné. Kořeny jejich těžké předpojatosti vůči těmto skutečnostem je možno každopádně vidět v mimořádném zkreslení původního pudu sebezáchovy.

Očividně existují metody, jak je možné těmto bytostem pomoci: a je možné je kdykol použít - k čemuž nepřetržitě dochází. Pokud si vzpomínám, sám jsem se jednou nebo dvakrát podobné záchranné mise účastnil a na svůj výkon nejsem dvakrát hrdý. Naučil jsem se dvě věci, které považuji za méně významné. Za prvé vnímat neklidné vyzařování lidské mysli, které jsem si sám pro sebe nazval Hluk Pásma M a dále ztlumit své vnímání do té míry, kdy jsem tento hluk dokázal snášet. Uvědomuji si, že to byla z nouze ctnost, ale je to užitečné i pro použití v běžném denním vědomí.

Složení dalšího prstence je zcela prosté. Skládá se z bytostí, které si uvědomují, že už nežijí v lidské fyzické podobě, ale současně si neuvědomují a nemohou si vzpomenout na možnost jiné formy bytí. Často svůj nový stav (zásah osudu) velice těžce nesou a zůstávají v nehybném a netečném stavu, jako by čekali, co se bude dít. Obvykle je snadné s nimi navázat spojení a vyvést do některé části vnějšího prstence, která pro ně bude vhodnější. Počet bytostí je zde relativně nízký a víceméně stabilní kvůli pomoci poskytované z vnějších prstenců.

Když se budeme pohybovat dále směrem ven, natrefíme na další prstenec, jenž je ze všech největší a skládá se téměř z nekonečného množství podprstenců⁷⁸. Všichni mají společné jedno - všichni místní „obyvatelé“ si uvědomují, že prožili fyzickou smrt. Nemusejí se jasně orientovat v tom, kde se zrovna nacházejí. Z tohoto důvodu je hlavní prstenec rozdělen a jasně vymezen do dílčích podprstenců. Zhruba uprostřed této oblasti existuje místo, které bychom mohli nazvat nulový bod. Z vnějšího pohledu ho lze snadno najít. Vznikl díky dvěma energetickým polím, která

se zde překrývají a vyzařují vzájemně velmi podobné působení či vliv. Přitom mezi nimi nedochází k interakci. Nevznikají tady žádné stojaté vlny vlivem protichůdně působících frekvencí, protože tato dvě pole nejsou kompatibilní. Příklad magnetu, kdy se pozitivní a negativní energie setkávají ve středu, však není zcela vhodným přirovnáním. Daleko lepší je představa gravitačního pole, kdy na jedné straně působí přitažlivá síla v jednom směru a na opačné se odehrává akce situační televizní komedie.

Na vnitřní straně nulového bodu se nejsilněji projevuje síla LČPI⁷⁹. Ta je slabší a slabší, čím více se pohybujete od vnitřní strany prstence směrem k jeho vnější straně. Na nejvzdálenější straně prstence je už téměř neznatelná. Z vnější strany na prstenec působí NFR⁸⁰, nefyzická

realita. Toto označení je velice všeobecné z důvodu nedostatku podrobných informací z této oblasti, takže není možný její přesnější popis. Zde se uplatňuje reciproční⁸¹ působení. NFR má největší vliv na nejvzdálenější straně prstence a tento vliv lineárně klesá směrem dovnitř. Po překročení nulového bodu tato síla exponenciálně slábne směrem k vnitřnímu okraji prstence.

Způsob průchodu lidských bytostí tímto prstencem je z vnějšího pohledu fascinující podívanou. Prstenec se skládá z energií lidských bytostí, podstupujících zkušenosti. Bytosti se pohybují dvěma směry - dovnitř a ven. Ty bytosti, které směřují dovnitř, disponují čerstvou energií z oblasti NFR, která se zde poprvé setkává s energií pole LČPI a jsou jím stále více a více přitahovány. Podílí se na tom posloupnost lidských vtělení, která způsobuje, že čím více se vzdalují od nulového bodu směrem k Zemi tím rychleji prstencem klesají směrem dolů. Tento pohyb pak obvykle končí v nejnižším vnitřním⁸² prstenci.

Proud bytostí, které směřují ven, začíná u okraje, který lemuje nejvnitřnější prstence. Dále vede zdánlivě náhodnou, ale jinak přece jenom velice pečlivě zvolenou stezkou nejširším prstencem. Pro některé bytosti je tento průchod relativně přímý, s několika lidskými existencemi, které poskytují dostatečný impulz k dalšímu postupu.

Podstatná většina však musí podstoupit několik set lidských vtělení a tisíce pozemských let k tomu, aby celý proces završily.

⁷⁸ Angl.: sub-rings (pozn. překl.).

⁷⁹ Angl.: Human time-space illusion, HTSI, v překladu „Lidská časoprostorová iluze“ LČPI.

⁸⁰ Angl.: NPR - Non physical reality, čili nefyzická realita (NFR).

⁸¹ Reciproční - zpětné, vzájemné působení (pozn. překl.).

Proč existuje tento ohromný rozdíl mezi jednotlivými bytostmi, nevím. Přesto se jedním z určujících faktorů přímější stezky zdá být schopnost opatrného výběru lidských zkušeností. Druhým faktorem je schopnost čelit statistické míře neúspěchu. Obě tyto cesty ústí poblíž vnější strany prstence a vedou dál do vrstvy nejvzdálenější od Země.

Samostatný zevní prstenec obsahuje pouze ty bytosti, které se připravují na finální⁸¹ lidské vtělení - jsou to tzv. Finalisté neboli Senioři, jestli se vám tento výraz líbí víc. Tyto bytosti ztrácí svůj šedivý vzhled a také většinu svého lidského vzezření. Jejich vyzařování je téměř bílé a občas kolem nich probleskávají jiskřivé vzory. Jsou pevně uzavřeni a nereagují na žádnou výzvu ke komunikaci. Výjimkou jsou případy, kdy se dorozumívají mezi sebou. Zachytit jejich poslední vstup do lidské roviny je velmi těžké. Probíhá buď rychle, nebo doslova okamžitě. Ukončení jejich posledního cyklu se projevuje jako jiskřivé a zářivé světlo, které proběhne napříč prstencem a směřuje ven. Toto světlo se pro mne zatím z neznámého důvodu, při průchodu prstenci občas ztlumí a rozsvěcuje. Když dosáhne vnějšího prstence, najednou zmizí ze zorného pole a nezanechá po sobě žádný zbytkový obraz nebo stopu.

Z určitého pohledu nám celý tento proces získávání zkušeností může připomínat snahu zvládnout závislost na návykových látkách nebo alkoholu. První ochutnání vás nejspíš sotva zaujme, ale jeho působení je zajímavé, je to něco nepoznaného. Jakmile vyvstane další příležitost, nováček si přihne znovu a pro jistotu vypije dvě skleničky - chce zjistit, jestli může původní účinek posílit. S nesoustředěnou myslí vnímá působení jako něco známého. Cesta je otevřená. Milého opilce už nebude zajímat nic jiného, než kde by si opatřil další láhev. Vzniká stav, který není daleko od úplné ztráty paměti, a co je daleko významnější, chybí zde touha po jakékoliv změně. Bytost zapomíná, kým je, a nestará se vůbec o nic.

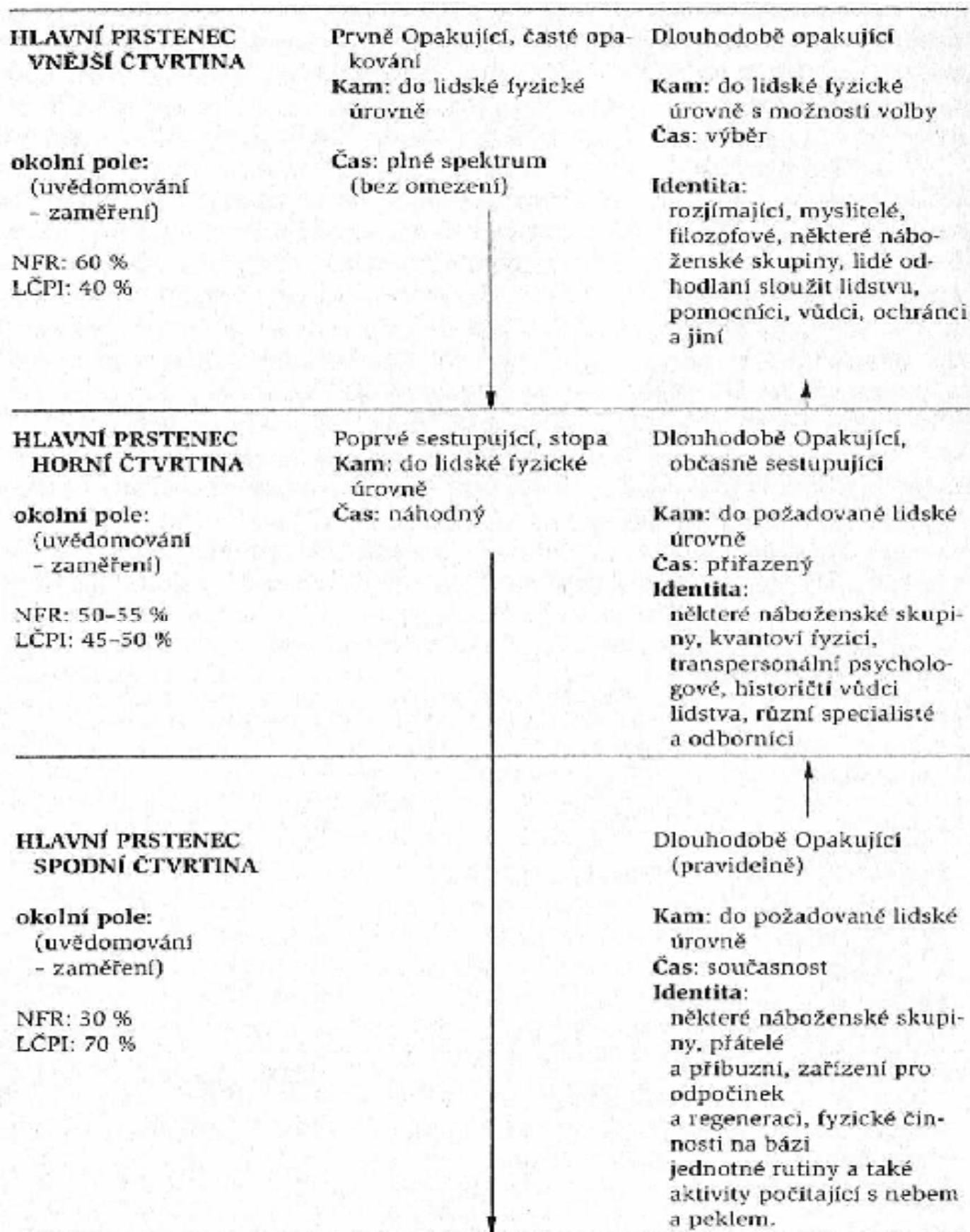
⁸² Nejnižší vnitřní prstenec se dotýká zemského povrchu.

⁸³ Angl.: Final in-human experience.

Náprava a rozpomenutí je pomalou a někdy velice bolestnou šarádou. Když ale skončí úspěchem, bytost se už nevrátí do úrovně „mladého ochutnávače“, ale transformuje se do nového stavu vědomí. Toto přirovnání je nepřesné, protože v lidské zkušenostní úrovni je tato změna trvalého charakteru.

MÍSTO	VNITŘNÍ PROUDĚNÍ (čti směrem DOLŮ)	VNĚJŠÍ PROUDĚNÍ (čti směrem NAHORU)
VSTUP/VÝSTUP	NFR Nováček	Absolvent
ROZHRANÍ - PŘECHODOVÁ OBLAST	Kam: do lidské, fyzické úrovně Čas: plné spektrum	Kam: Domů? Nefyzická realita (NFR)
okolní pole: (uvědomování - zaměření) NFR: 95 % LČPI: 5 %	↓	↑
ZEVNÍ PRSTENEC	Neurčité	Finalista (Senior)
okolní pole: (uvědomování - zaměření) NFR: 80 % LČPI: 20 %	↓	↑

Vývoj lidské zkušenosti lze zmapovat třeba takto:

HLAVNÍ PRSTENEC VNITŘNÍ ČTVRTINA	<p style="text-align: center;">↑</p> Krátkodobě Opakující Kam: do požadované lidské úrovně Čas: současnost Identita: uprchlíci z nižších prstenců, rehabilitační centra, instruktážní kurzy, nespokojenci, provinilci
PRSTENEC ČEKAJÍCÍCH	<p style="text-align: center;">↑</p> Čekatelé na první vtělení, začátečníci (méně pokročilá vtělení) Kam: do vnitřní čtvrtiny Velkého prstence Čas: neurčitý Identita: celkové spektrum
NEJVNITŘNĚJŠÍ PRSTENEC	<p style="text-align: center;">↑</p> Krátce Opakující, Čekatelé na první vtělení, začátečníci (méně pokročilá vtělení) Kam: do statického stavu do neurčitého stavu Čas: neurčitý
SNIVCI UVĚZNĚNCI DYCHTIVCI SPÁČI LIDSKÁ FYZICKÁ ÚROVEŇ	<p style="text-align: center;">↑</p> Opakující Identita: Plné spektrum Kam: různé vnější prstence Čas: plné spektrum
okolní pole: (uvědomování - zaměření) NFR: stopa LČPI: 99,999999 %	<p style="text-align: center;">↑</p> Nováčci Kam: jiný prstenec Čas: plné spektrum
okolní pole: (uvědomování - zaměření) NFR: 5 % LČPI: 95 %	okolní pole: (uvědomování - zaměření) NFR: 0 LČPI: 0

Z moderního pohledu by tento proces vypadal asi takto: Energetické pole Země přitahuje *Jednotku*⁸⁴ (snad původní já?). Jednotka se rozhodne podniknout těsné přiblížení k poli, aby o něm získala informace. Pole však snižuje rychlost pohybu Jednotky mnohem více, než se původně očekávalo - díky tření. To nečekaně vzniká jako důsledek přitažlivé síly mezi Jednotkou a částicemi pole. Zpomalení je tak výrazné, že rychlost pohybu klesá pod úroveň únikové rychlosti. Jednotka se neodvratně dostává na eliptickou oběžní dráhu. Při každém apogeum⁸⁵ oběhu Jednotka opakovaně prochází lidským pozemským energetickým polem a přitahuje z něho k sobě další a další částice, které způsobují další zpomalení - tím se snižuje výška perigea⁸⁶ oběžné dráhy. To v konečném důsledku způsobuje její zhroucení. Dráha podléhá vyzařování pole, které nyní působí větší přitažlivostí. Jednotka přešla do pole, ustálila se v něm a stala se jeho součástí. Aby jednotka znovu získala únikovou rychlost potřebnou k odpoutání od pole, musí:

1. Zbavit se částic, které se na ni nabalily, ale zachovat přitom informace, údaje a zkušenosti, které částice Jednotce předaly (pamatujme si, že na začátku všeho byla pohnutka přinést zpátky *něco hodnotného*) a
2. vytvořit a pro další potřebu uchovat dostatek energie, která by umožnila vyvinout jak počáteční rychlost (která uvede Jednotku do pohybu), tak i *Únikovou rychlost* (přivede Jednotku zpět do výchozího bodu).

Z celkového pohledu jde o mnohem vyšší energii, než jakou Jednotka měla v okamžiku vstupu. Je třeba také zohlednit další dodatečné množství energie, která musí být k dispozici pro pokrytí mimořádného energetického výdaje.

⁸⁴ V originálu: „The Unit“, (pozn. překl.).

⁸⁵ Apogeum - největší vzdálenost od Země (pozn. překl.).

⁸⁶ Perigeum - nejmenší vzdálenost od Země (pozn. překl.).

Toto řešení je zobrazeno na základě toho, že Jednotce chybí dostatečně účinné metody pro správnou „detoxifikaci“ a odstraňování nalepených částic energie zemské sféry a také proto, že jsou k dispozici pouze ty nejprimitivnější technologie

pro vhodnou akumulaci a čištění energie. Proto je proces „vyproštění se“ Jednotky přinejlepším dlouhým a svízelným procesem. Klíčem je, aby Jednotka započala nejdříve zkoumat pohyb po balistických a pak po eliptických dráhách. Postupně pak dokáže zvyšovat nadzemskou výšku svého perigea až do doby, kdy dosáhne únikové rychlosti.

Pak se již Jednotka může vrátit na své původní působiště se svým „užitečným nákladem“ informací a zkušeností. Anebo své zvýšené množství energie využije k pohybu směrem k dalšímu průzkumu vesmíru.

Předchozí odstavec není v nejlepším případě nic víc než zobecnění. Je to zjednodušení náročné a propracované struktury pohybu, tak jak může být vnímána z vnější perspektivy prostředí. Výklad je záměrně oproštěn od zbytečného polidšťování v domnění, že tato strohost v nejvyšší možné míře upoutá pozornost a pochopení, které je skryto v modu činnosti levé hemisféry. Nicméně, obtížnost pochopení této problematiky i nadále přetrvává, protože chybí její zpracování a vyjádření způsobem, který by byl byť i vzdáleně přijatelný lidskému vědomí. Jde tedy jen o načrtnutí procesu, do něhož jsme všichni bytostně zapojeni. Mohli bychom ho nazvat Prostředí zemské lidské energie nebo Lidská časoprostorová iluze. Závěry vycházejí z několika set jednotlivých případů, jejichž podrobný popis je kvůli nedostatečnosti pojmových vyjádření nemožný. Zaznamenat je každý zvláště by znamenalo věnovat každému případu samostatnou práci - pokud by to vůbec bylo možné. Proto nám v tomto okamžiku bude muset posloužit tento základní náčrt. Jistě, může se stát, že zabloudíme, ať už s těmito poznatky, nebo bez nich. Ale pravděpodobnost zabloudění se jistě sníží, když budeme mít v ruce alespoň něco.

Rutina BHP-1⁸⁷

Intenzivní výuka - lidská kategorie⁸⁸

V lidském vnitřním uspořádání bychom si na prvním místě měli všimnout skutečnosti, že určité malé procento bytostí zažívá lidskou existenci úplně poprvé. Některé možná zažily fyzickou existenci v nějaké jiné části časoprostoru a v jiné fyzické formě, ale jako lidé žijí úplně poprvé. Jiní Nováčci nezažili vůbec žádnou formu fyzického bytí.

Časoprostor, čili fyzická hmota a především lidské bytí na Zemi, je zajímavou anomálií. Vyznačuje se zvláštními vlastnostmi, které jsou pro vývoj inteligence a vědomí zcela jedinečné. Důsledkem je, že život v lidské formě skýtá mnoho lákadel. Pro někoho je to zkušenost, kterou bychom mohli přirovnat k návštěvě v zábavním parku, kde jsou k vyzkoušení spousty zajímavých kolotočů a atrakcí - je to území, kde jsou standardní pravidla, platící v prostoru mimo Zemi, dočasně vyřazena z provozu. Bytosti touží po lidském bytí z jednoho prostého důvodu -ze zvědavosti. Zachytily rutinu tohoto zajímavého stavu a chtějí si ho vyzkoušet. Spousty dalších pozorně sledují průběh dějin lidstva a čekají na vhodný okamžik, kdy budou moci do pozemské reality vstoupit prostřednictvím svého nápadu či zkušenosti, která je výsledkem jejich dlouhodobého hloubání. Zvláštností lidské existence v daném bodě evoluce je, že poskytuje možnost vyzkoušet tento nápad v praxi.

A opět další si uvědomují, že omezení, která jsou vlastností fyzického uvěznění v lidském těle, také skýtají možnost koncentrovat jisté energie, které jsou dostupné pouze v tomto stavu bytí. Je to také jediná příležitost, kdy je možné tyto energie upotřebit.

Přesto ale největší motivací, která předčí všechny předchozí možnosti dohromady, je konečný výsledek. Když se setkáte s lidským Absolventem a vnímáte ho, vaším jediným cílem se stane být sám sebou ihned, jakmile si uvědomíte, že je to možné. A skutečně to možné je.

A tak „jdeme do fyzických těl“ kvůli tomu, že je to intenzivní výukový proces. Škola, kterou jenom tak nenajdete. Důležitým důsledkem výukového procesu je schopnost smíchat dva různé druhy energetické modulace. Jedna z nich vstupuje do zemské úrovně v mužském pohlaví a druhá v pohlaví ženském.

⁸⁷ V originálu: „Rote BHP-1“ (pozn. překl.).

⁸⁸ V originálu: „Compressed Learning - Category Human“ (pozn. překl.).

Pudy, potřeby, kulturní vzorce a jiné faktory jsou určeny k tomu, aby je doslova přinutily vzájemně se přizpůsobit, promíchat a vyvinout pochopení mezi těmito dvěma druhy vědomí.

Podmínky pro existenci v podobě člověka jsou relativně přísné. Jako by vstupovala v platnost rozsáhlá dohoda. Za prvé energetická bytost musí souhlasit s tvrzením, že časoprostor opravdu existuje. Bez této dohody není možné získat základní lidské vědomí. Energetická bytost musí souhlasit, že existuje čas, například osmdesátá léta devatenáctého století, nebo jiný časový rámec v souladu s pozemskými měřítky. Musí dále přijmout a stvrdit, že vědomí vyjadřující se jako člověk bude disponovat jistými vlastnostmi a omezeními.

Se vstupním procesem se pojí také zastření dřívějších zážitků. Tím je zajištěno, že se do nadcházejícího lidského života nebudou míchat rušivé vlivy z dřívějších zkušenostních vzorců - ať již z fyzických, nebo z jiných realit. Mějte na mysli, že to všechno se týká pouze úrovně vědomého vnímání. Zkušenosti však nejsou odstraněny z energetické esence bytosti, která tuto dohodu přijímá. Taková zkušenost zůstává v nově vytvořené lidské energetické bytosti v nevědomém stavu. To je důležité proto, že nevědomá složka často obsahuje počáteční základní motiv, který je hnací silou pro projevení se energetické bytosti ve stavu lidské existence.

Když je dosaženo dohody a tím je naplněn předpoklad vstupu do fyzické reality, je vybrán příhodný a předpokládaný vstupní bod narození. Zvažují se vlivy genetické, okolního prostředí, sociální, politické a ekonomické, které mohou - ale nemusí - zajistit naplnění stanoveného cíle vtělení. Kvůli možným odchylkám všech zvažovaných okolností a vzhledem k jejich možné variabilitě se často stává, že vstupy se dějí pouze na základě možnosti nebo naděje, že daného cíle bude dosaženo. Velmi běžná jsou dokonce vtělení, kdy okolnosti zrození vytvářejí takřka tu nejlákavější výzvu k pouhé účasti a vyzkoušení svých možností nebo k jejich změně pouhou myšlenkou a činem. Někomu se to podaří, někomu ne.

Dalším faktorem je skutečnost, že poptávka či potřeba nových výběrových vstupních míst dalece přesahuje jejich aktuální kapacitu. Proto mnohé bytosti nechtějí dlouze čekat a vtělí se i za méně příznivých okolností.

Pokusme se o vstupní přehled formou stručné rekapitulace výukové zkušenosti a vstřebávání informací Nováčka. Při vstupu v okamžiku zrození Nováčka překvapí a ohromí velmi tvrdá omezení fyzického těla. Nemůže se už svobodně a lehce

pohybovat na základě pouhé myšlenky či přání. Proto se první týdny svého života seznamuje s novou situací a s vědomým úsilím pod vlivem svého zklamání se snaží získat vládu nad svým novým fyzickým tělem. Současně na něho doléhá neuvěřitelné množství starostí, které souvisejí s jeho zaopatřením. Toto se v jeho dřívější existenci dělo zcela spontánně a automaticky. Přidejte si silné působení chaotických signálů, jež neustále proudí ze smyslových čidel a které předtím nikdy neměl možnost vnímat a začne více doceňovat traumatické stavy, které podstoupil při narození. Jsou náznaky, že dopad těchto událostí by byl mnohém hlubší, kdyby nebylo podpory, kterou Nováček čerpá od těch, kteří s ním zůstali ve spojení. Navzdory jejich odloučení od pozemského časoprostoru se o něj zajímají a komunikují s ním během nevědomých časových úseků ve spánku.

Od tohoto počátku se odvozuje základní výukový systém, který dále probíhá celý život. Dochází k vědomému soustředění pozornosti. Bolest nebo radost, jak je zprostředkovává pět fyzických smyslů, obrací pozornost k prožívaným událostem. Tyto zkušenosti se zpracovávají a ukládají. Jakmile se zapojí emoce, tento proces ukládání se velice prohloubí. Fyzická zkušenost vypjaté povahy také umocňuje výukový proces. Prostě řečeno, hloubka učení, zapamatování, vybavení je v přímé úměrnosti k intenzitě prožitku. Naopak, čím je zkušenost plytší, tím je úroveň pozornosti nižší a účinnost výuky slábne.

Primární model učení je datovou základnou, na které my lidé v zásadě stavíme své fyzické žití. Myšlení a činy ovlivňují také jiné druhy výukových procesů, ale primární učení je jejich základním vzorcem.

Sekundární model učení, další vzorec, který se objevuje v lidské rovině bytí, sahá za hranice obvyklé úrovně vědomí. Jde o informace, které jsme přijali svými fyzickými smysly skrze oblasti, které leží mimo zaměření naší pozornosti.

Sekundární učení probíhá během dne v bdělém stavu a uchovává se do nejmenších podrobností. Nedostatečné celkové soustředění způsobuje, že si obvyklé lidské vědomí dokáže vybavit jen asi dvacet procent těchto mimovolných informací. Může je však v plné míře vyvolat v okamžiku, kdy to nezbytně vyžaduje situace. Tyto obsahy zabarvují a ovlivňují naše myšlenky, rozhodování a činy, zatímco my si to neuvědomujeme.

Třetí druh učení probíhá během cyklického nevědomého stavu (spánek). V našem bdělém vědomém stavu si pamatujeme jenom zanedbatelnou část z celkové spánkové činnosti, přestože se v nás hluboce zakořenila a stala se součástí našeho paměťového a zkušenostního systému, na kterém závisí naše životní aktivity. Vlivem kultury jsme byli vychováváni k tomu, abychom událostem, které si nepamatujeme, přikládali nejmenší význam. Proto jejich vliv na naši činnost či prožívání pozorujeme jen velmi výjimečně. Z nezaujatého vnějšího pohledu však jasně vychází najevo, že tento třetí způsob učení také používáme naprosto automaticky.

Základní výukový systém, který je nejvíce rozšířen a přijímán, vytvořily v průběhu lidské historie různé kultury. Tento systém je ale naprosto nepřirozený. Opomíjí většinou místně fungující primární a sekundární proces učení. Proto ta nezměrná umělost, protože chybí-li přirozené způsoby soustředění pozornosti, je třeba nasadit vůli a odhodlání a ty nejsou průměrné lidské mysli obvykle dostupné. Pozornost kolísá, je nestálá především u opakujících se zkušeností nižšího řádu, což znehodnocuje velkou část užitku, kterou by učení mohlo přinášet. Přes primitivnost zmíněného přístupu se toto učení těší velké vážnosti v celé lidské existenci. To vše se prakticky točí kolem poznání, porozumění, ovládnutí a použití fyzické hmoty, včetně energetického systému, který v ní takovým způsobem vzniká.

Nejpodstatnější ale je, že tento dominující způsob učení, i když umělý a omezený, funguje pouze na základě informací, které zprostředkovává pět fyzických smyslů. Kvůli k těmto obecně přijímaným základům výuky se ztrácí i poslední stopy původní identity jedince⁸⁹, které v něm ještě zůstávají. Toto je současně hlavním problémem a největší výzvou, s nimiž se naivní energetická bytost při vtělení setkává.

⁸⁹ Původní identita - myšlena původní nefyzická identita Jednotky, která přichází získávat zkušenosti v prostředí lidské časoprostorové iluze.

Nováček ve svém životním postupu tak nenachází prakticky nic, co by jeho duševní pochody vedlo jiným směrem nežli tím, který se vztahuje přímo k časoprostorové hrubé hmotě. Naneštěstí pro člověka v to spadají také i ty organizace, které poskytují systémy věrouk, jež jsou založeny na individualitách, ať už současných, nebo historických, jejichž poznání své původní identity bylo v průběhu jejich pozemské pouti přímé. Původní poznatky však v jejich sděleních zůstávají pouze částečně, právě kvůli překladu do lidské řeči a dále opakovanému předávání ústní formou a také kvůli degradaci způsobené mnoha opakovanými překlady. Z původních sdělení se uchovávají jen útržky a je smutné, že se z nich nedozvídáme nauku o příčinách, ale o důsledcích. Je velkou výjimkou, když narazíme na přímý přístup ke zdroji.

Když tedy Nováček jde životem, přijímá a vstřebává mnoho netušených vazeb. Mezi nejsilnější patří citové náklonnosti nebo spíše jejich pokřivení, které mají návaznost pouze na události v mezích pozemského časoprostoru. Dosahují takového významu, že je vlastně nemožné je všechny obsáhnout a zažít během jednoho lidského života. Proto je výsledkem palčivá touha po novém vtělení a dokončení toho, co bylo započato, pro naplnění účelu na který se nedostávalo „času“, touha splatit imaginární „dluh“ a tak dále. Je toho nekonečný seznam. Krátce řečeno, proč se z Nováčka stává Opakující, čili „recidivista“? Protože lidský tělesný život je návykový.

Jsou zde dva převažující vlivy, které tuto návykovost neboli „destrukci oběžné dráhy“ způsobují. Spojte si je dohromady a nechejte je vzájemně prolnout. Pak se jasně ukáže, jak náročný a složitý je systém Lidské intenzivní výuky⁹⁰ především pro ty, kteří si ještě neuvědomují všechny nástrahy a nemají dostatek informací. Možná, že i toto je vlastní součást výcviku. Jakékoli snahy popsat tyto metody jsou téměř nepochopitelné pro ty, kteří nikdy nebyli lidmi. Stejně tak je mimořádně náročné vysvětlit lidskému Nováčkovi stav Absolventa. Tyto dva činitele, které zde hrají nejdůležitější roli, je možno nazvat „Pokřivení pudu sebezáchovy“ a „Rozptyl prvotní energie“.

⁹⁰ Angl.: „The Human Compressed Learning System“ - HCLS.

Pokřivení pudu sebezáchovy

Stejně jako zvířatům, rostlinám a dalším formám organického života je i fyzickým lidem při zrození silně vtisknuta vůle k dalšímu růstu a životu, prostě k přežití.

Projevy této vůle můžeme vidět ve dvou podobách:

Ochrana těla a péče o ně

První a nejdůležitější potřebou je získání a konzumace potravy a tekutiny. Hned další je nutnost udržet tělo ve správné tělesné teplotě. Následuje potřeba ubránit ho před dravci, kteří mohou mít podobu jiných lidí, masožravých zvířat, hmyzu a třeba až virů. Když se dvě nebo více z těchto potřeb dostanou do konfliktu, vyvstává otázka priorit. To všechno neobsahuje žádné nesrovnalosti, tak v čem je potíže? Z velké části tráví většina lidí čas tím, že nějakou formou obstarává své potřeby. Není jiné možnosti. Jste na vrcholku 0,0001 % současné lidské pyramidy, když si můžete s klidem v mysli říct, že se tyto vaše potřeby naplní -pro zítřejší den, příští týden, zbytek života, a že se o to přičiníte vy sami, vaše rodina nebo „vaše“ vláda.

Ničím zvláštním není ani výskyt masivního pokřivení pudu sebezáchovy, které se projevuje mimo základní potřeby. Například v hromadění jídla nebo jiných zásob pro případ budoucích změn a také v nekonečné rozmanitosti stravy, nikoli však vzhledem k její výživné hodnotě, ale kvůli chuti a estetice, zvláštní úpravě jídla a jeho podávání. Dále pak výskyt „potravin pro pobavení“ v podobě alkoholu, drog, tabáku atd. a pak zpátky po spirále k jídlům, které jsou pro vás „dobrá“ a zajistí vám pevné zdraví. Podobně i oblečení neslouží již pouze k tomu, aby vás chránilo před zimou, ale mělo by mít určitý střih a styl, barvu a materiál, vždy odlišné pro každou příležitost. Samozřejmě by mělo sledovat rychle se měnící módní trendy. Místo k bydlení dávno přesáhlo požadavky chýšky v horách; nejen, že je nesrovnatelně větší, ale jsou zde další jasné požadavky na jeho umístění, vnitřní vybavení pořád novějším a modernějším nábytkem, příslušenstvím, výzdobou, veškerým zázemím v souladu s individuálním vkusem a poslední módou, na druhém místě pak v souladu s přemrštěnými požadavky na „pohodlí“ a „potřeby“.

Některé dosahují takové dokonalosti, až může být obtížné zemřít. Rozsáhlý a nákladný systém zdravotnické péče je pouze dalším z mnoha příkladů. Hlavně ať

přežije tělo, detaily nejsou důležité. V některých „civilizovaných“ společnostech se sebevražda hodnotí jako zločin. Koho však budou stíhat, když se vám podaří vzít si život? Všechny vymoženosti a výtobytky moderní techniky jsou vyvolávány a racionalizovány bezpočtem lákadel a pouze málo z nich je podrobena intenzivnímu zkoumání jejich oprávněnosti. To vše je složeno z konkurence nákupu a prodeje, což roztáčí velkolepou hru zákona nabídky a poptávky.

Abychom ochránili tyto nashromážděné položky sloužící tělu, které považujete za sebe sama, jsou potřeba zámky na dveře, ploty kolem domu, dveře a brány, zákony a předpisy, léky a drogy, pistole, policisté v autech s houkačkou, právníci, doktoři, lektvary na nevolnosti, města a národy, banky, armády a atomové bomby. K tomuto pokřivení patří také pojivo, který váže těžké částice k energetické bytosti⁹¹. Všechno to začalo vznikat již v dobách prvotně pospolných zemědělských kultur a kmenových společenství. Intenzivní přetlak pudu sebezáchovy je zcela tělesný. Nic jiného není důležité. Muselo se to stát, protože svobodná vůle je tím, čím je.

Sexualita a rozmnožování

Je to nejsilnější ze všech pudů sebezáchovy, který předčí všechny ostatní, a proto také byl postižen větším pokřivením než kterýkoli jiný. K těmto zkreslením patřila a stále patří tato největší iluze, že sexualita coby tvůrčí akt automaticky vyvolává tvůrčí emoci éterické a božské lásky. Výsledkem je připoutanost a vazby, které jsou stejně nesmyslné jako omezující a hluboce narušují nejen naplňování cílů současného fyzického života, ale pokračují i mimo něj. Zdánlivé zatížení vinou, závazky, ohromným počtem dalších uložených vzorců, které jsou příliš silně zakořeněny na to, aby bylo možné je vyrvat. Navíc původní pohnutky k rozmnožování už dávno ustoupily prvořadě touze dosáhnout krátkodobého smyslového vrcholku aktu samotného. Pokud se týče mužů, není jisté, zda tomu, až na pár výjimek, bylo někdy jinak. U žen je situace odlišná. Díky své schopnosti vyciřovat mají velké předpoklady k manipulaci a tuto dokázaly během staletí kulturního vývoje mimořádně rozvinout. Ženy spíše než muži mají tendenci podléhat iluzi něčeho trvalého.

⁹¹ V originálu: „The energy form“.

Proto jim nezbyvá nic jiného, než položit se na záda a přijmout to takové, jaké to je. Vyjádřeno prostým jazykem, jedním vrznutím žádná budoucnost nevznikne, i když dítě možná ano.

Se zvyšujícím se objektivním poznáním vlivné síly pudu sebezáchovy nestydatě a systematicky deformují také tuto samo o sobě vysoce smyslnou zábavu za pomoci různých lákadel a svodů, jež se k tomuto účelu používají. Tímto způsobem opomíjejí a přehlížejí byť i nepatrný vztah k jeho původnímu účelu. Mezi těmi, kdo využívají tato lákadla iracionality, jsou jednotlivci, průmyslové celky i vlády zemí. Výsledkem je disonance různých projevů pokřivenosti, směřující k tomu, aby dále zvyšovala touhu po aktu rozmnožování a jeho potřebu. Zbytečně takto nafukují celou problematiku bez předložení smysluplného řešení. To vše silně prospívá k vytváření „tmelu“ který poutá lidské vědomí k nízkým „oběžným dráhám“⁹².

Rozptýlenost Prvotní energie

Představte si, že jev, kterému říkáme emoce (v nejrůznějších podobách) je nevědomý projev hnací síly naší Prvotní energie⁹³ neboli Tvůrčí síly⁹⁴, která je ukryta v každém z nás. V tomto ohledu nejsou žádné výjimky. Patří sem mimo jiné radost, smutek, hněv, štěstí, nenávisť, přátelství, nostalgie, majetnictví, věrnost, sobectví, hrabivost, vina, humor, obavy a úzkost. Přidejte ještě pár dalších, které obvykle mezi emoce neřadíme, jako jsou zvědavost, nápady, rovnoprávnost, naděje, osamění -a samozřejmě láska jako abstraktní pojem.

V naznačených souvislostech jsou emoce klíčovou hnací silou, která je základem každé myšlenky a činu v lidské rovině bytí. Představa nepřítomnosti emocí je iluze. Dokonce i v případech krajní objektivnosti se setkáváme s emocemi, a když sledujeme emoce a racionalitu až k jejich zdroji, zjistíme, že jdou spolu ruku v ruce. Pokud je lidská existence výsledkem Tvůrčí síly, pak být člověkem znamená vyjadřovat tuto sílu prostřednictvím emocí.

⁹² Angl.: „Low orbits” - odkaz na zachycení a způsob pohybu energetické bytosti ve sféře časoprostoru Země.

⁹³ Angl.: „Prime Energy Drive”.

⁹⁴ Angl.: „Creative Force”.

V dějinách lidstva byste nenašli jedinou významnou událost, kterou neřídily emoce nebo alespoň nestály u jejího zrodu. Rafinovaní politikové současnosti si uvědomují, že voliči své prezidenty volí z emočních pohnutek a že i strohá fakta a závěry v sobě nesou emoční podtext. Všichni velcí vůdci v dějinách lidstva disponovali silným emocionálním působením a používali ho jako hlavní zdroj své síly. Motivace je mezistupněm emoce. Na základě tohoto poznatku vzniklo v posledních letech velké množství studií a autorských prací a byly vynaloženy stovky milionů dolarů na uvedení tohoto principu do praktického života. Všichni viditelně elegantně vycouvali od původního zdroje tohoto jevu. Jak? Buď tím, že ho nebrali na vědomí, nebo tím, že ho odmítli.

Výsledkem je chaotická směs neřízené a špatně nasměrované energie, která byla a je lidskou zkušeností. Uskutečnilo se několik pokusů, jejichž předmětem bylo chování a myšlení bez emocí. Je to nemožné. Už i ve vědeckých laboratořích se přichází na to, že pozorovatel neúmyslně, nevědomky a nevtíravě ovlivňuje průběh pokusů. Když vezmeme v úvahu kolísavý emoční profil vědce-pozorovatele, pak věrné opakování vědeckého pokusu za naprosto identických okolních podmínek je naprosto vyloučené. Jen tak pro svůj pocit si zkuste zaznamenat všechny myšlenky a pocity, které vyjádříte v průběhu jediné minuty. A potom si zkuste vzpomenout na všechny myšlenky a city, které vámi „prošly” v průběhu předchozí hodiny.

Na individuální úrovni se toto zobecnění konkretizuje. V každém okamžiku bytí překypujeme pestrou směsicí emocí, které vyvstávají jako odezva na vnější i vnitřní podněty. Ať jsme vzhůru, nebo spíme, nekonečně proměnlivá mozaika plynoucí emoční energie vždy vzdouvá své křivky v nejrůznějších amplitudách a frekvencích. Ke všemu připojujeme svá hodnocení podle toho, jak nám velí naše zkušenost a jak je máme vtištěna naším společensko-kulturním prostředím, v němž žijeme. Když se tyto dvě roviny pohledu dostávají do konfliktu, přikláníme se

obvykle k druhé možnosti a bereme ji jako úlitbu účelnosti. Snažíme se tedy, aby z nás vyzařovalo jen to „dobré“ a potlačujeme to „špatné“. Uklízíme to někam, kde to nebude vidět. Pro většinu z nás je právě toto správná míra úsilí, kterou vynakládáme na zvládnutí a pochopení té mocné a vpravdě vitální energie, jež je naším pravým dědictvím. V nejlepším případě se stáváme pouze dílčími vítězi, protože vycházíme z nesprávných standardů hodnocení.

Rozhodujeme se ve slepém hněvu a následně potom odmítáme následky.

Vkládáme do něčeho naděje a pak nás čeká zklamání. Radostí se smějeme a upadáme do depresí, když šťastné chvíle odezní. Nesnášíme, když osoba, nějaké místo nebo věc neodpovídá našim očekáváním toho, jak by to podle nás „mělo“ být. Myslíme si, že „milujeme“, ale krvácí nám srdce při zjištění, že to tak docela nebylo a že jsme se zmýlili. Výčet by nebral konce, stále znovu to zkusíme, protože si zkrátka nemůžeme pomoci a lepší způsob neznáme. Vezeme se na vlnách svých emocí - přes vrcholky a hluboká údolí, dokud se z některých z nás nestanou cynici, kteří elegantně přehlížejí zjevné. I když cynismus je také emoce. Zmatek se ještě prohlubuje v okamžiku, kdy si uvědomíme, že se účinná a cílevědomá rozhodnutí levé hemisféry uskutečňují na základě jakéhosi emočního faktoru, i kdyby byl zastrčen libovolně hluboko. A tak se ozývá starý známý syndrom: „Nesnáším to!“ a současně „Nedokážu bez toho žít!“. Svobodná vůle už není svobodná. Je ukryta kdesi hluboko pod změtí emocionálních závislostí. Zdaleka největším nadržaným shromaždištěm zátěže je emocionální masa, kterou můžeme volně označit jako lidské ego. Původně nebylo ničím jiným než potenciálním výhonkem pudu sebezáchovy. Vyžaduje však nepřetržitý přísun ohromného množství posilujících emocionálních vzorců, které jsou samy o sobě všechny již velice pokřivené a zkreslující. Ego využívá představu, že musí existovat a dosahovat cíle. Že emoce jistoty nemůže existovat bez podpory ega, že štěstí spočívá v uspokojení ega. Ego dokáže vymyslet a předložit stovky iracionálních emocionálních důvodů, aby zdůvodnilo svou existenci. Přitom přehlíží skutečnost, že iracionalita a emoce nejsou jedno a totéž. Neodbytně proklamuje, že nebýt ega, neexistovala by lidská osobnost.

V jednom však musíme dát egu za pravdu. Člověk je emocionální bytost. Jde skutečně jen o způsob využití a upotřebení této energie.

Tmel, který drží tento těžký náklad pohromadě a nevyhnutelně a postupně snižuje oběžnou dráhu, je následující. Těžká převaha těchto emocí je v přímém vztahu, nebo lépe řečeno je součástí událostí, věcí a vztahů odehrávajících se v časoprostoru hrubohmotné planety Země. Jako takové jsou nepoužitelné, a ani nemohou existovat v jiné realitě než v té, ve které vznikly.

Je zde jedna výjimka. Emoce jsou jediným skutečným obrazem prvotní Tvůrčí energie a není možné je vůlí vytvořit zcela libovolně a podle přání. Jde o syntézu dalšího emočního myšlení a emoční činnosti, které se projeví, a proto jsou již nezničitelné. Nejdůležitější je, že emoce nejsou charakteristické pouze pro časoprostorové kontinuum a jejich existence nezávisí na tomto prostředí. Jako takové nejsou součástí faktoru zatížení⁹⁵ a naopak jsou zdrojem síly, která je potřebná k odpoutání se, dosažení oběžné dráhy a vytvoření únikové rychlosti. Hlavní, pokud ne jediný důvod k návštěvě lidské zkušenostní školy je naučit se převádět tuto energii do rozpoznatelné formy a za druhé stát se jejím prvotřídním tvůrcem. Není to nic snadného, když nevíte, co tato energie přesně je, neumíte ji vyjádřit ani ji vědomě vyrobit. Jak se může člověk naučit zpívat, když nikdy žádnou písničku neslyšel, nezná slova, melodii a ani ladění. Navíc, pokud ještě ani neví, že má hlasivky nebo snad i hlas!

Klíč je možná ukryt v obecně špatně označovaných a vykládaných emocích, které jsou na pohled podobné, ale rozhodně neznamenaají totéž. Abychom se vyhnuli nepřesnostem, budeme té nejmocnější říkat třeba Svrchovaná láska⁹⁶. Dále je klíčové si uvědomit, v čem je odlišnost, protože slovo láska je natolik různorodě používaný výraz, že ztratil veškerý význam. Několik základních bodů do začátku: Svrchovaná láska je takzvaně nezničitelná. Když se jednou zaktivuje, neovlivní ji žádná následná myšlenka, emoce nebo událost. Svrchovaná láska v žádném ohledu nezávisí na projevené fyzické realitě nebo činnosti uvnitř této reality.

Svrchovaná láska nemá objekt, účel, cíl, ať už živý či neživý, přestože by ho mohla

vytvořit. Svrchovaná láska je nepřetržité vyzařování, plně nezávislé na přijetí nebo opětování v jakékoli podobě. Svrchovaná láska jest.

Tato lidská škola intenzivní výuky je záležitostí navýsost složitou. Jakákoli jiná lidská záležitost, pokud má jasně stanovený cíl a směr, je ve srovnání s ní „čajovým dýchánkem“.

Na závěr moje upřímná odpověď: z těch pár Seniorů a Absolventů, které jsem potkal, nebyl nikdo, kdo by znovu a znovu nechtěl podstoupit dráhu pozemského poutníka a prožívat lidský výukový systém - bez ohledu na to, kolikrát již byl ve vtělení. Také tyto pokročilé bytosti si zkrátka uvědomují, jak nepopsatelně úchvatná je lidská zkušenost. Moje letmé vhledy to jenom plně potvrzují.

Příprava: Start a vzletnutí

Následující informace bychom mohli eufemisticky⁹⁷ nazvat tahákem pro výuku pozemské učební látky a ovšemže ho předkládám se svolením vyučujících. Stejně jako v případě jakýchkoli jiných pomůcek, neposkytuje všechny odpovědi a nezaručuje se přesnost. Nejlépe bych tento materiál asi přiblížil, kdybych řekl, že jsem všechno spěšně opsal z příručky vyučujících za jejich spolupráce a samozřejmě se svolením. Tento nedokonalý a nedostatečně pročištěný pohár kalné vody sice má své nedostatky, ale utmácenému běžci udělá lepší službu, než kdyby nedostal vůbec nic. Alespoň je to voda, a přece jen běžci může pomoci, aby nakonec lehce a radostně proběhl cílovou čarou.

Detoxifikace, snížení zátěže, očista

Tento plán je určen pro pokračování a šíření aktivity fyzického života ve všech formách - fyzické, psychické a emocionální. Nejsou zde však žádné zmínky o tom, že by podmínkou pro toto byla tělesná omezení nebo život v ústraní, protože tím se celý proces spíše prodlouží, než aby se zkrátil. Změna je ukryta ve vnímání, ovládnutí a správném nasměrování energetické bytosti, čili vás samotných. Stejně jako spojitě světlo má mnohem slabší intenzitu působení než laser. Vybudujte startovní čáru na těchto principech.

Realita je to, co vnímáme

Tím, že se podílíte na existenci časoprostoru, ho současně také vnímáte a je pro vás realitou. Jestliže jste se vědomě nesetkali s jiným energetickým systémem, není pro vás skutečný. Ovšem, musíte k celé věci přistoupit tak, že jste se s ním setkali, jenom tato informace není v současné době dostupná vašemu vědomí. Může se vám však vybavit.

⁹⁵ Angl.: „Load factor“ (pozn. překl.).

⁹⁶ Angl.: „Super Love“ (SL), (pozn. překl.).

⁹⁷ Zjemněle (pozn. překl.).

Energie neexistuje, dokud se neprojeví

My všichni jsme projevem energie. Energie, kterou transformujeme nebo ji i vytváříme, nemá svou realitu, dokud ji neprojevíme. Nápad ve skutečnosti neexistuje, dokud ho nepřeneseme nebo dokud ho neuskutečníme. Vědomosti a informace jsou ničím, když je nerozšiřujeme a nepoužíváme. Ani jedna myšlenka není skutečná, dokud není vyjádřena, nedostává se do interakce s další myšlenkou nebo na ni nepřijde nějaká odezva. Zamyslet se a potom konat znamená tvůrčí kombinaci psychickou i fyzickou v jednom či více energetických systémech. Když budete snižovat, zadržovat nebo blokovat proudění jakékoli podobné energie, dopadne to tak, že přestane existovat.

Soustředěná energie má exponenciální charakter

Stejně jako čočka může koncentrovat sluneční paprsky tak, že se jejich účinnost mnohonásobně zvýší, můžeme podobně proměňovat a upravovat i další energie. To platí obzvláště pro energetické spektrum, které je dostupné lidskému vědomí. Skutečnost, že se s touto energií setkáváme náhodně a nevědomě především v nefyzických rovinách, ne-popírá, že tento potenciál zde skutečně je.

Podstatu vědomí tvoří soustředěná energie

Lidské vědomí se široce orientuje především na časoprostorovou fyzickou hmotu. Nepodílí se na tom všechna energie vědomí, protože jiné bytosti v odlišných

systemech reality souběžně s námi využívají stejné vědomí. Z této mnohotvárnosti můžeme vyvodit dva poznatky: lidský aspekt je možno soustředit do mnohem koncentrovanějšího ohniska, které nabízí potenciál síly a akceschopnosti, jenž jsou příliš ohromné a nezměrné na to, aby byly jakkoli podceňovány. Za druhé, je možné podle potřeby navázat kontakt s těmi „druhými“, tedy nelidskými formami, které využívají stejný energetický systém jako my.

Když výše řečené odložíme stranou, je možno se dostat do fáze, kdy převezmeme kontrolu do svých rukou. Další odstavce předkládám ve značně nesystematické podobě, a proto je v pořádku, když nahlédnete dle potřeby do kterékoli jejich části. Není zde pevná osnova, která je obvyklá pro lidskou výukovou zkušenost. Událost, která se odehraje v průběhu životní zkoušky, se může objevit na povrchu dění někdy o mnoho let později nebo také vůbec.

Převezměte přístup pasoucí se krávy

Namísto toho, abyste vyhledávali žádoucí změny, věnujte se každé z nich tak, jak k vám přicházejí ve vašem každodenním životě. Žijte a chovejte se tak, jak jste to doposud dělali, dokud si nevšimnete emoce nebo připoutanosti, která je tak zřejmá, že ji nebudete moci přehlédnout.

Žijte dvacet čtyři hodin denně

Začněte si uvědomovat všechno, co děláte a čím se zabýváte v mysli, a nepolevte při žádné činnosti. Zkoumejte emocionální faktory, které se zdají být nejsilnější, které nejvíce upoutávají vaši pozornost. Neopoměňte ani spánek a neverbální obsah snů. Zkoumejte je tím, že se bude ptát proč, a opakujte to znovu a znovu, až objevíte původní příčinu. Pak tuto energii snadno uvolníte a použijete ji k jinému účelu. Začněte u drobností a propracujete se k významnějším problémům.

Započňte režim „Diety pro ego“

Čelní útok na toto opevněné a dobře vyzbrojené centrum pokřivených emocí se jeví jako zcela nevhodný. Je příliš mnoho těch, kteří v bitvě s egem podlehnou a mnoho dalších ani bojovat nikdy nezačne. Celý trik spočívá v tom, abyste pomalu

odřezávali vyživující tepny s emocionální silou, která je základem existence ega. A abyste dále měnili a přesměrovali energii v něm obsaženou. Mějte na paměti, že jste neustále bombardováni sebeuspokojujícím režimem ega, který je cíleně namířen ke změně vašeho chování ve „prospěch“ druhých. Problém je ukryt nikoli v lichotkách okolí a v činech, které na jejich základě vykonáte, ale ve vaší emocionální odezvě. Jestliže se chcete vozit luxusním autem proto, že vám to jednoduše dělá radost - výborně. Ale pokud vám to přidává na pocitu zvláštní důležitosti, chcete se v tomto autě ukazovat před druhými, nebo jestli připojujete před označení svého auta výraz „moje“, narazili jste na vyživující tepnu ega. Mějte toto na mysli, a když se ve vás tato potřeba objeví, okamžitě ji rozpoznajte a zařídte se podle toho.

Druhý zdroj egoistické emocionální síly vzniká v nitru člověka. Obecně se má za to, že ambice a touha po dosahování cíle jsou v první řadě procesy, které uspokojují ego. Abyste zjistili, zda je toto konstatování správné, anebo je-li příčina skrytá ještě hlouběji uvnitř, proveďte si následující test. Budou vaše potřeby patřičně uspokojeny, jestliže za úspěch nezískáte jakékoli veřejné nebo soukromé uznání?

Je toto uznání naprosto základní pro vaše fyzické přežití? Pokud na první otázku odpovíte ano a na druhou ne, jste mnohem dál, než si uvědomujete. I když dosáhnete slávy, jmění a uznání, vaše zatížení se ve skutečnosti sníží. Jestliže jsou obě odpovědi v opačném pořadí, začněte odpojovat přívodní tepny tím, že se začnete ptát, proč je tomu tak.

Když začnete s tímto druhem pročišťování, budete se setkávat se záblesky Prvotní energie, která vám splní jakékoli přání, které si budete přát. Čím více emocionální energie uvolníte, tím větší energii budete vnímat.

Zbavte se sexuálních vazeb na přežití

Kvůli potřebě chránit a podporovat plod páření až do doby, kdy dosáhne potřebného stupně zralosti, se v mnoha kulturách k této potřebě přičleňuje ještě mnoho jiných povinností. Zatímco ve většině případů jde o ryze tělesnou rekvizitu,

mnozí lidé mají za to, že jde o něco více. Sexuální akt je především velice mocnou odezvou na čistě smyslový podnět. Tato odezva není sama o sobě emocí, přestože hloubka tohoto prožitku často vyvolává fantazírování, že to je přesně ono a že to má daleko větší význam. Aby se všechno ještě více zamotalo, sexuální spojení představuje jeden z nevýznamnějších způsobů, jimiž je možné vyjádřit energii Svrchované lásky, obsaženou v prvotní energii.

Snižování zátěže v tomto případě znamená pochopit tento rozdíl. Není možno říci, že je to špatně nebo dobře, jde zkrátka o ten rozdíl. Uvědomte si, že z čistě tělesného pohledu se veškerá emocionální připoutanost k tomuto aktu vztahuje jenom k časoprostorové realitě. Jako tvořivý akt ve své přirozenosti je fyzické podstaty. Pokud se v jeho důsledku neobjeví další energetické vzorce, tak si ho v klidu dopřávejte, jenom se k němu nevažte. Není to nic, co byste si měli nést s sebou dál, protože původní podoba je mnohem více naplňující. To, co prožíváte sexuálně, je velice chabým napodobením skutečného prožitku Celku. Žádný muž ani žádná žena si nejsou vzájemně „zavázáni“ povinností sexuálního spojení.

Sexuální přitažlivost a přitažlivost vůbec jsou projevy pudu sebezáchovy, který je čistě fyzické povahy. To je vše. Jsou však dostatečně silné na to, aby od základu změnilы životní nasměrování člověka. Zátěž se začíná vytvářet v okamžiku, když se z celé věci dělá více, než to ve skutečnosti je.

Sexualita není láska, definujeme-li lásku jako vyjádření Prvotní energie, ale může být procesem, v jehož průběhu se osobnost dozvídá o její existenci. Jestliže je toto váš případ, podržte si lásku a osvobodte sexualitu a pak žádná zátěž nevznikne.

Zbavte se hodnotících soudů

Pokud se díváme ze zkresleného časoprostorového hlediska, není možné přesně rozeznat kvalitu jakékoli myšlenky nebo činu. Dobro a zlo, správně nebo špatně, vše existuje pouze jako iluze. Na oběžné dráze neexistuje nahoru či dolů. Z hlediska účelnosti je možná nezbytné, abychom se drželi vzorců kultury, v níž dočasně žijeme. Bez patřičného nadhledu ale nemůžeme nikdy pochopit nejvyšší

hodnotu toho, co děláme. Takže sledujte svůj vlastní plán, odlehčete svou zátěž tak, že se odmítnete poutat trvalou emocí k jakékoli tělesné činnosti nebo činnosti druhých.

Odpojte se od hmoty a emocí

Fyzické předměty, místa atd. jsou jednotkami v rámci našeho časoprostoru, které mají sloužit jako prostředek k získání poučení. Nic není „naše“. Nic nám nepatří a nikdo nám nepatří a nikdo nepatří k nám. Dokonce i hmotu, která je nám k dispozici v podobě našeho těla, jsme si „vypůjčili“. Uchovejte si vzpomínku a zkušenosti. Emoce pak nechejte odplynout.

Vy jste odpovědní sami za sebe

Rádi na to zapomínáme, jen co se naskytne příležitost. Když se vyskytnou problémy, obviňujeme okolnosti nebo ty, kdo jsou součástí našeho života za to, že jsme tím, kým jsme, a že děláme to, co děláme. Když jde všechno hladce, přičítáme to na vrub své „dobré práci“. Jako krotitelé své svobodné vůle jsme to my sami, kdo se neustále štveme. Klidné přijetí důsledků dřívějších činů vám poskytne pevnou půdu k tomu, abychom se vznesli vzhůru. Stará lidová písnička „Holt za to nemůže nikdo jiný než já“ to přesně vystihuje. Poslechněte si ji.

Svobodná vůle je fantazie

S životem uvnitř časoprostoru je již pouhé tvrzení o existenci svobodné vůle předem vyloučeno. Když se rodíme ve fyzickém těle, vážou nás nejenom předešlé zkušenosti, ať už jsou jakékoliv, ale také genetická struktura fyzického těla, které obýváme. Od našeho narození již nadále nemáme možnost volby, ale jsme vázáni po celý svůj život, ať už je dlouhý, či krátký, na tělesné vozítko. Musíme udržovat a provozovat svá fyzická těla i s jejich omezeními, jež nám ukládají. Naše tělesná existence je alespoň z počátku řízena jinými. To, co nám zbude, i když je to hodně přibarveno a pozměněno, můžeme nazývat svobodnou vůlí. Když ji uplatňujeme na úkor druhých, zvyšujeme si svou zátěž. Snížení zátěže je spojeno s co

největším zvýšením množství tohoto zbytku svobodné vůle v nefyzických oblastech a současně přijetím uložených omezení bez jakýchkoliv emocí.

Smích je očistný proces

Protože jste přímým projevem Prvotní energie, zbavte se všech pochybností hned, jak vyvstanou. Bezděčný úsměv je výborným řešením. Je to vůbec jedna z nejlepších emocí, ale působí jenom pod podmínkou, že je spontánní. Mít smysl pro humor a užívat si ho je něco, co si nesmíte nechat ujít. Uvolňuje, snižuje vážnost ega a způsobuje, že klade každou událost do správné perspektivy.

Linie bolesti - radost určují křivku výukového procesu

Považujte bolest a radost za projev vlnění, proto se jejich signály vztahují pouze k časoprostorové fyzické hmotě. Jsou základními nástroji, které je možné použít jako měřítko. Představte si je jako sinusoidu, která se ve spodním oblouku projevuje jako bolest a v horní jako radost. Amplituda⁹⁸ těchto dvou oblouků naznačuje intenzitu emocí, kterou je možné ovládat. První krok: rozpoznajte a odstraňte všechnu emocionální energii, která je navázána na vaši nahromaděnou bolest a radost. Druhý krok: začněte ovládat každou část tohoto vlnění, takže jste pak schopni amplitudu radosti a bolesti zvyšovat či snižovat dle vlastní vůle. Pokud se vám podaří snížit vlnění radosti a bolesti k téměř dokonalé rovné přímce, dosáhnete stavu, který umožňuje únikovou rychlost.

Prodlužte co nejvíce dobu spánku

Spánek je nejvíce opomíjená část naší existence. V tomto dočasném sebeosvobození od omezení, které na nás klade levá mozková hemisféra, a od neustálého tlaku fyzických podnětů, jsou ukryty velké možnosti k pokroku v mnoha různých oblastech. Všechny předchozí rady je možné použít a pracovat s nimi v průběhu spánku. Při této práci je důležité zachovávat pravidelnost a pracovat co nejčastěji. Výsledky se možná nedostaví hned první, třetí nebo pátou noc, ale nepochybuji o tom, že po nějakém čase jistě uspějete. Začněte afirmací:

Jsem víc než své fyzické tělo. Jsem víc než fyzická hmota a jsem schopen vnímat to, co tento fyzický svět přesahuje.

Proto si hluboce přeji růst a prožívat, poznávat, chápat, ovládat, používat vyšší energie a energetické systémy tak, aby to bylo přínosné a konstruktivní pro mne i druhé, kteří mě následují.

Také si hluboce přeji, abych získal pomoc a spolupráci, dohled a pochopení těch bytostí, jejichž moudrost, stupeň vývoje a zkušenosti jsou rovnocenné s mými, nebo jsou pokročilejší. Prosím je o vedení a ochranu od všech vlivů nebo sil, které nemohou plně splnit má přání, která jsem přednesl.

V duchu si tuto afirmaci opakujte, než se postupně poddáte spánku. Čím dříve se vám podaří převést tuto afirmaci do neverbální komunikace, tím lépe, a dále už užívejte spíše mentální bezeslovné potvrzení než slova. Když techniku zvládnete, můžete přidat konkrétní body jako váš zdravotní stav, vyřešení určitého problému, komunikaci nebo kteroukoli z dříve zmíněných procedur. Použijte mimoslovní komunikaci. Odpověď obvykle nepřijde v podobě slov, ale v obrazech, zvucích nebo prostřednictvím činnosti vaší vlastní mysli. Svou mysl můžete použít jakkoli, pokud svým jednáním nebudete zasahovat do vůle jiných bytostí. Jinak neexistují žádná omezení. Když potřebujete pomoc, použijte mimoslovní komunikaci. Pomoc se dostaví, třeba ne hned, ale objeví se. Často se to stane formou nejúžasnějších synchronicit nebo podobných jevů. Buďte si jisti, že žádáte oprávněně a že můžete obdržet odpověď nebo řešení.

Měřte svůj poměr energie únikové rychlosti a zatížení

Když se rodíme, vstupujeme do fyzického života s předpokladem nezatíženého či nevinného vědomí. Stezka k dospívání a váš postup po ní se dá označit jako ztráta této nevinnosti vlivem množství zodpovědností, které svéhlavě přebíráte svým autoritativním jednáním. Dospělost je však něco poněkud jiného. Dá se vypočíst součtem procent iluzí, kterých se dokážete zbavit uváženě, nikoliv na základě donucení životními okolnostmi.

Amplituda = výchylka sinusoidy směrem kolmým na směr vlnění (pozn. překl.).

Moudrost, jež je tím nejlehčím a nejcennějším užitečným nákladem, a také vaše jízda po „mezinárodní dálnici“ se odráží ve vaší cílené duševní i tělesné činnosti. To vše je výsledkem vaší schopnosti zbavit se iluzí.

Proces od toxifikace⁹⁹ (zatížení) směrem k čištění (snižování zátěže) se dá jednoduše popsat těmito třemi slovy: dospělost, zralost a moudrost. V tomto procesu jste výhradně vy svým vlastním trenérem. A o svých výsledcích podáváte hlášení opět jenom sami sobě.

Sbírání energie únikové rychlosti

Energie únikové rychlosti se začne spontánně vytvářet jako důsledek lidské výukové zkušenosti a bude více než dostatečná na to, abyste poté, co se stanete Absolventy, dosáhli tečky původní oběžné dráhy. Podstatné je pochopit, že zde zmíněné činnosti mohou přispět k vytváření této energie. Nadále již nebudete pouze odrážet a transformovat Prvotní energii, jak tomu bylo doposud, ale sami ji budete v sobě vytvářet a všemi směry a ve všech podobách ji ze sebe vyzařovat. Říkejte jí Nektar či Láska nebo jakkoli jinak. Bez potřeby rozlišovat předmět a objekt.

„Pas de Lieu Rhône que Nous“

Můj otec, učitel francouzštiny (v současnosti je v jiné realitě), měl ve zvyku používat toto rčení, aby na své hodině probudil žáky. Říkal, že je to staré francouzské přísloví. Někteří žáci se dlouhé hodiny snažili, aby přišli této záhadě na kloub. Možná, že i nám to teď přijde velmi vhod. Na správné řešení přijdete, když si ve své mysli budete přísloví opakovat, nebo si ho budete opakovat nahlas s francouzským přízvukem. Naslouchejte tomu, co říkáte.

Na shledanou Doma - nebo někde na cestě.

⁹⁹ Toxifikace - znečištění.

PŘÍLOHY

I. - MLMOTĚLESNÁ ZKUŠENOST¹⁰⁰

NEJČASTĚJI KLADENÉ OTÁZKY A PŘÍSLUŠNÉ ODPOVĚDI

Otázka: Jak poznáte, že mimotělesná zkušenost není jenom nějaký sen?

Většina lidí na tuto zkušenost zapomene; pokud se jim to stane, považují to za pouhý živý sen. Většinou je možno zařadit ji do kategorie zkušeností s názvem „lucidní snění“¹⁰¹. V tomto případě si je snící člověk vědom toho, že sní, a může obsah svého snu řídit, dokonce i změnit děj, účastníky a výsledek.

Při mimotělesném stavu je člověk téměř při vědomí, jak tento stav definuje naše civilizace. Většina smyslů, ne-li naše veškeré fyzické sensorické vnímání, je zachována. Můžete „vidět“, „slyšet“ a „dotýkat se“. Nejslabší podněty vysílá, jak se zdá, čich a chuť. Vnímáte se z perspektivy mimo vaše fyzické tělo a to zblízka či z dálky. Pokud je to zblízka, máte perspektivu, kterou obvykle není možno zaujmout ve fyzickém těle, například, že se vznášíte u stropu. V druhém případě vidíte třeba Paříž, i když víte, že fyzicky se nacházíte v New Yorku. Můžete pozorovat události, ale nemůžete je změnit nebo je podstatnou měrou ovlivnit. Autenticitu těchto událostí si můžete později ověřit, pokud vás to zaujme. Na těchto fyzických aktivitách se nemůžete účastnit jakýmkoli významnějším způsobem, protože nejste „fyzičtí“. Toto je extrémní skutečnost mimotělesného stavu, která je zcela odlišná od snu. Je tak „skutečná“, jako jakákoli jiná zkušenost z fyzického života.

Otázka: Může z těla vyjít kdokoliv?

Několik studií provedených v uplynulých deseti letech ukázalo, že 25 procent dospělých lidí si vzpomíná, že měli alespoň jednu spontánní mimotělesnou zkušenost. Mnoho z nich si neuvědomovalo, co se s nimi stalo, dokud jim tento fenomén nebyl popsán.

¹⁰⁰ Angl.: „The Out-of Body Experience“: OOB, OBE, OOB (pozn. překl.).

¹⁰¹ Angl.: „Lucid dream“ - vědomé snění (pozn. překl.).

Jak bylo uvedeno již dříve, zastáváme názor, že každý člověk se dostává v různé míře do stavu mimo tělo v průběhu spánkové fáze delta, neboli v hlubokém spánku, což je zcela přirozený proces. Proto prvním krokem může být snaha pokusit se zapamatovat si mimotělesné stavy, které podstupujeme každou noc ve spánku. Dále se domníváme, že po určité psychologické anebo filozofické přípravě může do mimotělesného stavu vědomě vstupovat každý.

Otázka: Může záměrný vstup do mimotělesného stavu člověka poškodit?

Mohl by člověk i zemřít?

Po dvaceti pěti letech výzkumů i osobního bádání jsem se nesešel se žádným důkazem, že by tomu tak bylo. Je nepochybné, že skutečnost objevení mimotělesného stavu mám velice emocionální dopad. Zejména přehodnocení systémů víry u daného jedince je často traumatické a musí být k němu přistupováno opatrně. Z fyziologického hlediska nevíme o žádných účincích, dokonce nedochází ani ke ztrátám energie.

Otázka: Pomáhají drogy nebo alkohol dostat se do mimotělesného stavu nebo jej přivodit?

Existují určité informace, které naznačují, že halucinogeny by mohly způsobit nekontrolovaný mimotělesný stav. Drogová zkušenost sama o sobě nebyla dosud v tomto ohledu podrobně prozkoumána. Alkohol jako otupující prostředek má tendenci blokovat vědomou mimotělesnou zkušenost, nebo alespoň vzpomínku na ni. Existují určité důvody pro tvrzení, že anestetika nejsou ničím jiným, než chemickými spouštěči hlubokých mimotělesných stavů, jako je např. bezvědomí. Podkladem pro toto tvrzení jsou experimentální pomalá podávání anestetik za podmínek neohrožujících lidské zdraví, jakož i lékařské popisy různých „rovin“ anestetik.

Otázka: Je mimotělesná zkušenost podobna stavu zkušenosti blízké smrti, jak byla popsána v několika nedávno vydaných knihách?

Ano, jsou si velice podobné. Příměji řečeno, pokud odhlédneme od společensko-kulturních souvislostí a neřízené akce-reakce, které jsou vyvolané vysoce stresovými okolnostmi daného okamžiku, zdají se být jednou a toutéž zkušeností. Většina, ne-li všechny prvky nacházející se ve zprávách o stavech blízkých smrti, byly opakovaně ověřeny různými výzkumnými laboratořemi, s pomocí procesu Hemi-Sync. Rozdíl spočívá ve vnímání událostí a situací. Tímto byla nabídnuta další varianta přístupu ke stejnému stavu či podmínkám, které zde byly zbaveny úzkosti a stresu, a navíc za podpory objektivního pozorování.

Otázka: Jsou věci, jako jsou například povětrnostní podmínky, měsíční fáze, poloha sever-jih, důležité pro dosažení mimotělesného stavu?

Nemáme k dispozici žádné jednoznačné informace, které by tento předpoklad podporovaly. Existuje však několik náznaků, že poloha vleže ve směru sever-jih nějaký vliv má, což by naznačovalo, že magnetické pole Země by mohlo mít k tomuto procesu nějaký vztah. Vzhledem k tomu, že to nebylo těžké provést, má nová izolační kabina v naší laboratoři polohu sever-jih. Nastavením umělých magnetických polí uvnitř kabiny budeme moci vyrovnat nebo způsobit „nulový“ magnetismus, podobný tomu, jaký zažili kosmonauti při své výpravě na Měsíc. Další výzkum by tedy měl poskytnout přinejmenším částečné odpovědi na tyto otázky.

Otázka: Jestliže dočasně opustím své tělo, nemůže se do něho, zatímco jsem mimo, dostat někdo jiný?

Jsou-li naše předpoklady správné, neexistuje větší pravděpodobnost, že se to stane, než je tomu během obyčejného spánku. Pokud bychom mohli vypracovat na toto téma statistiku, pak pravděpodobnost, že to stane, by byla daleko nižší, než možnost, že v příštím roce zahynete při automobilové nehodě. V uplynulých patnácti letech jsme spolupracovali s různými laboratořemi a různými účastníky programu. Nezažili jsme žádné mimořádné případy, které by mohly být i vzdáleně připomínat „posednutí“ nebo cokoli destruktivního či nekontrolovaného.

Otázka: Ve své předešlé knize jste popsal „návod“, jak se dostat z těla ven, ale u mne to nefunguje. Dělán něco špatně?

Popsaná metoda byla velmi raná technika, která tehdy fungovala. Od té doby jsme objevili mnoho dalších důležitých faktorů, které se procesu výstupu z těla účastní. Rovněž používáme v současné době jiné techniky, které jsou srozumitelnější a dají se snáze provádět. Stručně shrnuto, dostat se z těla není tak snadné, jak jsme se dříve domnívali.

Otázka: Co znamená, když při pokusu dostat se do mimotělesného stavu pociťuji divné bolesti v hlavě a v jiných částech svého těla?

Všeobecně řečeno, týká se to podvědomých úzkostí a obav, které je potřeba najít a pojmenovat ještě předtím, než můžete přejít do mimotělesného stavu. Jste-li schopni je překonat nebo pochopit důvody každé z těchto úzkostí na úrovni, na níž existují, a poté uvolnit s tím spojené emoce, pak tyto fyzické signály pominou.

Otázka: Můžete se omylem vrátit do jiného fyzického těla?

Sloveso „moci“ naznačuje schopnost takový čin provést. Může se to stát, jako se to na začátku stalo mně. Jak často, to je jiná otázka. V naší současné civilizaci neexistují prostředky, jak porozumět této možnosti být na pouhé spekulativní bázi. Naším laboratorním zkoumaným osobám, ani těm, kteří s námi cvičili, se to nikdy nestalo. Používáme jednoduché naváděcí zařízení, abychom zajistili navrácení do „vlastního“ fyzického těla. Abyste se vrátili čistě a rychle, musíte si pouze připomenout nějakou část svého fyzického těla - jako například pravý palec u nohy - a pokusit se s ní zahýbat. To přinese okamžitý výsledek. Jelikož neexistují žádné údaje a protože se incident s „nesprávným tělem“ stal (mně), dá se předpokládat, že by se to mohlo stát nezkušenému nováčkovi. Pokud se to stane vám, zapamatujte si signál „zahýbat pravým palcem u nohy“, a ušetříte si hodně strachu a obav.

Otázka: A co zvířata v mimotělesném stavu? Setkal jste se s něčím takovým? Dalo by se s nimi při tom komunikovat?

Jediná zvířata, o nichž mohu hovořit, byly kočky domácí, které byly součástí naší rodiny. Kočky mají očividně přinejmenším druhé tělo tak jako my, které se dá vnímat, když kočky spí a my se nacházíme mimo své tělo a začínáme zkoumat své okolí. Nedávno se mi stala zajímavá věc, kdy jsem během fáze odchodu potkal hned venku tři kočky, jak seděly relaxované a sledující okolí. Zjistil jsem s překvapením, když jsem je zdravil, že to byly naše tři oblíbené kočky, které fyzicky zahynuly v průběhu posledních třech let. Když si na to teď vzpomínám, nevím, proč mě to tak překvapilo.

Otázka: Mohou zvuky na vašich audiokazetách nebo zvuky na kterékoli jiné zvukové kazetě navodit mimotělesný stav?

Jestliže ano, tak pouze velice vzácně. Nejdříve musí být překonány jisté faktory, jako například bariéra strachu či přehodnocení systému víry. Dosažení dostatečné rovnováhy pro přechod do mimotělesného stavu je v tomto případě spíše výjimečné.

Otázka: A co sny s létáním? Je to mimotělesná zkušenost?

Obecně uznáváme, že létací sny, ať už s letadlem, nebo bez něho, jsou racionalizací mimotělesných stavů, které jsou nepřijatelné pro systém víry vědomé mysli. Nejnovější informace ukazují, že sny, kdy vystoupíte ze svého „auta“ a vykonáte nějaký čin, spadají do podobné kategorie. Zdálo se vám už někdy, že jste zapomněli, kde máte zaparkované svoje „auto“? Rovněž sen, v němž padáme, se často týká zpětného návratu do fyzického těla, když se děje „zpomaleně“.

Otázka: Jaký je rozdíl mezi vzdáleným viděním a mimotělesnou zkušeností?

Vidění na dálku, neboli schopnost „vidět“ události, které se dějí v jiném fyzickém místě, využívá trénovaný stav vědomí, jenž funguje, zatímco jsme stále ve fyzickém těle. Obvykle se využívá pouze jedna forma vnímání, a to vizuální. Ve stavu mimotělesné zkušenosti nemáme vědomí fyzického těla, neboť jsme z něho „ pryč“. Rovněž jsou konstantně přítomny i jiné způsoby vnímání než jenom vizuální. Existují i jiné rozdíly, avšak tyto patří mezi základní.

Otázka: Může být mimotělesný stav navozen hypnózou?

Existuje celá řada zpráv o tom, že se to stalo a je to možné. My s tím však nemáme žádnou přímou zkušenost. Slabá stránka této techniky z našeho pohledu spočívá ve skutečnosti, že jedinec v mimotělesném stavu nemá kontrolu nad danou činností - což se v tomto procesu jeví jako docela důležité.

Otázka: Když se člověk nalézá v mimotělesném stavu a současně přitom ještě vykonává fyzickou činnost, jako je například řízení auta, co by měl dělat? Jak tento stav může kontrolovat?

Okamžitě se vraťte do těla, jak nejrychleji můžete! Použijte metodu rychlého návratu, kterou jsme popsali výše. Mně osobně se to ještě nestalo, ale chápu, že se to občas může přihodit.

Otázka: Je snazší odebrat se v mimotělesném stavu na určité místo, anebo k určité osobě?

Obvykle k osobě, nejnanejše pak k někomu, kdo je vám citově blízký. Jsou lidé, kteří jsou schopni „chodit“ na určitá místa, ale k tomu je potřeba konkrétní „adresy“ nebo identity.

Otázka: Pokud v mimotělesném stavu potkáte nějakou bytost, jak poznáte, zda má dobré či špatné úmysly?

Odpověď na tuto otázku jednoznačně není snadné. Často totiž to, co chápeme jako zákeřné nebo zlé, je jen velmi neosobní energie, kterou jsme potkali a kterou jsme si vysvětlili tak, že je namířena osobně proti nám. Náhlý spodní proud při koupání v moři nás může postrašit a může nám připadat smrtelný, ale takovým jej činí náš strach a jeho neznámý potenciál. Sám spodní proud neví, že existujeme, a my jsme mu ukradení. Tomu se můžeme vyhnout, pokud se vědomě pokusíme omezit vstupní „frekvenci“ a dovolíme jen těm, kteří jsou na naší „vlnové délce“, aby s námi komunikovali a vcházeli s námi do kontaktu. V nejlepším případě, pokud jste na pochybách, tuto bytost popláčáte po ramenou a řeknete jí, aby se vrátila, odkud přišla. V nejhorším případě se vrátíte do fyzického stavu a dáte se

dohromady. Jinak takovou bytost pozdravte a pokuste se o nějaký způsob komunikace.

Otázka: Můžete se v mimotělesném stavu pohybovat časem tam a zpět?

Samozřejmě, neboť pravý mimotělesný stav je situací či stavem, který nepatří do času a prostoru. Není to ale tak snadné, jak by si člověk představoval, a to z několika složitých důvodů. Nejdůležitější je používat silnou výchozí identitu, aby se člověk mohl vrátit zpět do svého původního stanoviště. A tato identita musí obsahovat kromě místa také časový údaj. Než se vydáte na dlouhé cesty časem, vyzkoušejte několik cest do nepříliš vzdálených období.

Otázka: Jakou mám „formu“ po dobu mimotělesného stavu?

Představte si své druhé neboli nejbližší nefyzické tělo, jako když se želé vyklopí z formy. Lidskou formu si ještě „pamatuje“, takže je téměř stejné. Ale čím déle je člověk oddělen od svého fyzického těla, tím slabší je jeho paměť jeho původního tvaru. Rozhodující může být i časová vzdálenost. Čím je člověk „dál“ od fyzického těla, tím víc se oslabuje efektivita této paměti. Pokud budete ponecháni sami sobě, může se z vás stát koule, slza, obláček, nebo prostě neforemný „sliz“. Ale to všechno se dá obejít, když vyklouznete z druhého těla okamžitě po oddělení od fyzického a stane se z vás čistá, ničím nezředená energie. Vždy si můžete nechat „narůst“ ruku nebo paži, pokud ji budete potřebovat.

Otázka: A co proces reinkarnace? Jsou fyzické životy řazeny po sobě, nebo jdou souběžně, nebo jak?

Tak za prvé, pokud jde o čas, nejsou následné. Mohou klidně být simultánní. Jde tu o to, „kdo vlastně vnímá“, nebo ze které strany se na tyto životy díváme.

Otázka: Proč super- bytosti, které popisujete, potřebují technologii?

Ony ji nepotřebují. Avšak pro naši kulturu, zaměřenou na levou hemisféru, je to jedinou možností, jak začít chápat jejich činnost, tedy vsadit jejich činnost a schopnosti do těchto „technologických“ souvislostí. Tato „technologie“ je pro ně tak

přirozená, jako je náš autonomní systém pro nás. My také nepřemýšlíme o naší trávicí soustavě, o naší oběhové soustavě či o plicích jako o technologiích. Prostě je používáme, bez vědomé snahy, i když nyní již většinou rozumíme tomu, jak technologicky fungují. Jejich technologie je relativně velmi podobná, s tou výjimkou, že oni ji vědomě aplikují a řídí.

Otázka: Je naše lidská technologie výsledkem komunikace s takovými super-bytostmi?

Tento předpoklad podporuje mnoho argumentů. Především když bychom objektivně studovali klíčové postavy a události lidské historie jako alternativy našeho současného systému přesvědčení a víry.

Otázka: Mohou některé druhy potravin, káva, kouření, cukry, apod. pomoci nebo naopak bránit mimotělesným zkušenostem?

Není zjištěna žádná přímá souvislost, ať tím či oním směrem, pokud vycházíme čistě z osob studovaných v laboratořích a z účastníků programu našeho Institutu. Nevíme o žádné spolehlivé hloubkové studii na toto téma. Pokud existuje nějaký společný faktor, pak je to střídmost.

Otázka: V čem spatřujete podstatu dobra a zla?

Existují jen v myslích těch, kteří je vnímají. Je tomu tak díky ignoranci, nepochopení a zaujatému úhlu pohledu.

Otázka: Může člověk žít dva životy souběžně v jedné době?

Na tuto otázku jsme se zeptali svých nefyzických přátel, kteří nám nejen říkají, že je to možné, ale že se to také často děje. Nemáme o tom žádné další informace, jak nebo proč se to děje; tedy kromě toho, že mně osobně bylo sděleno jméno a místo „druhého života“, který žiji, ale ještě jsem neměl čas ani odvahu si to ověřit, jestli to je pravda.

Otázka: Změnilo se vaše náboženské přesvědčení v důsledku vašich mimotělesných aktivit?

Ano.

II. - PsychoFyziOglckÁ stránka mimotělesných zkušeností podle Roberta Monroa MUDr. Stuart W. TwemLow a MUDr. Glen O. Gabbard

Robert Monroe, podnikatel z Virginie, byl jedním z nejnadanějších autorů knih o mimotělesných zkušenostech. Napsal knihu, v níž podává systematický přehled svých mimotělesných výzkumů¹⁰². Založil soukromou instituci, která se věnuje studiu tohoto jevu: „The Monroe Institute of Applied Sciences¹⁰³ ve Faberu ve státě Virginie. Několik let před vydáním této knihy dobrovolně podstoupil hloubkové psychologické a psychiatrické vyšetření. Podrobil se rovněž intenzivním psychiatrickým rozhovorům a mnoha různým psychologickým testům. Monroe nikdy neabsolvoval žádnou psychiatrickou léčbu. Po celou dobu své kariéry podával vysoké výkony jako producent, obchodník a podnikatel.

Pokud se ponoříme do jeho minulosti, zjistíme, že mimotělesné zkušenosti poprvé zažil až ve čtyřiceti dvou letech. Jeho rodiče, úspěšní lidé podávající vysoké výkony, jej vychovávali v duchu ortodoxně jižanské výchovy. Od raného věku byl Monroe fascinován létáním. Jako malý chlapec si stavěl modely letadel a již na střední škole se naučil pilotovat letadlo. Později se z něj stal úspěšný pilot kluzáků. Zajímalo jej také potěšení z pohybu a měl báječné vzpomínky na jízdy vlakem.

¹⁰² Journeys out of the body. Garden City, N. Y.: Doubleday & Company, Inc., 1971; Anchor Press Edition, 1977.

¹⁰³ MonroÚv Institut aplikovanych věd (pozn. překl.).

Tolpin (1974) přirovnal tyto intenzivní vývojové etapy k velkolepé fantazii, kterou nazývá „daidalovskou zkušeností“. Název samozřejmě odvozuje od mýtu Daidala a Ikara, kteří toužili létat nad mořem a sestrojili si k tomu navoskovaná křídla.

Ikaros, Daidalův syn, se svou schopností létat opájel tak, že zaletěl příliš blízko ke

Slunci. Jeho paprsky rozpustily vosk na křídlech a on se zřítíl do moře, zatímco jeho otec Daidalos pokračoval dál. Tolpin postuluje, že tento mýtus a fascinace létáním jsou úzce spjaty s určitou vývojovou etapou, kdy malé dítě zakouší ex-tatickou primární radost, když ho dospělí nadhazují do vzduchu. Tato archaická velkolepá fantazie o pokořování gravitace a létání vzduchem se obvykle v procesu dospívání mírní a je směřována k vysokým výkonům a dalším druhům povznášejících aktivit. Například Tolstoj ve věku devíti let vyskočil z okna v pokusu létat a přivodil si otřes mozku.

Přesto se však téměř nikdy nevzdal přesvědčení, že může skutečně létat. Měl extatické představy o splynutí s lunou, což Tolpin přisuzuje jeho fantaziím o mystickém splynutí se svou matkou, kterou ztratil ve věku dvou let. Tato velkolepá raná představa se samozřejmě promítla i do mimořádného mistrovství a tvořivosti na poli literárním. Podobnou zkušenost měl i Winston Churchill, který jako osmnáctiletý skočil z mostu na vrcholky stromů. Tato druh raného velkolepého poznatku se postupně přesunul z oblasti činů do oblasti myšlení, jako např. v jeho slavném projevu „Nikdy se nevzdáme“. Tolpin uvádí další příklad šestiletého chlapce, který ve snaze letět vyskočil z kolotoče. Zuřivě se pak hádal se svou matkou, protože se mu letět nepodařilo. Tato touha po létání se později přeměnila v touhu pilotovat letadlo.

Fascinace mimotělesným „cestováním“ pozorovaná u Monroa je pravděpodobně dospělou formou odvozenou od zmíněné daidalovské fantazie. Jeho velkolepé dětské přání se nejen přeměnilo na mimotělesné zážitky v dospělosti, avšak vedlo ho i k založení institutu zaměřeného na výzkum těchto, ale i jiných ezoterických zážitků. Z tohoto důvodu vidíme u Monroa zřejmě přímější proměnu dětské touhy po létání v dospělou formu tohoto velkolepého přání. Tohoto svého zájmu však využíval spíše přizpůsobivým a produktivním způsobem nežli sebezničujícím či kontraproduktivním. Je možné, že tato neutuchající, velkolepá touha létat pravděpodobně hraje roli určujícího faktoru spíše u osob, které se vyznačují ezoterickou rozmanitostí mimotělesných zážitků, jako je např. cestování na vzdálená místa či do jiných fantastických a nevysvětlitelných světů.

Tyto skutečnosti není možné aplikovat na obyčejné zážitky, kdy se prostě octnete nad svým tělem a vznášíte se u stropu místnosti.

Je-li jedním z určujících faktorů Monroových mimotělesných zážitků vytrvalá touha oprostit se od svazující fyzické existence, jaké jsou faktory další? Jeho příběh ukazuje, že byl prost traumatizujících zážitků z dětství a ve skutečnosti se těšil velmi slušnému materiálnímu zázemí. Jeho matka, energická a úspěšná lékařka, přistupovala k životu tím způsobem, že se vyhýbala ošklivým a nepříjemným věcem. Tato skutečnost se objevuje i při analýze Monroovy osobnosti. Jak Monroe, tak i jeho matka používali ve značné míře jako obranu odmítnutí a vyhýbání. Tyto hypomanické obranné mechanismy proti agresi, tragédiím a destruktivnosti byly dále demonstrovány v projektivním psychologickém testování. Rorschachovy testy ukázaly, že Monroe byl člověkem, který se vyhýbal mnoha aspektům svého vnitřního života. Silně se vyhýbal tomu, aby se zabýval sexualitou, obrannými pocity a zejména agresí, tudíž všemi oblastmi své psychiky, které chtěl udržet mimo své vědomí. Má velkou tendenci vyhýbat se a distancovat se od pocitů, která se projevuje v jeho způsobech myšlení, používání jazyka a jeho mezilidských vztazích. Často prostě odbočí jinam, pryč, a chová se odlišně od způsobu, jakým přemýšlejí, cítí, vnímají a vyjadřují se jiní. Tyto osobnostní sklony přispívají k obsahu toho, co vidí na inkoustové skvrně, kterou často vnímá jako netopýra či ptáka. Monroe ji viděl jako „létající objekt s křídly, ve tvaru ptáka či těla motýla či hmyzu, letícího vzhůru k vrcholu karty". A tak mimotělesná zkušenost u Monroa rovněž plní funkci vyhýbání se konfliktu. Povznesení se nad vězení svého těla mu umožňuje vyhnout se potenciálním konfliktním oblastem, jako jsou sexualita, deprese a agrese.

Pozorování Roberta Monroa byla prováděna jedním z nás (Stuartem W. Twemlowem) a kolegou, Dr. Fowlerem Jonesem z Univerzity při Kansaském lékařském středisku, po dobu třiceti minut, kdy byl Monroe sledován pomocí Beckmanova polygrafu s levou a pravou týlovou EEG elektrodou. Pozorovali jsme ho pomocí jednosměrně propustného skla (Twemlow, 1977). Nejpozoruhodnější bylo jeho nepravidelné dýchání s intervaly bez dechu. Po těchto bezdechých intervalech následovalo lapání po dechu. Ve stejném okamžiku se na sebe obrátili

Dr. Jones a Stuart W. Twemlow a sdělili si dojem tepelné vlnovité deformace začínající u Monroova pasu, a tudíž bylo obtížné získat jasný a nezkreslený obraz o horní části jeho těla, přestože dolní část těla byla jasně viditelná. Monroe předtím prohlásil, že bude schopen dostat se ze svého těla rychle, avšak nebude to moci signalizovat, ačkoliv po svém návratu bude moci dát signál již do pěti vteřin. Tato deformace zmizela poměrně znenadání krátce předtím, než se pozorovaný probral. V tom okamžiku ukazovalo jeho EEG posun ve vysokých amplitudách do pravé hemisféry s nízkou amplitudou v levém týlovém vedení.

Zdalo se, že se probudil bez problémů, ačkoliv byl po dobu přibližně třiceti vteřin mírně prostorově dezorientován a jeho řeč se vyznačovala mírně nezřetelnou výslovností. Nebyl schopen si na svůj zážitek ihned vzpomenout. Jeho úroveň GSR během měření vykazovala růst v probuzení ve výši přibližně 150 mikrovoltů, což se projevilo v naprosté absenci specifické či nespecifické reakce během jeho mimotělesné fáze. V jednom okamžiku, když do pokusné místnosti vstoupil technik, aby zkontroloval elektrody, zdálo se, že si Monroe není vědom jeho přítomnosti a v GSR se neobjevily žádné výkyvy. Kůže na jeho paži a předloktí byla suchá a teplá na dotek. V tom okamžiku byly zaznamenány rychlé kmitavé pohyby očí (ačkoliv oční pohyby měřeny nebyly).

Části Monroova EEG během tohoto zkoumaného mimotělesného zážitku byly analyzovány s ohledem na frekvenční rozdíly uvnitř hemisfér i mezi nimi. Byla provedena analýza rozptylu, kdy data byla rozdělena na úvodní, střední a závěrečnou část, přičemž každá část zahrnovala 29 hodnot po celkovou dobu 290 sekund. Byly analyzovány dvě skupiny -pravá a levá hemisféra. Zdálo se, že mezi hemisférami nejsou žádné velké rozdíly ve frekvencích, ačkoliv v amplitudách byly rozdíly zřejmé. Byly značné rozdíly mezi začátkem a středem, středem a závěrem, a začátkem a závěrem Monroova EEG pro každou hemisféru. Tento rozdíl ($F = 41,47$ a $F = 59,08$; $p < 0,001$) ukázal, že stavy frekvence mimotělesné zkušenosti „před“ a „po“ byly výrazně vyšší než OBE frekvence „v průběhu“. Směrodatné odchylky byly rovněž výrazně nižší u střední části ve srovnání s úvodní a závěrečnou. Energetická spektrální analýza OBE intervalů ukázala energetické vrcholy při hodnotě 4 - 5 Hz s velmi malou aktivitou při hodnotě nad 10 Hz.

Jaké závěry můžeme učinit z tohoto experimentu? Ačkoli nálezy, učiněné za pomoci pozorování byla provokativnější než zjištění pomocí EEG, jsou obtížněji vysvětlitelná. Je jasné, že Monroe byl ve stavu hlubokého uvolnění (relaxace). Mimoto dochází v jeho mimotělesném stavu ke zpomalování frekvence s pozoruhodným přesunem energie do rozsahu 4-5 Hz v přechodné zóně theta - delta. Tento hraniční elektrofyziologický stav úzce koreluje se Tartovými a Hararyho zjištěnými zmínkami o hraničních stavech spánku a bdělosti.

III. - FENOMENOLOGIE MIMOTĚLESNÉ ZKUŠENOSTI

MUDr. STUART W. TWEMLOW, a MUDr. CLEN O. GABBARD,

DT. FOWER C. JONES

Dokument prezentovaný na Výročním setkání Americké psychiatrické asociace, 5. - 9. května 1980 v San Franciscu.

Dr. Twemlow, bývalý vedoucí Výzkumné služby lékařského střediska v Topece, nyní v soukromé psychiatrické praxi, Dr. Gabbard je týmovým psychiatrem Menningerovy nadace. Dr. Jones je asistenčním profesorem psychiatrie Lékařského střediska Kansaské univerzity.

Tito autoři by rádi vyslovili uznání PhDr. Robertu Ellsworthovi, za analýzu a interpretaci dotazníku, dále pak PhDr. Gary Clarkovi a PhDr. Lolafaye Coyneové za statistické konzultace.

Projekt byl částečně podporován Monroovým Institutem aplikovaných věd ve Faberu, dále Oddělením psychiatrie Lékařského střediska Kansaské univerzity a také Menningerovou nadací v kansaské Topece.

Souhrn

Popisné údaje jsou prezentovány od 339 osob, které podaly zprávu o mimotělesné zkušenosti jako odpověď na zveřejněný inzerát. Údaje byly podrobeny analýze podle předem stanovených podmínek, fenomenologických rysů a účinků této zkušenosti na jedince. Vystaly otázky ohledně etiologie tohoto jevu a jeho významu pro jednotlivce.

Úvod

Dr. Jules Massermann v roce 1979 ve svém inauguračním projevu na předsedu Americké psychiatrické asociace poznamenal, že jednou ze tří věcí, které jsou středem zájmu a hledání člověka, je „hodnotový systém a mystický světonázor, který by mu poskytl metapsychologický klid“. Řekl, že je rostoucí zájem o to, co nazval „metapsychiatrie, odrážející současně předsudky veřejnosti vůči tomu, aby se ezoterické vědy a transcendentální hledání bralo jako konečné“. Tradiční psychiatrická věda však má v těchto oblastech pouze skrovné poznání, ačkoli se v literatuře podobné případy čas od času vyskytují. Například, Kennedyho^{1*} (Reference k této kapitole (označeny podtrženými čísly), najdete na str. 301 a dalších.)

studie případu „samostatně navozeného odosobnění“. Je pravdou, že rostoucí počet pacientů, kteří se účastní hnutí, jako je Transcendentální meditace, referují o vlastních zkušenostech, tradičně klasifikovaných jako psychopatologické.

Tato hnutí kladou důraz na to, že některé z těchto komplexních příznaků by neměly být interpretovány a léčeny tím způsobem, jakým se to dosud obvykle děje.

Naopak, mnoho z těchto jevů by mělo být lékařem, který není s problematikou obeznámen, záměrně „opomenuto“ s doporučením, aby se pacient vrátil zpět ke svému učiteli meditace a požadoval od něj další vedení a vysvětlení těchto stavů. Důvodem pro tento přístup je skutečnost, že mnoho z těchto stavů tvoří obvyklé a očekávané průvodní jevy v procesu změn ve vlastním poznání a vnímání. Dále pak způsobují očekávané zklidnění a jsou nanejvýš žádoucí^{2 3}.

Další dva dokumenty shrnují studium jednoho z těchto jevů, tedy mimotělesnou zkušenost.

Cílem této studie je vznést tyto otázky:

- 1.) Jaký je průběh fenomenologických vlastností, jenž tvoří mimotělesný stav bytí;
- 2.) jaké je srovnání tohoto stavu bytí s jinými stavy vědomí, například sněním, zkušeností ohrožení života, stavy smyslové deprivace a náboženskou mystickou zkušeností;

3.) jak se výše uvedené vztahuje k patologickým stavům, například odosobnění, autoskopie a psychóza;

4.) jaké jsou krátkodobé a dlouhodobé důsledky mimotělesných stavů na jednotlivce a jaký význam má pro něj tento zážitek;

5.) jaké a jestli vůbec, jsou důsledky tohoto jevu pro praktickou psychiatrii:¹

Definice pojmu „Mimotělesná zkušenost“.

Pro účely našeho přehledu si dovolíme definovat tuto zkušenost pouze velice všeobecně. Hledání v literatuře odhalilo, že neexistuje zcela jasná shoda o tom, co tento stav charakterizuje po stránce fenomenologie, fyziologie, v rámci struktury osobnosti, anebo v rámci významu pro jednotlivce. Budeme se tedy držet následující definice: „Mimotělesný stav je stavem, ve kterém jste cítili, že vaše mysl, anebo vědomí se oddělilo od vašeho těla.“ Souhlasíme s Palmerem⁴, že jediným zachytným bodem, který je schopen rozpoznat tyto zkušenosti, je smysl pro lokalizaci úhrnného pocitu vlastního já, umístěného na jiném místě nežli ve fyzickém těle. Nemyslíme, že by bylo teď rozumné ještě dále omezovat naši definici do doby, než bude mimotělesná zkušenost lépe prostudovaná. Taková definice nicméně odráží jistě naše zaujetí, zejména že:

1.) je zde domněnka, že se současným stavem poznání je zkoumaná osoba v lepší výchozí pozici nežli badatel, vzhledem ke svému rozhodnutí, zda je, anebo není účasten při mimotělesného zážitku;

2.) chtěli jsme zdůraznit smysl pro umístění sebe-vědomí spíše než komplikovanou a mimořádně proměnlivou zrakovou a sluchovou zkušenost, o které referují neoficiální zdroje⁵;

3.) ať je to tak či jinak, existuje objektivní laboratorní demonstrace oddělení sebe-vědomí od jeho obvyklého umístění v mozku, která se, jak se zdá, netýká studií tohoto úkazu z psychiatrického hlediska. I když někteří odborníci, například Osis⁶-, zastávají stanovisko, že toto kritérium by mělo tvořit základ pro mimotělesnou zkušenost, my ho bereme jako zcela okrajové pro účely pochopení psychologického dopadu a jeho významu pro jednotlivce, obzvláště v rámci jeho hodnotové struktury, organizace a funkce jeho ega. Prozatím tedy cítíme, že mimotělesná zkušenost by se měla definovat subjektivně. Nicméně, jsme si

vědomí existence množství literatury rozebírající iluzi vjemu, a proto je takový výzkum pod enormním tlakem předsudků a zaujatosti. Například Orne⁷ ukázal, že experimentální výsledky jsou přímo ovlivněny systémem víry výzkumníka. Jiné pokusy, které například prováděli Tart^{8,9} a Twemlow¹⁰ za účelem získání psychofyziologických souvztažností takových zážitků, se nedají dokonce ani částečně považovat za charakteristické. Nejsou nepodobné například těm, které se snaží popsat celou osobu pouze za použití EKG.

Předvedené laboratorní studie neprokazují žádné stabilní vlastnosti, i když jsou bezesporu sugestivní. V našich studiích¹¹, které se týkají talentovaného subjektu Roberta Monroe a v časově posloupných studiích jedenácti osob, uváděných do mimotělesného stavu za účelem zkoumání facilitativních technik, jedna nezkušená osoba ukázala nezvyklé změny v EEG. V její okcipitálním signálu EEG se objevily podobné vzorce nízkofrekvenčního vlnění jako ty, které doprovázejí spánkový stav. Tart²⁻² poznamenává, a v tom s ním souhlasíme, že EEG obvykle ukáže dramatické snížení neuronální energie v pásmu alfa a theta s některými zvláštními vzorci, které nejsou charakteristické pro spánkovou fázi REM¹⁰⁴, nebo jiné normální spánkové stavy.

Pojem „mimotělesný zážitek“ vytvořil v roce 1980 Tart především proto, aby se vyhnul záměně s podobnými termíny, jež se vyskytují v literatuře a které naznačují nějaké neexistující exaktní etiologické poznání zkušenosti. Zde je možno zařadit pojmy jako astrální projekce, mimosmyslové vnímání, zdvojení, astrální cestování, atp. Někteří autoři mají pocit, že mimotělesná zkušenost je zvláštní formou odosobnění, na kterou odkazuje třetí dokument této série. Jiní autoři, například Ehrenwald¹¹, zdůrazňují nejen vědomí oddělenosti, ale také vizuální průvodní jevy, které je „já“, umístěné „mimo“ tělo, schopno vnímat.

Držme se tedy Tartovy obecně přijímané definice změněného stavu vědomí, jako „kvalitativní změny v celkovém vzorci duševní činnosti, takže ten, kdo podstupuje podobnou zkušenost, cítí, že jeho vědomí je zásadně odlišné od stavů, ve kterých funguje normálně,¹²

¹⁰⁴ REM - zkratky termínu „Rapid Eye Movement“, fáze spánku, u již bylo výzkumem prokázáno, že při rychlém pohybu očí spícího dochází v tom okamžiku ke snění (pozn. překl.).

„Pak by tedy přiměřená definice mimotělesného zážitku mohla obsahovat následující body: změněný stav vědomí, ve kterém osoba cítí, že její mysl, nebo sebe-vědomí je odděleno od jeho fyzického těla a toto sebe-vědomí má svůj živý a skutečný vjem, který je zcela odlišný od snu.

Abychom poněkud „zhmotnili“ tuto příliš abstraktní definici, vybrali jsme jeden z přibližně 700 dopisů, které popisují takovou zkušenost. Tato zpráva je příkladem bez mnoha dramatických příkras, které se vyskytují například v parapsychologické a theosofické literatuře a podává ji dvaapadesátiletý vysloužilý státní zaměstnanec, žijící v Portoriku:

„Když mi bylo zhruba deset let, bydlel jsem spolu se svým starším bratrem v domě mého strýce, který byl majorem ve zdravotnické službě armády Spojených států. Jednoho dne jsem ležel již zcela probuzen na svém lůžku a díval se na stropní desky staré španělské budovy, ve které měl můj strýc byt. Přemítal jsem o mnoha otázkách, například o tom, co tady dělám a kdo jsem. Náhle jsem se postavil a kráčel jsem směrem do druhé místnosti. V té chvíli jsem měl zvláštní pocit; byl to vjem bez tíže a zvláštní směr radosti. Otočil jsem se a vracel se zpět, že si opět lehnu, ale v tom jsem ke svému překvapení uviděl sebe, jak ležím na posteli. Tato překvapující zkušenost, jež se mi stala v raném věku, způsobila, že jsem sebou jakoby trhl a takřka v mžiku se octl zpátky v těle“.

Tento příklad, obzvláště dobře dokládá obyčejný, dokonce zcela světský obsah tohoto zážitku, ale také živý emocionální dopad, vědomí plně fungujícího já, umístěného mimo mozek. Stejně tak i značné překvapení, které způsobil pohled na vlastní tělo. Dokládá také způsob, jakým tato úzkost spouští jemnou rovnováhu změny vědomí, která následně způsobuje obnovení normálního poznávacího souboru funkcí „stavu uvnitř těla“.

Taxonomie mimotělesné zkušenosti

Jak by se dalo očekávat, na tento druh prožitku byly vyzkoušeny všechny možné způsoby klasifikace. Každý z nich zpravidla přijímá tuto otázku bez důkazu, protože neexistuje žádná shoda v tom, co vlastně stav mimo tělo představuje.

Existují čtyři různá hlediska:

- 1.) Klasifikace podle přirozeného seskupování jevů, která je, subjektivně vzato, přístupem, podávaným v tomto dokumentu.
- 2.) Klasifikace podle urychlujících činitelů, či stresorů, která bere v úvahu podmínky, které platí v čase zážitku, i když vztah příčiny a následku nikdy nebyl objasněn. (Tento jev již byl v tomto dokumentu zmíněn.)
- 3.) Klasifikace podle psychosociálních a psychopatologických proměnných. Tento přístup je navrhován pouze neoficiálně a mluví se o něm ve druhém dokumentu této série. Například East-man¹³ spojuje stavy mimo tělo s bázlivými stavy mysli, stavy osamělosti a mimořádně dobré nálady (extatické stavy).
- 4.) Klasifikace podle analogií. Zde je navrhován stav smyslové deprivace, vrcholné a plošné zážitky a také psychopatologické stavy (schizofrenní ztráta tělesného ohraničení, autoskopie, odosobnění, atd., o nichž je psáno ve třetím dokumentu). Správná taxonomie může využít všechny čtyři přístupy, když se pokusí definovat vlastnosti, charakteristické pro tuto zkušenost. Pochopitelně, konečná taxonomická hodnota bude záležet na tom, k čemu může podat vysvětlení. Mnoho vlastností mimotělesného prožitku se dá nejspíš vysvětlit pomocí idiosynkratických účinků látek se srážlivým účinkem, (například drog), osobnostními a obrannými konstelacemi, společensko-kulturními faktory, včetně systémů víry.

Výzkumy mimotělesných stavů

Existuje pouze málo výsledků výzkumů, které se týkají dopadu mimotělesných prožitků. Jedním z prvních je Hartův výzkum z roku 1954¹⁴. Na stavy mimo tělo se dotazoval vzorku 155 studentů. Kladnou odpověď získal od 27,1 % respondentů a většina z nich uvedla více jak jeden zážitek. Tento výsledek není v rozporu s výsledky několika později provedených výzkumů. V roce 1968 uvádí Greenová¹⁵-výsledky průzkumu mezi tři sta osmdesáti oxfordskými vysokoškoly. Otázka

zněla: „Měl jste někdy zkušenost, u které jste cítil, že jste mimo své tělo?“ 34 % studentů odpovědělo na tuto otázku kladně.

V roce 1975¹⁶ publikovali Palmer a Dennis první výsledky výzkumu provedeného na náhodně vybrané skupině 1000 studentů a obyvatelů malého města ve Virginii. 25 % studentů a 14 % občanů potvrdilo mimo-tělesný zážitek. Naopak Shiels¹⁷ si zvolil dost neobvyklý přístup ke studiu mimotělesných zážitků. Sesbíral údaje o víře v mimotělesnou zkušenost z téměř sedmdesáti nezápadních kultur. Navzdory kulturním rozdílům ve vírách byly odpovědi překvapivě podobné. Shiels cítil, že toto je nepřímý důkaz pro vysvětlení opravdové události mimotělesné zkušenosti. Je velmi dobře známo, že například mnoho kultur přičítá šamanům schopnosti dostat se mimo tělo¹⁸. Ve skutečnosti šaman nemůže být předurčen k této funkci, pokud tuto schopnost nezvládá. Podle Eliada takový výlet z těla vyjadřuje „inteligentní pochopení tajemství, metafyzických pravd, symbolických významů, transcendence a svobody“.

Jedna jihoafrická studie¹⁹, která analyzuje 122 popisů provedených na základě požadavku tisku, zjistila, že mimotělesné zážitky se často dějí ve stavu spánku, uvolnění, nebo dřímoty a také, že přes 50 % osob tvrdilo, že když se octli mimo tělo, byli v normálním duševním stavu.

Existují neoficiální popisy, které pocházejí od lidí, přesvědčených o věrohodnosti a platnosti takových zážitků.^{5 20 21 22 23 24} Všechny obsahují živé a vzrušující popisy založené na předpokladu, že je možné objektivní oddělení a nezávislá existence mysli od těla. Mnoho z těchto zpráv se zajímá o možnost průzkumu jiných dimenzí reality za podmínek mimotělesného stavu. Eastman¹³ ohlásil první přehled podmínek, za kterých se mohou tyto stavy vyskytovat, například před, v průběhu a po spánku, během hypnotického transu (není potvrzeno další literaturou), během nemoci, drogových stavů, anebo po šokovém stavu při nehodě. Jenom málo psychiatrické literatury¹¹ - poskytuje přehledné rámce, vysvětlující, na čem je založena tato zkušenost. Například psychoanalytické teorie, které obvykle zdůrazňují obranné mechanismy před fyzickou smrtí a různé jiné způsoby, jak se vypořádat s infantilní všehoschopností. Takže, na stavy mimo tělo je často nahlíženo jako na nevědomé pokusy o zobrazení věčné lidské touhy po

nesmrtelnosti. Filozofická a psychologická literatura nicméně používá mimotělesné zážitky k rozčleňování lidí na více či méně duchovní podle povahy a typu jejich mimotělesného zážitku²⁵. Toto dělení se obvykle řadí ke schopnostem mimosmyslového vnímání, anebo míry psychického zdraví.

Metodika

Patnáctého února 1976 v rozhovoru pro národní periodikum (vydávané v nákladu 15 milionů výtisků v Severní Americe) jeden z badatelů nabídl ke zveřejnění dopisy od lidí, kteří dle svého vlastního mínění měli mimotělesnou zkušenost. Z přibližně 1500 respondentů 700 osob ohlásilo zážitky, ze kterých vyplývalo, že jejich vědomí se oddělilo od fyzického těla. O rok později byly vytvořeny podrobné dotazníky ohledně mimotělesné zkušenosti a tyto byly rozeslány respondentům. 420 lidí vrátilo dotazníky vyplněné v potřebné kvalitě. 339 z nich obsahovalo informace o mimotělesném zážitku, 81 lidí takovou zkušenost nikdy nezažilo, ale vyjádřilo o tento druh informací mimořádný zájem. Tito lidé byli pak pro studijní účely použiti jako srovnávací skupina s vysokým zájmem o ezoterické jevy.

Dotazník obsahoval položky, které se týkaly fenomenologie a které byly vybrány z následujících zdrojů: zprávy ze zážitků blízkých smrti, náboženských mystických textů, které popisují transcendentní stavy, filozofické a okultní literatury, která popisuje mimotělesné zážitky, dále z psychoanalytických a psychiatrických údajů, popisujících stavy odosobnění, psychózy, autoskopie, hystericko-disociativní stavy a snění.

Test obsahoval pět stupňů, které jsou popsány v našem druhém dokumentu, kvůli rozlišení psychopatologických podmínek a stavů, které jsou tradičně spojeny s tendencí ke změnám vědomí, například: „absorpce pozornosti“²⁶.

Demografické údaje se zaměřovaly na předchozí zkušenost s drogami měnícími vědomí, na hypnózu, meditativní zkušenosti, dále na stanovení některých systémů víry, které by mohly být v pozadí těchto zkušeností, včetně náboženského prostředí a literatury, kterou zkoumané osoby prostudovaly.

Navíc byl osobám zaslán dotazník PAL²⁷ s osvědčenou dvacetisedmistupňovou škálou duševního zdraví. Tento nástroj je jedním z mála dostupných testů

duševního zdraví, které je možno použít na nenarušené populaci. Kritéria zdraví jsou zde založena převážně na míře konkrétního chování spíše než na subjektivním odhadu stavů nálady zkoumané osoby.

Výsledky

Z 339 osob, které ohlásily mimotělesný zážitek, mělo 228 (což činí 66 %) zážitek více než jeden, přičemž 117 lidí mělo pouze jediný zážitek. 74 osob ze zkoumaného vzorku mělo více než 10 mimotělesných zážitků.

A - Vstupní podmínky

Tabulka č. 1 poskytuje souhrn podmínek, které zkoumané osoby uvedly v době uskutečnění mimotělesného zážitku. Ovšem, že mezi samotným zážitkem a těmito podmínkami nemusí být žádná bezpodmínečná kauzální vazba, i když ji mnoho autorů tiše předpokládá²⁸. Drtivá většina lidí ve zkoumaném vzorku (79 %) byla v uvolněném a klidném stavu. 23 % vzorku zažívalo právě různé emocionální a stresující podmínky, stavy fyzické bolesti, drogovou, či alkoholickou intoxikaci, porod, přičemž obecné znecitlivění bylo příčinou mimotělesného zážitku pouze malé části vzorku. Zjištění, že za mimotělesnou zkušenost není obvykle odpovědná nemoc či stres, souhlasí se zjištěním R. Crookala²², který zjistil, že z jeho pěti osob jsou čtyři naprosto normální a zdravé. Na tomto základě se pak pokusil rozčlenit mimotělesné zážitky na ty, které se vyskytují ve stresové situaci (fyzické, či mentální) a na ty, které se vyskytují v normálních nestresových podmínkách. Srovnáním těchto zjištění s výzkumy Greenové¹⁴ se ukázalo, že ti, kdo měli jednu mimotělesnou zkušenost, byli svérázní lidé, kteří byli před ní vystaveni nějakému zcela určitému stresu, zvláště fyzickému traumatu. Analýza horní a spodní dvaceti pětiprocentní hranice na počet (frekvenci) mimotělesných zážitků v našem vzorku ukázala, že zkoumání nezávislé skupiny za použití t-testů k dosažení úrovně $p < 0,01$ zcela selhalo. Spodních 25 % ohlásilo spíše spontánní mimotělesné stavy, tedy takové, které nastaly bez jakéhokoliv úsilí o opuštění těla, a to mnohem častěji, než horních 25 % ($df = 62$, $p < 0,0001$).

Stručná, ale intenzivní studie deseti osob* informuje o tom, že stavy mentálního klidu se vyskytly 20 krát častěji u osob, které zažily mimotělesný stav opakovaně. Jednotlivé OBE osoby ve vzorku zkoumaných hlásily psychický stres pouze třikrát. Většina vzdělanců píšících parapsychologickou literaturu z vlastní zkušenosti doporučuje při pokusech s mimotělesnými zážitky uvedení do stavu fyzického uvolnění^{10 21}. Osoby povětšinou referují o stavech mimo tělo, vyskytujících se ve snu a v mnoha případech je důrazně rozlišují jako „mnohem opravdovější, než samotný sen“.

Sny o létání či padání, které jsou běžné zejména v dětství, je možno zahrnout právě do skupiny snů, ve kterých se vyskytuje mimotělesný stav. Zajímavé nám připadalo, že některé osoby s jistotou a horlivě zdůrazňují, že dokáží vždy rozeznat sen od stavu mimo tělo.

Osoby, které při mimotělesném stavu zůstávaly klidné, podstatně větší měrou patřily mezi lidi, kteří se zabývají meditacemi ($df = 178, p < 0,0001$) v porovnání s těmi, kteří tento duševní klid nezažívaly. Jinak mezi těmito dvěma skupinami nebyl žádný jiný významnější rozdíl. Následné mnohostranné analýzy těchto dat budou vedeny ve směru stanovení jakýchkoliv společných znaků uvedených výše.

Zážitky ohrožení života tak, jak je popsali Stevenson a Greyson²⁹, vyvolaly v literatuře převládající mínění, že stavy mimo tělo souvisejí s těžkými nemocemi vnitřními (psychotickými) nebo vnějšími (fyzickými), a také s ohrožením života. Bude možné, abychom tyto zážitky blízké smrti mohli popisovat zcela odděleně od mimotělesných stavů? Další studie provádějí detailnější souhrn dat. t (V 19 % případů jde o lidi, kterým zemřel někdo blízký.) Nicméně, jisté charakteristické rysy mimotělesné-ho zážitku samotného umožňují rozlišovat mezi těmi, které nejsou důsledkem stresu a těmi, které se dějí za stresujících podmínek (emocionálních, nebo takových, které přináší bezprostředně hrozící smrt). Další zkoumání asociací za pomoci testů Chi t ukázala, že lidé, vystavení kombinaci stresu blízké smrti a emocí, zažívají následující zkušenosti mnohem častěji:

1.) zkušenost průchodu temným tunelem ($p < 0,05$); 2.) zkušenost jasného světla ($p < 0,001$); 3.) pozorování hranice nebo meze ($p < 0,002$); 4.) smysl pro

připoutanost k fyzickému tělu ($p < 0,05$); 5.) panoramatická vize obrazů mrtvých příbuzných nebo přátel ($p < 0,05$).

Použití alkoholu nebo drog mělo na tuto skupinu pouze nízký vliv. Studium kuřáků marihuany³⁰ ukázalo, že 44 % z nich mělo přinejmenším jednou mimotělesný zážitek. Naše populace je mnohem starší, nežli za časů Tarta a drogy, jejichž používání ohlásily zkoumané osoby, nejsou zařaditelné do skupiny běžných léků proti vysokému tlaku krve, vitaminů a antibiotik. Užití psychedelických drog¹⁰⁵ v průběhu zážitku sdělily pouze čtyři osoby.

Popisy jednotlivých typů emocionálního stresu byly shrnuty v 74 zprávách.

Překvapením byla témata ztráty, smutku a osamělosti, které se týkaly 21 osob, ohrožení života, včetně nemoci, pobytu ve válečné zóně, předoperačních stavů a rakoviny, které byly tématy 20 osob. Manželské a rodinné problémy tvořilo 12 případů. Zbytek případů bylo rozmanitého charakteru, včetně nespecifikovaných tíživých stavů. Jednotlivé popisy mimotělesných stavů byly předloženy k nahlédnutí těm, kteří měli pouze jeden zážitek (33 osob) a také těm, kteří jich měli několik (41 osob). 21 % ze vzorku osob s jedním zážitkem a 34,2 % osob s vícero mimotělesnými zážitky ohlásilo stresovou situaci, obsahující ztrátu, smutek a osamělost. Podobně pak Eastman¹³ udává, že vědomí osamělosti bývá ve stavu mimo tělo docela časté a mohli bychom ho brát jako fakt, který podporuje teorii, zdůrazňující důležitost obranných mechanismů vůči hrozbě ze ztráty či poškození osobnosti.

Osoby byly tázány na důvod, proč chtěly mít mimotělesný zážitek a jestli u toho zjistily něco zajímavého. Z 91 klasifikovatelných odpovědí 19 (20,9 %) sdělilo pouhý zájem ze zvědavosti, nebo z legrace, 21 (čili 23,1 %) se podílelo na nějakém psychickém výzkumu, nebo byli členy studijní skupiny. 23 osob (25,3 %) provádělo osobní výzkum bytí, jenž byl spojen s hlavními vývojovými stupni. A konečně 28 osob (30,7 %) zažilo tuto zkušenost spontánně a nečekaně. Pouhých 10 % vzorku předtím navštívilo nějaký kurz, týkající se mimotělesného zážitku. Významné je, že přibližně jedna třetina těchto osob nečekala, že budou mít takový zážitek a dokonce si nepřipouštěla ani nejmenší očekávání, anebo dokonce, že by věděla o podobných zážitcích.

¹⁰⁵ Psychedelické drogy - látky rozpínající vědomí, například LSD, meskalin, psylocybin apod. (pozn. překl.).

¹⁰⁶ Angl.: „Total self“ (pozn. překl.).

B - Povaha zážitku

Tabulka č. 2 podává souhrn množství fenomenologických rysů mimotělesné zkušenosti. Prvních šest vlastností, jež se staly více než 50 % osob, neukazují ani tak ezoterické aspekty, popsané v literatuře, ale popisují jednoduchou subjektivní vjemovou zkušenost, která se jeví jako velice živá a reálná. Není to jenom oddělení tzv. „celkového Já¹⁰⁶“ od jeho normálního umístění v hlavě, ale také plné vědomí skutečnosti, že toto Já existuje ve stejném prostředí jako fyzické tělo, která je možno jasně vidět a která souvisejí s neobvyklou „energií“ a touhou vrátit se do těla.

Jako bychom mohli očekávat, některé z živějších a detailních fenomenologických vlastností se objevily ve 25 procentech zkoumaného vzorku osob. Například oproti kontrolní skupině se v těchto dvaceti pěti procentech vzorku mnohem častěji objevily následující pocity: vědomí energie (df = 94, p < 0,0005), zvuky, zvláště hlučné řvaní, (df = 39, p < 0,0005), chvění, (df = 97, p < 0,01), vidění svého těla ze vzdálenosti, (df = 97, p < 0,005), pocit, že je možno procházet hmotnými předměty (df = 93, p < 0,00006), vědomí přítomnosti nefyzických bytostí (df = 96, p < 0,005) a vidění bílého světla (df = 96, p < 0,002).

Tato zjištění ukazují na některé rozdíly oproti většině výzkumů, popsaných v literatuře. Například Crookall³¹ v analýze neoficiálních zpráv od tři sta osmdesáti osob objevil vysoké zastoupení lidí, kteří se cítili spojeni se svým tělem jakoby „šňůrou“, viděli v průběhu zážitku jiné jevy a kteří předvedli mimotělesný zážitek v jeho vlastním průběhu. V naší populaci nebyl žádný z nich zastoupen významnějším způsobem. Nicméně, některé z Crookallových důležitějších objevů, například, že osoba je schopna vidět své tělo z jiného, prostorově nezávislého postavení, že se octne ve tvaru, podobném fyzickému tělu a také pocit, že toto „jiné tělo“ má tendenci ke vznášení se, již byly v naší studii prezentovány. Tato naše

zjištění korespondují daleko úžeji s těmi, které prezentovala Celia Greenová¹⁵-, totiž, že téměř nikdo z jejích respondentů neviděl šňůru¹⁰⁷.

¹⁰⁷ Šňůra - (angl.: „the cord“) odkaz na tzv. „stříbrnou šňůru“, energetické propojení fyzického a energetického těla, jež je podle některých zdrojů viditelné ve stavu mimo tělo.

C - Dopad zkušenosti mimotělesného zážitku

Jako vidíme v tabulce č. 3, většina osob měla pozoruhodně pozitivní zkušenosti. Překvapením ve zprávách jsou popisy zážitků v superlativech. V žádném případě tento zážitek nebyl hodnocen jako obyčejný a v 60 % případů došlo k následné změně života. Také ti, kdo jej hodnotili jako mimořádné děsivé, nebo poskytující pocity velké síly, dopadli v Chi t testech asociace spíše průměrně, pokud jde o hodnocení dle hysteroidních a psychotických stupnic. To signalizuje, že zážitek samotný se nestává ani obzvláště nemocným osobám, a také nemá patologický dopad. 85 % osob jej hodnotilo jako „velice krásný zážitek“. T-testy odhalily, jak se očekávalo, že ty osoby, které byly v průběhu zážitku ve stavu mentálního klidu, zažívaly spíše pozitivní stavy nálady v jeho průběhu a těsně po něm. Stavy nálady, jako radost, (df = 304, p < 0,01), svoboda, (df = 309, p < 0,008), klid, mír a pokoj (df = 90, p < 0,0002) osoby zažívaly mnohem častěji než strach. Srovnání T-testů také odhalilo skutečnost, že ti, kdo byli ve stavu mentálního klidu, měli podrobnější a živější zážitky než ti, kdo byli v průběhu mimotělesného zážitku ve strachu.

Například vědomí energie (df = 312, p < 0,2), chvění (df = 322, p < 0,01), pocity, že lidé, kteří nejsou ve stavu mimo tělo jsou si vědomi jejich přítomnosti (df <= 155, p < 0,008). Ve skupině, která prožívala tento stav s mentálním klidem, nastala trvalá a dramatická životní orientace. Například tuto změnu osoby popisovaly jako duchovní, či náboženský zážitek (df = 302, p < 0,01), zkušenost veliké krásy a užitku (df = 301, p < 0,0003), která přivedila změnu směrem k víře v život po smrti (df = 313, p < 0,01).

Tyto údaje docela připomínají kategorie, používané k popisu vrcholných zážitků³² a mystických náboženských zkušeností³³, například vědomí jednoty, překročení

času a prostoru, vědomí objektivitu a skutečnosti, abstraktní a posvátná kvalita, stav hluboce pozitivní nálady a kvalita nevýslovnosti.

Osoby, které popsaly smysl účelu obecně ukazující k získání odpovědi na některé z důležitých existenčních otázek, například: „aby mi bylo ukázáno, že vše je možné“, „aby mi byly ukázány nové možnosti či nové reality“. Tyto položky odrážely převahu (85 %) osob, které se potýkaly s otázkami, spojenými s většími životními změnami a požadovaly větší introspekci, zpětný pohled a odhad osobních pozitiv a slabostí.

Diskuse

Dokonce bez zhodnocení některých široce rozpoznávaných nedostatků tohoto dotazníku lze říct, že tato studie měla množství dalších vad, například fakt, že mnohé ze zkušeností byly popisovány na základě vzpomínek, které náležely dávnější minulosti. Direktivní způsob členění dotazníku dodával předem určené možnosti volby, nicméně otázky měly funkci předem určené možnosti kvůli tomu, aby napomohly kvantifikovat údaje. Je však zřejmé, že bylo v zájmu věci zapotřebí přinést jisté oběti. Ačkoli dotazník sestával z mnoha otázek, chybí v něm přístup detailního individualizovaného zápisu zkušenosti. V zájmu učinění nápravy tohoto nedostatku byl proveden extenzivní psychologický výzkum jednoho sta z těchto osob, z něhož náhodný vzorek bude přímo zveřejněn v budoucích studiích. Zevšeobecnění těchto údajů podporuje napůl náhodná povaha této studie a anonymita respondentů. Studovaný vzorek výrazně odpovídá všeobecnému vzorku populace. Oddělený výzkum pro účely „Profilu přízpůsobení se životním podmínkám¹⁰⁸“, srovnal množství osob různého typu, včetně vysokoškolských studentů, transcendentně meditujících, profesionálů, psychiatrických pacientů, aby dospěl k reálným testovacím normám. Bylo zjištěno, že naše skupina s mimotělesnými zážitky byla zcela „normální“ skupinou, zastupující široký rozsah věku a zkušeností, zeměpisné charakteristiky, stejně tak jako existenci dobrého psychologického a fyzického uzpůsobení²⁷. Dvě stě osmdesát osob, které neodpověděly na otázky, však vrhají některé pochybnosti na skutečnost, zda jsou naše údaje zcela vypovídající o průměrném vzorku osob, které měly mimotělesný zážitek. Nicméně, kolem jednoho sta dotazníků nebylo doručeno a mezi publi-

kovaným rozhovorem a odesláním dotazníku byla jednoletá nezbytná prodleva. Při hodnocení našich výsledků jako pokusu o načrtnutí fenomenologie mimotělesného zážitku však tato studie podává mnoho důležitých rysů, které přispívají k pochopení tohoto fenoménu. Starý theo-sofický traktát³⁴ používá koncept „myšlenkové formy“. Obecně vzato, mimotělesný stav je takovou „myšlenkovou formou“.

¹⁰⁸Angl.: „The Profile of Adaptation to Life Scale“ (pozn. překl.).

Zůstává však otázka: Jakáže to „forma“ ji vytváří? Nechceme odpovídat na spornou otázku, jestli se mysl skutečně uvolňuje od fyzického těla, ale náš výzkum nás mimovolně konfrontoval se základní otázkou o povaze toho, co je „opravdu skutečné“. Navíc, k vědomí odloučení mysli od těla se z tohoto přehledu stává čím dál jasnější, že celková mysl¹⁰⁹, která by měla spíše být nazvána „vědomím celkového já“, je skutečně samostatná. V těle viditelně nezůstává žádné vědomí sebe sama. Celkové já, včetně pozorovacích a prožívajících funkcí osobnosti, je umístěno v jiném vjemovém prostoru než-li mozku. V tomto stavu se fyzické tělo jeví jako netečné a „nemyslí“. V tomto stavu není žádné zastřené vědomí, jako ve stavu před usnutím, ve snu a také v lucidním snění. Ve skutečnosti je vědomí pociťováno jako zcela jasné. Nejpřekvapivější zjištění, které vyplývá z referencí zkoumaných osob, je absolutní jistota, že to není sen, že se to stalo za plně bdělého vědomí, například ve stavu prudké bolesti, nebo také, ve většině případů, ve stavu klidu. Ti, kteří jsou při tomto zážitku bojácní, vystrašení nebo mají bolesti, mají sklon k mnohem negativnější reakci a jak by se dalo čekat, využijí ho pro subjektivní změny v mnohem menší míře a tento zážitek zůstane v jejich paměti mnohem méně živý. Budoucí studie dále rozliší druhou skupinu, jež zastupuje zkušenosti odosobnění. Je zjištěno, že primárními vlivy nejsou stavy nemoci, bolestivé nebo intoxikační stavy. Většina z nich se vyskytuje často ve stavu, kdy to osoba očekává nejméně a ve stavu celkové relaxace. Teorie, jako například Palmerova³⁵, zdůrazňují důležitost omezení vstupu sebezpřijetí ve fyzicky uvolněném stavu, jenž je blízký smyslové deprivaci. Když mozek přijímá méně

proprioceptivních a jiných smyslových vstupů, osobnost se teoreticky stane schopna uvolnit realitu zkoušek. Jak se zdá, regresivní součásti mimotělesného zážitku se vyskytují ve 22 % případů pacientů, kteří si vzpomenu na své dětství. To láká k tomu, abychom se odvolali na psychoanalytické pojetí regrese ve službě osobnosti. Avšak zůstává otázka: Jaká je to služba, pokud se díváme ze syntetického hlediska obranných a adaptivních mechanismů? Zde není možné nalézt jediný důvod pro mimotělesný zážitek. Multideterminismus je pojem, jenž je v psychiatrii široce přijímán.

¹⁰⁹Angl.: „total mind“ (pozn. překl.).

Náš přístup k etiologii mimotělesného zážitku spočívá ve zhodnocení jeho přínosu na mnoha různých úrovních diskuse.

Každý mimotělesný zážitek může být takto určen mnoha různými faktory (psychopatologickými, organickými, evolučními, vývojovými, a vjemově-rozpoznávacími), z nichž každý má svůj význam. Stejná osoba by za různých etiologických kombinací a okolností měla pravděpodobně jiný zážitek s jiným dopadem. Tento koncept je popsán v dokumentu, který připravujeme.**

Platón ve svém díle *Republika* naznačuje čtyři úrovně reality, založené na zkušenosti: imaginární, fyzická, pojmová a přímé transcendentní poznání, které nazývá přímým viděním „Dobra“. V příběhu o Erovi (*Republika* 616-17) mluví o statečném muži Erovi, který zemřel v boji a později oživil a vyprávěl příběh o tom, jak ho opustila jeho duše.

Platón tvrdí něco, co je v naprostém rozporu s novodobým způsobem myšlení. Říká, že jenom po smrti, kdy jsme osvobozeni z tělesných vlivů, poznáme jádro své bytosti. Platón cítí, že uvolněním duše z těla získáme základní podmínku pro filozofickou cestu ke konečné moudrosti. Jak uvádí Grosso^{36 37}, v monistickém materialismu zkolabovala architektura bytí na jednoúrovňovou záležitost: opravdový svět smyslové zkušenosti. Prostřední království, neskutečná doména snů, chabá forma průvodních jevů, snad kolektivní útočiště umělců a šílenců, nás

může naučit být méně dogmatickými v tom, jak používáme přívlastky jako např. „skutečný“. Může nám to pomoci zpřístupnit mnohaúrovňovou ontologii.

Reference

- ¹ Kennedy, R. B. „Self-induced Depersonalization Syndrome." Am. J. Psychiatry, 133: 1326-28, 1976.
- ² Twemlow, S. W. Discussion of A Psychoanalytic Theory of Altered States of Consciousness by Erika Fromm. Bull. Menninger Clinic, 42(6): 538-40, 1978.
- ³ Twemlow, S. W., and Bowen, W. T. „Psychedelic Drug-Induced Psychological Crises: Attitudes of the Crisis Therapist." Journal Psychedelic Drugs, 11(4): 331-35, 1979.
- ⁴ Palmer, J., and Vassar, C. „ESP and Out-of-the-Body Experiences: An Exploratory Study." J. Amer. Society for Psychical Research, 68(3): 257, 277, 1974.
- ⁵ Muldoon, S., and Carrington, H. The Phenomenon of Astral Projection. New York: Samuel Weiser, Inc., 1970.
- ⁶ Osis, K. „Perspectives for Out of Body Research." In W. G. Roll, R. L. Morris, and J. D. Morris (eds.), Research in Parapsychology. Metuchen, N. J.: Scarecrow Press, 1973.
- ⁷ Orne, M. T. „On the Social Psychology of the Psychology Experiment: With particular reference to demand characteristics and their implications." American Psychologist, 17: 776-83, 1962.
- ⁸ Tart, C. T. „A Psychophysiological Study of Out of the Body Experiences in a Selected Subject." J. Amer. Society for Psychical Research, 62: 3-27, 1968.
- ⁹ Tart, C. T. „A Second Psychophysiological Study of Out of the Body Experiences in a Gifted Subject." International Journal of Parapsychology, 9: 251-58, 1967.
- ¹⁰ Twemlow, S. W. In Journeys Out of the Body by Robert A. Monroe. Garden City, N.Y.: Anchor Books, 1977, pp. 275-80.
- ¹¹ Ehrenwald, J. „Out-of-the-Body Experiences and the Denial of Death." J. Nervous Mental Disease, 159(4): 227-31, 1974.

¹² Tart, C. T. „States of Consciousness and State Specific Sciences." In R. E. Ornstein (ed.), *The Nature of Human Consciousness*. San Francisco: W. H. Freeman, 1973.

¹³ Eastman, M. „Out-of-the-Body Experiences." *Proceedings of the Society for Psychical Research*, 53(193): 187-309, 1962.

¹⁴ Hart, H. „ESP Projection: Spontaneous Cases and the Experimental Method." *J. Amer. Society for Psychical Research*, 48: 121-46, 1954.

¹⁵ Green, C. *out-of the-Body Experiences*. London: Hamish Hamilton, 1968.

¹⁶ Palmer, J., and Dennis, M. „A Community Mail. Survey of Psychic Experiences in Research in Parapsychology." Metuchen, N. J.: Scarecrow Press, 1975.

¹⁷ Shiels, D. „A Cross-cultural Study of Beliefs in Out of the Body Experiences." *J. Amer. Society for Psychical Research*, 49: 697-741, 1978.

¹⁸ Eliade, M. *Shamanism: Archaic Technique of Ecstasy*. Princeton, N. J.: Princeton University Press, 1972.

¹⁹ Poynton, J. „Results of an Out of the Body Survey." In J. Poynton (ed.), *Parapsychology in South Africa*. Johannesburg: South African Society for Psychical Research, 1975.

²⁰ Landau, L. „An Unusual Out of the Body Experience." *J. Amer. Society for Psychical Research*, 42: 126-28, 1963.

²¹ Muldoon, S., and Carrington, H. *The Projection of the Astral Body*. London: Rider & Co., 1929.

²² Muldoon, S. *The Case for Astral Projection*. Chicago: Aries Press, 1936.

²³ Stratton, F. J. M. „An Out of the Body Experience Combined with ESP." *Letter to the Editor, J. Amer. Society for Psychical Research*, 39: 92-97, 1957.

²⁴ Whiteman, J. H. „The Process of Separation and Return in Experiences Fully Out of the Body." *Proceedings of the Society for Psychical Research*, 50 : 24-74, 1956.

- ²⁵ Crookall, R. „Astral Projection." *Light: A Journal of Psychic Studies*, 194200, 1970.
- ²⁶ Tellegan, A., and Alkinson, G. „Openness to Absorbing and Self-Altering Experiences (.Absorption'): A trait related to hypnotic susceptibility." *J. Abnormal Psychology*, 53: 368-77, 1974.
- ²⁷ Ellsworth, R. B. Profile of Adaptation to Life Holistic Scale. Institute for Program Evaluation, P. O. Box 4654, Roanoke, Va. 24015, 1979.
- ²⁸ Crookall, R. *The Study and Practice of Astral Projection*. New Hyde Park, N. Y.: University Books, Inc., 1960.
- ²⁹ Stevenson, I., and Greyson, B. „Near-Death Experiences: Relevance to the Question of Survival After Death." *JA.MA.*, 243(3): 165-67, 1979.
- ³⁰ Tart, C. T. *On Being Stoned: A Psychological Study of Marijuana Intoxication*. Palo Alto: Science & Behavior Books, 1971.
- ³¹ Crookall, R. *Out of the Body Experiences: A Fourth Analysis*. New Hyde Park, N. Y.: University Books, Inc., 1970.
- ³² Maslow, A. H. *Religions, Values and Peak Experiences*. New York: The Viking Press, 1970.
- ³³ James, W. *The Varieties of Religious Experience*. New York: Crowell-Collier, 1961.
- ³⁴ Besant, A., and Leadbeater, C. W. *Thought-forms*. New York, London, and Benares: The Theosophical Publishing Society, 1905.
- ³⁵ Palmer, J. „The Out-of-Body Experience: A Psychological Theory." *Parapsychology Review*, Sept.-Oct., 19-22, 1978.
- ³⁶ Grosso, M. „Plato and Out-of-the-Body Experiences." *J. Amer. Society for Psychical Research*, 69: 61-74, 1975.
- ³⁷ Grosso, M. „Some Varieties of Out-of-Body Experiences." *J. Amer. Society for Psychical Research*, 70: 179-93, 1976.

Poznámky

* Ironson, D. S. „An Investigation into the Preconditions, Characteristics, and Beliefs Associated with the Out-of-the-Body Experience." Nepublikovaná doktorandská disertační práce, 1975.

t Gabbard G. O., Twemlow, S. W., a Jones, F. „Do Near Death Experiences Occur Only When Near Death?" Uvolněno k vydání v r. 1980, přetisk získán od autora korespondenta.

** Twemlow, S. W., a Gabbard, G. O. „The OBE as an Overdetermined State of Consciousness." Rukopis pochází od autora korespondenta.

Tabulka č. 1

Podmínky předcházející mimotělesnému zážitku

vlastnost	přítomná	nepřítomná	přítomnost vlastnosti%
Stav fyzického uvolnění	263	70	79
Mentální klid	261	69	79
Snění*	117	211	36
Meditace	88	241	36
Emocionální stres	74	250	23
Mimořádná únava	51	279	15
Stav blízké smrti	34	298	10
Srdeční příhoda	17	313	5
Vliv drog	26	300	8
Celková anestézie	20	312	6
Silná bolest	21	307	6
Porod**	14	316	4
Úraz	13	318	4
Vysoké horečky	11	320	3

* Devadesát sedm osob (83 %) tento sen popisovalo jako „létání" či „padání".

** 52,5 % ze vzorku tvořily ženy.

Tabulka č. 2 Povaha zážitku

vlastnost	přítomná	nepřítomná	přítomnost vlastnosti v %
Stav fyzického uvolnění	263	70	79
Reálnější než sen	315	19	94
Postava podobná			
fyzickému tělu	232	73	76
Stejně prostředí			
jako zažívá fyzické tělo	197	123	62
Ochota vrátit se do těla	164	138	54
Vidění fyzického těla z dálky	171	162	51
Procházení hmotnými			
předměty	155	157	50
Chvění v těle	128	204	38
V počátečních stavech			
slyšení zvuků*	71	123	37
Část vědomí zůstává v těle	120	203	37
Vědomí přítomnosti			
nefyzických bytostí**	121	209	37
Změny ve vnímání času	107	220	33
Jasně bílé světlo***	96	225	30
Přítomnost průvodců			
nebo pomocníků	85	238	26
Zážitek tunelu	85	242	26
Připoutání k fyzickému tělu	68	259	21
Schopnost dotýkat se			
předmětů	54	251	18
Osoby, které nejsou ve stavu			

* Osoby ohlásily různé zvuky, nejčastěji bzučení (29 %), řev (19 %) hudba, či zpěv (16 %).

** V 19 % případů byly osoby blízko a viděly již mrtvé osoby. ***46 % zkoumaných osob hodnotilo toto světlo jako velmi přitažlivé, 33 % z nich cítilo, že je to živá bytost.

Tabulka č.3

Dopad zkušenosti mimotělesného zážitku

vlastnost	Počet opakování		% přítomnosti
	přítomná	nepřítomná	
Klid, mír, pokoj	281	90	72
Svoboda	215	103	68
Vědomí účelu	182	115	63
Radost	173	139	55
Žádné zvláštní pocity	91	161	36
Strach	111	209	35
Pocit síly	89	218	29
Smutek	39	267	13
Bláznění	15	294	5
<u>Těsně po zážitku</u>			
Zájem o tento jev	266	46	85
Sdělení zážitku jiným lidem	242	85	74
Zvědavost	232	95	71
Pocit životní změny po zážitku	188	127	60
Duchovní zkušenost	174	145	55
Pocit osoby, že získala psychické schopnosti	136	180	43
Obyčejná událost	120	195	38
Zmatek	87	233	27
Uchování zážitku v tajnosti	77	237	25
Pocit vyvedení z rovnováhy a vystrašení	80	242	25
Zapomenutí zážitku	20	295	6
Bláznění	15	304	5
<u>Dlouhodobý dopad zážitku</u>			
Snaha zažít ho opět	284	34	89
Rozvinutí širšího vědomí reality	281	47	86
Velmi radostný zážitek	273	47	85
Trvalý užitek	240	67	78
Změna světonázoru směrem k víře v posmrtný život	215	109	66
Velká krása	208	112	65
Jako výlet do daleké krajiny	165	149	53
Největší zážitek v životě	136	177	43
Vzpomínka na zážitky z dětství	68	248	22
Nespokojenost	20	299	6
Jako opilost nebo drogové opojení	20	297	6
Pocit poškození vědomí	7	313	2

O AUTOROVI

Robert Allan Monroe je muž mnoha nadání. Co je nejdůležitější, je schopen prozkoumávat a zakoušet tyto odlišné stránky svých talentů, a takto vytvářet neobvyklou osobnost.

Jeho otec byl univerzitním profesorem a matka lékařkou. Studoval na Státní univerzitě v Ohiu, kde získal diplom jako strojní inženýr a novinář. Následně na to vstoupil do rozhlasového průmyslu jako spisovatel a programový ředitel. V roce 1939 odjel do New Yorku, kde v následujícím dvacetiletém období vytvořil kolem 400 rozhlasových a televizních programů. Kromě scénářů také ke svým programům komponoval hudbu, z níž mnohá se v televizních programech a filmech vysílá dodnes.

Jeho prvním rozhlasovým programem byl „Rocky Gordon“, dobrodružný příběh z prostředí železnice, který po několik let vedl v programovém bloku NBC Lowella Thomase - Amos'nAndy. Vytvořil také některé další pořady, jako například „High Adventure“ (George Sanders), „Nightmare“ (Peter Lorre), „Starlight Theatre“ (Madeleine Carroll), „Scramble“ (Bob Ripley), „M-G-M Screen Test“ a také kvízy „Take a Number“ a „Meet Your Match“.

Po předchozím pobytu v reklamní agentuře Donahue a Coe, založil „Robert Monroe Productions“. Tato jeho společnost v době svého nej-většího rozmachu produkovala dvacet osm rozhlasových pořadů týdně. Později se stal zástupcem ředitele pro tvorbu programů a konečně ředitelem „Mutual Broadcasting System Inc.“, kde působil do poloviny roku 1956. Pak se stal prezidentem „Laury Associates“. V této funkci získal do svého vlastnictví a provozu radiostanice v Severní Karolíně a Virginii. Založil také „Jefferson Cable Corporation“, která pod jeho vedením budovala televizní kabelovou síť v Charlottesville a Waynesboro ve Virginii. V této pozici působil až do dubna roku 1976.

Největším zájmem pana Monroa v posledních letech byl výzkum praktických metod zrychleného učení za pomoci rozšířených stavů vědomí. Aby tyto aktivity pozvedl, v roce 1973 založil „Monroův Institut Aplikovaných věd“, jehož zařízení a laboratoře byly umístěny v Aftonu ve Virginii. Vzhledem k jeho rozsáhlým znalostem o zvuku bylo zcela přirozené, že jich využil pro své další výzkumy. Jedním z výsledků jeho práce byla metoda a technika indukované relaxace a

spánku, která byla patentovaná v roce 1975. Tato technika pracuje se systémem zvukových pulzů, které v lidském mozku vytvářejí frekvenční následnou odezvu¹¹⁰. Pomocí této metody je nyní možné, aby si průměrná osoba udržela jisté stavy spánku jakékoli hloubky a délky trvání. V pozdějším výzkumu v Institutu se používaly stejné metody a techniky ve formě „binaurálních tepů“ za účelem synchronizace pravé a levé hemisféry lidského mozku. Tímto způsobem dosáhl unikátního koherentního¹¹¹ stavu mozku, který je známý jako hemisférická synchronizace, nebo-li „Hemi-Sync“. Tento objev také umožňuje vnější způsob řízení stupně aktivity pravé a levé hemisféry. Tyto dvě metody, pokud jsou použity v řízené sekvenci za účelem dosažení specifických efektů, nám umožňují nově pochopit lidské myšlení a úsilí. Monroův Institut spolu s dalšími podobnými organizacemi (nyní v Nelson County ve Virginii) zkoumá potenciál takových metod ve všech oblastech osobní a kulturní aktivity.

Robert Monroe je výkonným ředitelem a zakladatelem Institutu a stále hraje aktivní roli v této vzdělávací a výzkumné organizaci. Je autorem knihy „Cesty mimo tělo“¹¹², která byla vydaná již v pěti světových jazycích. Žije se svou rodinou na své farmě v Nelson County ve Virginii, poblíž ředitelství Institutu.

¹¹⁰ Angl.: „Frequency-following response“ (pozn. překl.) ¹¹¹ Soudržného (pozn. překl.)

¹¹² Angl.: „Journeys out of the Body“, Doubleday & Company Inc., 1971, Anchor Press Edition, 1977.

Z REFERENCÍ O KNIZE

Dlouho očekávaná druhá kniha Roberta Monroa je podstatným příspěvkem k našemu pochopení lidské duše."

Dr. Charles T. Tart Kalifornská univerzita, Davis

„V tomto díle zde nepochybně máme klíčovou práci ohromného rozsahu, ačkoli stále ještě převážně nerozpoznaného významu."

Metapsychology

„Kniha Daleké cesty je určena pro ty lidi, kteří jsou dost zvědaví, aby chtěli přijmout nové možnosti a pochopení své existence zde na Zemi.“

Common Boundary

Svým dílem Daleké cesty Robert Monroe uvádí své čtenáře do světa svých pozoruhodných mimotělesných exkurzí a do vnějšího vědomí člověka. Po svém více než desetiletém hloubkovém psychologickém a duševním výzkumu nám prezentuje zcela novou a vskutku fascinující odysseu, která nás vede do neznámých dimenzí mimo fyzikální vesmír. „Daleké cesty“ jsou knihou napsanou s hlubokým vhledem a důvtipem, která nám nabízí nové uvědomění dosud nepoznaných zdrojů a neomezených možností lidské mysli.

Obsah

Předmluva

ČÁST PRVNÍ - PRŮZKUM NEJBLIŽŠÍHO OKOLÍ

1. - Starý dobrý „místní provoz“
2. - Hemi-Sync (Synchronizace hemisfér) aj
3. - Program „Brána“
4. - Průzkumný tým č. 1
5. - Nová přátelství
6. - Prolnutí

ČÁST DRUHÁ - Do DÁLAV

7. - Průzkum a metodika
8. - Místo setkání
9. - Duhová stezka
10. - Znovunalezený přítel
11. - Záchranná mise
12. - Nepřímý důkaz
13. - Léčba šokem
14. - Jedna nenáročná lekce
15. - Přislíbený plán